

HARUKI MURAKAMI

Uciderea
Comandorului

Metafora se schimbă

POLIROM

HARUKI MURAKAMI

Uciderea comandorului

Metafora se schimbă

Traducere din limba japoneză
de Iuliana Oprina

POLIROM
2019

33. Îmi plac lucrurile vizibile la fel de mult ca cele invizibile

Și duminică a fost o zi frumoasă și senină. Nu bătea vântul, iar soarele tomnatic făcea să sclipească frunzele pestriț colorate ale copacilor de pe munte. Păsărele cu pieptul alb zburau de pe o creangă pe alta, ciugulind agil fructe roșii. Stăteam așezat pe terasă și admiram priveliștea cu nesaț. Natura își revarsă frumusețea fără părtinire atât asupra celor bogați, cât și asupra celor săraci. La fel și timpul... De fapt, nu e chiar așa. Cu bani, bogătașii își pot cumpăra mai mult timp.

La ora zece fix, Toyota Prius cea albastră și sclipitoare a apărut urcând panta. Shōko Akikawa era îmbrăcată cu un pulover bej pe gât, subțire și o pereche de pantaloni strâmți din bumbac, verde-pal. La gât purta un lăntșor metalic care strălucea cu modestie. La fel ca data trecută, avea părul aranjat aproape perfect și, când flutura în adierea vântului, lăsa să i se întrezărească gâtul frumos. În ziua aceea nu mai avea poșetă, ci o geantă de umăr din piele de căprioară. Era încălțată cu niște mocasini maro din piele. O ținută lejeră, dar atent studiată. Și chiar avea sâni frumoși. Conform informațiilor primite de la nepoata ei, nu purta sutiene cu burete. Mă atrăgeau un pic sâni ei – fie doar în sens pur estetic.

Marie purta niște blugi drepți, prespălați și converși albi, o ținută lejeră, complet diferită de cea de data trecută. Avea blugii rupți pe alocuri (desigur, erau tăiați cu atenție, intenționat). În partea de sus purta un hanorac gri, subțirel, peste care avea o cămașă groasă și flaușată, așa cum poartă lucrătorii forestieri. Avea pieptul la fel de plat și o expresie la fel de indispusă pe chip. Arăta ca o mătă careia i s-a luat farfuria cu mâncare din față.

La fel ca data trecută, m-am dus la bucătărie, am făcut niște ceai și l-am adus în sufragerie. Le-am arătat cele trei schițe desenate săptămâna trecută. Lui Shōko părea să-i placă.

- Toate sunt foarte însuflețite. Marie pare mai reală decât în poze.
- Mi le dai mie? m-a întrebat Marie.
- Sigur, am zis eu. După ce termin pictura. Până atunci s-ar putea să am nevoie de ele.
- Chiar nu vă deranjează să i le dați? m-a întrebat mătușa îngrijorată.
- Nu mă deranjează. Odată ce termin pictura, nu-mi mai folosesc.
- O s-o folosești pe una dintre ele ca bază pentru portret? m-a întrebat Marie.
- Nu, am zis clătînând din cap. Pe acestea trei le-am desenat ca să te înțeleg mai bine ca imagine tridimensională. Pe pânză o să te redau altfel.

— Ai deja o imagine concretă în minte?

Am clătinat din cap.

— Încă nu. Urmează să mă gândesc la ea împreună cu tine.

— Și cum adică imagine tridimensională? m-a întrebat Marie.

— Fizic vorbind, pânza e un plan, dar pictura trebuie să fie reprezentare tridimensională. Înțelegi?

Marie s-a încruntat. Mi-am imaginat că poate cuvântul „tridimensional” o făcuse să se gândească la pieptul ei. De fapt, chiar a aruncat o privire la pieptul mătușii, frumos reliefat prin puloverul subțire, apoi s-a uitat la mine.

— Cum ajungi să desenezi așa bine?

— Te referi la schițe?

— La schițe, la crochiuri.

— Prin exercițiu. Progresezi pe măsură ce exersezi.

— Dar cred că mulți nu progresează indiferent cât ar exersa.

Avea dreptate. La facultate văzusem o mulțime de colegi care nu deveneau deloc mai buni indiferent cât exersau. Oricât te-ai strădui, depinde mult cu ce ai fost înzestrat din naștere. Însă dacă mă apucam să spun așa ceva, mi-ar fi scăpat discuția de sub control.

— Asta nu înseamnă că nu trebuie să exersezi. Poți să te naști cu talente care nu ies la iveală decât prin exercițiu.

Shōko Akikawa mi-a aprobat energic cuvintele. Marie doar a făcut o grimasă, nefiind convinsă că am dreptate.

— Vrei să fii bună la pictură? am întrebat-o eu.

Marie a încuviințat.

— Îmi plac lucrurile vizibile. La fel de mult ca cele invizibile.

M-am uitat în ochii ei. Am văzut în ei un licăr aparte. Nu reușeam să-mi dau seama ce vrea să spună exact. Dar lumina din străfundul lor îmi capta interesul mai degrabă decât cuvintele sale.

— Un punct de vedere foarte straniu, a zis Shōko Akikawa. Sună a ghicitoare.

Marie nu i-a răspuns. Își privea mâinile în tăcere. Când a ridicat privirea puțin mai târziu, licărul îi dispăruse din ochi. Fusesse doar ceva trecător.

M-am dus cu Marie în atelier. Shōko Akikawa a scos din geantă aceeași carte ca săptămâna trecută – cel puțin arăta la fel –, s-a așezat comod pe canapea și a început să citească. Părea complet absorbită de ea. Eram și mai curios ca data trecută să știu ce carte e, dar m-am abținut s-o întreb.

M-am așezat ca și săptămâna trecută la doi metri depărtare de Marie. Singura diferență era că, de data aceasta, aveam în față șevaletul și pânza. Dar încă nu m-am atins de pensule și vopsele. Mă uitam pe rând la Marie și la pânza albă și mă gândeam în ce fel să o transpun „tridimensional” pe ea. Aveam nevoie de un soi de „poveste”. Nu era suficient doar să-i trasez trăsăturile și atât. Nu așa se creează o operă. N-ar rezulta decât o reproducere bine executată. Pentru mine era important punctul de plecare, și anume să descopăr povestea pe care s-o aștern pe pânză.

Așezat pe taburet, i-am cercetat multă vreme chipul, dar Marie nu și-a ferit

privirea. Mi-o întorcea fără ca măcar să clipească. Nu era o uitătură sfidătoare, dar vedeam în ea ceva care spunea cu hotărâre „eu nu dau înapoi”. Fiind frumoasă ca o păpușă, lumea tindea să-și facă o impresie greșită despre ea, dar de fapt era o fată foarte hotărâtă. Avea felul ei neclintit de a face lucrurile. Odată ce trăgea o linie dreaptă, n-o curba prea ușor.

Dacă mă uitam bine, ceva din ochii ei îmi amintea de Menshiki. Observasem asemănarea aceasta și în trecut, dar tot m-a surprins. Aveau o sclipire stranie, pe care aș fi descris-o drept „flacăra înghețată”. O scânteiere care emană căldură, dar în același timp și o răceală infinită. Mă ducea cu gândul la o piatră prețioasă, a cărei strălucire radia din miezul ei. În ea se încleștau două forțe, o dorință arzătoare proiectată către exterior și una interioară, care căuta desăvârșirea.

Dar poate că felul în care o vedeam era influențat de ceea ce îmi dezvăluise Menshiki, și anume că era posibil să fie fiica lui. Poate că asta mă făcea să încerc inconștient să le găsec puncte comune.

În orice caz, trebuia să captez *particularitatea* aceluia licăr din ochii ei. Era nucleul expresiei sale, elementul central care răzbătea prin chipul ei frumos conturat. Însă nu reușeam încă să găsec contextul în care să-l transpun pe pânză. Dacă nu-l surprindeam cum trebuie, ochii aceia ar fi arătat doar ca două giuvaiere reci. Trebuia să afl de unde izvora căldura din adâncul lor și încotro se îndrepta.

După un sfert de oră în care am privit pe rând pânza și chipul ei, m-am lăsat păgubaș. Am împins șevaletul la o parte și am respirat adânc de câteva ori.

— Hai să stăm de vorbă, am propus eu.

— Bine, a răspuns Marie. Despre ce?

— Aș vrea să te cunosc mai bine. Dacă nu te deranjează.

— Ce vrei să știi?

— De exemplu, ce fel de om e tatăl tău?

Marie a strâmbat ușor din buze.

— Nu-l cunosc bine pe tata.

— Nu prea vorbești?

— Nici nu prea ne vedem.

— E prins cu munca?

— Nu știu care-i treaba cu munca lui, a zis Marie. Dar cred că nu prea îl interesez.

— Nu-l interesezi?

— Păi mă lasă mereu doar în grija mătușii.

Nu am comentat nimic.

— Pe mama ta ți-o amintești? A murit când aveai șase ani, nu?

— Nu mi-o amintesc decât pe bucățele.

— Cum pe bucățele?

— Mama a dispărut cât ai clipi. Iar pe atunci eu nu pricepeam ce înseamnă moartea. Așa că pentru mine ea doar se făcuse nevăzută. Pierise ca fumul.

Marie a rămas tăcută o vreme, apoi a continuat:

— A dispărut foarte brusc și nici n-am putut să pricep de ce. Din cauza asta nu-mi mai amintesc ce s-a întâmplat înainte să moară și nici după.

— Erai foarte deabusolată.

— Parcă e un zid mare între perioada în care mama era și după ce n-a mai fost. Sunt două bucăți care nu se leagă între ele.

Marie a tăcut un timp, mușcându-și buzele.

— Înțelegi ce zic?

— Cred că da, am spus eu. Ți-am mai povestit de sora mea care a murit la doisprezece ani, nu?

Marie a încuviințat.

— Avea o malformație congenitală la valvele cardiace. A avut niște intervenții chirurgicale majore care au fost reușite, dar, nu se știe de ce, problema a persistat. Trăia practic cu o bombă în ea. Și de-asta noi toți eram pregătiți să se întâmple ce-i mai rău în orice moment. Adică n-a lovit ca un trăsnet, din senin, așa cum s-a întâmplat cu mama ta când a murit înțepată de viespi.

— Trăsnet din senin?

— Da, ca un trăsnet care lovește deși afară e senin. Ceva care se întâmplă deodată, fără să te aștepți.

— Trăsnet din senin, a repetat ea. Cu ce ideograme se scrie?

— Senin se scrie chiar cu ideogramele pentru „cer senin“. Cele pentru „lovitură de trăsnet“ sunt prea complicate și nu le știu. Nici nu le-am scris vreodată. Dacă vrei, poți să te uiți în dicționar când ajungi acasă.

— Lovitură de trăsnet din senin, a repetat ea, ferecând parcă acele cuvinte într-un sertăraș din minte.

— În orice caz, mă așteptam la asta, într-o anumită măsură. Dar când sora mea a făcut deodată un atac și a murit în aceeași zi, toată pregătirea mea sufletească nu mi-a mai folosit la nimic. Am rămas literalmente încremenit. Și nu doar eu, toată familia a pățit la fel.

— S-a schimbat ceva înăuntrul tău după ce s-a întâmplat asta?

— S-au schimbat complet multe lucruri, *și înăuntru, și în afară*. Timpul nu s-a mai scurs la fel. Și așa cum spunea, n-am mai putut să conectez perioada dinaintea morții sale cu cea de după.

Marie m-a fixat cu privirea preț de zece secunde, apoi a zis:

— Țineai mult la sora ta, nu?

Am încuviințat.

— Da, țineam mult la ea.

Marie și-a plecat privirea în pământ, adâncită în gânduri. Apoi și-a ridicat capul și a spus:

— Din cauză că am memoria împărțită așa, în două, nu mi-o mai amintesc bine pe mama. Nu mai știu ce fel de om era, cum arăta sau ce-mi spunea. Și nici tata nu prea vorbește despre ea.

Ce știam eu despre mama lui Marie era doar ultima partidă de sex pe care o avusese cu Menshiki și pe care el mi-o povestise de-a fir a păr. Sexul violent pe canapeaua din biroul lui, când probabil că fusese concepută Marie. Dar, evident, nu puteam să-i povestesc așa ceva.

— Dar ceva tot trebuie să-ți mai amintești despre mama ta. Ați trăit totuși împreună până la șase ani.

— Doar mirosul, a zis Marie.

— Adică felul în care mirosea ea?

— Nu, mirosul ploii.

— Al ploii?

— Da. Îmi amintesc o dată când ploua. Turna atât de tare, încât se auzeau picăturile izbînd pămîntul. Mama ieşise la plimbare fără umbrelă. Mă ţinea de mână şi mergeam amîndouă prin ploaie. Cred că era vară.

— O fi fost vreo aversă de vară.

— Probabil, fiindcă mirosea a ploaie pe asfalt încins. ăsta e mirosul pe care mi-l amintesc. Era şi un fel de esplanadă, sus pe munte. Iar mama cînta.

— Ce cînta?

— Nu-mi mai amintesc melodia, doar versurile. Dincolo de râu se întinde o pajişte verde şi acolo e soare şi frumos, dar aici plouă încontinuu... cam aşa era cîntecul. Îl ştii?

Nu-mi aminteam să-l fi auzit vreodată.

— Nu cred.

Marie a ridicat uşor din umeri.

— Am întrebat mulţi oameni, dar nimeni nu-l ştie. Oare de ce? Să-l fi inventat eu?

— Sau poate l-a inventat mama ta pe moment. Pentru tine.

Marie şi-a ridicat chipul către mine şi a zâmbit.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, dar dacă a fost aşa, e minunat.

Era prima dată când o vedeam zâmbind. Zâmbetul ei era ca o rază de soare ce răzbate printre norii groşi şi luminează viu o parcelă de pămînt anume aleasă.

— Crezi că ai recunoaşte locul acela dacă l-ai revedea? am întrebat-o eu. Dacă ai mai ajunge la esplanada de pe munte?

— Poate, a răspuns ea. Nu sunt prea sigură, dar cred că da.

— E minunat să porţi în tine o asemenea imagine, am zis.

Marie a încuviinţat.

Am stat apoi o vreme şi am ascultat împreună ciripitul păsărelelor de afară. Pe fereastră se vedea întinderea unui cer albastru superb de toamnă. Nu era nici urmă de nor. Eram cufundaţi fiecare în propria lume, fiecare cu gândurile lui răzleţe.

— Ce e cu tabloul ăla pus cu spatele? a întrebat Marie după un timp.

Arăta către pictura în ulei pe care o făcusem (de fapt, pe care încercam s-o fac) cu bărbatul cu Subaru Forester alb. Proptisem pânza cu faţa la perete, ca să nu se vadă.

— E un tablou început. Am încercat să pictez un bărbat. Dar a rămas neterminat.

— Poţi să mi-l arăţi şi mie?

— Sigur. Dar e într-un stadiu brut.

Am întors pânza cu faţa şi am aşezat-o pe şevalet. Marie s-a ridicat de pe scaunul de bucătărie, s-a apropiat, şi-a încrucişat braţele şi s-a uitat la tablou. Şi-a

strâns apoi buzele ferm, iar în ochi i-a revenit sclipirea aceea sfredelitoare.

Pictura era compusă doar din roșu, verde și negru, iar bărbatul încă nu căpătase un contur clar. Silueta lui trasată în cărbune dispăruse deja sub stratul de vopsele. Bărbatul refuza să i se mai adauge contur sau culoare. Însă eu știam că se află acolo. Îi simțeam prezența, ca pe un pește nevăzut, prins în mreje. Eu încercam să-l trag afară, iar el se împotrivea. Totul se oprise în mijlocul acestei încleștări.

— Te-ai oprit aici? m-a întrebat Marie.

— Da. N-am reușit deloc să avansez de la stadiul de schiță.

— Dar mie îmi pare terminat, a zis ea încetșor.

M-am dus lângă ea și am privit pictura prin ochii ei. Oare chiar distingea silueta bărbatului ascuns în întuneric?

— Adică nu mai trebuie să-i fac nimic? am întrebat-o eu.

— Nu. E bine așa cum e.

Mi s-a tăiat râsuflarea. Ce spunea ea era exact ce-mi cerea bărbatul cu Subaru Forester alb. *Lasă pictura așa cum e! Nu te mai atinge de ea!*

— De ce crezi asta? am insistat.

Marie nu mi-a răspuns o vreme. A mai privit un timp concentrată pictura, apoi și-a desfăcut brațele și și-a prins obrajii în palme, ca și cum ar fi vrut să le ostioască fierbințeala. După aceea a spus:

— Are destulă putere așa cum e.

— Destulă putere?

— Așa mi se pare.

— Ce fel de putere? Una nu prea bună?

Marie nu mi-a răspuns. Încă își mai ținea palmele pe obraji.

— Îl cunoști bine pe bărbatul ăsta?

Am clătinat din cap.

— Nu. Sincer să fiu, nu-l cunosc deloc. L-am întâlnit din întâmplare într-un oraș îndepărtat, pe când călătoream singur cu ceva timp în urmă. N-am vorbit cu el. Nu știu nici cum îl cheamă.

— Nu-mi dau seama dacă puterea pe care o are e bună sau nu. Poate că uneori e bună, alteori, nu. Multe lucruri arată altfel în funcție de unghiul din care le privești.

— Dar tu crezi că ar fi mai bine să n-o transpun pe pânză?

Marie m-a privit în ochi.

— Ce te faci dacă *nu e bună* și tu îi dai o formă? Dacă întinde mâna înspre noi?

Are dreptate, mi-am zis eu. Ce m-aș face dacă forța aceea *nu e bună*, ci malefică, și întinde mâna înspre noi?

Am luat pânza de pe șevalet, am întors-o cu spatele și am dus-o înapoi. În momentul în care am înlăturat acea imagine din câmpul vizual, am simțit cum încordarea care încărcase până atunci aerul din atelier s-a risipit.

Poate ar trebui să împachetez bine pânza asta și s-o duc în pod, mi-am zis. Exact așa cum făcuse și Tomohiko Amada cu *Uciderea Comandorului*, ca să-l ferească de privirile oamenilor.

— Dar despre tabloul acesta ce crezi? am întrebat-o eu, arătând către *Uciderea Comandorului*, care era atârnat pe perete.

— Îmi place, a răspuns ea fără ezitare. Cine l-a pictat?

— Tomohiko Amada. Proprietarul casei.

— Tabloul ăsta încearcă să transmită ceva. E ca o pasăre care se zbate să scape din colivie.

M-am uitat la ea.

— Ca o pasăre? Ce pasăre?

— Nu știu ce pasăre sau ce colivie. Nu-mi dau seama cum arată. Doar o simt. Cred că tabloul ăsta e puțin prea dificil pentru mine.

— Nu doar pentru tine. Cred că și pentru mine e prea dificil. Ai dreptate, autorul simțea nevoia să spună ceva și a încredințat tabloului dorința aceasta puternică. Așa simt și eu. Dar nu pot să înțeleg sub nicio formă ce anume voia să transmită.

— Un om ucide pe altul. Cu înverșunare.

— Exact. Tânărul străpunge neînduplecat pieptul adversarului cu sabia. Pe de altă parte, cel ucis pare absolut uimit că urmează să moară. Iar cei din jur își țin răsuflarea văzând ce se întâmplă.

— Există și *crime juste*?

Am stat un pic să mă gândesc.

— Nu știu. Ce e corect și ce nu diferă în funcție de felul în care îți alegi principiile. De exemplu, multă lume consideră pedeapsa capitală drept o crimă justă din punct de vedere social.

Sau *asasinatul*, am adăugat eu în gând. Marie a stat puțin, apoi a spus:

— Tabloul ăsta nu e deprimant, deși cineva moare și curge mult sânge. Parcă încearcă să te ducă undeva, în altă parte. Într-un loc în care nu există conceptul de dreptate sau nedreptate.

Până la urmă, în ziua aceea nici nu m-am atins de pensulă. Doar am stat cu Marie la taclale, timp în care am studiat felul în care i se schimba expresia pe chip și diversele ei gesturi, unul câte unul. Mi le-am întipărit în minte. Rezerva aceasta de amintiri urma să devină sângele și carnea tabloului pe care aveam să-l pictez.

— Nu ai pictat deloc azi, a zis Marie.

— Mai sunt și zile din astea, am răspuns eu. Sunt unele lucruri pe care timpul le fură, pe altele ți le dăruiește. E important să câștigi timpul de partea ta.

Marie mă privea în ochi fără să spună nimic. Arăta de parcă își lipise nasul de un geam și iscodea înăuntru. Se gândea la timp.

Când s-a auzit soneria din vale la ora douăsprezece, ne-am întors în sufragerie. Shōko Akikawa stătea pe canapea cu ochelarii pe nas și citea absorbită din cartea groasă. Era atât de concentrată, încât nici nu părea să respire.

— Ce citiți? am întrebat-o, nemaiputând să mă abțin.

— Sinceră să fiu, eu parcă sunt blestemată, a zis ea zâmbind, apoi a pus semnul între file și a închis cartea. Dacă spun cuiva titlul cărții pe care o citesc, nu știu de

ce, dar nu mai reușesc s-o termin. Aproape mereu se întâmplă ceva neașteptat și sunt nevoită s-o întrerup. Sună straniu, dar e adevărat. Așa că m-am hotărât să nu spun nimănui. După ce o termin, o fac cu plăcere.

— Puteți să-mi spuneți atunci, sigur. Am văzut cât vă captivase lectura și eram doar curios.

— E foarte interesantă. Odată ce-o deschid, nu mai pot s-o las. Tocmai de aceea citesc din ea doar când vin aici. Așa, cele două ore se scurg cât ai clipi.

— Mătușa citește foarte mult, a zis Marie.

— Lectura a devenit ocupația mea principală, a răspuns ea. Altceva nu prea am ce face.

— Nu aveți serviciu? am întrebat-o eu.

Și-a scos ochelarii și și-a netezit cu degetele cuta dintre sprâncene.

— Fac doar voluntariat la biblioteca locală, o dată pe săptămână. Înainte de asta am lucrat la o facultate de medicină privată din Tokyo. Eram secretara președintelui. Dar am renunțat la serviciu când m-am mutat aici.

— V-ați mutat când a murit mama lui Marie?

— La vremea aceea intenționeam să locuiesc cu ea doar o perioadă, până se mai linișteau lucrurile. Însă după ce am stat un timp cu ea, n-am mai putut să plec. De atunci am rămas aici. Sigur, dacă fratele meu s-ar recăsători, m-aș întoarce imediat la Tokyo.

— Atunci aș veni și eu cu tine, a zis Marie.

Pe chipul lui Shōko Akikawa a fluturat un zâmbet afabil, dar nu a comentat nimic.

— Ce spuneți, luăm masa împreună? le-am întrebat eu. Pot să fac rapid niște salată și paste.

Shōko a refuzat, desigur, dar Marie a părut foarte deschisă la propunerea de a lua masa în trei.

— Hai să rămânem! Oricum tata nu e acasă.

— Nu vă ofer decât un prânz ușor. Am deja mult sos făcut, iar altfel nu contează dacă gătesc pentru o persoană sau trei, că tot atât îmi ia, am zis eu.

— Chiar e în regulă să rămânem? m-a întrebat ea neîncrezătoare.

— Sigur că da. Vă rog să nu vă faceți griji. Eu mănânc mereu singur. Stau singur la masă de trei ori pe zi. Mi-ar plăcea să am companie din când în când.

Marie și-a privit mătușa.

— Atunci acceptăm cu drag invitația, a răspuns Shōko. Dar sigur nu vă deranjăm?

— Deloc. Vă rog să stați liniștită.

Ne-am dus toți trei în bucătărie. Ele s-au așezat la masă, iar eu am pus apă la fiert, am încălzit sosul cu sparanghel și bacon într-o tigaie și am făcut o salată cu roșii, ceapă, ardei gras și salată verde. Când a dat apa în clocot, am pus spaghetele în oală și în timp ce fierbeau am tocat o mână de pătrunjel. Am scos niște ceai din frigider și am turnat în pahare. Cele două mă urmăreau intrigate cum mă mișc degajat prin bucătărie. Shōko m-a întrebat dacă poate să mă ajute cu ceva. I-am spus că nu am atâtea de făcut încât să am nevoie de ajutor și am rugat-o să stea

cuminte pe scaun.

— Sunteți foarte priceput, a zis ea admirativ.

— Pentru că fac asta zilnic.

Pentru mine gătitul nu era o corvoadă. Dintotdeauna mi-a plăcut să-mi folosesc mâinile. La gătit, la meșterit lucruri simple, la reparat bicicleta sau lucrat în grădină. Nu mă pricepeam la gândit abstract, matematic. Jocurile logice, cum ar fi șahul sau puzzle-urile, îmi chinuiau bietul meu creier.

Am stat apoi toți la masă și am mâncat. Era o duminică de toamnă frumoasă și senină. Iar Shōko s-a dovedit a fi partenera ideală de luat masa. Nu-i lipseau subiectele de conversație, avea simțul umorului, era inteligentă și sociabilă. Mânca elegant, fără să aibă un aer afectat. Era o femeie crescută într-o familie rafinată și educată la școli scumpe. Marie era concentrată doar pe mâncat și nu spunea nimic, lăsând conversația în seama mătușii. Shōko m-a rugat să-i dau rețeta sosului.

Când eram aproape gata cu masa, s-a auzit soneria de la intrare. Nu mi-era prea greu să ghicesc cine e. Cu câteva clipe înainte mi se păruse că deslușesc hurea de motor al Jaguarului. Sunetul acela – situat într-un punct diametral opus față de motorul silențios al Toyotei Prius – pătrunsese până undeva în mica zonă de hotar dintre conștientul și subconștientul meu. Prin urmare, când s-a auzit soneria, nu m-a lovit „ca un trăsnet din senin“.

Nu știam la ce să mă aștept mai departe, dar m-am scuzat, m-am ridicat de la masă, am pus jos șervetul și m-am dus să deschid.

34. Ce-i drept, n-am mai verificat presiunea în ultima vreme

Când am deschis ușa, în prag era Menshiki.

Purta o cămașă albă, o vestă de lână cu model fin și elegant și o jachetă gri-albăstruie din tweed. În partea de jos avea niște pantaloni de bumbac muștar-pal, iar în picioare, pantofi maro din piele întoarsă. Ca întotdeauna, hainele îl făceau să arate bine. Părul lui alb și bogat strălucea în lumina tomnatică. În spatele lui se vedea Jaguarul argintiu, lângă care era parcată Toyota Prius. Așezate una lângă alta, cele două mașini arătau ca un om cu dinți strâmbi, care râde cu gura până la urechi.

L-am poftit înăuntru fără să zic nimic. I se citea încordarea pe față. Chipul său m-a dus cu gândul la un perete proaspăt văruiat, uscat pe jumătate. Firește, era prima dată când îi surprindeam o asemenea expresie. El întotdeauna se străduia să fie calm, stăpân pe sine și să nu-și trădeze emoțiile. Nu arătase schimbat la față nici măcar după ce stătuse închis o oră în groapa aceea întunecată. Însă de data aceasta era alb ca varul.

— Pot să intru? a întrebat.

— Sigur că da, am răspuns eu. Mâncam, dar aproape am terminat. Pofțiți, vă rog.

— N-aș vrea să vă deranjez de la masă, a zis el și și-a privit ceasul de la mână aproape din reflex. A rămas mult timp cu privirea pierdută la limbile ceasului, de parcă ar fi avut ceva de obiectat față de felul în care se mișcau.

— Terminăm imediat, am zis. Mâncam ceva rapid. Haideți să bem o cafea împreună. Vă rog să așteptați în sufragerie și vă fac acolo cunoștință cu ele.

Menshiki a clătinat din cap.

— Nu, e prea devreme să mi le prezentați. Am trecut pe la dumneavoastră crezând că au plecat deja. N-am venit ca să le cunosc. Dar când am văzut în fața casei o mașină necunoscută, n-am știut ce să fac și...

— E o ocazie numai bună, l-am întrerupt eu. O s-o fac foarte firesc. Vă rog să lăsați totul în seama mea.

Menshiki a încuviințat și a început să se descalțe, dar parcă nu mai știa cum să-și scoată pantofii. Am așteptat până a izbutit, apoi l-am condus în sufragerie. Deși mai fusese acolo de câteva ori, a dat roată cu privirea prin încăpere de parcă era prima dată în viața lui când călca în ea.

— Vă rog să așteptați aici, am zis eu, punându-i ușor mâna pe umăr. Luați loc și încercați să vă relaxați. Nu durează nici zece minute.

L-am lăsat acolo singur – deși aveam un vag sentiment de neliniște – și m-am întors în bucătărie. Ele terminaseră de mâncat între timp și lăsaseră furculița în farfurie.

— Aveți musafiri? m-a întrebat Shōko Akikawa îngrijorată.

— Stați liniștită. E un prieten care locuiește în apropiere și care s-a oprit în trecere pe aici. Așteaptă în sufragerie. E de-al casei, așa că nu vă faceți nicio problemă. Termin și eu de mâncat.

Am terminat ce-mi mai rămăsese în farfurie, apoi am făcut cafea cât au strâns ele vasele.

— Mergem în sufragerie și bem o cafea împreună? am întrebat-o eu pe Shōko Akikawa.

— Dar aveți un musafir, n-aș vrea să vă deranjăm, a răspuns ea.

Am clătinat din cap.

— Nici vorbă de așa ceva. Dacă tot vi l-a scos destinul în cale, haideți să vă fac cunoștință. Am spus că mi-e vecin, dar de fapt locuiește pe muntele de dincolo de vale, așa că nu cred că l-ați mai întâlnit.

— Cum îl cheamă?

— Menshiki. Se scrie cu ideograma „men” din „a evita” și „shiki”, cu sensul de „culoare”. „A evita culoarea.”

— Ce nume straniu! E prima dată când îl aud. Ce-i drept, casele despărțite de o vale sunt vecine doar ca adresă.

Am pus pe tavă cafeaua, patru cești, lapte și zahăr și ne-am dus în sufragerie. Ce m-a surprins foarte tare când am intrat a fost faptul că Menshiki nu se zărea nicăieri. Sufrageria era pustie. Nu se vedea nici pe terasă. Nu părea să fie nici la baie.

— Unde s-o fi dus? am întrebat eu, fără să mă adresez cuiva anume.

— Era aici? m-a întrebat Shōko Akikawa.

— Da, adineauri era.

M-am dus în hol și am văzut că-i dispăruseră pantofii. M-am încălțat cu niște sandale și am deschis ușa de la intrare. Jaguarul argintiu era parcat în același loc, ceea ce însemna că nu se întorsese acasă. Geamurile mașinii străluceau orbitor în soare și nu puteam să-mi dau seama dacă e cineva înăuntru. M-am apropiat. Menshiki stătea la volan și cotrobăia peste tot după ceva. I-am ciocănit ușor în geam. A coborât geamul și m-a privit cu o față încurcată.

— S-a întâmplat ceva, domnule Menshiki?

— M-am gândit să verific presiunea din pneuri, dar nu găsesc manometrul. Îți țin de obicei în torpedo.

— Trebuie să faceți asta urgent, aici?

— Nu chiar. Doar că stăteam așa și m-am îngrijorat deodată. Mi-am zis că, ce-i drept, n-am mai verificat presiunea în ultima vreme.

— Dar nu mi se par dezumflate.

— Nu. Arată normal.

— Atunci puteți să lăsați asta pe mai târziu și să vă întoarceți în sufragerie? Am adus cafea. Doamnele așteaptă.

— Așteaptă? a zis el cu o voce seacă. Mă așteaptă pe mine?

— Da, le-am spus că vă fac cunoștință.

— Fir-ar să fie!

— De ce?

— Nu mă simt pregătit să le cunosc. Pregătit sufletește.

Avea o privire derutată și îngrozită, de om căruia i se spune să se arunce pe geam de la etajul șaisprezece al unei clădiri în flăcări, în plasa de salvare care se vede nu mai mare decât un suport de pahar.

— Vă rog să veniți, am zis eu pe un ton răspicat. E foarte simplu.

Menshiki a încuviințat fără să mai spună nimic, a coborât din mașină și a închis portiera. A dat să încuie, apoi și-a dat seama că nu era nevoie (doar eram în creierii munților) și a băgat cheile în buzunarul de la pantaloni.

Când am intrat în sufragerie, Shōko și Marie ne așteptau așezate pe canapea. În clipa în care am intrat, s-au ridicat politicos în picioare. L-am prezentat pe Menshiki simplu și degajat, de parcă era cel mai firesc lucru din lume.

— Mi-a pozat și domnul Menshiki pentru un tablou. I-am pictat portretul. Întâmplarea a făcut să locuiască în apropiere, așa că am păstrat legătura.

— Am înțeles că locuiți pe versantul de vizavi, a zis Shōko Akikawa.

Când a adus vorba de casă, Menshiki a pălit vizibil.

— Da, locuiesc acolo de câțiva ani. Câți să fie? Cred că trei. Sau patru?

S-a uitat întrebător la mine, dar eu n-am spus nimic.

— Se vede casa de aici? a întrebat Shōko Akikawa.

— Da, a răspuns el și imediat a adăugat: dar nu e cine știe ce. Plus că se află în vârful muntelui și e foarte peste mână.

— Peste mână e și la noi, a zis Shōko Akikawa pe un ton cordial. E o tevdatură întregă să faci orice cumpărături. Nu e semnal bun nici la mobil și nici radioul nu se prinde cum trebuie. Sunt pante abrupte, iar când ninge e foarte alunecos, așa că mi-e și frică să scot mașina. Deși, din fericire, zăpadă mare a fost o singură dată, cu cinci ani în urmă.

— Așa este, pe aici nu prea ninge, a zis Menshiki. Se datorează vântului cald care bate dinspre ocean. Oceanul are o influență considerabilă. Adică...

— În orice caz, mă bucur și eu că nu ninge iarna, am intervenit, simțindu-l pe Menshiki atât de încolțit, încât, dacă îl lăsăm, ar fi fost în stare să explice circulația curentilor calzi din Oceanul Pacific.

Marie se uita pe rând când la mătușa ei, când la Menshiki. Nu părea să-și fi format vreă părere anume despre el. El nu se uita deloc la ea, ci o fixa cu privirea doar pe mătușă, de parcă chipul ei l-ar fi atras puternic.

— Știți, acum lucrez la portretul lui Marie, i-am spus eu lui Menshiki. Am rugat-o să-mi pozeze.

— Așa că eu o aduc aici cu mașina în fiecare duminică dimineața, a zis Shōko Akikawa. Ca distanță în sine, e la o aruncătură de băț, dar drumul până aici e foarte întortocheat.

Într-un sfârșit, Meshiki s-a uitat la Marie, însă nu reușea să-și fixeze privirea pe un punct anume de pe chipul ei. Ochii îi jucau neliniștit încolo și înapoi, ca niște muște agitate trezite în miez de iarnă, încercând fără succes să găsească un loc în care să pozească.

Ca să-i sar în ajutor, am adus caietul de schițe și i l-am arătat.

— Acestea sunt schițele pe care i le-am făcut până acum. Abia ce am terminat desenele preliminare. Încă nu am început să pictez.

Meshiki a devorat îndelung cu privirea cele trei desene. Părea mult mai interesat să se uite la ele decât la Marie. Dar, desigur, nu avea cum să fie așa. Pur și simplu nu era în stare să-i studieze chipul, iar schițele îi serveau ca substitut. O avea pentru prima dată lângă el, în carne și oase, și probabil că nu reușea să-și pună ordine în gânduri. Marie îi urmărea neliniștea de pe chip de parcă s-ar fi uitat la un animal neobișnuit.

— Minunate! a exclamat el, apoi s-a întors către Shōko Akikawa și a zis: toate sunt foarte însuflețite. A surprins-o foarte bine.

— Așa mi se pare și mie, a zis zâmbitoare mătușa.

— Dar mi-e foarte greu cu Marie ca model, i-am spus eu lui Meshiki. Nu e ușor s-o desenez. Expresia de pe chip i se schimbă încontinuu și îmi ia mult timp să-i surprind esența. De aceea încă n-am reușit să încep pictura.

— E greu? a zis Meshiki apoi și a privit-o din nou pe Marie, mijind ochii, de parcă se uita la ceva orbitor.

— Are o expresie foarte diferită în fiecare dintre cele trei schițe, am continuat eu. Cum își modifică un pic expresia, i se schimbă complet și aerul. Ca să-i fac portretul, trebuie să reușesc să captez miezul ființei sale, nu schimbările de suprafață, altfel nu aș reda decât o singură fațetă.

— Aha, a îngânat Meshiki admirativ, apoi a comparat de mai multe ori chipul lui Marie cu cele trei schițe. Între timp, pe obrazul lui palid se ivea o pată de culoare. La început, roșeața era doar cât un mic punct, dar apoi a ajuns cât o minge de ping-pong, apoi cât una de baseball, iar într-un final i-a cuprins tot chipul. Marie îi studia cu interes schimbarea de pe față. Shōko Akikawa își ferea privirea, ca să nu fie nepoliticoasă. Eu am luat vasul cu cafea și mi-am reumplut ceașca.

— De săptămâna viitoare aș vrea să mă apuc de pictat pe pânză, am zis eu ca să umplu tăcerea, fără să mă adresez cuiva anume.

— Aveți deja un plan? m-a întrebat mătușa.

Am clătinat din cap.

— Nu, încă nu am un plan. Până nu mă așez în fața șevaletului și iau pensula în mână, n-o să-mi vină nicio idee concretă în minte.

— I-ați pictat portretul domnului Meshiki, nu-i așa? a întrebat ea.

— Da, luna trecută, am răspuns.

— E un portret minunat, a zis Meshiki însuflețit. Încă nu l-am înrămat, pentru că mai durează o vreme până se usucă, dar l-am pus pe perete în birou. Dar parcă nu-mi vine să-l numesc simplu „portret”. În el sunt eu și totuși nu sunt. Nu știu cum să spun, dar e foarte profund. Nu mă mai satur să-l privesc.

— Sunteți dumneavoastră și totuși nu sunteți? a întrebat Shōko Akikawa.

— Vreau să spun că nu e un portret obișnuit, ci o pictură executată mai pătrunzător.

— Mi-ar plăcea să-l văd, a zis Marie. Erau primele cuvinte pe care le rostea de când ne mutaserăm în sufragerie.

— Marie, nu fi nepoliticoasă! Nu se cade să te inviți singură acasă la cineva...

— Nici vorbă, a întrerupt-o Menshiki de parcă i-ar fi tăiat cuvintele cu o secure ascuțită. Asprimea tonului său ne-a făcut pe toți să tresărim (inclusiv pe el).

Menshiki a tăcut câteva clipe apoi a continuat:

— Chiar vă rog să veniți pe la mine și să-l vedeți, mai ales că stați în apropiere. Eu locuiesc singur, așa că nu vă faceți nicio grijă. Sunteți binevenite oricând.

După ce a spus asta, Menshiki s-a înroșit și mai tare la față, de parcă simțise o intensitate excesivă în cuvintele sale.

— Marie, ție îți place pictura? a întrebato-o întorcându-se către ea. Tonul îi revenise la normal.

Marie a încuviințat scurt din cap, fără să spună nimic.

— Dacă sunteți de acord, aș putea să vin aici duminica viitoare la aceeași oră, să vă întâmpin, apoi să mergem la mine și să vedeți portretul.

— N-aș vrea să vă deranjăm..., a zis Shōko Akikawa.

— Dar eu vreau să-l văd!

De data aceasta Marie a fost cea care a vorbit pe un ton răspicat și imperativ.

Până la urmă a rămas ca Menshiki să vină să le ia duminica următoare la amiază. Am fost invitat și eu, dar am refuzat politicos spunând că în după-amiaza aceea am treabă. Nu voiam să mă implic mai mult de atât în povestea asta. Voiam să-i las să se descurce singuri mai departe. Orice s-ar fi întâmplat, preferam să rămân cât mai în afară. În fond, eu nu fusesem decât un intermediar – chiar dacă nu asta intenționasem de fapt.

Am ieșit împreună cu Menshiki să le conducem pe frumoasa mătușă și pe nepoata ei. Shōko Akikawa a privit o vreme cu interes Jaguarul argintiu parcat alături de Priusul ei, ca un iubitor de câini care se uită la animalul altcuiva.

— E cel mai nou model de Jaguar, nu-i așa? l-a întrebato ea pe Menshiki.

— Da. În momentul de față e ultimul Jaguar din gama coupé. Vă plac mașinile? a întrebato la rândul lui.

— Nu neapărat. Răposatul meu tată conducea pe vremuri un Jaguar sedan. Mă plimba des cu el și neori mă lăsa și să-l conduc. Când am văzut emblema pe mașină, mi-am amintit cu dor de vremurile acelea. Oare cum se numea, XJ6? Avea patru faruri rotunde și motor de 4,2 litri, cu șase cilindri în linie.

— Seria III, nu? Un model foarte frumos.

— Tata se dădea în vânt după ea și petrecea mult timp la volanul ei. Îl cam deranjau consumul mare și multele defecțiuni mărunte, dar...

— Modelul acela n-are deloc un consum bun. Posibil să fi avut multe probleme și la sistemul electric. E de-a dreptul o tradiție ca Jaguarul să aibă un sistem electric slab. Dar atunci când funcționează fără probleme, atâta vreme cât nu-ți pasă de costul benzinei, e o mașină pur și simplu minunată. Se manevrează ușor și ai un confort extraordinar la volan, cum alte mașini nu-ți pot oferi. Desigur,

majoritatea covârșitoare a oamenilor țin cont de defecțiuni și de consum, motiv pentru care Toyota Prius se vinde ca pâinea caldă.

— Mi-a cumpărat-o fratele meu, ca să am și eu mașina mea. Nu mi-am ales-o eu, a zis Shōko Akikawa arătând cu degetul către Toyota Prius, de parcă se scuza. Se conduce ușor, e sigură și nu poluează.

— Priusul e o mașină excelentă, a zis Menshiki. Sincer să fiu, și eu m-am gândit serios să-mi iau unul.

Chiar așa să fie? m-am îndoit eu în sinea mea. Nu puteam să mi-l imaginez pe Menshiki la volanul unei Toyota Prius, așa cum nu-mi puteam imagina un leopard la restaurant, comandând salată niçoise.

— Sper să nu fiu foarte nepoliticoasă, a zis Shōko Akikawa iscodind înăuntru mașinii, dar aş putea să urc un pic? Doar să mă așez la volan.

— Sigur că da, a răspuns Menshiki și a tușit ușor ca să-și dreagă vocea. Stați cât doriți. Puteți s-o și conduceți, dacă vreți.

Mă surprindea să o văd afixându-se atâta interes față de Jaguarul lui Menshiki. Judecând după aspectul ei îngrijit și liniștit, nu părea genul de om pe care să-l atragă mașinile. Și totuși, Shōko Akikawa a urcat în ea cu ochii scânteind, s-a instalat pe scaunul crem de piele, a studiat cu atenție bordul și și-a sprijinit mâinile pe volan. A pus apoi mâna stângă pe schimbătorul de viteze. Menshiki a scos cheia din buzunarul de la pantaloni și i-a întins-o.

— Puteți s-o porniți.

Shōko Akikawa a luat cheia fără să spună nimic, a băgat-o în contact și a rotit-o în sensul acelor de ceasornic. Felina uriașă s-a trezit într-o clipită. Femeia a stat o vreme și a ascultat fascinată torsul adânc al motorului.

— Motorul acesta îmi sună cunoscut, a zis ea.

— E un motor V8, de 4,2 litri. Cel al tatălui dumneavoastră, de la XJ6, avea șase cilindri și alt număr de valve și raport de compresie, dar se poate să sune asemănător. Mașina aceasta a rămas la fel de păcătoasă ca pe vremuri în ceea ce privește consumul nerușinat de mare de combustibil fosil.

Shōko Akikawa a împins maneta în sus și a semnalizat la dreapta. S-a auzit țâcănitul vesel, caracteristic.

— De când n-am mai auzit sunetul acesta!

Menshiki a zâmbit.

— Este tipic Jaguarului. Nicio semnalizare de la vreo altă mașină nu-i seamănă.

— În tinerețe, mi-am luat permisul de conducere exersând în secret la volanul Jaguarului XJ6, a zis ea. Avea frâna de mână un pic altfel și, când m-am urcat prima dată în altă mașină, am fost foarte derutată. Nu știam ce să fac.

— Înțeleg bine ce spuneți, a zis Menshiki zâmbind. Englezii se cramponează de niște chestii cam ciudate.

— Dar miroase parcă un pic diferit față de mașina tatei.

— Din păcate, cred că da. Din diverse motive, producătorul nu a putut păstra exact aceleași materiale pentru interior ca pe vremuri. Mirosul dinăuntru s-a schimbat mult, mai ales din 2002, când Connolly nu le-a mai furnizat piele. Firma în sine, Connolly, a dispărut de pe piață.

— Păcat! Îmi plăcea mult acel miros. Îl asociez cumva cu amintirea tatei.

— Sincer să fiu, a zis Menshiki cu dificultate, mai am un Jaguar, vechi. S-ar putea ca acela să miroasă la fel ca al tatălui dumneavoastră.

— Aveți un XJ6?

— Nu, un E-Type.

— Adică cea decapotabilă?

— Da. E un roadster din seria I, fabricat pe la mijlocul anilor '60, dar se ține încă foarte bine. Are tot motor de 4,2 litri, în șase cilindri. O mașină originală, cu două locuri. Totuși, i-am înlocuit capota, așa că, la drept vorbind, nu se mai poate numi originală.

Cum eu nu mă pricepeam la mașini, nu înțelegeam mai nimic din ce vorbeau, dar Shōko Akikawa părea foarte impresionată de ce aude. În orice caz, m-am mai liniștit când mi-am dat seama că Jaguarul era pentru cei doi un punct de interes comun – fie el unul limitat. Se întâlneau pentru prima dată, dar de acum încolo nu mai trebuia să le caut eu subiecte de conversație. Marie părea și mai puțin interesată de mașini decât mine și doar stătea și le asculta foarte plictisită discuția.

Shōko Akikawa s-a dat jos din mașină, a închis portiera și i-a înapoiat cheia lui Menshiki. Acesta a luat-o și a băgat-o în buzunarul de la pantaloni. Cele două s-au urcat apoi în Priusul albastru. Menshiki i-a închis portiera lui Marie. Am fost din nou impresionat de cât de diferit era sunetul cu care se închidea portiera de la Jaguar față de cea de la Prius. Există multe diferențe pe lume chiar și când e vorba de un singur sunet, așa cum aceeași coardă liberă de la contrabas, atinsă o singură dată, sună complet diferit la Charles Mingus față de Ray Brown.

— Rămâne atunci pe duminica viitoare, a zis Menshiki.

Shōko Akikawa i-a aruncat un zâmbet, a pus mâinile pe volan și a plecat. Când spatele bondoc al Toyotei Prius a dispărut din câmpul nostru vizual, eu și Menshiki ne-am întors în casă. Ne-am dus în sufragerie și am băut cafeaua rece. O vreme am rămas amândoi tăcuți. Menshiki părea sleit de puteri, ca un alergător care tocmai a trecut linia de finiș la capătul unei curse lungi și grele.

— E foarte drăguță, am zis eu după un timp. La Marie mă refer.

— Așa e. Când o să mai crească, o să se facă și mai frumoasă, a spus Menshiki, dar părea că se gândește la altceva.

— Cum a fost s-o vedeți de aproape? l-am întrebat.

Menshiki a zâmbit stingherit.

— Sincer să fiu, eram încordat și n-am putut să mă uit prea bine la ea.

— Dar măcar puțin tot v-ați uitat, nu?

Menshiki a încuviințat.

— Sigur că da, a zis el.

Apoi a rămas iar tăcut o vreme, dar dintr-odată și-a ridicat fața și m-a ațintit cu o privire serioasă.

— Dumneavoastră ce părere aveți?

— Despre ce anume?

Menshiki a roșit ușor.

— Adică vi se pare că seamănăm? Sunteți pictor, portretist de profesie, presupun că vă pricepeți să distingeți trăsăturile comune.

Am clătinat din cap.

— E adevărat, sunt antrenat să identific rapid trăsăturile distinctive ale unui chip, dar nu pot să disting asemănările dintre părinte și copil. Există pe lume părinți și copii care nu seamănă deloc, dar și străini care seamănă leit.

Menshiki a oftat adânc, un oftat din toți rărunchii. Și-a frecat palmele.

— Nu vă cer o opinie de expert, ci doar *păreră personală*. Aș vrea doar să-mi spuneți dacă ați observat ceva, oricât de mărunț.

Am stat puțin pe gânduri, apoi am spus:

— Ca trăsături faciale, luate fiecare în parte, n-aș putea spune că semănați. Dar mi s-a părut că văd ceva similar în privire. Am tot remarcat asta.

Menshiki și-a strâns buzele subțiri și m-a privit.

— Adică ați observat ceva în comun la ochii noștri?

— Da, amândurora vi se reflectă în privire ce simțiți. Curiozitate, înflăcărare, mirare, scepticism sau împotrivire, trăirile acestea subtile ies la suprafață reflectate în ochi. Nu pot spune că aveți o gamă bogată de expresii faciale, dar ochii parcă vă sunt ferestre către suflet. De obicei, lucrurile stau pe dos. Majoritatea oamenilor sunt foarte expresivi, dar nu au privirea atât de însuflețită.

Menshiki m-a privit contrariat.

— Așa vi se par și ochii mei?

Am încuviințat.

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Nu cred că e ceva care se poate controla. Cu cât ați încerca să vă țineți expresiile faciale în frâu, în mod conștient, cu atât cred că vi s-ar concentra mai mult emoțiile în privire. Dar să știți că asta nu se observă decât dacă studiezi totul cu mare atenție. Un om obișnuit nici n-ar băga de seamă.

— Dar dumneavoastră da?

— E meseria mea să detectez expresiile faciale.

Menshiki s-a gândit un timp, apoi a spus:

— Deci acesta este punctul nostru comun. Dar nu vă puteți da seama dacă suntem rude de sânge?

— Când privesc pe cineva, îmi formez o impresie artistică, pe care eu o prețuiesc. Dar impresia artistică și realitatea obiectivă sunt două lucruri diferite. Impresia nu dovedește nimic. E ca un fluture micuț purtat de vânt, nu servește la nimic. Dar dumneavoastră? Ați simțit ceva anume stând față în față cu ea?

Menshiki a clătinat din cap de câteva ori.

— Nu pot să spun nimic doar după o întâlnire scurtă. Am nevoie de mai mult timp, să mă obișnuiesc să fiu în preajma ei...

Apoi a mai clătinat o dată din cap, încet. Și-a îndesat mâinile în buzunarele de la jachetă ca și cum ar fi căutat ceva, după care le-a scos, de parcă ar fi uitat ce căuta.

— De fapt, nu cred că problema e numărul de întâlniri. Cu cât aș vedea-o mai des, cu atât aș fi mai descumpănit și n-aș putea ajunge la vreo concluzie. Cine știe,

poate că e fiica mea biologică, poate că nu e. Dar mie îmi convine oricare dintre variante. Când o văd și mă gândesc că ar putea fi copilul meu, doar când ating cu degetul această posibilitate, simt cum tot trupul mi se inundă de sânge nou și proaspăt. Cred că până acum nu înțelesesem cu adevărat ce înseamnă să fii viu.

N-am spus nimic. Nu puteam să spun absolut nimic despre ce se petrecea în sufletul lui sau despre cum s-ar defini faptul de a fi în viață. Menshiki a aruncat un ochi la ceasul de mână subțirel și foarte scump, apoi s-a ridicat cu stângăcie de pe canapea, de parcă se lupta s-o facă.

— Mă simt dator să vă mulțumesc. Dacă nu m-ați fi împins de la spate, de unul singur n-aș fi fost în stare să fac nimic.

Spunând asta, s-a îndreptat cu pași nesiguri către holul de la intrare, s-a încălțat agale, și-a legat șireturile, apoi a ieșit. Am privit din ușă cum s-a urcat în mașină și s-a îndepărtat. Când Jaguarul a dispărut, liniștea de duminică după-amiază s-a așternut din nou împrejur.

Era puțin după ora două după-amiaza. Mă simțeam cumplit de obosit. Am scos o pătură din dulap, m-am întins pe canapea, m-am învelit cu ea și am dormit. Când m-am trezit era trei și ceva. Razele soarelui care pătrundeau în încăperea nu-și schimbaseră decât puțin poziția. Fusese o zi stranie. Nu-mi dădeam seama dacă făcusem un pas înainte sau înapoi, ori dacă mă învârteam pe loc. Aveam senzația că-mi pierdusem simțul direcției. Shōko, Marie, Menshiki. Fiecare dintre ei emana o puternică forță de gravitație. Iar eu mă aflam în mijlocul lor. Eram înconjurat de ei, dar nu aveam propria mea forță de gravitație.

Însă oricât de epuizat aș fi fost, ziua de duminică nu se încheiase încă. Limbile ceasului abia treceau de ora trei. Soarele încă nu stătea să apună. Mai era o groază de timp până ce duminica se alătura trecutului și venea o nouă zi. Dar eu nu aveam chef de nimic. Chiar și după ce trăsesem un pui de somn, simțeam un fel de cocoloș în străfundul capului. Era ca un ghem vechi de lână, înțepenit în fundul unui sertar îngust de birou. Un ghem îndesat cu forța acolo și care nu mai dădea voie sertarului să se închidă cum trebuie. Poate că într-o zi ca asta ar trebui să-mi verific și eu presiunea din pneuri, mi-am zis. Asta trebuie să facă omul când n-are chef de nimic, să-și verifice presiunea din pneuri.

Dar dacă stăteam să mă gândesc, de când eram eu pe lumea asta, nu-mi verificasem singur presiunea nici măcar o dată. Mai eram atenționat uneori pe la benzinărie că roțile par dezumflate și atunci mă duceam cu ea la verificat. Evident, nu aveam un manometru. Nici nu știam cum arată așa ceva. Dacă încăpea în torpedo, înseamnă că nu poate fi un obiect prea mare. Și nici atât de scump încât să-l cumperi în rate. O să-mi iau și eu unul cu prima ocazie, mi-am spus.

Când a început să se întunece afară, m-am dus în bucătărie și mi-am pregătit cina câtă vreme am băut o bere la cutie. Am făcut la cuptor niște pește *huri* marinat în drojdie de bere, am tăiat niște murături, am făcut o salată de castraveți cu alge *wakame* asezonată cu oțet și o supă miso cu ridiche albă și tofu prăjit. Le-am mâncat singur, în tăcere. Nu aveam cu cine să vorbesc și nici ce să spun. Când eram aproape de finalul acestei cine simple și singuratice, am auzit soneria.

Se pare că toată lumea se decisese să-mi sune la ușă când mai aveam puțin și terminam masa.

Încă nu s-a încheiat ziua de azi, mi-am zis eu. Ceva îmi spunea că are să fie o duminică lungă. M-am ridicat de la masă și m-am îndreptat agale către ușă.

35. Locul acela trebuia lăsat în pace

M-am îndreptat agale către ușă. Nu aveam nici cea mai vagă idee cine putea să fie. Dacă ar fi parcat vreo mașină în fața casei, s-ar fi auzit. Bucătăria se afla mai în spate, dar era o seară foarte liniștită și dacă ar fi venit vreo mașină, i-aș fi auzit motorul sau scrâșnetul anvelopelor. Chiar și o Toyota Prius, care se laudă cu un motor hibrid foarte silențios. Dar nu s-a auzit nimic.

Altfel, nimeni nu s-ar fi aventurat să urce pe jos lungă pantă până aici, după lăsarea întunericului. Iluminarea publică lipsea aproape complet, drumul era întunecat și pustiu. La cât era de izolată casa, cocoțată în vârful muntelui, nici nu aveam pe cineva prin preajmă care s-ar fi putut numi vecin.

Poate e Comandorul, mi-am zis eu. Și totuși n-avea cum să fie el. Acum era liber să intre în casă când voia și cât voia, așa că n-avea motiv să folosească soneria.

Fără să verific cine e, am descuiat și am deschis ușa. În prag stătea Marie Akikawa. Era îmbrăcată la fel ca în cursul dimineții, dar acum avea peste hanorac și o geacă bleumarin de puf, subțire. După lăsarea întunericului, afară se făcea frig de-a binelea. Mai avea pe cap o șapcă de baseball cu Cleveland Indians (oare de ce Cleveland?) și o lanternă mare în mâna dreaptă.

— Pot să intru? a întrebat, fără vreun „bună seara” sau „scuze că am venit neanunțată”.

— Sigur că da, am răspuns eu.

N-am mai spus nimic altceva. Sertarul din capul meu încă nu se închisese cum trebuie. Ghemul de lână încă îl mai bloca.

Am condus-o în bucătărie.

— Eram la masă. Pot să termin de mâncat? am zis eu.

A dat din cap că da, fără să spună nimic. În mintea ei nu exista enervantul concept de convenție socială.

— Bei un ceai? am întrebat-o.

Din nou a dat din cap că da, fără să spună nimic, apoi și-a scos geaca de puf și șapca și și-a aranjat părul. Eu am fiert apă în ibric și am pus frunzele în ceainic. Tocmai mi se făcuse poftă și mie de un ceai.

Marie stătea cu coatele sprijinite pe masă și mă urmărea intrigată cum mănânc peștele *buri* marinat în drojdie de bere, supă *miso* și orezul. Arăta de parcă ar fi întâlnit prin junglă un piton care înghițea un pui de viezure și stătea să se uite,

cocoțată pe o piatră în apropiere.

— Eu am pregătit peștele, am explicat eu ca să umplu tăcerea care se tot adâncea. Ține mai bine marinat.

Marie nu a avut nicio reacție. Nu eram sigur nici măcar că auzise ce-i spusese.

— Immanuel Kant a dus o viață foarte regulată, am zis. Lumea din oraș își potrivea ceasul după el când îl vedeau că iese la plimbare.

Evident, vorbeam fără noimă doar ca să văd dacă Marie are vreo reacție la cuvinte fără sens, dacă aude ce-i spun. Însă ea n-a schițat absolut nimic. Doar tăcerea din jur s-a mai adâncit puțin. Immanuel Kant ieșea zilnic la plimbare pe străzile Königsbergului. Ultimele sale cuvinte au fost „E bine“ („Es ist gut“). Există și oameni care au parte de o asemenea viață.

Am terminat de mâncat și am pus vasele murdare în chiuvetă. Am pregătit apoi ceaiul. Am luat două cești și m-am întors la masă. Marie rămăsese așezată pe scaun și îmi urmărea fiecare mișcare. Avea privirea curioasă a unui istoric care studiază niște note de subsol mărunte dintr-un document.

— N-ai venit cu mașina, nu? am întrebat-o eu.

— Am venit pe jos, a zis ea, în cele din urmă.

— Ai venit singură pe jos de la tine de acasă?

— Da.

Am așteptat să continue. Marie tăcea și ea. Așezați la masă față în față, între noi s-a așternut o tăcere foarte lungă. Însă nici eu nu sunt omul pe care să-l deranjeze liniștea. Doar trăiam singur în vârful muntelui.

— Există un pasaj secret, a zis Marie după o vreme. Ai mult de mers dacă vii cu mașina, dar prin pasajul ăla ajungi imediat.

— M-am plimbat și eu o groază prin preajmă și n-am văzut niciodată un astfel de drum.

— Fiindcă nu știi să-l cauți, a zis ea nonșalant. Nu dai de el dacă te plimbi normal și te uiți normal înjur. E ascuns bine.

— Tu l-ai ascuns?

A încuviințat.

— Eu aici am crescut. Munții din zonă au fost locul meu de joacă de când eram mică. Îți știu ca-n palmă.

— Iar pasajul e ascuns bine.

A mai dat o dată din cap că da.

— Și prin el ai ajuns aici.

— Da.

Am oftat.

— Ai mâncat?

— Abia ce-am terminat.

— Ce-ai mâncat?

— Mătușa nu prea se pricepe la gătit, a zis ea.

Nu-mi răspunsese la întrebare, dar am lăsat-o în pace. Probabil nu voia să-și aducă aminte ce mâncase.

— Mătușa ta știe că ai venit singură încoace?

Marie n-a răspuns. Își ținea buzele strâns lipite. Așa că am răspuns eu.

— Evident că nu știe. Un adult în toată firea n-ar lăsa o fetiță de treisprezece ani să umble noaptea pe munte. Nu?

Din nou s-a așternut tăcerea.

— Nu știe nici de pasajul secret.

Marie a clătinat de câteva ori din cap, în sens că mătușa nu știa despre pasaj.

— Nu știe nimeni în afară de tine.

Marie a dat de câteva ori din cap.

— În orice caz, am zis eu, cum vii încoace de unde stai tu, după ce treci prin pasaj, ajungi cumva la o pădurice în care se află un templu *hokora* vechi?

A încuviințat.

— Știu bine templul *hokora*. Știu și de movila de pietre din spatele lui. A fost dată la o parte cu o mașinărie mare.

— Ai văzut când s-a întâmplat asta?

Marie a clătinat din cap.

— N-am văzut când s-a săpat. Eram la școală în ziua aia. Am văzut pământul plin de urme de la mașină. De ce-ai făcut asta?

— Fiindcă s-au întâmplat niște chestii.

— Ce chestii?

— Ar dura mult să-ți povestesc totul de la început, am zis eu fără să-i explic nimic. Nu voiam să-i spun că era implicat și Menshiki.

— N-ar fi trebuit să sapi acolo, a zis ea deodată.

— De ce?

A ridicat din umeri.

— Locul acela trebuia lăsat în pace. Așa au făcut toți până acum.

— Așa au făcut toți?

— Era lăsat așa de multă vreme.

Probabil că are dreptate, mi-am zis. Poate că n-ar fi trebuit să ne atingem de locul acela. Așa o fi făcut *toată lumea* înainte. Dar acum era prea târziu. Pietrele erau deja date la o parte, groapa destupată și Comandorul eliberat.

— Cumva tu ai umblat la capacul pus peste groapă? am întrebat-o eu. Te-ai uitat înăuntru, apoi l-ai tras la loc și ai pus pietrele deasupra, nu?

Marie și-a ridicat capul și m-a privit drept în ochi. Se întreba de unde știu.

— Fiindcă n-ai aranjat pietrele exact la fel. Eu am o memorie vizuală foarte bună. Observ imediat orice schimbare.

— Aha, a zis ea impresionată.

— Dar ai tras capacul și groapa era goală. Înăuntru nu era decât întuneric și umezeală, nu?

— Era o scară.

— Dar n-ai coborât pe ea, nu?

Marie a clătinat din cap cu putere, semn că n-ar fi făcut așa ceva.

— Bun, am zis eu. Cu ce treabă ai venit la mine în seara asta? Sau e doar o

vizită de curtoazie?

— De curtoazie?

— Erai prin apropiere și ai trecut pe la mine să mă saluți?

Marie a stat puțin să se gândească, apoi a clătinat ușor din cap.

— Nu e „vizită de curtoazie”.

— Atunci ce fel de vizită e? am întrebat-o. Sigur că mă bucur că ai trecut pe la mine, dar dacă ar afla mătușa sau tatăl tău, s-ar putea să-și facă o impresie greșită.

— Ce impresie greșită?

— Există tot felul de impresii greșite pe lumea asta. Unele chiar ne depășesc orice imaginație. Se poate ajunge să nu-mi mai dea voie să te pictez, iar asta m-ar supăra foarte tare. Te-ar supăra și pe tine, nu?

— Nu mă dau de gol la mătușa, a zis ea răspicat. După cină, mă duc mereu la mine în cameră și ea nu mai trece pe la mine. Așa ne-am obișnuit să facem. Nu știe nimeni dacă eu mă strecor afară pe geam. Nu m-au prins niciodată.

— Umbli noaptea pe munte de multă vreme?

Marie a încuviințat.

— Nu ți-e frică?

— Există alte lucruri mai înfricoșătoare.

— Cum ar fi?

Marie doar a ridicat ușor din umeri și n-a răspuns nimic.

— Mătușa ca mătușa, dar tatăl tău ce face? am întrebat-o eu.

— Încă n-a venit acasă.

— Cu toate că e duminică?

N-a răspuns. Nu părea dispusă să vorbească despre tatăl ei.

— În orice caz, nu-ți face griji. Nu știe nimeni că sunt plecată. Și dacă ar afla, în niciun caz n-aș pomeni de tine.

— Bine, atunci nu-mi mai fac griji legat de asta, am zis eu. Dar de ce ai bătut drumul noaptea până aici?

— Fiindcă am ceva de vorbit cu tine.

— Ce anume?

Marie a ridicat ceașca și a luat o gură de ceai fierbinte, apoi s-a uitat în jur cu o privire ascuțită, ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu ne auzea nimeni altcineva. Evident, nu mai era nimeni cu noi. Asta dacă nu cumva se întorsese Comandorul și trăgea cu urechea de pe undeva. M-am uitat și eu în jur, dar Comandorul nu se zărea. Ce-i drept, nu l-aș fi văzut decât dacă luase o formă.

— În legătură cu prietenul tău care a venit pe aici azi la prânz, a zis ea. Cel cu părul alb și frumos. Cum îl cheamă? Avea un nume cam ciudat.

— Domnul Menshiki.

— Așa, domnul Menshiki.

— Nu e prietenul meu. E doar cineva pe care l-am cunoscut cu puțin timp în urmă.

— Nu contează, a zis ea.

— Ce e cu el?

M-a privit mijindu-și ochii, apoi a zis coborând tonul:

— Cred că ascunde ceva.

— Ce anume?

— Asta nu știu. Dar nu cred că a trecut azi pe aici din întâmplare. Am senzația că a venit pentru ceva anume.

— Și ce ar putea fi acest ceva *anume*? am întrebat-o, tresărind un pic să văd ce bun observator e.

— Asta nu știu, a zis ea cu privirea ațintită asupra mea. Nu știi nici tu?

— N-am idee, am mințit eu, sperând ca Marie să nu-și dea seama.

Eu nu m-am priceput niciodată să mint. Imediat cum spun ceva născocit, mi se citește pe față. Dar nici nu puteam recunoaște adevărul în acel moment.

— Pe bune?

— Pe bune, am zis eu. Nu mă așteptam să treacă azi pe aici.

Marie a părut să mă creadă. Adevărul era că Meshiki nu zisese că ar veni, iar vizita lui mă luase prin surprindere. Nu minșisem.

— Individul ăla are o privire ciudată, a zis.

— În ce sens ciudată?

— Zici că pune la cale ceva. Ca lupul din *Scufița roșie*. E deghizat în bunicuță și stă în pat, dar îți dai seama după ochi că e lupul.

Lupul din *Scufița roșie*?

— Adică te-a frapat negativ?

— M-a frapat?

— Da, adică ți-a lăsat o impresie proastă, te-a surprins neplăcut?

— Frapat, a zis ea, ferecând cuvântul într-un sertăraș din memorie, așa cum făcuse și cu trăsnetul din senin. Nu-i vorba de asta. Nu mi s-a părut rău intenționat. Dar domnul Meshiki, cu părul lui alb și frumos, ascunde ceva.

— Asta e senzația pe care ți-o lasă?

Marie a încuviințat.

— De-asta am venit la tine, ca să întreb dacă așa e. M-am gândit că poate știi tu ceva despre el.

— Și mătușa ta are aceeași senzație? am evitat eu să răspund.

Marie și-a înclinat puțin capul într-o parte.

— Nu, mătușa nu crede asta. Pe ea lumea nu prea o frapează negativ. Plus că e interesată de el. E o mică diferență de vârstă între ei, dar e chipeș, îmbrăcat bine, pare foarte bogat, locuiește singur...

— Îi place de el?

— Așa cred. Părea foarte veselă când vorbea cu el. Avea fața îmbujorată și vocea puțin pițigăiată. Nu cum e ea de obicei. Probabil că și domnul Meshiki a remarcat lucrurile astea.

Fără să răspund nimic, am mai turnat ceai și l-am băut. Marie căzuse pe gânduri.

— Dar de unde a știut domnul Meshiki că vin azi aici? I-ai spus tu?

Mi-am ales cuvintele cu mare grijă, încercând pe cât posibil să evit minciunile.

— Nu cred că domnul Meshiki a venit cu intenția s-o întâlnească pe mătușa

ta. Când a aflat de voi, a vrut să plece. Eu am tras de el să rămână. El a trecut pe aici *din întâmplare*, iar ea era aici *din întâmplare*. A văzut-o și i-a stârnit interesul. Mătușa ta e o femeie fermecătoare.

Marie nu părea perfect convinsă de ce-i spuneam, dar nici nu a mai insistat. Doar stătea încruntată, cu coatele sprijinite pe masă.

— În orice caz, duminica viitoare a rămas să mergeți în vizită pe la el, am zis eu.

A încuviințat.

— Da, ca să ne arate tabloul pictat de tine. Mătușa abia așteaptă să ne ducem.

— Cred și eu că s-a entuziasmat. Că doar trăiește în creierii munților și aici nu e ca la oraș, nu prea are ocazia să cunoască bărbați.

Ea a rămas un timp cu buzele strâns lipite, apoi a zis ca și cum ar fi mărturisit un secret:

— Mătușa a avut un iubit. A fost o relație lungă și serioasă. Asta era pe vremea când lucra ca secretară în Tokyo, înainte să vină aici. Dar până la urmă relația n-a mai mers și mătușa a suferit foarte mult. Iar după ce a murit și mama, a venit să stea cu noi. Normal, nu știu asta de la ea.

— Dar acum nu are pe nimeni.

Marie a încuviințat.

— Nu cred că are.

— Iar pe tine te îngrijorează faptul că mătușa ta, ca femeie singură, și-a creat oarecare așteptări în cel privește pe domnul Menshiki. Și ai venit aici ca să te sfătuiești cu mine. Asta să fie?

— Crezi că domnul Menshiki vrea s-o seducă?

— S-o seducă?

— Da, că nu e serios.

— Asta nu știu, am zis eu. Nu-l cunosc atât de bine. Plus că abia ce s-au cunoscut și încă nu s-a întâmplat nimic concret. Iar asta e o chestiune care ține de inimă și poate să se mai schimbe, în funcție de cum decurg lucrurile. Poate să fie un mic freamăt în suflet care să ia amploare, dar se poate întâmpla și invers.

— Dar eu presimt ceva, a zis ea răspicat.

Nu mă bazam pe nimic concret, dar ceva îmi spunea că pot să mă încred în presimțirea ei. Asta era presimțirea mea.

— Ți-e teamă ca nu cumva să se întâmple ceva și mătușa ta să sufere iar, am zis eu.

Marie a dat scurt din cap.

— Ea nu e precaută din fire și nici obișnuită să sufere.

— Ai zice că tu o protejezi pe mătușa ta, am spus eu.

— Într-un fel, da, a zis Marie cu o față serioasă.

— Și tu? Ești obișnuită să suferi?

— Nu știu. Dar cel puțin eu nu mă îndrăgostesc.

— La un moment dat o să te îndrăgostești.

— Dar nu acum. Până nu-mi mai cresc sânii, nu.

— Asta n-o să se întâmple peste multă vreme.

Marie a făcut o ușoară grimasă. Probabil că nu mă credea.

În acel moment a încolțit în mine o suspiciune. Dacă Meshiki încerca să se apropie de Shōko Akikawa cu scopul principal de a-și asigura o relație cu Marie?

Asta îmi zisesse Meshiki: „Nu pot să spun nimic doar după o întâlnire scurtă. Am nevoie de mai mult timp”.

Shōko Akikawa putea fi pentru Meshiki un intermediar esențial care să-i permită s-o vadă în continuare pe Marie, pentru că era tutorele ei de drept. Iar pentru asta, trebuia mai întâi să pună mâna pe ea – într-un fel sau altul. Pentru un bărbat ca el, poate că nu era chiar floare la ureche, dar nici nu avea cum să fie o treabă prea dificilă. Și totuși nu voiam să cred că umblă cu asemenea intenții ascunse. Așa cum zisesse și Comandorul, trebuia să aibă în permanență un plan. Dar mie unul nu-mi părea chiar atât de șiret.

— Casa domnului Meshiki e impresionantă, i-am zis eu lui Marie. Foarte interesantă. În orice caz, nu strică s-o vezi.

— Ai fost pe la el?

— O singură dată. M-a invitat la cină.

— E peste vale?

— Da, e practic vizavi.

— Se vede de aici?

M-am prefăcut că mă gândesc.

— Da, dar mică.

— Vreau s-o văd.

Am condus-o pe terasă și i-am arătat cu degetul vila lui Meshiki, pe muntele de dincolo de vale. Felinarele de grădină făceau clădirea albă să arate ca un elegant vas de croazieră care străbate marea întunecată. Câteva ferestre erau încă luminate, toate cu o lumină discretă.

— Casa aia mare și albă? a zis Marie surprinsă.

S-a holbat la mine un timp, după care și-a întors privirea asupra vilei din depărtare fără să mai spună nimic.

— Dacă de ea e vorba, o văd bine și de la mine de acasă, doar că puțin din alt unghi. De mult timp mă întrebam cine naiba o fi locuind acolo.

— Chiar îți fură privirea, nu? am zis eu. În orice caz, asta e casa domnului Meshiki.

Marie s-a aplecat peste balustradă și s-a uitat îndelung la vilă. Câteva stele sclipeau deasupra ei. Nu bătea vântul și niște norișori compacți stăteau nemișcați pe cer, ca niște obiecte de butaforie fixate în cuie pe o bucată de pal din fundal. Când și când, Marie clătina din cap, iar părul ei negru și drept lucea puternic în lumina lunii.

— Chiar locuiește singur acolo? m-a întrebat.

— Da. E singur în toată casa aia mare.

— Nu e căsătorit?

— Zicea că n-a fost însurat niciodată.

— Cu ce se ocupă?

— Nu prea mi-e clar. Spunea ceva de informații, în sensul larg al cuvântului. Poate ceva legat de IT. Dar în momentul de față nu are un loc de muncă stabil. Trăiește din banii obținuți din vânzarea firmei întemeiate de el și din dividendele

de la acțiuni. Mai mult de atât nu știu.

— Adică nu are serviciu? a zis Marie ridicând din sprâncene.

— Așa a zis. Cică nici nu prea iese din casă.

Cine știe, poate că în acel moment Menshiki ne privea prin binoclul lui ultraperformant cum ne uităm împreună la casa lui. Oare ce și-ar fi imaginat dacă ne vedea unul lângă altul pe terasă, noaptea?

— Ar trebui s-o iei spre casă, i-am zis eu lui Marie. S-a făcut târziu.

— Lăsându-l pe domnul Menshiki la o parte, a zis ea pe un ton de confesiune, mă bucur că îmi faci portretul. Voiam să-ți spun asta. Abia aștept să văd cum o să iasă.

— Sper să iasă bine, am zis, înduioșat de cuvintele ei. Când venea vorba de pictură, Marie vorbea surprinzător de deschis.

Am condus-o până la ușă. Și-a pus geaca de puf subțire și strâmtă, apoi și-a îndesat pe cap șapca de baseball cu Indians. Arăta ca un băiețel.

— Să merg cu tine o bucată de drum? m-am oferit eu.

— Nu-i nevoie. Cunosc bine drumul.

— Atunci rămâne pe duminica viitoare.

Marie însă n-a plecat imediat. Stătea în prag, cu o mână sprijinită de tocul ușii.

— Mă îngrijorează totuși ceva, a zis ea. Un clopoțel.

— Un clopoțel?

— Când am venit mai devreme încoace, mi s-a părut că aud un clinchet de clopoțel pe drum. Suna ca cel din atelierul tău.

Am rămas fără grai. Marie mă țintuia cu privirea.

— Prin ce zonă? am întrebat-o.

— În pădure. Prin spatele templului *hokora*.

Mi-am ciulit urechile prin beznă, dar n-am discernut niciun clinchet de clopoțel. Nu se auzea nimic. Se așternuse liniștea nopții.

— Nu ți-a fost frică?

Marie a clătinat din cap.

— Dacă nu mă amestec, n-are de ce să-mi fie frică.

— Aștepți puțin aici? am zis eu și am dat fuga în atelier.

Clopoțelul nu mai era pe raft, unde ar fi trebuit să fie. Dispăruse.

36. Să nu vorbim despre regulile jocului

După ce a plecat Marie, m-am dus din nou în atelier, am aprins toate luminile și am scotocit peste tot. N-am găsit pe nicăieri clopoțelul vechi. Dispăruse.

Oare când îl văzusem ultima oară? Duminica trecută, când venise Marie prima dată aici, îl luase de pe raft și sunase din el. Apoi îl pusese la loc. Îmi aminteam foarte bine. Când îl mai văzusem după aceea? Nu mai țineam minte. Toată săptămâna nu mai călcasem prin atelier. Nu mai pusese mâna pe pensulă nici măcar o dată. Începusem să pictez *Bărbatul cu Subaru Forester alb*, dar întrerupsesem complet lucrul și nici nu mă apucasem încă de portretul lui Marie. Intrasem într-o pană de creație.

Iar între timp clopoțelul se făcuse nevăzut.

Când Marie venise încoace luând-o noaptea prin pădure, îl auzise sunând din spatele templului *hokora*. Să-l fi dus cineva înapoi în groapă? Ar fi trebuit să mă duc acum până acolo și să verific dacă se aude?

Dar nu-mi venea deloc să o apuc singur noaptea prin pădure. Se tot întâmplaseră lucruri neașteptate în ziua aceea și mă simțeam cam obosit. Să zică cine ce-o vrea, dar îmi atinsesem deja cota de întâmplări neprevăzute pe ziua de azi.

M-am dus în bucătărie, am scos niște apă din frigider, am turnat puțin într-un pahar și am adăugat whisky. Era abia opt și jumătate. Oare Marie ajunsese teafără acasă, prin pasajul secret din pădure? Probabil că da. N-aveam de ce să-mi fac griji. Zisese și ea că întreaga zonă fusese locul ei de joacă în copilărie. Plus că era mai stăpână pe ea decât arăta.

Am băut alene două pahare de whisky, am ronțăit niște biscuiți, apoi m-am spălat pe dinți și m-am culcat. Poate că iar avea să mă trezească din somn clopoțelul în miezul nopții. Pe la două, ca de obicei. Asta era, n-avea decât. Însă până la urmă nu s-a întâmplat nimic. Așa cred. Am dormit dus până a doua zi la șase și jumătate, fără să mă trezesc nici măcar o dată.

Când am deschis ochii, afară ploua. Era o ploaie rece care vestea apropierea iernii. Liniștită, stăruitoare. La fel ca în ziua aceea din martie, când soția mi-a spus că ne despărțim. Cât timp vorbise ea, eu stătusem cu fața spre geam și mă uitam cum plouă.

După micul dejun, am pus pe mine o pelerină de plastic, o pălărie de ploaie (ambele cumpărate în timpul călătoriei de la un magazin cu articole sportive) și

m-am avântat în pădure. N-am luat umbrela. M-am dus în spatele templului *hokora* și am tras pe jumătate capacul din scânduri care acoperea groapa. Am cercetat cu atenție înăuntru cu lanterna, dar era complet goală. Nici urmă de clopoșel sau de Comandor. Și totuși, ca să fiu sigur, m-am hotărât să cobor înăuntru. Era prima dată când intram acolo. Scara metalică se încovoia la fiecare pas sub greutatea mea și scotea un scârțâit îngrijorător. Însă până la urmă n-am găsit nimic. Nu era decât o groapă goală. Rotundă, aparent ca o fântână, dar prea mare ca să fie fântână. Dacă scopul ei ar fi fost să se scoată apă din ea, n-ar fi fost nevoie să fie atât de mare în diametru. Pietrele erau dispuse prea atent și minuțios. Cei de la firma de grădinărit aveau dreptate.

Am stat mult timp acolo, căzut pe gânduri. Vedeam cerul deasupra capului, decupat în semilună, și nu mă simțeam închis. Am stins lanterna, m-am sprijinit cu spatele de peretele întunecat și umed și am închis ochii, ascultând ropotul neregulat al ploii. Nu-mi dădeam nici eu bine seama la ce mă gândesc. Fiecare gând mi se lega de altul, care la rândul său ducea la un altul. Și totuși aveam o senzație ciudată. Mă simțeam de parcă gânditul în sine mă absorbise cu totul.

Simțeam că, la fel ca mine, groapa gândea și ea, trăia, se mișca. Respira, se dilata și se contracta. Gândurile noastre își împleteau rădăcinile prin beznă și lăsau seva să circule prin ele. Iar granița dintre noi devenea tot mai neclară, aidoma unor vopsele care se dizolvă una în alta.

Într-un final, am început să simt cum se strâng pereții în jurul meu. Inima îmi pulsa în piept cu un sunet sec. Auzeam până și valvele cum se deschid și se închid. M-a trecut un fior rece, de parcă mă îndreptam către lumea de dincolo de moarte. Un târâm nu neapărat rău, dar la care încă nu trebuia să ajung.

La un moment dat, mi-am venit deodată în fire și mi-am întrerupt gândurile solitare. Am aprins din nou lanterna și am luminat împrejur. Scara era încă la locul ei. Aveam cerul deasupra capului, la fel ca mai devreme. Văzându-le, am răsuflat ușurat. Nu m-aș fi mirat dacă cerul ar fi dispărut și scara s-ar fi făcut nevăzută. Aici se putea întâmpla orice.

Am urcat cu grijă fiecare treaptă, ținându-mă bine de scară. Abia când am ajuns la suprafață și am pus picioarele pe pământul umed, am reușit din nou să respir normal. Mi s-a calmat și pulsul. M-am uitat din nou în groapă. Am luminat cu lanterna toate ungherele. Era din nou groapa pe care o știam. Nu trăia, nu gândea, nu i se mai contractau pereții. Ploaia rece de noiembrie cădea în liniște pe fundul ei.

Am tras capacul la loc și am aranjat pietrele deasupra, exact cum fuseseră înainte, astfel încât să-mi dau imediat seama dacă umbra cineva la ele. Mi-am îndesat pălăria pe cap și am făcut cale îtoarsă.

Dar unde naiba a dispărut Comandorul? m-am întrebat în timp ce mergeam pe poteca din pădure. Trecuseră mai bine de două săptămâni de când nu-l mai văzusem. În chip straniu, faptul că nu se mai arătase de atâta vreme mă făcea să mă simt singur. Oricât de absurdă era existența lui, oricât de ciudat era felul lui de a vorbi sau faptul că mă privea în timp ce făceam sex, începusem să mă simt cumva apropiat de Comandorul acesta mic, cu săbiuța lui la brâu. Mă rugam să nu fi pățit ceva.

Când am ajuns acasă, m-am dus în atelier, m-am așezat pe taburetul vechi din lemn (pe care probabil stătuse și Tomohiko Amada în timp ce lucra) și m-am uitat mult timp la *Uciderea Comandorului*, agățat pe perete. Adeseori, când nu știam ce să fac, stăteam așa și-l priveam la nesfârșit. Mă uitam la el și nu mă mai săturam. Pictura aceea *nihonga* ar fi trebuit să se numere printre operele cele mai de preț ale unui muzeu de artă. Dar ea stătea atârnată pe perețele banal al acestui mic atelier și era doar a mea. Înainte stătuse ascunsă în pod, departe de privirile tuturor.

Tabloul ăsta încearcă să transmită ceva, zisese Marie. *E ca o pasăre care se zbate să scape din colivie.*

Cu cât îl priveam mai mult, cu atât simțeam că Marie pusese punctul pe „i”. Avea dreptate. Ceva parcă se zbătea din răspuțeri să scape din captivitate. Tânjea după libertate și mai mult spațiu. Probabil că voința aceasta puternică era cea care dădea atâta forță tabloului. Deși încă nu-mi dădeam seama ce semnifica pasărea sau colivia.

În ziua aceea mi s-a făcut un chef nebun să pictez. Simțeam cum dorința de a picta se întetește în mine. Era ca marea care se umflă noaptea, la flux. Însă nu-mi venea să mă apuc de portretul lui Marie. Era încă prea devreme. Mai bine așteptam până duminica următoare. Parcă nu-mi venea nici să pun iar pe șevalet *Bărbatul cu Subaru Forester alb*. Așa cum mă atenționase Marie, înăuntrul lui zăcea o putere rea.

Intenționând s-o pictez pe Marie, am pus pe șevalet o pânză nouă, cu o textură medie. M-am așezat pe taburet în fața ei și am țintuit-o multă vreme cu privirea. Dar nu mi-a apărut în minte vreo imagine pe care s-o aștern pe ea. Golul rămânea gol. Ce să pictez? M-am gândit o vreme și până la urmă mi-am dat seama.

M-am dus și am luat un caiet mare de schițe. M-am așezat turcește pe podea, sprijinit de perete, și am trasat cu creionul camera din piatră. N-am folosit obișnuitul HB, ci un 2B. Am schițat groapa aceea stranie, ivită de sub movila de piatră în mijlocul pădurii. Am derulat iarăși în minte imaginile pe care tocmai le văzusem și am redat-o cât mai în detaliu. Am desenat pereții din piatră, clădiți atât de minuțios. Am desenat pământul din jurul gropii, apoi frunzele umede așternute pe jos, descriind un model frumos, și iarba de pampas în care stătuse ascunsă, culcată acum de șenilele excavatorului.

Cât timp am desenat-o, m-a cuprins din nou strania senzație că mă contopesc cu ea. Cerea clar să fie desenată. Să fie trasată minuțios, cu exactitate. Iar eu îmi mișcăm mâna aproape inconștient, răspunzând la cererea ei. Ce simțeam în tot acest timp era o bucurie deplină, lipsită de orice impuritate. Nu știu cât timp trecuse, dar la un moment dat mi-am dat seama că umplusem pagina din caietul de schițe cu tușe în creion negru.

M-am dus la bucătărie, am băut câteva pahare cu apă rece, am încălzit niște cafea, am turnat-o într-o cană și m-am întors cu ea în atelier. Am pus caietul pe șevalet, deschis la pagina cu schița, m-am așezat pe taburet și am privit-o din nou de la o oarecare depărtare. Reda extrem de fidel și de real groapa rotundă din pădure. Chiar părea însuflețită. De fapt, părea mai vie decât în realitate. M-am

ridicat de pe taburet, am privit-o de aproape, apoi încă o dată, din alt unghi. Și mi-am dat seama că mă ducea cu gândul la sexul unei femei. Iarba de pampas strivită de șenile arăta exact ca părul pubian.

Am clătinat din cap, de unul singur, neputând să nu zâmbesc amar. Întruchiparea absolută a interpretării freudiene.

Ce ar spune un critic de salon. „Putem observa aici o groapă întunecoasă, care ne trimite cu gândul la sexul unei femei singure, groapă care servește drept expresie a amintirilor și dorințelor autorului, izvorâte de pe tărâmul subconștientului.“ De doi bani.

Nu-mi ieșea totuși din cap asemănarea dintre groapa rotundă din pădure și sexul unei femei. Așa se face că, atunci când am auzit telefonul sunând puțin mai târziu, mă așteptam să fie iubita mea măritată.

Și chiar ea era.

— M-am trezit deodată cu niște timp liber, pot să vin pe la tine?

M-am uitat la ceas.

— Da. Putem să mâncăm de prânz împreună.

— O să iau eu ceva de făcut rapid, a zis ea.

— Ar fi bine. Am lucrat toată dimineața și n-am pregătit nimic.

A închis. M-am dus în dormitor, am făcut patul, am strâns hainele împrăștiate pe podea, le-am împăturit și le-am pus în sertarul de la comodă. Am spălat vasele adunate în chiuvetă.

M-am dus apoi în sufragerie, am pus ca de obicei discul cu *Cavalerul Rozelor* de Richard Strauss (sub bagheta lui Georg Solti) și am așteptat-o citind o carte pe canapea. M-am întrebat deodată ce citea Shōko Akikawa. Ce putea s-o captiveze într-atât?

Iubita mea a apărut pe la douăsprezece și un sfert. Mini Cooperul ei roșu s-a oprit în fața casei și ea a coborât ținând în brațe o pungă de hârtie cu cumpărături. Încă mai picura, dar nu și-a deschis umbrela. Purta o pelerină galbenă de ploaie, cu gluga trasă pe cap, și mergea cu pași grăbiți. Am deschis ușa de la intrare, i-am luat punga și am dus-o în bucătărie. Și-a dat jos pelerina și a rămas într-un pulover pe gât de un verde aprins, prin care i se reliefau frumos sânii. Nu erau la fel de mari ca ai lui Shōko Akikawa, dar arătau bine proporționați.

— Ai lucrat toată dimineața?

— Da, am răspuns eu. Dar nu la vreo comandă. Am avut chef să desenez și am stat și-am schițat ce mi-a trecut prin minte.

— Ca să mai treacă timpul.

— Cam așa ceva, am zis.

— Ți-e foame?

— Nu prea.

— Ce bine! a zis ea. Atunci mâncăm după?

— Sigur că da.

— De unde atâta entuziasm azi? m-a întrebat ea puțin mai târziu, stând în pat.

— Știi și eu?

Poate din cauză că îmi petrecusem dimineața desenând cu înfrigurare o groapă ciudată, mare de aproape doi metri în diametru, care mi s-a părut că seamănă cu sexul unei femei. Asta mi-o fi stimulat apetitul sexual..., dar nu puteam să spun așa ceva.

— Nu ne-am văzut de ceva timp și te doream foarte tare, am spus, alegând o formulare mai cumpătată.

— Mă bucur să aud asta, a zis ea, mângâindu-mă pe piept cu buricele degetelor. Dar nu ți-ai dori să ai în brațe o femeie mai tânără?

— Nici vorbă, am zis eu.

— Pe bune?

— Nici nu mi-a trecut prin cap așa ceva.

Și chiar așa era. Sexul cu ea era plăcere pură și nu-mi trecuse prin minte că mi-aș dori pe altcineva (sigur, ce avusesem cu Yuzu fusesse cu totul altceva).

M-am hotărât totuși să nu-i spun că lucrăm în prezent la portretul lui Marie. Poate se trezea în ea cine știe ce gelozie dacă auzea că am ca model o fată frumoasă de treisprezece ani. Oricâți ani ar avea, femeia e mereu la o vârstă delicată. Și la patruzeci și unu, și la treisprezece ani, femeia se confruntă cu o *vârstă delicată*. Este una dintre lecțiile pe care le-am învățat din puțina mea experiență cu femeile.

— Nu ți se pare ciudată relația dintre bărbați și femei? m-a întrebat ea.

— Cum adică ciudată?

— Uite, noi doi de exemplu, suntem împreună. Abia ce ne-am cunoscut, dar stăm în pielea goală și ne ținem în brațe. Expuși, fără rușine. Nu ți se pare ciudat?

— Poate, am încuviințat eu.

— Uite, ia-o ca pe un joc. Nu vorbesc chiar de un joc în sine, ci de un fel de joc. Altfel n-o să pricepi ce vreau să spun.

— Așa o s-o iau.

— Un joc are nevoie de reguli, nu?

— Aș zice că da.

— Și la baseball, și la fotbal există o mulțime de reguli mărunte, pe care arbitrii și jucătorii trebuie să le bage la cap. Altfel nu se poate ține un meci. Nu?

— Așa e.

Aici a făcut o pauză, așteptând ca imaginea să prindă rădăcini în mintea mea.

— Dar noi doi am discutat vreodată cum trebuie despre regulile jocului?

— Nu cred, am zis eu după câteva clipe de gândire.

— Și totuși noi jucăm jocul ghidându-ne după un regulament imaginar, nu?

— Așa aș zice.

— Uite ce vreau să spun, a zis ea. Eu joc după regulile pe care le știu eu. Iar tu joci după cele pe care le știi tu. Ni le respectăm reciproc în mod instinctiv. Atâta vreme cât nu se ciocnesc una de alta și nu provoacă vreo încurcătură, jocul nostru merge mai departe fără impedimente. Nu?

M-am gândit un timp la ce spusese.

— Așa cred. Ne respectăm regulile reciproc.

— Dar în același timp, mă gândesc eu, n-o fi cumva o chestiune de politețe, mai degrabă decât de respect sau încredere?

— O chestiune de politețe? am repetat.

— Politețea e importantă.

— Asta sigur că da, am recunoscut eu.

— Dar dacă, la un moment dat, acel lucru n-ar mai funcționa cum trebuie – fie el încredere, respect sau politețe –, regulile noastre s-ar ciocni și jocul s-ar strica, am fi nevoiți să-l întrerupem și să stabilim niște reguli noi, de comun acord. Sau ar trebui să oprim meciul cu totul și să părăsim terenul. Evident, e foarte important ce variantă alegem.

Asta s-a întâmplat și cu căsnicia mea, mi-am zis. Eu am oprit meciul și am părăsit terenul în tăcere. Într-o după-amiază de duminică, în care cădea o ploaie rece de martie.

— Adică vrei să vorbim despre regulile jocului? am întrebat eu.

— Nu, n-ai priceput nimic, a zis ea clătinând din cap. Ce vreau e să *nu* vorbim deloc despre regulile jocului. Tocmai de-asta pot să stau așa dezbrăcată în fața ta. Nu te deranjează, nu?

— Nu mă deranjează.

— Deocamdată, încredere și respect. Și mai ales politețe.

— Și mai ales politețe, am repetat eu.

A întins o mână și m-a cuprins.

— Văd că ți s-a sculat iar, mi-a șoptit ea la ureche.

— Probabil fiindcă azi e luni, am zis eu.

— Contează ziua din săptămână?

— Poate e din cauză că tot plouă de dimineață. Poate fiindcă se apropie iama. Fiindcă au început să apară păsările călătoare. Fiindcă e recoltă bună de ciuperci. Fiindcă paharul e încă șaisprezece părți plin. Fiindcă mi-au dat ghes sânii tăi prin puloverul verde.

Auzind asta, a chicotit. Îi plăcuse răspunsul meu.

Pe seară mi-a telefonat Menshiki. Mi-a mulțumit pentru ziua precedentă.

I-am spus că n-are pentru ce să-mi mulțumească. Doar îi făcusem cunoștință cu ele. Felul în care aveau să decurgă lucrurile mai departe nu mă privea pe mine și, din acest punct de vedere, nu eram decât un străin. Chiar preferam să rămân pe dinafară (deși ceva îmi spunea că n-avea să fie așa de simplu).

— De fapt, motivul pentru care v-am telefonat acum este Tomohiko Amada, a zis Menshiki după ce am încheiat politețurile de rigoare. Am mai aflat niște informații.

Continuase investigația. Indiferent cine alerga efectiv să facă cercetările, o treabă atât de meticuloasă costa sigur o căruță de bani. Menshiki era genul de om care cheltuiește oricât fără să clipească pentru ce consideră necesar. Însă nu-mi puteam închipui de ce și cât anume considera necesar să afle despre experiența lui Tomohiko Amada la Viena.

— Poate că nu are o legătură directă cu episodul din Viena al domnului Amada, a zis el. Dar se potrivește ca perioadă, plus că pentru dânsul trebuie să fi avut o însemnătate foarte mare. Mi-am zis că ar fi bine să vă povestesc.

— Se potrivește ca perioadă?

— Așa cum v-am mai spus, la începutul anului 1939, Tomohiko Amada a părăsit Viena și a revenit în Japonia. Oficial, a fost repatriat, dar de fapt a fost „salvat” de Gestapo. Ministerul Afacerilor Externe din Japonia și din Germania nazistă s-au consultat în secret și au ajuns la concluzia să recurgă doar la expulzarea lui din țară, indiferent de faptele săvârșite. Tentativa de asasinat a avut loc în 1938, dar a fost precedată de niște evenimente importante petrecute în același an, și anume Anschluss-ul (anexarea Austriei) în martie și Noaptea de cristal în noiembrie. Aceste două evenimente au demascat intențiile agresive ale lui Adolf Hitler. Iar Austria era prinsă și ea fără scăpare în angrenajul lui de violențe. Mișcarea de rezistență, formată în principal din studenți, s-a născut din dorința de a împiedica acest curs al lucrurilor. În anul acela, Tomohiko Amada a fost implicat în tentativa de asasinat și arestat. Ați înțeles contextul acestor evenimente, nu?

— În mare parte, da, am zis eu.

— Vă place istoria?

— Nu știu multă, dar îmi place să citesc cărți de istorie.

— Dacă privim în urmă la istoria Japoniei, s-au petrecut câteva evenimente importante în perioada aceea. Evenimente *fatale*, catastrofale, ireversibile. Știți la ce mă refer?

Am încercat să-mi revizuiesc cunoștințele de istorie care zăcuseră mult timp îngropate în mintea mea. Ce s-a întâmplat în 1938? În Europa lua amploare Războiul Civil Spaniol. Tot cam pe atunci, Legiunea Condor a Germaniei lansa bombardamentul asupra populației civile din Guernica. Iar în Japonia...?

— În anul acela a fost incidentul de la podul Marco Polo? am întrebat eu.

— Cu un an înainte, a zis Menshiki. Incidentul de la podul Marco Polo s-a petrecut pe 7 iulie 1937 și a marcat începutul Războiului Sino-Japonez, iar în decembrie, acesta a generat un eveniment important.

Ce s-a întâmplat în luna decembrie a acelui an?

— Capturarea orașului Nanking, am zis eu.

— Exact. Adică masacrul din Nanking. La capătul unui război feroce, armata japoneză a ocupat orașul Nanking și a ucis foarte mulți oameni. Au fost crime de război, dar unele s-au petrecut după încheierea războiului. Armata japoneză nu putea să întrețină prizonieri de război, așa că a ucis majoritatea populației și a soldaților care se predaseră. Există dispute și în rândul istoricilor cu privire la numărul exact de oameni uciși, dar este de netăgăduit faptul că enorm de mulți civili au fost prinși în acel război și uciși. Unii spun că au murit patru sute de mii de chinezi, alții, că o sută de mii. Dar ce diferență există între patru sute și o sută de mii?

Evident, n-aveam de unde să știu așa ceva.

— În decembrie, orașul Nanking a capitulat și au fost uciși mulți oameni. Dar are asta legătură cu incidentul în care a fost implicat Tomohiko Amada la Viena?

am întrebat eu.

— Urma să vă povestesc, a zis Menshiki. În noiembrie 1936 s-a încheiat Pactul Anticomintern, în urma căruia s-a creat alianța între Japonia și Germania, dar între Viena și Nanking este o distanță considerabilă și informații detaliate despre războiul sino-japonez probabil că nu au ajuns până la fața locului. Dar adevărul este că la bătălia de la Nanking a luat parte ca soldat fratele mai mic al lui Tomohiko Amada, pe nume Tsuguhiko. A fost recrutat în armată și înrolat în trupele active. Avea pe atunci douăzeci de ani și era student la Școala de Muzică din Tokyo, în prezent Facultatea de Muzică din cadrul Universității de Arte din Tokyo. Studia pianul.

— Asta e ciudat, am zis eu. Din câte știu, studenții erau scutiți de serviciul militar.

— Aveți dreptate. Pentru studenți se amâna înrolarea în armată până la încheierea studiilor. Nu știu de ce, dar Tsuguhiko Amada a fost recrutat și trimis în China. În orice caz, l-au recrutat în iunie 1937 și a rămas încadrat în Divizia 6 Kumamoto ca soldat de rang secund până în luna iunie a anului următor. Locuia în Tokyo, dar avea domiciliul în Kumamoto, așa că l-au încorporat în Divizia 6. Există acte care atestă acest fapt. I s-a făcut instructajul de bază, apoi a fost detașat în China, iar în decembrie a participat la bătălia de la Nanking. După lăsarea sa la vatră în luna iunie a anului următor, și-a reluat studiile.

Așteptam continuarea, fără să spun nimic.

— Dar la scurt timp după eliberare și reluarea studiilor, Tsuguhiko Amada și-a pus capăt zilelor. Și-a tăiat venele în podul casei. L-a găsit familia. Asta se întâmpla pe la sfârșitul verii.

Și-a tăiat venele în pod?

— Sfârșitul verii în 1938... adică Tomohiko Amada era încă la studii în Viena atunci când s-a sinucis fratele lui mai mic? am întrebat eu.

— Da. Nu s-a întors în Japonia pentru funeralii. Pe atunci încă nu erau multe curse aeriene și nu avea ca opțiune decât trenul sau vaporul. Și așa a ratat funeraliile fratelui său.

— Credeți că există o legătură între sinuciderea fratelui și implicarea lui Tomohiko Amada în atentatul de asasinat de la Viena, care s-a petrecut în aceeași perioadă?

— Posibil să existe, posibil să nu, a răspuns Menshiki. Nu se poate decât specula pe această temă. Eu doar vă transmit faptele descoperite în cadrul investigației, așa cum sunt ele.

— Tomohiko Amada a mai avut și alți frați sau surori?

— Un frate mai mare. Tomohiko Amada a fost al doilea la părinți. Trei frați, iar Tsuguhiko era mezinul. Sinuciderea lui a fost considerată o rușine și ținută ascunsă. Divizia 6 Kumamoto era recunoscută drept o trupă de soldați neînfricați. Dacă cineva întors cu onor de pe front se sinucidea, familia nu-și mai putea arăta fața în lume. Dar, după cum știți și dumneavoastră, zvonurile circulă.

I-am mulțumit pentru informații, chiar dacă încă nu mi-era clar ce însemnau de fapt.

— Mă gândeam să mai investighez puțin, a zis Menshiki. Dacă mai aflu ceva, vă

dau de știre.

— Mulțumesc.

— Bun, atunci am să trec pe la dumneavoastră duminica viitoare, după prânz, a zis el. Am să le conduc la mine acasă, să le arăt tabloul dumneavoastră. Nu vă deranjează, nu?

— Sigur că nu. Tabloul vă aparține și sunteți liber să-l arătați cui doriți.

Menshiki a rămas tăcut câteva clipe, de parcă ar fi căutat cele mai potrivite cuvinte. Într-un final, a zis resemnat:

— Sincer să fiu, uneori vă invidiez foarte tare.

Mă invidiază?

Nu înțelegeam ce vrea să spună. Nu-mi puteam închipui că Menshiki ar putea fi invidios pe mine cu ceva. El avea totul, eu n-aveam nimic.

— Ce să invidiați la mine? am întrebat eu.

— Dumneavoastră n-ați fost niciodată invidios pe cineva? a zis Menshiki.

După câteva clipe de gândire, am spus:

— Nu cred c-am fost invidios vreodată.

— Asta și voiam să spun.

Dar eu nici măcar pe Yuzu n-o mai am, mi-am zis eu. Acum ea e în brațele altui bărbat. Uneori aveam senzația că am fost abandonat la capătul lumii. Însă n-am invidiat niciodată pe cineva. Ar trebui să mi se pară ciudat?

După ce-am închis telefonul, m-am așezat pe canapea și m-am gândit la fratele mai mic al lui Tomohiko Amada, care se sinucisese tăindu-și venele în pod. Evident, n-avea cum să fie podul de la casa asta, pentru că Tomohiko Amada o cumpăraseră după război. Tsuguhiko se sinucisese în podul casei *lui*, cel mai probabil, casa părintească din Aso. Și totuși podul, un spațiu tainic și întunecat, lega moartea lui Tsuguhiko Amada de pictura *Uciderea Comandorului*. Poate era doar o coincidență. Sau poate că Tomohiko Amada ascunsese tabloul în pod, conștient fiind de asta. Și totuși de ce își pusese Tsuguhiko capăt zilelor la scurt timp după ce fusese lăsat la vatră, deși reușise să supraviețuiască unui război cumplit și să se întoarcă teafar în țară?

Am ridicat receptorul și l-am sunat pe Masahiko Amada.

— Ai putea să ne întâlnim în Tokyo? i-am propus eu. Trebuie să fac în curând un drum la magazin și să-mi cumpăr vopsele. Cu ocazia asta, mi-ar plăcea să stăm puțin de vorbă.

— Sigur, a răspuns el și și-a verificat agenda.

Până la urmă a rămas să ne vedem joi și să luăm prânzul împreună.

— Te duci tot la magazinul din Yotsuya?

— Da. Îmi trebuie pânze, am rămas și fără ulei. O să am ceva de cărat, așa că vin cu mașina.

— În apropiere de firma mea e un restaurant în care putem sta liniștiți de vorbă. Hai să mâncăm acolo.

— Apropos, am zis eu, Yuzu mi-a trimis de curând actele de divorț. Le-am semnat și i le-am trimis înapoi. Deci în curând o să fim divorțați oficial.

— Da? a zis Amada pe un ton abătut.

- Asta e. Era doar o chestiune de timp.
- Dar îmi pare rău să aud asta. Credeam că vă merge bine...
- A mers bine cât a mers, am zis eu.

Ca un Jaguar vechi. Atâta vreme cât nu apar probleme, merge foarte frumos.

- Ce-o să faci de acum încolo?
- Nimic. Deocamdată îmi văd de viața mea așa cum e. Oricum n-am altă idee.
- Pictezi?
- Am câteva picturi în lucru. Nu știu cum o să iasă, dar măcar pictez.
- Mă bucur, a zis Amada, apoi a adăugat, după câteva clipe de ezitare: m-ai sunat la țanc. Am și eu ceva să-ți spun.
- E de bine?
- Nu știu dacă e de bine sau de rău, dar e un fapt de netăgăduit.
- E legat de Yuzu?
- Nu-mi vine să-ți zic la telefon.
- Atunci vorbim joi.

Am închis și am ieșit pe terasă. Ploaia se oprise complet. Aerul serii era limpede și rece. Printre norii zdrențuiți licăreau câteva stele micuțe. Parcă erau niște ace de gheață împrăștiate pe cer. O gheață dură, compactă, netopită de sute de milioane de ani. Dincolo de vale se profila ca întotdeauna casa lui Menshiki, învăluită în lumina nonșalantă a felinarelor.

Privind luminile, m-am gândit la încredere și respect și politețe. Mai ales la politețe. Dar oricât m-am gândit, n-am ajuns la nicio concluzie.

37. Orice lucru are o latură pozitivă

Am bătut cale lungă de pe muntele de la periferia orașului Odawara până la Tokyo. Am pierdut timpul greșind drumul de câteva ori. Vechea mea mașină la mâna a doua nu era dotată cu sistem de navigație și nici cu dispozitiv ETC (probabil trebuia să fiu recunoscător că avea suport de pahar). Mai întâi a durat o groază până am găsit intrarea pe șoseaua Odawara-Atsugi, dar după ce am trecut de pe autostrada Tōmei pe cea metropolitană, am dat de un ambuteiaj cumplit, așa că m-am hotărât să virez pe la ieșirea Shibuya de pe Linia 3 și am ajuns în Yotsuya, prin bulevardul Aoyama. Șoselele obișnuite erau și ele aglomerate și era aproape imposibil să te înscrii pe banda corectă. N-a fost simplu nici să găsești un loc de parcare. An după an, lumea se transformă într-un loc tot mai cumplit.

Am cumpărat ce-mi trebuia de la magazinul cu articole pentru pictură din Yotsuya, am pus cumpărăturile pe bancheta din spate, iar când am parcat în apropiere de Aoyama 1-chōme, unde lucra Masahiko, mă simțeam epuizat. Eram ca șoarecele de la țară care își vizitează rudele de la oraș. Se făcuse unu și eu întârziaseam o jumătate de oră.

M-am dus la recepția firmei și am cerut să-l cheme pe Masahiko. A coborât imediat. M-am scuzat pentru întârziere.

— Stai liniștit, a zis el nonșalant. Câteva minute nu sunt o problemă, nici la serviciu, nici la restaurant.

M-a dus la un restaurant italianesc din apropiere, amplasat la demisolul unei mici clădiri. Masahiko părea să fie client fidel. Când l-a văzut chelnerul, ne-a condus la un mic separeu din spate fără să spună nimic. Încăperea era foarte liniștită, fără muzică și fără voci de oameni, în perete era un tablou care înfățișa un peisaj destul de reușit. Un promontoriu verde, cer albastru, un far alb. Ca temă era banal, dar te făcea să-ți dorești să mergi acolo.

Masahiko a comandat un pahar de vin alb, iar eu, Perrier.

— Asta pentru că trebuie să conduc înapoi până la Odawara, am zis. E cale lungă.

— Așa e. Dar tot e mult mai bine în comparație cu Hayama sau Zushi. Eu am locuit o vreme în Hayama și era iad curat când veneam vara până la Tokyo și înapoi. Se aglomerează din cauza celor care se duc la mare. Îmi lua o jumătate de zi să fac drumul dus-întors. Din punctul ăsta de vedere, către Odawara tot e bine, că nu se aglomerează așa de rău.

Am comandat un meniu de prânz. Prosciutto crudo ca aperitiv, salată de sparanghel și spaghete cu homar.

— Ți-a venit în sfârșit cheful să te pui serios pe pictat, nu? a zis Masahiko.

— Probabil pentru că acum sunt singur și nu mai trebuie să lucrez pentru bani. Cred că așa mi-a venit pofta să pictez pentru mine.

— Orice lucru are o latură pozitivă, a zis Masahiko încuviințând. Orice nor, oricât de gros și întunecat ar fi, are căpușeală de argint.

— Cam complicat să întorci norul pe dos ca să-i vezi căpușeala.

— În fine, teoretic vorbind.

— Și s-ar putea să aibă de-a face și cu faptul că m-am mutat în casa din munți. Chiar e un mediu în care te poți concentra, ireproșabil pentru pictat.

— Da, e extraordinar de multă liniște, plus că nu vine nimeni pe acolo ca să te distragă. Un om obișnuit s-ar simți prea singur, dar pentru unul ca tine mă așteptam să nu fie o problemă.

S-a deschis ușa și chelnerul ne-a adus aperitivele. Cât timp a aranjat farfuriile, am rămas tăcuți.

— Și atelierul contează mult, am spus eu după ce chelnerul a plecat. Are ceva care mă inspiră să pictez. Uneori mi se pare că e nucleul întregii case.

— Cum ar fi inima pentru corpul omenesc?

— Sau mintea.

— *Heart and mind*, a zis Masahiko. Dar, sincer să fiu, eu nu prea mă dau în vânt după el. E mult prea impregnat cu mirosul *lui*. Încă mai stăruie prezența lui. Ce-i drept, cât a locuit tata acolo, stătea mai toată ziua închis în atelier și lucra în tăcere. Pentru un copil, era ca un loc sacru, inviolabil, de care nu aveai voie să te apropii. Încă îmi mai amintesc asta, iar când mă duc pe acolo, încerc să-l evit. Să ai și tu grijă.

— La ce?

— Să nu te posede spiritul tatălui meu. Are un spirit puternic.

— Spirit?

— Da, însuflețire, energie psihică. Cu timpul, chestiile astea se impregnează în anumite locuri. Ca mirosul.

— Și mă pot poseda?

— Poate că „posedat” nu e cuvântul cel mai potrivit. Locul acela a căpătat o forță care te-ar putea afecta.

— Nu știu ce să zic. Eu doar am grijă de casă, plus că nici nu l-am cunoscut pe tatăl tău. Poate pe mine n-o să mă apese atât de tare.

— Așa e, a zis Masahiko și a luat o gură de vin. Eu fac parte din familie și probabil că de-asta sunt atât de sensibil. Dar dacă „prezența” lui lucrează în favoarea impulsului tău creativ, atunci chiar nu mai am nimic de comentat.

— Apropo, cum se mai simte tatăl tău?

— Ei, nu e nimic anume în neregulă cu el. E trecut de nouăzeci de ani, așa că nu pot spune că e sănătatea întruchipată. Are mintea înțeșoșată, dar reușește să meargă în baston și are poftă de mâncare, văz bun. Are dinți mai buni decât ai mei, fără nicio carie.

— L-a lăsat de tot memoria?

— Da, nu-și mai amintește nimic. Nu-și mai recunoaște nici propriul fiu. Nu mai are conceptul de părinte sau de familie. Probabil nu mai reușește nici să facă

diferența între sine și altul. Dacă stai să te gândești, poate că de fapt e mai bine așa, îi e mai ușor.

Am încuviințat bând o gură de Perrier din paharul îngust, în momentul de față, Tomohiko Amada nu-l mai recunoștea nici pe unicul său fiu. Amintirea celor petrecute în timpul studiilor la Viena sigur dispăruse în negura uitării.

— Dar văd că tot mai stăruie în el energia de care am pomenit mai devreme, a zis Masahiko emoționat. E foarte straniu. I s-au șters toate amintirile din trecut, dar voința încă nu l-a părăsit. Dacă l-ai vedea, ai înțelege ce zic. Chiar a fost un om cu spirit puternic. Îmi pare un pic rău că nu i l-am moștenit, dar asta e. Fiecare om se naște într-un anumit recipient. Doar pentru că ai o legătură de sânge cu cineva nu înseamnă că-i moștenești și firea.

Am ridicat capul și l-am privit în ochi. Era ciudat din partea lui să dea glas sentimentelor cu atâta deschidere.

— Cred că e tare greu să ai un tată important, am zis eu. Bine, eu n-am de unde să știi ce înseamnă asta, fiindcă tata a fost administratorul unei firme mici și neînsemnate.

— Când ai un tată renumit, sigur că ai și de câștigat, dar ai și neplăceri. Aș zice că neplăcerile sunt un pic mai numeroase. Te poți considera norocos că n-ai avut parte de ele, pentru că ai avut libertatea de a fi tu însuși.

— Eu aș fi zis că și tu ai libertate.

— Într-un fel, da, a zis Masahiko rotindu-și paharul de vin. Dar într-un alt fel, nu.

Masahiko era înzestrat cu un puternic simț estetic. După facultate se angajase la o agenție publicitară de mărime mijlocie, iar acum avea un salariu foarte mare și părea să ducă o viață liniștită și liberă de holtei. Evident, nu aveam cum să știi cum stăteau de fapt lucrurile.

— Voiam să te întreb ceva în legătură cu tatăl tău, am zis eu.

— Ce anume? Chestia e că nici eu nu știu prea multe despre el.

— Am auzit că avea un frate mai mic, pe nume Tsuguhiko.

— Așa e, a avut un frate mai mic. Unchiul meu, cum ar veni. Dar a murit acum multă vreme. Înainte să înceapă războiul cu Statele Unite.

— Am înțeles că s-a sinucis.

Masahiko s-a întunecat ușor la față.

— Era un secret de familie, dar a trecut mult timp de atunci și a ieșit parțial la iveală. Cred că e în regulă să vorbesc despre asta. Unchiul s-a sinucis tăindu-și venele cu briciul. Era tânăr, avea doar vreo douăzeci de ani.

— Din ce motiv s-a sinucis?

— De ce te interesează?

— Am tot făcut cercetări încercând să aflu mai multe despre tatăl tău și am dat de asta.

— Vrei să aflu mai multe despre tata?

— Mă uitam la ce a pictat, citeam despre el și așa mi-a stârnit curiozitatea. Am vrut să aflu mai multe despre ce fel de om e.

Masahiko m-a privit un timp de pe cealaltă parte a mesei. Apoi a spus:

— Bine. Deci te interesează viața tatei. Cumva are sens. Destinul a făcut să

locuiești în casa lui.

A luat o gură de vin și a început să povestească.

— La vremea aceea, unchiul meu, Tsuguhiko Amada, era student la Școala de Muzică din Tokyo. Era un pianist talentat. Interpreta cu pricepere Chopin și Debussy și avea un viitor promițător. Nu e frumos să se audă din gura mea, dar familia mea e înzestrată cu mult talent artistic. Bine, în proporții variabile. Doar că, la douăzeci de ani, în timpul studiilor, a fost recrutat în armată. Motivul a fost o eroare în actele pentru scutirea de armată, depuse când s-a înscris la facultate. Dacă ar fi fost întocmite cum trebuie, ar fi amânat serviciul militar și ulterior poate chiar ar fi scăpat complet de el. Mai ales că bunicul era un latifundiar cu influență în cercurile politice. Dar se pare că a existat o eroare administrativă. Unchiul a fost luat complet prin surprindere. Însă odată ce sistemul se pune în mișcare, nu-l mai poți opri cu una, cu două. N-a putut să protesteze, nimic. L-au luat în armată, i-au făcut un instructaj de bază de infanterist, apoi l-au urcat pe un vapor și l-au trimis în China, în Golful Hangzhou. La vremea aceea, fratele lui mai mare, Tomohiko – adică tata era plecat la studii în Viena și era învățăcelul unui pictor renumit.

Ascultam fără să spun nimic.

— Unchiul nu avea o constituție fizică grozavă, era slab de înger și a fost clar de la bun început că n-avea cum să reziste la o viață dură de soldat sau într-un război sângeros. Divizia 6 Kumamoto, formată din soldați aduși din Minamikyūshū, era vestită pentru violența sa. Tata s-a amărât cumplit când a aflat că fusese recrutat și trimis pe front. El era al doilea la părinți, prin urmare era egoist și competitiv, dar fratele său mai mic, fiind mezinul, fusese crescut cu multă afecțiune și avea o fire blândă și timidă. Iar ca pianist trebuia să aibă mereu grijă de degetele sale. Tata se obișnuise încă de copil să-și protejeze frățiorul cu trei ani mai mic de orice rău din afară. Cu alte cuvinte, își asumase rolul de protector al său. Dar acum se afla departe, în Viena, și n-avea cum să-l ajute, oricât s-ar fi dat de ceasul morții. Tot ce putea face era să aștepte vești de la el prin scrisorile pe care le mai primea din când în când.

Desigur, scrisorile trimise de pe front erau cenzurate riguros, dar ei fiind apropiați ca frați, putea să-și dea seama din cuvintele reprimite în ce stare de spirit era fratele lui mai mic. Deducea sensul adevărat din contextul camuflat cu ingeniozitate. Înțelegea că unitatea lui ducea bătălii crunte peste tot pe unde trecea, din Shanghai și până în Nanking, și că se săvârșeau nenumărate crime și jafuri. La fel, și faptul că fratele său cel slab de înger trecea prin numeroase experiențe sângeroase care îl afectau profund.

Îi scria că într-o biserică creștină din Nanking, oraș aflat sub ocupația unității sale, se afla o orgă minunată, care rămăsese intactă. Dar lunga descriere care urma, legată de acea orgă, fusese acoperită cu negru de cenzorul din unitate. (De ce să fie descrierea unei orgi dintr-o biserică creștină secret militar? Criteriile lui de cenzură erau complet de neînțeles. Uneori îi scăpau detalii periculoase pe care în mod normal ar fi trebuit să le acopere, dar de multe ori ștergea cu negru fragmente pe care chiar nu era nevoie să le cenzureze.) Din acest motiv, nu a

reușit să afle niciodată dacă fratele lui a cântat sau nu la orga aceea.

Masahiko a continuat.

— Unchiul Tsuguhiko și-a terminat stagiul militar de un an în iunie 1938 și imediat s-a reînscris la facultate, dar nu a mai reluat cursurile. S-a sinucis în podul casei părintești. Și-a ascuțit bine briciul și și-a tăiat venele cu el. Ca pianist, sigur i-a trebuit multă hotărâre ca să-și taie singur încheieturile. Chiar dacă ar fi supraviețuit, probabil n-ar mai fi putut să cânte la pian. Când l-au găsit, era într-o baltă de sânge. Sinuciderea lui a fost ținută în mare secret. În public s-a spus că a murit de o afecțiune cardiacă sau ceva asemănător.

Era clar pentru oricine că experiența războiului îl afectase profund pe unchiul Tsuguhiko, îl distrusese psihic și îl făcuse să-și pună capăt zilelor. La urma urmei, era doar un tânăr de douăzeci de ani care nu se gândea la altceva decât să cânte bine la pian și care fusese azvârlit în masacrul de la Nanking. În ziua de azi s-ar fi spus că a suferit o traumă, dar în societatea militaristă de pe atunci nu exista acest cuvânt și nici acest concept. Erai doar catalogat ca fiind slab, fricos, fără iubire de patrie. Japonia de la vremea aceea nu înțelegea și nici nu tolera o asemenea „slăbiciune. Era o rușine în familie, trecută sub tăcere.

— A existat vreun bilet de adio?

— Da, a zis Amada. A lăsat un bilet foarte lung de adio în camera lui, în sertarul de la birou. Era mai degrabă ca un memoriu. Conținea un șir întreg de relatări despre ce trăise în timpul războiului. L-au citit doar patru oameni, părinții (adică bunicii), fratele cel mare și tata. După ce tata s-a întors de la Viena și l-a citit și el, biletul a fost ars sub privirile acestor patru persoane.

Așteptam să continue fără să spun nimic.

— Tata a păstrat o tăcere mormântală legat de ce scria în biletul acela, a continuat Masahiko. L-au considerat un secret urât de familie, i-au pus pecete – metaforic vorbind au legat o greutate de el și l-au azvârlit pe fundul oceanului. O singură dată însă, tata s-a îmbătat și mi-a povestit în mare despre ce scria în el. Pe atunci eram elev de școală primară, dar așa am aflat pentru prima oară că am avut un unchi care se sinucisese. Nu mi-e clar dacă mi-a spus pentru că se îmbătașe cu adevărat și-și dăduse drumul la gură sau pentru că avusese de gând să-mi povestească totul la un moment dat.

Chelnerul a strâns farfuriile de salată și ne-a adus spaghetele cu homar.

Masahiko a luat furculița și s-a uitat la ea o vreme cu o privire serioasă, de parcă inspecta un instrument făurit cu un scop special. Apoi a zis:

— Știi, sincer să fiu, asta nu prea e subiect de discutat la masă.

— Atunci hai să vorbim despre altceva, am propus eu.

— Despre ce?

— Ceva legat cât mai puțin de bilete de adio.

Cât am mâncat spaghetele, am discutat despre golf. Evident, eu n-am jucat golf în viața mea, și nici vreunul dintre cunoscuții mei. Nu știam nici măcar regulile. Dar Masahiko începuse în ultima vreme să meargă des la golf cu partenerii de afaceri. O făcea și cu scopul de a combate lipsa de mișcare. Dăduse o grămadă de bani pe un set de croșe, iar acum se ducea la golf la sfârșit de săptămână.

— Sunt sigur că habar n-ai, dar să știi că golful e un joc superciudat. Nu există

sport mai bizar ca ăsta. Nu seamănă cu nimic altceva. Mie mi se pare că nici n-ar trebui să se cheme sport. Dar să știi că, odată ce te obișnuiești cu ciudățenia lui, nu mai e cale de întoarcere.

Mi-a povestit o grămadă de lucruri despre cât e de bizar golful. Mi-a relatat și diverse întâmplări ieșite din comun. Masahiko fusese dintotdeauna un bun orator, așa că am mâncat delectându-mă cu felul în care povestea. De mult nu mai râseserăm atât de mult împreună.

După ce ni s-au strâns farfuriile de spaghete și ni s-a adus cafea (Masahiko a refuzat cafeaua și a mai cerut un pahar de vin alb), a revenit la subiectul anterior.

— Vorbeam despre biletul de adio, a zis el, schimbând deodată tonul. Din câte mi-a povestit tata, se pare că unchiul Tsuguhiko scrisese în el despre cum fusese pus să-i taie capul unui ostatic. Relatase asta cu lux de amănunte. Evident, ca soldat de rând nu ai voie să porți sabie. El nici nu se atinsese până atunci de o *katana*, că doar era pianist. Putea să citească partituri complicate, dar nu știa nici să mânuiască un satâr. Ofițerul lui i-a pus în brațe o *katana* și i-a ordonat să-i taie cu ea gâtul ostaticului. Iar așa-numitul ostatic nici măcar nu purta uniformă militară și era neînarmat. Mai era și bătrân. Susținea și el că nu e soldat. Dar oamenii din armată înhățau orice bărbat le pica în mână, îl legau și-l omorau. Le inspectau palmele și, dacă erau bătătorite, îi considerau fermieri și uneori le dădeau drumul. Dar dacă găseau pe vreunul cu palme fine, îl catalogau drept soldat care își aruncase uniforma și se deghizase în civil ca să scape, așa că îl omorau pe loc. Îl străpungeau cu baioneta sau îl decapitau cu sabia, una din două. Dacă era în apropiere un detașament de mitraliere, îi înșiruiau și-i mitraliau pe toți o dată, dar altfel infanteriștii obișnuiți îi omorau cu baioneta ca să nu irosească gloanțele (pentru că proviziile de muniție soseau greu). Aruncau toate cadavrele în fluviul Yangtze. Râul era plin de somni care le devorau cu totul. Nu știu cât e de adevărat, dar se spune că la vremea aceea, în Yangtze apăruseră somni mari cât niște mânji.

Ofițerul i-a dat unchiului o sabie și l-a obligat să-i taie ostaticului capul. Era un sublocotenent tânăr, abia ieșit de pe băncile Academiei Militare. Evident, unchiul nu voia s-o facă, dar nu putea să se opună ordinului venit de la ofițer. Nu s-ar fi ales doar cu sancțiuni. În Armata Imperială Japoneză, ordinul ofițerului era ordin de la împărat. Unchiul a luat sabia tremurând. El nu era un om puternic, iar sabia era una ieftină, produsă în masă. Nu aveai cum să rezezi ușor cu ea capul unui om. Nu a reușit să-i dea o lovitură de grație. A împroșcat cu sânge în toate părțile și ostaticul s-a zvârcolit de durere. A fost ceva cu adevărat cumplit.

Masahiko a clătinat din cap. Eu îmi beam cafeaua în tăcere.

— Apoi, unchiul a vomat. Când și-a golit stomacul, a vomat lichid gastric, iar când s-a terminat și acesta, a vomat aer. Ceilalți soldați l-au batjocorit. Ofițerul a râs de el că e un individ jalnic și l-a lovit cu bocancii în burtă, cu toată puterea. Nimeni nu l-a compătimit. A fost silit să decapiteze în total trei prizonieri. L-au obligat să *exerseze*, până *se obișnuia*. Pentru soldați, acesta era un fel de rit de trecere. Spuneau că trebuie să trăiești un astfel de măcel ca să ajungi un soldat adevărat. Dar unchiul oricum nu avea cum să devină soldat, pentru că nu era

clădit așa. El se născuse ca să interpreteze Chopin și Debussy, nicidecum ca să taie capul oamenilor.

— S-a născut cineva ca să taie capul oamenilor?

Masahiko a clătinat din nou din cap.

— Nu știu. Dar cred că sunt destui care *se pot obișnui* s-o facă. Oamenii se obișnuiesc cu multe. Mai ales când sunt puși în situații extreme, o fac neașteptat de ușor.

— Sau când faptei respective i se atribuie semnificație sau justete.

— Exact, a zis Masahiko. Și majorității faptelor li se atribuie semnificație și justete. Sincer să fiu, nici eu n-aș avea încredere în mine. Dacă aș ajunge într-un sistem brutal cum e armata și aș primi un ordin de la superiorul meu, indiferent cât de ilogic sau inuman ar fi el, nu cred că aș avea puterea să spun „nu” răspicat.

M-am gândit și la mine. Eu ce aș face dacă aș fi pus într-o situație asemănătoare? Apoi mi-am amintit deodată de femeia aceea ciudată cu care petrecusem o noapte în orașul portuar din prefectura Miyagi. Tânăra care, în mijlocul actului sexual, îmi înmânase cordonul halatului de baie și îmi ceruse s-o sugrum cu el. N-o să uit niciodată senzația pe care am avut-o când am strâns în mâini cordonul.

— Unchiul Tsuguhiko n-a putut să se opună ordinului primit de la ofițer, a zis Masahiko. Nu avea nici curajul, nici puterea să o facă. Dar mai apoi, când și-a ascuțit briciul și și-a luat viața, a putut să pună capăt lucrurilor, în felul său. Din punctul ăsta de vedere, eu nu-l consider deloc un om slab. Sinuciderea a fost singurul mod în care putea să-și recapete umanitatea.

— Iar moartea domnului Tsuguhiko l-a șocat profund pe tatăl tău, care era la studii în Viena.

— Evident.

— Am înțeles că tatăl tău a fost implicat într-o chestiune politică la Viena și că a fost repatriat în Japonia. Crezi ca asta are vreo legătură cu sinuciderea fratelui său?

Masahiko și-a încrucișat brațele și s-a încruntat.

— Asta nu știu. Tata nu a vorbit niciodată despre ce s-a petrecut la Viena.

— Am auzit că iubita lui era membră a unei mișcări de rezistență și că a fost implicată într-o tentativă eșuată de asasinat.

— Da, ce-am auzit eu e că iubita lui era o austriacă studentă la facultate în Viena și că era vorba chiar să se căsătorească. Când complotul a fost dat în vileag, ea a fost prinsă și trimisă în lagărul de concentrare Mauthausen. Probabil că a murit acolo. Tata a fost arestat de Gestapo și repatriat silit la începutul anului 1939, ca „persona non grata”. Desigur, asta nu am aflat direct de la el, ci de la o rudă, dar e o informație foarte credibilă.

— Crezi că i s-a pus căluș și de aceea nu a vorbit despre tentativă?

— E foarte posibil. Îmi imaginez că la momentul expulzării din țară a fost amenințat de autorități, și din Japonia, și din Germania, să nu vorbească despre cele petrecute. Probabil condiția să scape cu viață a fost să nu sufle nicio vorbă. Și nici tata nu cred că voia s-o facă. Așa se explică de ce a tăcut cu încăpățănare și

după ce s-a terminat războiul, când nu mai era nimeni care să-l oblige să tacă.

Masahiko a făcut o mică pauză, apoi a continuat.

— Dar se poate ca sinuciderea unchiului Tsuguhiko să fi fost pentru tata un imbold ca să se implice în mișcarea de rezistență antinazistă din Viena. Prin Acordul de la Munchen se evitase temporar războiul, dar Axa Berlin-8âTokyo căpătase putere și lumea se îndrepta către un pericol tot mai mare. Tata prețuia libertatea mai mult decât orice și sigur era de părere că acest mers al lucrurilor trebuia oprit. Fascismul sau militarismul nu erau deloc pe croiala lui. Și cred că moartea fratelui său mai mic l-a marcat puternic.

— Altceva mai știi?

— Tata nu vorbea despre el cu alții. Nu a dat interviuri la ziare sau reviste și nici nu a lăsat în scris ceva legat de el. Mergea cu spatele, ștergând atent cu mătura urmele pe care le lăsa pe pământ.

— Iar după ce s-a întors din Viena în Japonia și până la sfârșitul războiului a tăcut mâlc și n-a publicat nicio operă, am zis eu.

— Da, tata a păstrat liniștea timp de opt ani de zile. Din 1939 până în 1947. În perioada asta s-a ținut cât a putut de departe de scena artistică. Oricum nu se dădea în vânt după ea, plus că nu i-a plăcut nici faptul că mulți artiști pictau plini de elan tablouri de propagandă care preamăreau războiul. Din fericire, familia lui era bogată și nu ducea grija zilei de mâine. Norocul lui a fost că nu l-au luat nici în armată în timpul războiului. Dar după război, când lucrurile s-au mai liniștit, Tomohiko Amada a reapărut pe scena artistică, preschimbat complet în pictor *nihonga*. Își abandonase în întregime vechiul stil și își însușise unul cu totul nou.

— Iar restul e legendă.

— Așa e, restul e legendă, a zis Masahiko și a făcut un gest cu mâna de parcă ar fi alungat ceva. Ca și cum legenda plutea prin aer ca un ghemotoc de scame care nu-l lăsa să respire.

— Auzind ce mi-ai povestit, am senzația că lucrurile pe care le-a trăit în Viena, oricare ar fi fost ele, au aruncat o mare umbră asupra vieții sale de mai apoi.

Masahiko a încuviințat.

— Așa mi se pare și mie. Cele petrecute cât a stat în Viena i-au schimbat complet drumul în viață. Cred că eșuarea planului de asasinat ascunde niște fapte foarte sumbre. Atât de cumplite, încât nici nu se pot rosti în cuvinte.

— Dar nu știi detalii concrete.

— Nu. Nu le-am știut nici atunci, nu le știu nici acum. Iar acum, nici măcar el nu le mai știe.

Așa e, mi-am zis eu. Uneori, omul uită lucruri pe care ar trebui să le țină minte și își amintește lucruri pe care ar trebui să le uite. Mai ales când se confruntă cu moartea iminentă.

Masahiko a terminat al doilea pahar de vin alb și s-a uitat la ceas. Apoi s-a încruntat ușor.

— Ar trebui să mă întorc la serviciu.

— Nu aveai ceva de vorbit cu mine? l-am întrebat eu, amintindu-mi deodată.

Masahiko a început să bată darabana cu degetele pe masă.

— A, da. Aveam ceva să-ți spun, dar m-am luat cu povești despre tata. O să-ți

zic data viitoare. Oricum, nu e nimic urgent.

Înainte să mă ridic, m-am uitat din nou la el și l-am întrebat:

— Cum se face că mi-ai destăinuit atâtea lucruri? Secrete delicate de familie?

Masahiko și-a desfăcut larg brațele și s-a gândit câteva clipe. Apoi s-a scărpinat la ureche.

— Cred că în primul rând m-am săturat și eu să port în suflet „secrete de familie”. Poate voiam să le spun cuiva. Cuiva care își ține gura și nu are un interes real la mijloc. Din punctul ăsta de vedere, tu ești interlocutorul ideal. Și, sincer să fiu, îți sunt personal puțin dator, așa că am vrut să mă revanșez cumva.

— Personal dator? am zis eu surprins. Pentru ce?

Masahiko și-a mijit ochii.

— Am avut de gând să-ți vorbesc despre asta, dar azi nu mai e timp. Am ceva programat de acum încolo. Hai să ne mai întâlnim o dată să stăm de vorbă pe îndelete.

A achitat el nota de plată.

— Stai liniștit. Nu e mare lucru, a zis el și eu i-am mulțumit pentru masă.

M-am urcat apoi la volan și m-am întors la Odawara. Când am oprit mașina prăfuită în fața casei, soarele se apropiase deja de crestele munților dinspre apus. Un stol de corbi se îndreptau croncănind către cuiburile lor, dincolo de vale.

38. N-ar putea să fie delfin

Până în zorii zilei de duminică, deja mă gândisem cum să-i pictez portretul lui Marie pe pânza nouă, pregătită pentru ea. De fapt, încă nu știam concret cum avea să iasă, ci doar cum să-l încep. Îmi răsărise în minte ca din senin o idee despre ce culori să aștern mai întâi pe pânza albă, cu ce pensulă și în ce direcție să o fac. Ideea prinsese rădăcini și, ușor, ușor, se conturase tot mai clar în mintea mea. Iubeam procesul acesta.

Era o dimineață rece, care vestea apropierea rapidă a iernii. Mi-am făcut cafea, am luat micul dejun, apoi m-am dus în atelier, mi-am aranjat lucrurile necesare pentru pictat și m-am postat în dreptul șevaletului. Dar în fața pânzei era pus caietul în care schițasem în detaliu cu creionul groapa din pădure. Era desenul pe care îl făcusem într-o doară cu câteva dimineți în urmă, fără o intenție sau un scop anume. Chiar uitasem de el.

Stând însă în fața șevaletului și privind-o într-o doară, imaginea desenată acolo a început să-mi capteze interesul tot mai mult. Încăperea misterioasă din piatră, ascunsă în pădure. Pământul reavăn din jurul ei și frunzele ruginii, așternute pe el. Razele soarelui proiectate printre crengile copacilor. Peisajul a început să mi se contureze în minte sub forma unui tablou plin de culoare. Imaginația mea stârnită a umplut fiecare detaliu în parte. Trăgeam în piept aerul de acolo, simțeam mirosul ierbii și auzeam ciripitul păsărilor.

Groapa aceea desenată în detaliu cu creionul în caietul mare de schițe parcă mă atrăgea stăruitor către ceva – sau undeva. Am simțit că *îmi cere s-o pictez*. Ar fi fost neobișnuit din partea mea să pictez un peisaj. Practic, de aproape zece ani de zile nu făcusem decât portrete. Dar poate că nu era o idee rea. „Groapa din pădure“. Schița aceea putea să-mi servească drept bază pentru tablou.

Am dat jos caietul și l-am închis. Pe șevalet a mai rămas doar pânza nouă, albă. Pânza pe care voiam să pictez portretul lui Marie.

Cu puțin înainte de ora zece, Toyota Prius albastră a urcat silențios panta, ca întotdeauna. Portierele s-au deschis și dinăuntru au coborât Marie și mătușa ei. Shōko Akikawa purta o jachetă lungă, gri închis, cu model *herringbone*, o fustă de lână gri deschis și dresuri negre cu model. La gât avea o eșarfă Missoni colorată. Ținuta ei era șic, urbană, de toamnă târzie. Marie era îmbrăcată cam ca data trecută, cu un hanorac, o jachetă *college* largă, blugi cu tăieturi și teniși Converse

bleumarin. Nu avea nimic pe cap. Aerul era rece și un strat subțire de nori acoperea cerul.

După ce ne-am salutat, Shōko Akikawa s-a așezat pe canapea, a scos din geantă aceeași carte groasă și s-a cufundat în lectură. Eu și Marie am lăsat-o acolo și ne-am dus în atelier. Ca întotdeauna, eu m-am așezat pe taburetul de lemn, iar ea, pe scaunul de bucătărie. Între noi erau cam doi metri distanță. Marie și-a scos jacheta, a împăturit-o și a pus-o jos, la picioare. Și-a scos și hanoracul. Pe dedesubt avea două tricouri, puse unul peste altul. Unul era gri, cu mânecă lungă, iar pe deasupra mai avea unul bleumarin, cu mânecă scurtă. În dreptul pieptului încă nu se vedea nicio umflătură. Și-a trecut degetele prin părul negru și drept.

— Nu ți-e frig? am întrebat-o eu.

În atelier era o sobă veche cu petrol lampant, dar nu o aprinsesem. Marie doar a clătinat scurt din cap în semn că nu.

— Azi încep să pictez pe pânză, i-am spus eu. Ceea ce înseamnă că tu nu trebuie să faci nimic. Doar să stai acolo. Restul e problema mea.

— N-am cum să nu fac nimic, a zis ea privindu-mă în ochi.

M-am uitat și eu la ea, cu mâinile sprijinite pe genunchi.

— Ce vrei să spui?

— Păi trăiesc, respir, gândesc.

— Evident, am zis. Sigur că poți să respiri cât vrei și să te gândești cât vrei. Eu voiam să spun că nu trebuie să faci nimic anume. Pentru mine e suficient să fii tu însăși.

Marie continua să mă privească în ochi, parcă neconvinsă de o explicație atât de facilă.

— Vreau să fac ceva, a zis ea.

— Ce anume?

— Să te ajut la pictat.

— Apreciez foarte mult, dar cum anume să mă ajuți?

— Moral, evident.

— Aha, am făcut eu, deși nu-mi dădeam seama concret ce sprijin moral voia ea să-mi ofere.

— Aș vrea să pot intra în pielea ta, a zis Marie. Atunci când mă pictezi pe mine. Ca să mă uit la mine prin ochii tăi. Cred că așa m-aș înțelege mai bine pe mine însămi. Și m-ai cunoaște și tu mai bine.

— Mi-ar plăcea, am zis eu.

— Serios?

— Sigur că da.

— Deși mi-ar fi foarte frică.

— Să te cunoști mai bine pe tine însăși?

Marie a încuviințat.

— Da, ca să te cunoști mai bine, trebuie să mai adaugi ceva, din altă parte.

— Vrei să spui că nu te poți cunoaște cu adevărat atâta vreme cât nu există un element terț.

— Un element terț?

— Ca să afli corect legătura dintre A și B, ai nevoie de încă o perspectivă, C, am explicat eu. Măsurare în trei puncte.

Marie s-a gândit la ce-i spusese, apoi a ridicat ușor din umeri.

— Așa o fi.

— Iar acel lucru în plus poate fi ceva înfricoșător. Asta voiai să spui?

Marie a încuviințat.

— Ai mai simțit vreodată o astfel de spaimă?

Marie nu a răspuns la întrebare.

— Dacă eu reușesc să te pictez cum trebuie, am zis, o să te poți vedea prin ochii mei. Asta dacă lucrurile merg bine.

— Pentru asta avem noi nevoie de tablouri.

— Da, pentru asta sunt bune. Și cărțile, și muzica.

„Asta dacă lucrurile merg bine“, am repetat eu în gând.

— Hai, la treabă! i-am spus și, uitându-mă la ea, am pregătit maroul pentru bază și am ales prima pensulă.

Treaba mergea încet, dar bine. O pictam de la brâu în sus. Era o fată frumoasă, dar eu nu frumusețe căutam. Ce îmi trebuia mie era ce se ascundea dincolo de suprafață. Altfel spus, ceea ce stătea la temelia personalității ei. Trebuia să găsesc acel *ceva* și să-l surprind pe pânză. Nu trebuia neapărat să fie ceva frumos. Putea să fie și urât. Oricum, ca să găsesc acest lucru, trebuia să o înțeleg bine. Nu prin cuvinte sau logică, ci ca formă, ca un conglomerat de lumini și umbre.

M-am concentrat și am început să suprapun pe pânză linii și culoare. Uneori cu rapiditate, alteori încet și cu atenție. În tot acest timp, Marie a stat tăcută pe scaun, cu o expresie neschimbată pe chip. Dar eu îmi dădeam seama că își concentra toată voința ca să rămână așa. Simțeam efortul pe care îl făcea. Zisese că nu poate să nu facă nimic. Și atunci *făcea ceva*. Ca să mă ajute pe mine. Între noi exista o interacțiune clară.

Deodată mi-am amintit de mâna surioarei mele. Tot timpul cât am stat în peștera aceea din Fuji, ea mă ținuse strâns de mână prin întunericul rece. Avea degetele mici și calde, dar surprinzător de puternice. Între noi exista o interacțiune vie, certă. Ofeream ceva și în același timp primeam ceva. Era un schimb care nu putea exista decât într-un anumit moment și într-un anumit loc. Urma să pălească și să dispară. Dar amintirea rămânea. Amintirea dă căldură timpului. Iar arta – dacă e reușită – o transpune într-o formă și o captează înăuntrul ei. Așa cum Van Gogh l-a păstrat în viață pe poștașul anonim de la țară până în ziua de azi, în memoria noastră colectivă.

Am stat două ceasuri concentrați fiecare la treaba lui, fără să vorbim.

Eu i-am trasat silueta pe pânză folosind o vopsea monocromă, diluată cu puțin ulei. Aceasta avea să-mi servească drept bază pentru pictură. Marie stătea încremenită pe scaunul de bucătărie, continuând să fie ea însăși. La amiază s-a auzit soneria din depărtare. Când a sunat, mi-am dat seama că timpul alocat se scursese și m-am oprit din lucru. Am pus jos paleta și pensula și m-am îndreptat

bine de spate, așezat încă pe taburet. Atunci am realizat cât sunt de obosit. Abia după ce am răsuflat îndelung și am ieșit din starea de concentrare, Marie s-a relaxat și ea.

Pe pânza din fața mea se profila silueta lui Marie, de la brâu în sus, în vopsea monocromă. Înalțasem structura pe care aveam să-i construiesc portretul. Încă nu era decât un schelet grosier, dar conținea sursa de căldură care o definea pe ea. Era încă bine ascunsă, dar dacă descopeream unde se află, mai departe nu era decât o chestiune de detaliu. Nu-mi mai rămânea decât să umplu conturul cu substanță.

Marie n-a întrebat nimic despre pictura începută și nici nu mi-a cerut să i-o arăt. Nici eu n-am zis nimic. Eram prea obosit ca să vorbesc. Am ieșit în tăcere din atelier și ne-am dus în sufragerie. Shōko Akikawa încă mai citea cu înfrigurare, așezată pe canapea. A pus semnul de carte între pagini, a închis-o, și-a scos ochelarii cu ramă neagră, și-a ridicat capul și ne-a privit. Pe chip i-a apărut o expresie ușor alarmată. Mai mult ca sigur, amândoi arătam istoviți.

— A mers bine? m-a întrebat ea îngrijorată.

— Mai e de lucru, dar până acum, da.

— Mă bucur, a zis. Dacă nu vă deranjează, pot să mă duc la bucătărie să fac un ceai? Sinceră să fiu, am pus deja apă la fiert. Știi și unde sunt frunzele de ceai.

M-am uitat la ea puțin surprins. Pe chipul ei plutea un zâmbet grațios.

— Nu e frumos din partea mea, dar da, chiar aș aprecia, am răspuns eu.

Sincer să fiu, aveam mare poftă să beau un ceai fierbinte, dar niciun chef să mă ridic, să mă duc la bucătărie și să fierb apă. Într-atât mă obosise pictatul. Nu mai simțisem asta de multă vreme. Sigur, era o epuizare plăcută. În zece minute, Shōko Akikawa a adus tava cu ceainicul și trei cești. Ne-am băut ceaiul în tăcere. Marie încă nu scosese nicio vorbă de când reveniserăm în sufragerie. Doar își mai ridica mâna din când în când și își dădea bretonul la o parte. Își pusese la loc pe ea jacheta groasă, de parcă simțea nevoia să se protejeze de ceva.

Sorbeam cu toții ceaiul în liniște și politicos (niciunul nu sorbea cu zgomot), bucurându-ne de tihna de duminică. Un timp n-a zis nimeni nimic, dar tăcerea noastră era firească, avea rostul ei. Apoi, într-un sfârșit, mi-a ajuns la urechi un sunet familiar. La început s-a auzit ca un val care se sparge de mal în depărtare, apatic, ca din obligație. Apoi a căpătat amploare și s-a transformat într-unul clar, mecanic și repetat. Era sunetul produs de un motor generos de 4,2 litri, cu opt cilindri, care arde elegant benzină cu cifră octanică mare. M-am ridicat, m-am dus la fereastră și am așteptat să văd prin crăpătura de la draperii cum apare mașina argintie.

Menshiki era îmbrăcat cu un cardigan verde-pal. Pe sub el avea o cămașă crem. În partea de jos purta niște pantaloni gri din lână. Toate hainele lui erau curate și fără nicio cută, de parcă tocmai sosiseră de la curățătorie. Nu erau noi, ci purtate de ceva vreme, însă uzura era compensată prin curățenie. Părul lui bogat strălucea ca întotdeauna într-un alb imaculat. Că era vară sau iarnă, senin sau înnorat, indiferent de anotimp sau vreme, părul lui radia la fel de alb. Doar

intensitatea mai varia câte puțin.

Menshiki a coborât din mașină, a închis portiera, și-a ridicat privirea către cerul înnorat, s-a gândit câteva clipe la vreme (așa mi s-a părut mie), apoi s-a îndreptat către ușa de la intrare, pășind agale. A sunat la sonerie. A făcut-o cu atenție, fără grabă, ca un poet care alege un anume cuvânt pe care să-l introducă într-un vers. Deși, la urma urmei, nu era decât o sonerie veche.

I-am deschis și l-am condus în sufragerie. Le-a salutat zâmbitor pe cele două. Shōko Akikawa s-a ridicat în picioare ca să-l întâmpine. Marie a rămas pe canapea, răsucindu-și o șuviță de păr pe deget. Nici nu s-a uitat la el. I-am invitat să se așeze. L-am întrebat pe Menshiki dacă dorește un ceai, dar mi-a zis să nu mă deranjez. A clătinat din cap de câteva ori și chiar a făcut semn cu mâna.

— Cum merge treaba? m-a întrebat el.

I-am răspuns că merge bineșor.

— E obositor să pozezi, nu? a întrebat-o pe Marie.

Din câte îmi aduceam eu aminte, era prima dată când îi vorbea uitându-se cum trebuie la ea, drept în față. Ghiceam din vocea lui că e încordat, dar de data aceasta nu s-a mai înroșit și nici n-a mai pălit la față. Avea pe chip expresia lui obișnuită. Reușise să-și controleze emoțiile. Probabil cu exercițiu.

Marie nu i-a răspuns la întrebare. Doar a murmurat ceva fără noimă. Își ținea mâinile pe genunchi, cu degetele împletite.

— Dar abia așteaptă să vină aici duminica dimineața, a zis Shōko Akikawa ca să umple tăcerea.

— E foarte greu să pozezi pentru un tablou, i-am sărit și eu în ajutor. Marie chiar își dă toată silința.

— Am pozat și eu aici o vreme și trebuie să recunosc că e destul de straniu. Uneori chiar aveam senzația că mi se fură sufletul, a zis Menshiki și a început să râdă.

— Ba nu-i așa, a șoptit Marie.

Eu, Menshiki și Shōko Akikawa ne-am întors deodată privirile către ea. Shōko arăta de parcă mestecase ceva ce băgase din greșală în gură. Pe chipul lui Menshiki se citea curiozitate pură. Eu eram martorul perfect neutru.

— Ce vrei să spui? a întrebat-o Menshiki.

— Nu ți se fură sufletul, a zis Marie pe un ton lipsit de inflexiuni. Eu una ofer ceva și primesc ceva.

— Ai dreptate, a spus Menshiki în liniște, impresionat. M-am exprimat prea simplist. Sigur că există o interacțiune. Actul artistic nu este unul unidirecțional.

Marie a rămas tăcută. Fixa cu privirea ceainicul de pe masă, ca un stârc de noapte singuratic care stă nemișcat ore în șir la mal și se uită la întinderea apei. Era un ceainic alb și simplu din ceramică, așa cum găsești pe toate drumurile. Era foarte vechi (îl folosisse Tomohiko Amada), făcut să fie practic, fără nimic special care să merite o atenție deosebită. Avea și gura un pic ciobită. Marie doar simțea nevoia să-și concentreze privirea asupra unui obiect.

În încăperea s-a așternut liniștea, o liniște care te duce cu gândul la un panou alb și gol.

Act artistic, mi-am zis eu. Cuvintele acestea aveau în ele un ecou care atrăgea

tăcerea împrejur. Ca aerul care umple vidul. Deși, în cazul de față, mai degrabă vidul era cel care umplea aerul.

— Ce ziceți, mergem împreună cu mașina mea? i-a propus Menshiki timid lui Shōko Akikawa, spărgând liniștea. Vă aduc eu mai târziu înapoi aici. Bancheta din spate e cam mică, dar drumul până la mine acasă e îngust și întortocheat. Mă gândesc că ar fi mai simplu să mergem toți cu o singură mașină.

— Sigur că da, a răspuns Shōko Akikawa fără să clipească. Mergem cu mașina dumneavoastră.

Marie privea în continuare ceainicul alb, căzută pe gânduri. Dar, evident, nu aveam cum să știu ce era în mintea sau în sufletul ei. Nu știam nici unde aveau să mănânce la prânz. Dar era vorba de Menshiki cel afabil. N-avea sens să-mi fac eu griji, sigur luase el totul în calcul.

Shōko Akikawa s-a așezat în față, iar Marie s-a instalat pe bancheta din spate. Cei doi adulți în față, copilul, în spate. S-au distribuit așa în mod natural, fără să discute înainte. Am rămas în fața ușii de la intrare și am privit cum mașina coboară agale panta și dispăre din vedere. M-am întors apoi în casă, am dus ceainicul și ceștile la bucătărie și le-am spălat.

Am pus la pick-up *Cavalerul Rozelor* de Richard Strauss și m-am întins pe canapea. Îmi luasem obiceiul să ascult *Cavalerul Rozelor* atunci când n-aveam nimic de făcut. Îl căpătasem de la Menshiki. După cum zicea și el, muzica asta creează dependență. E un flux neîntrerupt de emoții. Instrumente muzicale cu un sunet plin de culoare. Richard Strauss se lăuda că poate să transpună în muzică chiar și o mătură. Sau nu era vorba de mătură? În orice caz, muzica lui avea o pronunțată tentă de pitoresc. Ducea într-o direcție diferită față de cea pe care o urmăream eu în pictura mea, dar...

Când am deschis ochii ceva mai târziu, l-am văzut pe Comandor. Purta obișnuitele lui straie din epoca Asuka și sabia la șold. Bărbatul înalt de șaizeci de centimetri stătea cuminte pe fotoliul de piele din fața mea.

— Nu ne-am mai văzut de mult, am zis eu cu o voce care a sunat ca smulsă cu forța din altă parte. Sunteți bine?

— V-am mai zis, ideile nu au noțiunea de timp, a spus Comandorul cu voce răsunătoare. Prin urmare, nu simt că nu ne-am mai văzut de multă vreme.

— Am zis-o din obișnuință. Vă rog să nu luați în seamă.

— Nu înțeleg nici obișnuința.

Avea dreptate. Acolo unde nu există timp nu poate apărea obișnuința. M-am dat jos de pe canapea, m-am dus la pick-up, am ridicat acul, apoi am pus discul în cutie.

— Exact, a zis Comandorul citindu-mi gândurile. Într-o lume în care timpul se scurge nestingherit în ambele direcții, nu are cum să apară obișnuința.

M-am hotărât să-i pun o întrebare care mă sâcăia de mult.

— Ideile nu au nevoie de o sursă de energie?

— E complicat, a zis Comandorul cu o grimasă. Toate lucrurile, oricum ar fi ele

plămădite, odată ce se nasc, au nevoie de energie ca să supraviețuiască. E unul dintre principiile de bază ale universului.

— Cu alte cuvinte, conform acestui principiu de bază, și ideile au nevoie de o sursă de energie?

— Exact. Nu există excepții de la legile universului. Dar avantajul ideilor e că nu au o înfățișare. Ele se conturează abia în momentul în care sunt recunoscute de altul, abia atunci capătă formă. Evident, forma respectivă nu este decât una de împrumut, adoptată din considerente practice.

— Adică ideile nu pot exista atâta vreme cât nu sunt recunoscute de altul.

Comandorul a ridicat în aer degetul arătător de la mâna dreaptă și a închis un ochi.

— Și ce deduceți voi din asta?

Am încercat să fac o deducție. Mi-a luat puțin timp, dar Comandorul a așteptat răbdător.

— Eu unul cred că sursa de energie a ideilor e recunoașterea altuia, am zis.

— Exact, a zis Comandorul și a dat aprobator din cap de câteva ori. Vă merge mintea. Ideile nu pot exista fără recunoașterea altuia și, totodată, ele își trag energia din recunoașterea altuia.

— Deci, dacă eu mi-aș zice „Comandorul nu există”, n-ați mai exista.

— Teoretic, a zis Comandorul. Dar asta doar teoretic, în realitate nu e așa, pentru că atunci când cineva își propune să nu se mai gândească la ceva, îi e imposibil să n-o facă. A încerca să nu te mai gândești la ceva e un gând în sine și atâta vreme cât îl ai înseamnă că încă te mai gândești la acel lucru. Ca să încetezi să te mai gândești la ceva trebuie să încetezi să-ți mai propui asta.

— Cu alte cuvinte, atâta vreme cât omul nu-și pierde memoria sau nu-i dispare de la sine interesul față de o idee, nu poate să fugă de ea.

— Delfinii pot, a zis Comandorul.

— Delfinii?

— Delfinii pot să-și adoarmă separat jumătatea dreaptă a creierului și pe cea stângă. Nu știți?

— Nu.

— Din cauza asta pe ei nu-i interesează ideile. De-asta au și întrerupt procesul evolutiv. Noi ne-am străduit, dar din păcate n-am reușit să creăm o legătură avantajoasă cu ei. Și erau o rasă atât de promițătoare! Până la apariția omului, erau mamiferele cu creierul cel mai mare raportat la greutatea corporală.

— Dar ați reușit să creați o legătură avantajoasă cu oamenii?

— Spre deosebire de delfini, oamenii au creierul dintr-o bucată. Dacă le răsare o idee în minte, nu mai pot să scape de ea. Așa am reușit noi să ne luăm energia de la ei și să ne hrănim cu ea.

— Ca niște paraziți, am zis eu.

— E urât ce spuneți, a zis Comandorul dând din deget ca un dascăl care își dojenește elevul. Nu luăm o cantitate mare de energie. Doar o frântură – oamenii obișnuiți nici nu observă. Nu se pune problema că le-ar dăuna sănătății sau că i-ar împiedica să funcționeze normal.

— Dar ați spus că ideile nu au moralitate. Că sunt un concept perfect neutru și că de oameni depinde dacă sunt bune sau rele. Dacă e pe așa, înseamnă că le pot face bine oamenilor, dar le pot face și rău, nu?

— Noțiunea de $E=mc^2$ ar trebui să fie una neutră, dar până la urmă a dat naștere bombei atomice. Iar bombele atomice chiar au căzut peste Hiroshima și Nagasaki. Asta vreți voi să spuneți?

Am încuviințat.

— De-asta îmi fac și eu inimă rea. (Evident, e doar un fel de a spune. Ideile n-au trup și, prin urmare, nici inimă.) Dar, știți voi, totul e *caveat emptor* în universul ăsta.

— E ce?

— *Caveat emptor*. O expresie în limba latină care înseamnă „răspunderea e a cumpărătorului”. Vânzătorul nu răspunde de modul în care este folosit un bun odată ce a intrat în posesia cuiva. Are el cum să aleagă cine o să poarte hainele din magazin?

— Un raționament cam facil.

— $E=mc^2$ a dat naștere bombei atomice, dar și multor lucruri bune.

— Cum ar fi?

Comandorul s-a gândit puțin, dar nu i-a venit în minte niciun exemplu bun. Și-a frecat fața cu palmele, fără să spună nimic. Sau poate nu vedea ce sens mai are să continue dezbaterea pe această temă.

— Apropo, știți cumva ce s-a întâmplat cu clopoțelul din atelier? l-am întrebat eu, amintindu-mi de el.

— Clopoțelul? a zis Comandorul ridicând capul spre mine. Care clopoțel?

— Cel vechi, din care ați sunat atâta vreme din groapă, îl pusese pe raft în atelier, dar am descoperit că nu mai e acolo.

Comandorul a clătinat ferm din cap.

— A, clopoțelul ăla? Habar n-am. Nu m-am mai atins de el în ultima vreme.

— Atunci cine să-l fi luat?

— N-am de unde să știu.

— Se pare că l-a luat cineva și sună din el.

— Aha. Asta nu-i problema mea. Mie nu-mi mai folosește la nimic. Oricum nu era al meu de la bun început. E mai degrabă un bun comun, care aparține locului. În orice caz, dacă a dispărut, trebuie să fi existat un motiv. Poate apare el la un moment dat. Mai așteptați.

— Un bun comun, care aparține locului? am întrebat eu. Vă referiți la groapa aceea?

Comandorul nu mi-a răspuns la întrebare.

— Apropo, voi le așteptați pe Marie și pe Shōko Akikawa să se întoarcă, dar să știți că mai durează o vreme. Până pe înserat nu vin.

— Credeți că Menshiki are vreun gând ascuns? am pus eu o ultimă întrebare.

— Ei, Menshiki are mereu gânduri ascunse. Își pregătește bine strategia. Nu face nicio mișcare fără să fie pregătit. Asta-i meteahnă din naștere. El își folosește

mereu și emisfera stângă, și pe cea dreaptă. N-ar putea fi delfin.

Silueta Comandorului și-a pierdut treptat conturul, s-a subțiat și s-a împrăștiat ca aburul într-o dimineață de iarnă fără vânt, până a dispărut cu totul. În fața mea a rămas fotoliul vechi și gol. Absența lăsată în urmă era atât de puternică, încât nici nu mai eram sigur dacă șezuse cu adevărat în fața mea cu câteva clipe înainte. Poate că stătusem față în față cu un gol. Poate că vorbisem cu mine.

Așa cum prezisese Comandorul, Jaguarul lui Menshiki întârzia să-și facă apariția. Frumoasele fete Akikawa zăboveau mult acasă la el. Am ieșit pe terasă și m-am uitat la vila albă de peste vale, dar n-am zărit pe nimeni. Ca să mai treacă timpul, m-am dus la bucătărie și m-am ocupat de mâncare. Am făcut supă din alge și fulgi de pește uscat, am fiert legume și am pus la congelator alimentele care trebuiau congelate. Am făcut tot ce mi-a trecut prin minte, dar tot mi-a mai rămas timp de pierdut. M-am întors în sufragerie, am pus în continuare *Cavalerul Rozelor* de Richard Strauss și m-am întins pe canapea, cu o carte în mână.

Shōko Akikawa îl plăcea pe Menshiki. Aici nu cred că mă înșelam. Când îl privea, ochii ei străluceau altfel decât atunci când mă privea pe mine. Ce-i drept, Menshiki era un bărbat fermecător. Chipeș, bogat, necăsătorit. Se îmbrăca bine, era manierat, locuia într-o vilă mare în vârful muntelui și avea patru mașini englezești. Probabil că multe femei pe lumea asta l-ar găsi atrăgător (cam la fel de probabil cum multe femei pe lumea asta nu m-ar găsi pe mine atrăgător). Dar în mod cert, Marie era foarte precaută în ceea ce-l privește. Avea o intuiție foarte bună. Simțea instinctiv că e mânat de un scop ascuns și tocmai de asta îl ținea intenționat la distanță. Cel puțin așa mi se părea mie.

În mine se dădea o luptă între curiozitatea firească de a afla încotro aveau să se îndrepte lucrurile și o vagă teamă că n-o să ducă la nimic bun. Ca un râu care se încleștează cu marea la gura de vărsare în ocean.

Trecuse puțin de cinci și jumătate când s-a auzit din nou Jaguarul lui Menshiki urcând panta. Așa cum prezisese Comandorul, afară se făcuse deja întuneric.

39. Un vehicul de camuflaj, meșterit cu un scop precis

Jaguarul s-a oprit încet în fața casei, s-a deschis portiera și mai întâi a coborât Menshiki. A ocolit apoi pe partea cealaltă și le-a deschis lui Marie și Shōko Akikawa. A rabatat scaunul din față, ca să-i permită lui Marie să coboare de pe bancheta din spate. După ce s-au dat jos din Jaguar, cele două au urcat în Priusul albastru. Shōko Akikawa a lăsat geamul și i-a mulțumit politicos lui Menshiki (evident, Marie stătea întoarsă și se prefăcea că nu vede nimic). Au plecat direct acasă, fără să mai treacă pe la mine. Menshiki a urmărit cu privirea Priusul până ce acesta a dispărut, a mai așteptat câteva clipe, după care a comutat un buton în minte (probabil), și-a aranjat expresia de pe chip și a pornit spre ușa mea de la intrare.

— S-a făcut târziu, dar pot să vă deranjez puțin? m-a întrebat el cu sfială din prag.

— Sigur, poftiți. Oricum nu aveam nimic de făcut, am zis și l-am condus în sufragerie.

El s-a așezat pe canapea, iar eu, pe fotoliul pe care stătuse Comandorul până mai devreme. În jurul fotoliului parcă încă mai zăbovea ecoul vocii sale ușor stridente.

— Vă mulțumesc pentru tot, a zis Menshiki. M-ați ajutat mult.

I-am răspuns că nu trebuie să-mi mulțumească, pentru că nu făcusem chiar nimic.

— Dacă n-ați fi făcut portretul, sau, mai bine zis, dacă n-ați fi fost dumneavoastră ca să faceți portretul, n-aș fi avut niciodată o asemenea ocazie. N-aș fi avut șansa să stau față în față cu Marie, să o cunosc. Sunteți piatra de temelie în povestea asta, deși poate că nu vă place acest rol.

— Nu e vorba de asta, am zis eu. Dacă v-am fost de folos cu ceva, pentru mine contează mult. Doar că nu-mi dau seama dacă totul a fost o întâmplare sau ceva intenționat. Sincer să fiu, nu e o senzație prea plăcută.

Menshiki s-a gândit, apoi a încuviințat.

— Poate n-o să mă credeți, dar n-am scris vreun scenariu dinainte, n-am făcut-o intenționat. Nu spun că absolut totul a fost pură întâmplare, dar majoritatea lucrurilor s-au petrecut așa prin forța împrejurărilor.

— Împrejurări în care s-a nimerit ca eu să am rolul de catalizator? am întrebat eu.

— Catalizator? Da, se poate spune și așa.

— Dar am senzația că am fost mai degrabă un cal troian decât catalizator.

Menshiki a ridicat capul și m-a privit de parcă se uita la ceva orbitor.

— La ce vă referiți?

— Vorbesc despre calul grecesc din lemn, în burta căruia se ascundea un grup de războinici, care a fost transportat în chip de dar înăuntrul cetății inamice. Un vehicul de camuflaj, meșterit cu un scop precis.

Menshiki a stat puțin să-și aleagă cuvintele, apoi a spus:

— Adică eu v-am transformat într-un cal troian și m-am folosit de dumneavoastră ca să mă apropii de Marie?

— Poate o să vă deranjeze ce spun, dar asta e senzația mea.

Menshiki și-a mijit ochii și a fluturat un zâmbet pe buze.

— Ce-i drept, înțeleg de ce-o luați așa. Dar așa cum spuneam și mai devreme, aproape totul a fost o serie de coincidențe. Vă spun foarte sincer, eu vă plac. Simpatia mea este personală și firească. Nu e un sentiment pe care îl am prea des, iar atunci când îl am, îl prețuiesc cât pot de mult. Nu mă folosesc de dumneavoastră în scopuri proprii. La un anumit nivel, eu sunt un om foarte egoist, am totuși bun simț. Nu fac din dumneavoastră un cal troian. Vă rog să mă credeți.

Nu am simțit nimic fals în cuvintele lui.

— Le-ați arătat portretul? am întrebat. Cel cu dumneavoastră, pe care l-ați pus în birou?

— Sigur că da. De-asta le și invitaseam pe la mine. Au fost foarte impresionate. Bine, Marie nu și-a exprimat nicio impresie. Chiar e o fată foarte tăcută. Dar s-a văzut că tabloul o atrăgea foarte mult. Mi-am dat seama după expresia de pe chipul ei. A stat mult timp încremenită și l-a privit fără să sufle o vorbă.

Sincer să fiu, deși abia ce-l terminasem cu câteva săptămâni în urmă, nici nu-mi mai aminteam bine cum arată. Mereu mi se întâmplă asta. Când termin un tablou și mă apuc de următorul, îl uit aproape complet pe primul. Nu mi-l mai amintesc decât vag, la modul general. Doar senzația din timpul lucrului persistă înăuntrul meu ca o amintire fizică. Iar pentru mine această senzație e mai importantă decât lucrarea în sine.

— Au stat destul de mult timp la dumneavoastră acasă, am zis eu.

Menshiki și-a înclinat capul într-o parte, ușor stânjenit.

— După ce au văzut portretul, am luat masa și le-am condus prin casă. Shōko s-a arătat interesată, așa că le-am făcut turul casei, cum s-ar spune. Timpul a trecut pe nesimțite.

— Sunt convins că le-a plăcut.

— Lui Shōko, sigur, a zis Menshiki. Mai ales Jaguarul E-type. Dar Marie tot tăcută a rămas. Poate că nu i-a plăcut. Sau poate nu o interesează casele.

Probabil n-o interesează nimic, mi-am imaginat eu.

— Ați avut ocazia să vorbiți cu ea? l-am întrebat.

Menshiki a clătinat ușor din cap.

— Nu, nu i-am adresat decât vreo două-trei vorbe. Și nu era nimic important.

Nu-mi răspundea, orice i-aș fi zis.

Nu am comentat nimic. Nu aveam ce părere să-mi exprim pentru că puteam să-mi imaginez foarte clar situația. Indiferent ce îi spunea Menshiki, Marie nu răspundea. Doar mai bălmăjea câte un cuvânt-două, fără noimă. Când nu voia să vorbească, orice conversație cu ea era ca și cum ai fi stat în mijlocul deșertului și ai fi turnat apă în nisip cu un polonic micuț.

Menshiki a luat de pe masă bibeloul lucios din ceramică în formă de melc și l-a inspectat din diverse unghiuri. Îl găsisem aici și se număra printre puținele obiecte decorative din casă. Părea vechi, din porțelan Meissen. Era de dimensiunea unui ou mic. Probabil și-l cumpăraseră Tomohiko Amada de pe undeva, cu multă vreme în urmă. În cele din urmă, Menshiki l-a pus la loc pe masă, apoi și-a ridicat încet privirea către mine.

— O să mai dureze puțin timp până mă obișnuiesc, a zis el ca pentru sine. Abia ce ne-am cunoscut. Ea oricum e un copil tăcut, iar dacă are treisprezece ani înseamnă că e la pubertate, o vârstă foarte dificilă. Dar momentele pe care am reușit să le petrec în aceeași încăpere cu ea, respirând același aer sunt extraordinar de prețioase pentru mine.

— Și nu v-ați răzgândit, nu?

Menshiki și-a mijit puțin ochii.

— În legătură cu ce?

— Cu faptul că nu vreți să știți adevărul, dacă e sau nu copilul dumneavoastră.

— Nu m-am răzgândit câtuși de puțin, a răspuns el fără ezitare, apoi a tăcut câteva clipe, mușcându-și ușor buza. Cum să spun? În momentul în care am avut-o lângă mine, chiar în fața ochilor, m-a cuprins *un sentiment tare straniu*. Am simțit că toți anii pe care i-am trăit până acum au fost iroșiți. Și că nu mai știu care mi-e rostul, care e motivul pentru care trăiesc. Valoarea lucrurilor de care până acum eram sigur a devenit surprinzător de incertă.

— Iar asta e pentru dumneavoastră un sentiment tare straniu, nu? am întrebat eu într-o doară. Mie nu mi se părea neapărat „un sentiment straniu”.

— Da. N-am mai avut niciodată senzația asta până acum.

— Dar ați căpătat-o după ce ați petrecut câteva ore în compania lui Marie?

— Așa cred. Poate că vi se pare o prostie.

Am clătinat din cap.

— Nu mi se pare deloc o prostie. Aș zice că am avut și eu o senzație asemănătoare când eram la pubertate și mi-a plăcut prima dată o fată.

Menshiki a zâmbit. A fost un zâmbet întrucâtva îndurerat.

— Senzația pe care am avut-o în acel moment a fost că orice aș realiza pe lumea asta, oricât succes aș avea în afaceri și oricâte bunuri aș poseda, nu sunt decât o existență pasageră, menită să transmită mai departe setul de gene pe care l-a moștenit. Că fără funcția aceasta utilitară, n-aș fi decât o mână de țărână.

— O mână de țărână, am repetat cu voce tare. Cuvintele astea parcă aveau un ecou ciudat în ele.

— Drept să spun, ideea asta mi s-a înfiripat în minte și a prins rădăcini când

am coborât în groapă. Mă refer la groapa din spatele templului *hokora*, pe care am descoperit-o noi, sub maldărul de pietre. Vă aduceți aminte?

— Chiar foarte bine.

— În ora aceea petrecută în beznă mi-am resimțit puternic propria neputință. Dacă ați fi vrut, m-ați fi putut abandona acolo, singur, în groapa aia. Fără apă și fără mâncare aș fi putrezit și m-aș fi preschimbat la loc într-o mână de țărână. La asta s-ar fi redus toată existența mea.

Nu știam ce să spun, așa că am tăcut.

— În momentul de față eu mă mulțumesc doar cu *posibilitatea* ca Marie să fie sânge din sângele meu, a zis el. Nu-mi doresc să aflu adevărul. Posibilitatea aceasta e ca o rază de lumină care îmi permite să mă privesc dintr-o perspectivă nouă.

— Am înțeles, am spus. Nu pricep bine logica, dar am înțeles cum gândiți. Întrebarea este ce anume vreți, concret, de la Marie?

— Nu pot spune că nu m-am întreat și eu același lucru, a zis el privind-și mâinile. Avea niște mâini frumoase, cu degete lungi și subțiri. Oamenii învârt în minte o mulțime de gânduri. O fac și involuntar. Dar trebuie să aștept să mai treacă niște timp, altfel nu pot afla ce cale vor urma lucrurile. N-ai cum să știi ce-ți rezervă viitorul.

Eu tăceam. N-aveam habar ce gânduri învârtea el în minte și nici nu îmi doream să aflu. Dacă aflam, riscam să mă trezesc într-o poziție și mai incomodă decât eram deja.

Menshiki a rămas tăcut un timp, apoi m-a întreat:

— Marie vorbește normal cu dumneavoastră atunci când sunteți singuri, nu? Așa mi-a spus Shōko.

— Presupun că da, am răspuns eu cu băgare de seamă. Când suntem în atelier, vorbim firesc despre tot felul de lucruri.

Evident, nu i-am spus că Marie venise noaptea pe la mine de pe muntele vecin străbătând un pasaj secret. Acesta era secretul meu și al ei.

— Oare pentru că s-a obișnuit cu dumneavoastră? Sau se simte apropiată de dumneavoastră?

— O interesează pictura, expresia artistică, am explicat eu. Nu mereu, dar când vine vorba de pictură se poate discuta cu ea relativ ușor. E un copil mai ciudat, ce-i drept. Nu prea vorbește nici cu ceilalți elevi de la cursul de pictură.

— Adică nu se înțelege bine cu copiii de vârsta ei?

— Așa mi se pare. Mătușa ei spunea că nici la școală nu și-a făcut prieteni.

Menshiki a tăcut o vreme, căzut pe gânduri.

— Dar față de Shōko e mai deschisă, a zis el.

— Așa e. Din câte îmi dau seama, se simte mai apropiată de ea decât de tatăl ei.

Menshiki doar a dat aprobator din cap. Simțeam că tăcerea lui sugera ceva.

— Ce fel de om e tatăl ei? l-am întreat eu. Știți cumva?

Menshiki și-a întors privirea și a mijit ochii. Apoi a spus:

— E cu cincisprezece ani mai mare decât ea. Prin „ea” mă refer la soția

decedată.

Iar soția decedată era iubita lui de odinioară.

— Nu știu în ce circumstanțe s-au cunoscut și au ajuns să se căsătorească. De fapt, nu mă interesează, a zis Menshiki. Dar oricare ar fi fost acele circumstanțe, cert e că ținea mult la soția lui. Când a pierdut-o în acel accident, a suferit un mare șoc. Se pare că de atunci s-a schimbat complet.

Menshiki mi-a povestit că familia Akikawa fusese pe vremuri o familie de moșieri care dețineau întreaga zonă (așa cum fusese și familia lui Tomohiko Amada). Odată cu reforma agrară, după sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, li s-a înjumătățit pământul pe care îl aveau în posesie, însă chiar și așa le rămăseseră considerabil de multe proprietăți de pe urma cărora familia putea să trăiască fără griji. Yoshinobu Akikawa (așa îl chema pe tatăl lui Marie) avea o singură soră, mai mică, iar când tatăl lor a murit prematur, el a rămas să ducă mai departe numele familiei. Locuia într-o casă pe care și-o clădise pe un munte aflat pe moșia lui și își deschisese un birou într-o clădire pe care o deținea în Odawara. De acolo administra clădirile de birouri și apartamente de închiriat din centrul și de la periferia orașului Odawara, precum și terenurile date în arendă. Uneori mai făcea și tranzacții imobiliare, dar nu încerca să-și extindă domeniul de activitate. Ocupația lui principală era gestionarea proprietăților deținute de familia Akikawa.

Yoshinobu Akikawa se căsătorise târziu, pe la patruzeci și cinci de ani, iar în anul următor i se și născuse o fiică (Marie Akikawa, copila care era posibil să fie fiica biologică a lui Menshiki). Șase ani mai târziu, soția lui a murit înțepată de viespi. Era primăvara devreme, iar ea se plimba singură printr-un crâng de pruni aflat pe proprietate, când a fost atacată de niște viespi uriașe. Întâmplarea aceasta nefericită l-a marcat profund pe Yoshinobu. Ca să șteargă orice amintire a acestei tragedii, după ce s-a terminat înmormântarea, a adus niște oameni și a tăiat toți prunii, până la ultimul. Le-a smuls și rădăcinile din pământ. A lăsat în urmă un teren gol și mohorât. Fuseseră niște pruni grozavi, foarte frumoși, și mulți oameni s-au întristat văzând ce soartă avuseseră. Li se permisesese dintotdeauna să culegă prunele și din recolta bogată ei făceau murături și lichior. Actul acela sălbatic și răzbunător le-a răpit multor oameni mica bucurie pe care o aveau an de an. Însă acela fusese crângul de pruni al lui Yoshinobu Akikawa, de pe muntele *lui*, iar mânia lui puternică – față de viespi și față de crângul de pruni – era de înțeles, așa că nimeni n-a putut să-i reproșeze ceva.

După moartea soției sale, Yoshinobu Akikawa a devenit foarte ursuz. El nu avea oricum o fire prea veselă și sociabilă, dar s-a închis și mai mult în el. A început să-l intereseze tot mai mult spiritualitatea și s-a alăturat unei grupări religioase (al cărei nume nu-mi suna cunoscut). A petrecut o vreme și prin India. Apoi, pe speze proprii, a construit la marginea orașului un centru splendid pentru respectiva grupare religioasă și a început să meargă des acolo. Nu se știa ce anume se petrecea înăuntrul acelei clădiri, dar se pare că Yoshinobu Akikawa încerca printr-o riguroasă practică religioasă și prin studiul reîncarnării să găsească un scop în viață după pierderea soției.

Datorită acestui lucru nu s-a mai implicat ca înainte la serviciu. Oricum

volumul de lucru nu era mare. Cei trei vechi angajați puteau să ducă firma chiar dacă șeful dădea rar pe la birou. A început să nu mai treacă nici pe acasă, iar când o făcea, dormea și atât. Nu se știe de ce, dar după moartea soției își pierduse interesul și față de unica lui fiică. Poate din cauză că, atunci când o privea, îi reamintea de soție. Sau poate că nu-l interesaseră copiii niciodată, în orice caz, după cum era de așteptat, nici copilul nu-i purta lui afecțiune. De Marie a rămas să aibă grijă sora lui mai mică, Shōko. Aceasta lucra ca secretară a decanului unei facultăți de medicină din Tokyo. Și-a luat concediu și s-a dus să stea o vreme cu ei în casa de la munte din Odawara, dar până la urmă și-a dat demisia și s-a mutat de tot acolo. Probabil se atașase de Marie. Sau simțise că nu poate sta cu mâinile în sân când vedea în ce situație ajunsese nepoțica ei.

Ajuns aici cu relatarea, Menshiki s-a oprit și și-a dus degetele la buze.

— Aveți cumva niște whisky? a întrebat el.

— Am o jumătate de sticlă de *single malt*, am zis.

— Dacă nu vă deranjează, aș putea primi un pahar? Cu gheață.

— Sigur că da. Doar că sunteți la volan și...

— Chem un taxi, a răspuns el. Nu vreau să-mi pierd permisul pentru condus în stare de ebrietate.

Am adus de la bucătărie sticla de whisky, un bol de ceramică plin cu gheață și două pahare. Între timp, Menshiki pusese la pick-up discul pe care îl ascultasem mai devreme, cel cu *Cavalerul Rozelor*. Am băut împreună whisky ascultând acordurile bogate ale lui Richard Strauss.

— Vă place whisky-ul *single malt*? m-a întrebat el.

— Pe acesta l-am primit. Mi l-a adus cadou un prieten. Dar mi se pare bun.

— Eu am acasă un *single malt* un pic mai neobișnuit, din insula Islay, trimis de o cunoștință din Scoția. Provine dintr-un butoi al cărui cep l-a bătut chiar Prințul de Wales cu ciocanul când a vizitat distileria. Dacă doriți, aș putea să-l aduc data viitoare.

I-am spus că nu e cazul să fie atât de atent cu mine.

— Lângă Islay e o insulă numită Jura. Ați auzit de ea?

I-am spus că nu.

— E aproape pustie, cu puțini locuitori. Sunt mai multe căprioare decât oameni. Sunt și o mulțime de iepuri, fazani și foci. Există acolo o distilerie veche. În apropierea ei se află un izvor cu apă foarte bună, perfectă pentru whisky. Să bei *single malt* din Jura cu apă proaspătă de izvor e ceva minunat. Un gust pe care nu-l întâlnești decât pe acea insulă.

— Sună bine, am zis eu.

— Locul e cunoscut și pentru faptul că George Orwell a scris acolo *1984*. Orwell a închiriat o casuță în nordul insulei, într-o zonă complet izolată și a lucrat la carte acolo. Dar peste iarnă s-a îmbolnăvit. Casa avea dotări foarte primitive. Probabil lui îi trebuia un mediu spartan ca să scrie. Am petrecut și eu o săptămână pe insula asta. În fiecare seară stăteam singur la gura sobei și mă delectam cu un whisky bun.

— Ce v-a făcut să petreceți o săptămână întreagă într-un loc atât de izolat?

— Afacerile, a răspuns el simplu și a zâmbit.

Nu părea dispus să-mi povestească despre ce afaceri e vorba. Nici eu nu țineam să aflu.

— Azi chiar am simțit nevoia să beau ceva, ca să mă mai liniștesc, a zis el. De-asta am și îndrăznit să vă cer. Vin mâine să recuperez mașina, dacă e în regulă.

— Sigur că da.

S-a lăsat liniștea un timp.

— Pot să vă pun o întrebare mai personală? a zis Menshiki. Sper să nu vă deranjeze.

— Dacă pot să vă răspund, sigur. Nu mă deranjează.

— Parcă erați căsătorit, nu?

Am încuviințat.

— Am fost. Sincer să fiu, chiar de curând am semnat și expediat actele de divorț. Nu știu care e starea mea civilă oficială în momentul de față, dar pot să spun că *am fost* căsătorit. Șase ani.

— Aveți copii?

— Nu.

— V-ați dorit vreodată?

— Eu, da, dar nu voia soția mea, așa că am tot amânat. Până la urmă căsnicia s-a destrămat.

Menshiki privea gheața din pahar și se gândea la ceva. Apoi a zis:

— Poate că e o întrebare indiscretă, dar regretați faptul că s-a ajuns la divorț?

Am luat o gură de whisky și l-am întrebat:

— Cum se zicea „responsabilitatea e a cumpărătorului” în latină?

— *Caveat emptor*, a răspuns el fără să ezite.

— Încă n-am reușit să țin minte cuvintele, dar am reținut sensul.

Menshiki a râs.

— Nu pot spune că nu regret nimic legat de căsnicia mea, am zis eu. Dar presupunând că m-aș putea întoarce la un moment din trecut și repara o greșeală, cred că deznodământul ar fi același.

— Credeți că aveți tendința de a rămâne neschimbat și că asta v-a adus necazuri în căsnicie?

— Sau poate îmi lipsește tendința de a rămâne neschimbat și asta mi-a adus necazuri în căsnicie.

— Dar dumneavoastră aveți ceva, dorința de a picta. Care e strâns legată de dorința de a trăi.

— Da, dar înainte de toate mai sunt lucruri peste care trebuie să trec și pe care încă n-am reușit să le depășesc. Așa mi se pare.

— De greuți nu scapi, a zis Menshiki. Și sunt o ocazie bună de a o lua de la capăt. Cu cât sunt mai cumplite, cu atât îți prind bine mai târziu.

— Asta dacă nu ești înfrânt și lăsat lat.

Menshiki a zâmbit. Nu a mai adus vorba despre copii sau divorț.

Am adus de la bucătărie un borcan de măslina să le avem ca gustare. O vreme

am băut whisky și am mâncat măslina fără să spunem nimic. Când s-a terminat discul, Menshiki l-a întors pe partea cealaltă. Georg Solti a continuat să dirijeze orchestra filarmonică din Viena.

Ei, Menshiki are mereu gânduri ascunse. Își pregătește bine strategia. Nu face nicio mișcare fără să fie pregătit.

Nu îmi dădeam seama ce strategie își pregătește – sau încerca să-și pregătească – în acel moment. Poate că deocamdată nu avea niciuna. Zisese că „nu intenționase” să se folosească de mine. Și probabil că nu era o minciună. Dar intențiile nu sunt în fond decât intenții. Menshiki demonstrase de ce era capabil clădind o afacere într-un domeniu nou și atingând un succes răsunător. Dacă avea gânduri ascunse (fie ele și în stare latentă), mi-ar fi fost imposibil să scap.

— Aveți treizeci și șase de ani, nu? a zis Menshiki deodată.

— Da.

— E vârsta cea mai frumoasă.

Nu mi se părea deloc așa, dar nu i-am spus ce cred.

— Eu am împlinit cincizeci și patru de ani. În breasla mea, sunt prea bătrân ca să mă mai țin tare pe baricade, dar un pic prea tânăr ca să fiu considerat o legendă. De-asta pierd vremea, fără să fac ceva anume.

— Unii oameni devin legende de tineri.

— Sigur, sunt și astfel de oameni. Dar n-ai nimic de câștigat din asta. Din punctul meu de vedere, e chiar un coșmar. Mai departe îți petreci tot restul vieții călcând pe urmele propriei tale legende. Nu cred să existe plictiseală mai mare.

— Dumneavoastră nu vă plictisiți niciodată?

Menshiki a zâmbit.

— Nu-mi aduc aminte să mă fi plictisit vreodată. N-am avut timp de așa ceva.

Am clătinat din cap admirativ.

— Dar dumneavoastră? m-a întrebat el.

— Sigur că da. Tot timpul. Plictiseala e o parte indispensabilă din viața mea.

— Să înțeleg că nu vi se pare chinuitoare?

— Pur și simplu m-am obișnuit cu ea. N-o simt ca pe un chin.

— Asta pentru că aveți pictura. E esența vieții dumneavoastră, iar plictiseala e mediul în care se dezvoltă impulsul creativ. Fără pictură, plictisul vi s-ar părea de nesuportat.

— Dumneavoastră nu munciți în prezent, nu?

— Nu, în principiu m-am retras. După cum v-am mai spus, mă mai ocup puțin cu tranzacții online de acțiuni și valută, dar nu împins de necesitate. E doar ca un joc menit să-mi țină mintea activă.

— Și locuiți singur în vila aceea imensă.

— Da.

— Nici așa nu vă plictisiți?

Menshiki a clătinat din cap.

— Am multe lucruri la care să mă gândesc. Am cărți de citit, muzică de ascultat. Îmi mențin mintea activă colectând date, analizându-le, înțelegându-le,

iar asta face parte din rutina mea zilnică. Fac și mișcare, iar când vreau să-mi schimb starea de spirit, exersez la pian. Evident, am și treburile casnice. N-am timp să mă plictisesc.

— Nu vă e teamă de bătrânețe? Că o să îmbătrâniți singur?

— De îmbătrânit, îmbătrânesc cu certitudine, a zis el. Corpul o să mi se subrezească și o să mă simt tot mai singur. Dar n-am simțit încă pe pielea mea cum e să înaintezi atât de mult în vârstă. Îmi pot imagina, dar nu știu cum e cu adevărat. În plus, eu sunt genul de om care nu se încrede decât în ce vede cu ochii lui. Așa că aștept să văd ce-o să fie. Nu mi-e teamă. Nu am așteptări prea mari, dar sunt oarecum curios.

Menshiki m-a privit, clătinând ușor paharul cu whisky.

— Dar dumneavoastră vă e teamă să îmbătrâniți?

— Am avut o căsnicie de șase ani, care până la urmă a eșuat. În perioada asta n-am reușit să pictez nimic pentru mine. În mod normal, aș zice că au fost niște ani iroșiți, pentru că a trebuit să fac multe picturi care nu mă reprezentau. Dar poate că până la urmă a fost un noroc. Așa am început să gândesc în ultima vreme.

— Cred că înțeleg ce vreți să spuneți. Că la un anumit punct în viață, contează să renunți la tine. Despre asta e vorba?

Poate că da. Dar poate că, în cazul meu, pur și simplu a durat mult să mă descopăr. Și am târât-o și pe Yuzu după mine pe drumul acesta ocolitor.

— Mi-e teamă să îmbătrânesc? m-am întrebat eu. Sincer să fiu, încă nu mi-e frică de bătrânețe. Poate că sună stupid, venind din partea unui bărbat trecut de treizeci și cinci de ani, dar eu simt că sunt abia la început.

Menshiki a zâmbit.

— Nu e deloc stupid. Probabil că așa și este, sunteți abia la început.

— Vorbeați mai devreme despre gene. Că sunteți doar un vas menit să-și transmită setul de gene mai departe. Și că, fără acest rol, nu ați fi decât o mână de țărână. Asta ați spus, nu?

Menshiki a încuviințat.

— Da, așa am spus.

— Dar nu vă îngrozește gândul că sunteți doar o mână de țărână?

— Oi fi eu țărână, dar sunt una bună, a zis Menshiki râzând. Poate sună impertinent ce spun, dar chiar sunt o țărână grozavă. Am fost înzestrat cu anumite calități. Sigur, limitate, dar tot calități se numesc. Așa că, atâta vreme cât am viață în mine, o trăiesc din plin. Încerc să aflu de ce sunt în stare. N-am timp să mă plictisesc. Pentru mine, cea mai bună metodă de a evita frica și deșertăciunea e să nu mă plictisesc.

Am băut whisky până aproape de ora opt. În cele din urmă, am golit sticla. Atunci, Menshiki s-a ridicat în picioare.

— Ar trebui să plec și eu în curând, a zis el. Nici nu mi-am dat seama cât de mult am stat.

Am telefonat după un taxi. Tomohiko Amada era celebru și când am pomenit de reședința lui, au știut imediat unde e. Mi-au spus de la dispecerat că mașina va sosi în cincisprezece minute. Am mulțumit și am închis.

În timp ce așteptam taxiul, Menshiki mi-a mai mărturisit ceva.

— V-am spus mai devreme că tatăl lui Marie s-a implicat mult într-o grupare religioasă.

Am încuviințat.

— E vorba de o grupare nouă, destul de suspectă. Am căutat pe internet și se pare că au provocat mai multe probleme până acum. S-au intentat și câteva acțiuni civile împotriva lor. Așa-zisa lor doctrină e șubredă, iar din punctul meu de vedere e o chestie grosieră care numai religie nu se poate numi. Dar, se înțelege de la sine, domnul Akikawa e liber să creadă ce vrea. Doar că, în ultimii ani, a tot turnat o mulțime de bani în gruparea aceasta. Din surse proprii, dar și din fondurile firmei. Are o avere considerabilă, dar se pare că trăiește doar din chiriile încasate lunar. Atâta vreme cât nu vinde din terenuri și clădiri, venitul lui e limitat. Iar în ultima vreme vinde prea multe proprietăți. E clar că nu e semn bun. E ca și cum o caracatiță și-ar mânca propriile tentacule ca să supraviețuiască.

— Adică a căzut victimă grupării religioase?

— Exact. Aș zice chiar că le-a fost pradă ușoară. Indivizii de genul ăsta, odată ce-și înfig colții în pradă, n-o mai lasă până nu sug tot sângele din ea. Storc și ultima picătură. Poate nu e frumos ce spun, dar faptul că se trage dintr-o familie bogată de nobili îl face mai naiv.

— Iar asta vă îngrijorează.

Menshiki a oftat.

— Dânsul răspunde de ce i se întâmplă. E om în toată firea, care acționează în cunoștință de cauză. Dar altfel stau lucrurile dacă târăște după el familia care nu știe ce se întâmplă. Sigur, nu ajută la nimic să-mi faci griji, dar...

— Studiul reîncarnării, am zis eu.

— Ca teorie, e foarte interesant, dar..., a zis Menshiki și a clătinat încet din cap.

Într-un final a sosit taxiul. Înainte să urce în el, mi-a mulțumit foarte politicos. Oricât ar fi băuț, chipul și politețea lui nu sufereau nicio schimbare.

40. Avea un chip inconfundabil

După ce a plecat Menshiki, m-am spălat pe dinți, apoi m-am băgat imediat în pat și am adormit. Eu n-am probleme cu somnul, dar dacă mai beau și whisky, adorm și mai ușor.

În noaptea aceea m-a trezit un zgomot puternic. Cred că se auzise în realitate. Sau poate că se petrecuse în vis. Poate că fusese un ecou imaginar, plămădit de subconștientul meu. În orice caz, am auzit o bufnitură care face pământul să se cutremure. Impactul a fost atât de puternic, încât m-am simțit săltat în aer. Și fusese real, nici în vis, nici închipuit. Dormeam adânc, dar a fost gata să mă prăvălesc din pat. M-am trezit într-o clipită.

M-am uitat la ceasul de la capul patului. Cifrele indicau ora două și ceva dimineața. Ora la care suna mereu clopoțelul. Însă clopoțelul nu se auzea. Se apropia deja iarna, așa că nu se auzea nici țârâitul insectelor. În casă domnea o liniște adâncă. Cerul era întunecat, acoperit de nori groși. Mi-am ciulit urechile și am auzit cum suflă vântul, aproape imperceptibil.

Am aprins veioza pe băjbâite și mi-am tras un pulover peste pijama. M-am decis să dau o raită prin toată casa. Poate se întâmplase vreo nenorocire. Cine știe, poate dăduse buzna pe geam în casă vreun mistreț uriaș. Sau poate căzuse un meteorit drept pe acoperiș. Niciuna din variante nu părea plauzibilă, dar mai bine verificam să nu se fi întâmplat ceva. Casa era în grija mea. Plus că oricum n-aș mai fi putut să adorm la loc nici dacă voiam. Încă mai resimțeam impactul în corp și inima îmi bătea cu putere.

Am inspectat toată casa, aprinzând pe rând lumina în fiecare cameră. N-am găsit nicăieri ceva anormal. Totul arăta ca de obicei. Nu era o casă mare, așa că n-aveam cum să nu observ ceva nelalocul lui. Am cercetat toate camerele și la urmă a rămas atelierul. Am deschis ușa care dădea din sufragerie în atelier și am intrat. Am întins mâna să aprind lumina, dar ceva m-a oprit în acel moment. *Nu aprinde lumina*, mi-a șoptit *ceva* la ureche. Era o voce stinsă, dar răspicată. *Lasă să fie întuneric*. Am ascultat-o și am luat mâna de pe întrerupător. Am închis încet ușa în spatele meu și m-am străduit să deslușesc ceva prin bezna din atelier. Îmi țineam răsuflarea, încercând să nu fac zgomot.

Pe măsură ce ochii mi s-au obișnuit cu întunericul, mi-am dat seama că nu eram singur în acea încăpere. Am simțit clar încă o prezență. Acel cineva părea să stea așezat pe taburetul de lemn pe care îl foloseam mereu când pictam. Prima dată am crezut că e Comandorul. M-am gândit că luase iar formă și se întorsese

aici. Dar individul acela era prea mare. Silueta lui întunecată și neclară mă făcea să cred că e un bărbat înalt și slab. Comandorul nu avea decât șaiszeci de centimetri înălțime, pe când acesta părea să aibă aproape un metru optzeci. Bărbatul stătea puțin aplecat, așa cum fac deseori oamenii înalți. Și nu se mișca.

Eu rămăsesem sprijinit de tocul ușii, nemișcat, cu mâna stângă întinsă, gata să aprind lumina în caz că se întâmplă ceva, și îl priveam din spate. Amândoi stăteam nemișcați în întunericul nopții, fiecare încremenit în postura lui. Nu știu de ce, dar nu mă temeam. Respiram ușor și scurt, iar inima îmi bătea sec. Dar frică nu-mi era. Un necunoscut îmi intrase în casă în miezul nopții. Poate era hoț. Poate era fantomă. În orice caz, normal ar fi fost să-mi fie frică. Însă, nu știu de ce, nu mă temeam. Nu mă simțeam în pericol.

De când apăruse Comandorul, se întâmplaseră multe lucruri bizare și poate că mă obișnuisem cu ele. Dar nu era doar asta. Eram mai degrabă curios să știu ce caută omul acela misterios în atelierul meu, în miezul nopții. Curiozitatea îmi întrecea spaima. Bărbatul ședea pe taburet, căzut pe gânduri. Sau poate că fixa ceva cu privirea. Arăta extrem de concentrat. Nici măcar nu observase că intrasem în încăperea. Sau poate că pentru el prezența mea era complet irelevantă.

Încercând să respir cât mai în surdina și să-mi fac bătăile inimii să nu răzbată din piept, am așteptat să mi se mai acomodeze ochii cu întunericul. Treptat, mi-am dat seama că bărbatul era concentrat asupra unui obiect. Părea că privește cu atenție ceva aflat pe peretele din lateral. Acolo ar fi trebuit să fie tabloul lui Tomohiko Amada, *Uciderea Comandorului*. Bărbatul ședea pe taburetul din lemn și-l fixa nemișcat cu privirea, aplecat puțin în față. Avea mâinile sprijinite pe genunchi.

La un moment dat, norii groși și întunecați care acopereau cerul au început să se destrame. Razele lunii au răzbătut printre ei și au luminat încăperea preț de o clipă. Ca o apă limpede și mută care spală o veche piatră de mormânt, dezvelind scrisul tainic încrustat în ea. Negura s-a reinstalat apoi imediat. Dar n-a ținut nici ea mult. Norii s-au destrămat din nou, iar luna a scăldat încăperea în lumina ei palidă preț de zece secunde întregi. Așa am avut răgaz să-mi dau seama cine era individul respectiv.

Avea părul alb și lung până la umăr. Arăta nepieptănat de mult, pentru că era încâlcit din loc în loc. Judecând după postura lui, părea foarte în vârstă. Era slab ca un copac uscat. Pesemne că odinioară fusese un bărbat falnic și vânjos, dar îmbătrânise, se îmbolnăvisese poate și se sfrijise.

Fiind slab și foarte schimbat la înfățișare, mi-a luat ceva timp până l-am recunoscut. Dar până la urmă am realizat cine stătea acolo pe taburet, scăldat în lumina mută a lunii. Nu îl mai văzusem decât în fotografii, dar avea un chip inconfundabil. Nasul cărn și mai ales aura intensă care-i emana din tot trupul îmi spunea un fapt cert. Era o noapte rece, dar am transpirat leoarță. Bătăile inimii mi s-au întetit. Ce vedeam era greu de crezut, dar nu lăsa urmă de îndoială.

Bătrânul era Tomohiko Amada, autorul tabloului. Tomohiko Amada se întorsese aici, în atelier.

41. Atâta vreme cât nu privesc înapoi

Dar acela nu era Tomohiko Amada în carne și oase. Adevăratul Tomohiko Amada era internat într-un centru de îngrijire pentru vârstnici din Izukōgen. Avea demență senilă în stadiu avansat și acum era la pat. Nu avea cum să ajungă până aici singur, prin forțe proprii. Ceea ce însemna că aveam în față fantoma lui. Dar din câte știam, încă nu murise. Așa că era mai corect să-l numesc „spirit viu”. Sau poate că tocmai ce-și dăduse duhul, se transformase în fantomă și venise înapoi. Nu era imposibil.

În orice caz, știam bine că nu e o simplă halucinație. Era prea real, prea închegat ca să fie o nălucire. Emană o prezență umană, degaja conștiință de sine. Prin cine știe ce conjunctură specială, Tomohiko Amada se întorsese în camera *lui*, ședea pe taburetul *lui* și privea *Uciderea Comandorului*, pictura *lui*. O țintuia cu o privire pătrunzătoare, care străpungea întunericul. Nu-i păsa că eram și eu în încăpere (probabil nici nu mă observase).

Lumina lunii care se revărsa pe fereastră, întreruptă când și când de norii trecători, îi reliefa silueta. Stătea întors din profil. Purta un halat de baie vechi sau poate că era un simplu capot. Era desculț. Nu avea în picioare nici șosete, nici papuci. Păr alb, lung și ciufulit, obraz neîngrijit, acoperit de o barbă albă. Era tras la față, dar în ochi avea o sclipire limpede și pătrunzătoare.

Frică nu-mi era, dar eram uluit. Asistam la ceva cu totul neobișnuit. Era normal să fiu bulversat. Încă mai țineam mâna pe întrerupătorul din perete, dar nu intenționeam să aprind lumina. Doar rămăsesem încremenit în poziția aceea. Nu voiam să-l tulbur pe Tomohiko Amada – fie el fantomă, nălucă sau orice altceva. Atelierul era al lui, de fapt și de drept. Se afla unde *trebuia să fie*. Eu eram intrusul și nu aveam dreptul să-l deranjez, indiferent ce voia să facă.

Mi-am domolit respirația, mi-am relaxat corpul și am ieșit din atelier fără zgomot. Apoi am închis ușa încet. În tot acest timp, Tomohiko Amada a rămas așezat pe taburet, fără să se clinească. Probabil că n-ar fi observat nici dacă răsturnam din neatenție vaza de pe masă și făceam o hărmălaie cumplită. Într-atât era de concentrat. Lumina lunii a răzbătut printre nori și s-a revărsat din nou asupra trupului său sfrijit. Înainte să ies, mi-am imprimat în minte silueta lui (conturul care îi cuprindea întreaga viață), alături de jocul delicat de umbre și lumini al nopții. *N-ai voie să uiți*, mi-am impus eu. Era o imagine pe care trebuia să mi-o întipăresc pe retină și s-o încredințez pe deplin memoriei.

M-am întors în bucătărie, m-am așezat la masă și am dat pe gât câteva pahare

de apă minerală. Aș fi băut niște whisky, dar sticla era goală. O terminasem împreună cu Menshiki, cu o noapte în urmă și nu mai era niciun strop de tărie în casă. Aveam câteva beri în frigider, dar nu-mi făceau cu ochiul.

N-am reușit să adorm până pe la patru și ceva. Am stat la masă în bucătărie și m-am gândit la una și la alta. Îmi simțeam nervii foarte încordați și nu-mi ardea să fac nimic. Așa că nu mi-a rămas decât să închid ochii și să mă gândesc, dar n-am reușit să păstrez un gând legat. Ore în șir n-am făcut decât să alerg aiurea după frânturi de gânduri, ca un pisoi care își fugărește coada.

Când m-am săturat de gânduri, mi-am reînviat în minte imaginea lui Tomohiko Amada de mai devreme. Și ca să mi-o fixez cât mai bine în memorie, am schițat-o în minte. Am deschis un caiet imaginar și cu un creion imaginar am trasat silueta bătrânului. Era ceva ce făceam în mod frecvent atunci când aveam timp. Nu-mi trebuia hârtie sau creion. Ba chiar mi-era mai ușor fără ele. Ce făceam eu se asemena probabil cu ce face un matematician când înșiruie formule pe tablă în mîntea sa. Poate că într-o bună zi chiar aveam să-l pictez în realitate.

Nu aveam de gând să mai inspectez o dată atelierul. Sigur, eram curios. Oare bătrânul – fără doar și poate alter ego-ul lui Tomohiko Amada – mai era în atelier? Încă mai ședea pe taburet și fixa cu privirea *Uciderea Comandorului*? Desigur, eram intrigat. Fusesem martor la un eveniment important. Poate mi se ofereau niște chei cu care să dezleg misterele care îl învăluiau pe Tomohiko Amada.

Cu toate acestea, nu voiam să-i tulbur concentrarea. Tomohiko Amada străbătuse spațiul și sfidase rațiunea pentru a reveni aici, ca să privească atent *Uciderea Comandorului*, pictat cu mâna lui, sau poate ca să mai studieze vreun detaliu. Asta trebuie să-i fi consumat multă energie. Energie vitală prețioasă, din care nu-i mai rămăsese multă. Sacrificase totul ca să-l poată privi pentru o ultimă dată, după pofta inimii.

Când m-am trezit, era ceasul zece și ceva. Un lucru neobișnuit pentru mine, care mă trezeam mereu devreme. M-am spălat pe față, mi-am făcut cafea și am mâncat. Nu știu de ce, dar mi-era o foame cumplită. Am înfulecat dublu față de cât mâncam de obicei la micul dejun. Trei felii de pâine prăjită, două ouă fierte și salată de roșii. Am băut două căni mari de cafea.

După micul dejun, am aruncat un ochi în atelier, dar Tomohiko Amada nu se mai zărea pe nicăieri. Atelierul arăta ca în orice altă dimineață, cufundat în tăcere. Pe șevalet era pânza începută (portretul lui Marie), iar în fața lui, taburetul gol. În spatele șevaletului se afla scaunul de bucătărie pe care stătea Marie când poza. Pe peretele alăturat era agățat *Uciderea Comandorului*. Nici urmă de clopoțel pe raft. Cerul se înseninase deasupra văii, iar aerul era rece și limpede. Păsări străbăteau văzduhul în prag de iarnă scoțând țipete ascuțite.

Am telefonat la firma lui Masahiko. Era aproape amiază, dar după voce părea somnoros. Am simțit în ea langoarea de luni dimineață. După ce ne-am salutat, am pomenit nonșalant de tatăl lui. Voiam să aflu dacă nu cumva murise și ce văzusem eu cu o noapte în urmă era fantoma lui. În cazul în care murise în timpul nopții,

fiul ar fi aflat deja.

— Cum se mai simte tatăl tău?

— Am trecut pe la el acum câteva zile. Psihic nu are cum să-și mai revină, dar fizic nu era într-o formă prea rea. N-o să se întâmple nimic prea curând.

Așadar încă n-a murit, mi-am zis eu. Deci ce văzusem cu o noapte în urmă nu fusese o fantomă, ci o întruchipare trecătoare, plămădită de subconștientul unui om viu.

— Poate că sună ciudat ce întreb, dar s-a petrecut ceva mai neobișnuit cu el în ultima vreme?

— Cu tata?

— Da.

— Ce-ți veni să mă întreb așa ceva?

I-am servit replicile pe care mi le pregătisem din timp.

— Sincer să fiu, l-am visat de curând. Se făcea că venise aici în miezul nopții, iar eu îl vedeam din întâmplare. A fost un vis foarte viu. Era gata să sar din pat. M-am îngrijorat că s-a întâmplat ceva.

— Aha, a făcut el intrigat. Ce interesant! Și ce făcea el acolo în miezul nopții?

— Doar stătea nemișcat pe taburetul din atelier.

— Atât?

— Da, atât. Nu făcea nimic altceva.

— Care taburet? Scaunul ăla vechi, rotund, cu trei picioare?

— Da, ăla.

Masahiko a căzut pe gânduri câteva clipe.

— Poate i se apropie moartea, a zis el cu o voce monotonă. Se zice că, la capătul vieții, sufletul se duce să viziteze locul de care îl leagă cele mai mari regrete. Din câte știu eu, pentru tata acela ar fi atelierul.

— Dar el și-a pierdut complet memoria, nu?

— Da, memoria în sensul obișnuit al cuvântului. Dar sufletul i-a rămas. Atâta doar că mîntea lui nu-l mai poate accesa. S-a întrerupt circuitul, conștiința i s-a deconectat. Sufletul i-a rămas undeva adânc înăuntru lui. Probabil complet intact.

— Aha, am făcut eu.

— Nu te-ai speriat?

— De vis?

— Da. Nu ziceai că a fost foarte viu?

— Nu m-am speriat. Doar am avut un sentiment ciudat. Parcă îl aveam chiar pe el în fața ochilor.

— Poate chiar el era, a zis Masahiko.

Nu i-am spus ce credeam. Nu puteam să mă apuc să-i povestesc că tatăl lui venise special ca să se uite la *Uciderea Comandorului* (dacă mă gândesc bine, poate eu îl invitaseam aici; dacă n-aș fi dezvelit tabloul poate că n-ar mai fi venit). Ar fi însemnat să-i explic tot, cum găsiseam tabloul în pod, cum îl despachetasem fără permisiune și îl agățasem din proprie inițiativă în perete, în atelier. La un moment dat trebuia să-i mărturisesc tot, dar deocamdată nu voiam să pomenesc despre asta.

— Apropo, a zis Masahiko. Data trecută n-am mai avut timp să-ți spun ce voiam. Îți aduci aminte că aveam ceva de vorbit cu tine?

— Îmi aduc.

— Ce-ai zice dacă aş trece pe la tine să-ți povestesc pe îndelete?

— Oricum e casa ta. Poți să vii când vrei.

— Mă gândeam să mă duc iar la sfârșitul săptămânii până la Izukōgen, să-l văd pe tata. La întoarcere aş putea să mă opresc pe la tine. Odawara e chiar în drumul meu.

I-am spus că eu pot oricând, mai puțin miercuri și vineri seară și duminică dimineață. Miercurea și vinerea aveam cursurile de pictură, iar duminică dimineața o pictam pe Marie.

Mi-a zis că probabil avea să treacă pe la mine sâmbătă după-amiază.

— Oricum, te sun înainte.

După ce am închis telefonul, m-am dus în atelier și m-am așezat pe taburetul de lemn pe care stătuse Tomohiko Amada în întuneric, cu o noapte în urmă. Imediat cum m-am așezat, am simțit că nu mai era taburetul meu. Era, fără îndoială, taburetul lui Tomohiko Amada, pe care îl folosise la pictat ani de-a rândul și care avea să rămână al lui pe vecie. Un neștiutor n-ar fi văzut decât un vechi scaun rotund, cu trei picioare și plin de zgârieturi, dar era impregnat cu ființa lui. Conjunctura făcuse ca eu să-l folosesc, fără permisiune.

Așezat pe taburet, m-am uitat la *Uciderea Comandorului*, agățat în perete. Îl mai privisem de nenumărate ori. Era o operă care merita admirată iar și iar. Îți permitea s-o vezi în mai multe feluri. Însă acum voiam s-o cercetez dintr-un alt unghi. Sigur conținea *ceva* care îl îndemnase pe Tomohiko Amada s-o mai privească o dată înainte de moarte.

Am stat mult timp și m-am uitat la *Uciderea Comandorului*. Am făcut-o concentrat, cu răsuflarea tăiată, așezat pe taburet, privind din același punct, același unghi și aceeași poziție din care îl privise cu o noapte în urmă spiritul viu sau alter ego-ul lui Tomohiko Amada. Nu am reușit să găsesc pe pânză acel *ceva* care să-mi fi scăpat până atunci.

Când m-am săturat de atâta gândit, am ieșit. În fața casei era parcat Jaguarul argintiu al lui Menshiki, la o oarecare distanță față de Corolla mea. Își petrecuse noaptea aici. Se odihnea în liniște, ca un animal inteligent, bine dresat, care își aștepta stăpânul să vină să-l ia.

M-am plimbat fără țintă prin jurul casei, gândindu-mă confuz la *Uciderea Comandorului*. Mergând pe poteca din pădure, am avut ciudata senzație că cineva mă privește din spate. Parcă mă cerceta „Față-lungă” pe furiș dintr-un colț al tabloului, prin chepengul pătrat din pământ. M-am întors brusc și am privit în urma mea, dar n-am văzut nimic. În pământ nu era nicio groapă, iar Față-lungă nu se zărea pe nicăieri. Nu era decât cărarea pustie, acoperită cu frunze moarte. Am repetat asta de mai multe ori, dar oricât de repede m-aș fi întors, nu vedeam pe nimeni.

Poate că și groapa, și Față-lungă există *atâta vreme cât nu privesc înapoi*, mi-am zis eu. În clipa în care dădeam să mă întorc, îmi ghiceau intenția și se ascundeau cu repeziune. Ca într-un joc de copii.

Am mers mai departe prin pădure până la capătul potecii, unde nu ajungeam de obicei. Căutam cu atenție intrarea în „pasajul secret” despre care îmi vorbise Marie. Am cercetat îndelung, dar n-am găsit nimic. Zisese ea că „nu dai de el dacă te uiți normal în jur”, dar chiar era bine camuflat. În orice caz, ea o luase singură prin el după lăsarea întinericului ca să ajungă la mine de pe muntele învecinat. Prin tufișuri, prin pădure.

La capătul potecii am dat de un mic luminiiș rotund. M-am uitat printre crengile copacilor care se împleteau pe deasupra capului și am văzut un crâmpei de cer. Razele soarelui tomonic se revărsau pe acolo drept pe pământ. M-am așezat pe o piatră plată în ochiul acela de lumină și m-am uitat în vale printre copaci, imaginându-mi-o pe Marie ivindu-se deodată de undeva, din pasajul secret. Dar, desigur, n-a apărut nimeni de nicăieri. Doar păsările mai veneau din când în când, poposeau pe câte o ramură, apoi își luau din nou zborul. Veneau mereu câte două și își semnalau una alteia prezența prin ciripituri scurte și ascuțite. Citisem cândva un articol care spunea că unele specii, odată ce și-au găsit un partener, rămân alături de el pentru totdeauna, iar când acesta moare, celălalt își petrece tot restul vieții în singurătate. Inutil de spus, ele nu trebuie să semneze acte de divorț sosite prin curier de la un birou de avocatură.

Din depărtare s-a auzit reclama sonoră de la o camionetă care vindea ceva, apoi s-a stins. Dintr-un tufiș din apropiere s-a auzit un foșnet puternic. Nu era zgomot de om, ci mai degrabă de animal sălbatic. La gândul că poate e un mistreț (alături de viespi, mistreții erau cele mai periculoase animale din zonă), m-a trecut un fior rece pe șira spinării, dar zgomotul s-a oprit brusc și n-a mai reînceput.

Profitând de moment, m-am ridicat și am luat-o înapoi spre casă. Când am ajuns la templul *hokora*, m-am oprit să cercetez groapa. Era în continuare acoperită cu scânduri, deasupra cărora se înșiruiau câteva pietre pe post de greutate. N-am văzut niciun semn că ar fi fost mutate din loc. Capacul din scânduri era acoperit cu un strat gros de frunze moarte. Udate de ploaie, își pierduseră culoarea aprinsă. Abia născute în primăvară, acum, târziu în toamnă, își întâmpinau în pace moartea inevitabilă.

Privind cu atenție, mi s-a părut că scândurile stau să se ridice și de dedesubt să-și facă apariția chipul lunguiet și îngust al lui „Față-lungă”. Dar capacul nu s-a ridicat. Oricum, groapa în care se ascundea „Față-lungă” era una pătrată. Mult mai mică și mai intimă. Iar *aici* nu se ascunsese el, ci Comandorul. De fapt, o idee care împrumutase înfățișarea Comandorului. Sunase din clopoțel în miez de noapte ca să mă cheme acolo și să dezvelesc groapa.

În orice caz, de la groapa aceasta începea totul. De când adusesem excavatorul împreună cu Menshiki și o destupaserăm, în jurul meu se întâmplau tot felul de lucruri fără noimă. Sau poate că totul începuse în momentul în care descoperisem în pod *Uciderea Comandorului* și îl dezvelisem. Asta era ordinea în care se petrecuseră lucrurile. Sau poate că cele două evenimente lucraseră în tandem.

Poate că tabloul călăuzise ideea către casă. Poate că apariția Comandorului în fața mea era un act compensator pentru faptul că eliberasem tabloul. Dar oricât mă gândeam, nu-mi dădeam seama care era cauza și care efectul.

Când am ajuns acasă, Jaguarul argintiu al lui Menshiki nu mai era parcat în fața intrării. Probabil venise cu taxiul cât fusesem eu plecat și îl luase. Sau poate trimisese pe cineva de la vreo firmă să-l recupereze. În orice caz, sub *porte-cochère* mai rămăsese doar Toyota Corolla mea cea prăfuită, cu un aer trist și neajutorat. Ar fi trebuit să verific presiunea în pneuri, așa cum zisese Menshiki, dar încă nu-mi cumpărasem manometru. Probabil că n-aveam să-mi cumpăr niciodată.

M-am gândit să-mi pregătesc masa de prânz, dar când m-am dus în bucătărie mi-am dat seama că-mi dispăruse cu desăvârșire apetitul zdravăn de până mai adineauri, în schimb, mi se făcuse cumplit de somn. Mi-am luat o pătură, m-am întins pe canapea în sufragerie și am adormit. Am avut un vis scurt. A fost foarte clar și intens, dar nu îmi mai aminteam despre ce. Tot ce știam era că fusese un vis foarte clar și intens. Fusese mai degrabă ca un crâmpei de realitate care se strecurase din greșeală în somnul meu. Când m-am trezit, a dispărut fără urmă, ca un animal iute de picior.

42. Cel care se sparge când cade e oul

Săptămâna a trecut neașteptat de repede. Diminețile le petreceam concentrat în fața șevaletului, iar după-amiaza citeam ceva, mă plimbam sau trebăluiam prin casă. Zilele au trecut pe nesimțite. Miercuri a venit iubita mea și ne-am petrecut după-amiaza îmbrățișați în pat. Patul vechi a scârțâit strident, ca de obicei, ceea ce a amuzat-o.

— O să se dezmembreze în curând, a prezis ea în timpul unei pauze. O să se facă țandări, de nici n-o să mai știi dacă sunt bucăți de pat sau sticksuri.

— Poate ar trebui să ne mai potolim puțin, s-o luăm mai ușurel.

— Poate că și căpitanul Ahab ar fi trebuit să vâneze o sardină, a zis ea.

M-am gândit la cuvintele ei.

— Vrei să spui că unele lucruri pe lumea asta nu se pot schimba?

— Cam așa ceva.

Am mai stat puțin, apoi am reluat vânătoarea balenei albe prin oceanul nesfârșit. Unele lucruri pe lumea asta nu se schimbă prea ușor.

Am lucrat câte puțin în flecare zi la portretul lui Marie. Am pus carne pe scheletul trasat pe pânză, acolo unde o cerea. Am compus câteva culori cu ajutorul cărora am clădit fundalul. Construiam eșafodajul pe care avea să răsară chipul ei. Așteptam ziua de duminică, atunci când urma să vină din nou în atelier. O parte din lucrul la un portret se face având modelul în fața ochilor, dar alte părți se pregătesc atunci când modelul nu este prezent. Mie îmi plăceau ambele. Puteam să zăbovesc în tihnă asupra diferitelor elemente și să experimentez cu tot feluri de culori și metode ca să creez fundalul necesar. Îmi plăcea munca aceasta manuală, să clădesc un fundal pe care să-i improvizez chipul.

În paralel cu portretul lui Marie, am început să pictez pe altă pânză și groapa din spatele templului *hokora*. Aveam imaginea ei viu întipărită în minte și nu-mi trebuia s-o văd cu ochii mei ca s-o pictez. Am așternut-o pe pânză din memorie, în cel mai mic detaliu. Am făcut-o într-un stil pur realist. Eu nu făceam picturi realiste (cu excepția portretelor comerciale), dar nu înseamnă că nu mă pricepeam la așa ceva. Dacă voiam, puteam să fac o pictură atât de precisă și realistă, încât ai fi crezut că e o fotografie. Când și când, lucratul în acest stil aproape hiperrealist mă ajuta să-mi schimb starea de spirit și îmi servea ca exercițiu de reîmprospătare a tehnicilor de bază. Însă pe acestea le pictam doar pentru mine și nu le arătam nimănui.

Așa se face că îmi reînviem în minte imaginea „gropii din pădure” zi după zi, tot mai vie și mai clară. O groapă circulară din mijlocul pădurii, misterioasă, acoperită pe jumătate cu scânduri. Cea din care se ivise Comandorul. Am înfățișat-o pustie și întunecată. Frunze căzute pe pământ în jurul ei. Un peisaj pe cât se poate de tihnit. Și totuși, îți dădea sentimentul că cineva (sau ceva) stă să se ivească dinăuntru. Cu cât îl priveam mai mult, cu atât îmi întărea această senzație. Îmi dădea fiori reci, deși îl pictasem cu mâna mea.

Așa mi-am petrecut fiecare dimineată singur în atelier. Luam paleta și pensula și lucram pe rând, când la *Portretul lui Marie Akikawa*, când la *Groapa din pădure* – două picturi pe cât se poate de diferite – după cum aveam chef. Stăteam pe taburetul pe care șezuse Tomohiko Amada duminică noaptea și lucram concentrat, postat în fața celor două pânze, puse una lângă alta. Poate din cauza concentrării mele intense, puternica lui prezență pe care o simțisem în jurul taburetului luni dimineța se risipise pe nesimțite. Taburetul cel vechi era din nou doar un obiect practic, de care să mă folosesc. Tomohiko Amada se întorsese acolo unde trebuia să fie.

În săptămâna aceea m-am mai dus noaptea și am întredeschis ușa de la atelier ca să arunc o privire înăuntru, încăperea era pustie. Nu se zărea nici Tomohiko Amada, nici Comandorul. Taburetul cel vechi stătea gol în fața șevaletului. Lumina palidă a lunii se revărsa pe fereastră, reliefând obiectele din încăperea. În perete era agățat *Uciderea Comandurului. Bărbatul cu Subaru Forester alb* stătea proptit cu fața la perete, neterminat. Pe cele două șevalete puse unul lângă altul se aflau cele două picturi în lucru, *Portretul lui Marie Akikawa* și *Groapa din pădure*. În cameră plutea un miros de vopsele amestecat cu terebentină și ulei de mac. Oricât aș fi ținut geamurile deschise, nu dispărea. Era un miros special, pe care îl inhalam de multă vreme încoace și pe care aveam să-l inhalez și de acum încolo. Trăgeam adânc aerul în piept, ca să-l simt bine, apoi închideam ușa în tăcere.

Vineri seară m-a sunat Masahiko să-mi spună că sâmbătă avea să treacă pe la mine. Să nu-mi fac griji cu masa pentru că urma să se oprească el pe la piața de pește din apropiere și să cumpere niște pește proaspăt. Să-l aștept cu nerăbdare.

— Ai nevoie să-ți cumpăr ceva? Pot să-ți iau orice de pe drum.

— Nu-mi trebuie nimic anume, am zis eu, dar apoi m-am răzgândit. Ce-i drept, am rămas fără whisky. A trecut cineva pe la mine și am golit sticla pe care ai adus-o. Ai putea să-mi mai iei tu una, orice marcă?

— Mie îmi place Chivas. E bine?

— Sigur, am răspuns eu.

Masahiko fusese dintotdeauna mofturos la băutura și la mâncare. Eu nu aveam preferințe. Mâncam ce aveam în farfurie, beam ce era în pahar.

După ce am închis telefonul, am dat jos *Uciderea Comandurului* din perete, l-am dus în dormitor și l-am acoperit. Nu puteam să-l las pe fiul lui Tomohiko Amada să vadă opera nepublicată a tatălui său, pe care acesta o ascunsese în pod. Cel puțin deocamdată.

Prin urmare, singurele lucrări din atelier pe care le-ar fi văzut un musafir erau

Portretul lui Marie Akikawa și Groapa din pădure. M-am postat în fața lor și m-am uitat pe rând la ele. În timp ce le priveam, mi-a apărut în minte imaginea lui Marie ocolind prin spatele templului *hokora* și apropiindu-se de groapă. Aveam senzația că urmează *ceva*. Groapa era pe jumătate descoperită. Întinericul dinăuntru îi călăuzea pașii. Oare cine o aștepta acolo? „Față-lungă”? Sau Comandorul?

Exista oare vreo legătură între aceste două picturi?

De când mă mutasem aici, pictasem aproape încontinuu. Mai întâi portretul lui Menshiki, făcut la comandă, apoi *Bărbatul cu Subaru Forester alb* (întrerupt în stadiul de aplicat culoare), iar acum lucrăm în paralel la *Portretul lui Marie Akikawa și Groapa din pădure*. Cele patru picturi erau ca niște piese dintr-un puzzle, care, îmbinate între ele, începeau să spună o poveste.

Sau poate că, pictându-le, așterneam pe pânză o poveste. Așa mi se părea. Dar îmi dăduse mie *cineva* rolul, sau dreptul, de a o consemna în scris? Dacă da, atunci cine? Și de ce fusesem ales tocmai *eu*?

Sâmbătă după-amiază pe la ora patru, Masahiko a apărut la volanul Volvo-ului combi negru. Lui îi plăceau Volvo-urile vechi, pătrătoase și robuste. Îl avea de multă vreme și acumulase mulți kilometri la bord, dar nu se gândea să-și ia un model nou. În ziua aceea își adusese cu el un cuțit de bucătărie. Avea tăișul ascuțit și era bine întreținut. L-a folosit ca să curețe și să fileteze plătica mare și proaspătă, cumpărată de la o pescărie din Itō. Masahiko era foarte îndemânic și priceput la toate. A scos oasele cu grijă, l-a filetat în mai multe bucăți, fără să irosească nimic, iar din resturi a făcut o supă. Pielea a rumenit-o ușor, ca s-o avem pe post de gustare la băutură. Eu am stat deoparte și l-am privit impresionat cum face totul. Ar fi avut mare succes dacă s-ar fi făcut bucătar.

— Adevărul e că *sashimi*-ul din pește cu carne albă se frăgezește mai bine și e mai gustos dacă îl lași peste noapte. Dar asta e. Te mulțumești și tu cu atât, a zis el mânuind cuțitul cu pricepere.

— N-o să cer prea multe.

— Dacă nu-l terminăm, mănânci tu mâine ce rămâne.

— Așa o să fac.

— Apropo, pot să rămân aici peste noapte? m-a întrebat el. Aș vrea să stăm în tihnă la taclale, la un pahar. Dar dacă beau nu mai pot să conduc. Aș putea să dorm pe canapea în sufragerie.

— Sigur că da, am zis eu. Oricum e casa ta. Poți să stai cât vrei.

— N-o să apară vreo femeie în vizită?

Am clătinat din cap.

— Deocamdată nu există niciun plan în acest sens.

— Bun, atunci rămân.

— Dar nu pe canapea în sufragerie, ci în camera de oaspeți.

— Nu, prefer canapeaua. E mult mai comodă decât pare. Dintotdeauna mi-a plăcut să dorm pe ea.

Masahiko a scos o sticlă de Chivas Regal dintr-o pungă de hârtie, i-a desfăcut sigiliul și a deschis-o. Eu am adus două pahare și gheață. Când a turnat whisky-ul,

s-a auzit un gălgâit plăcut. Ca un om apropiat care-și deschide sufletul. Apoi am terminat de pregătit masa împreună, bând whisky.

— N-am mai stat de multă vreme la un pahar, a zis el.

— Ce-i drept, așa e. Pe vremuri parcă beam mai mult.

— Ba nu, *eu* beam mult, a zis el. Tu nu prea ai băut niciodată.

Am râs.

— Așa ți s-o părea ție, dar pentru mine era foarte mult.

Eu nu beam niciodată cât să mă fac criță. Mereu mă lua somnul înainte să mă îmbăt și adormeam. Dar Masahiko nu. Odată ce se punea pe băut, bea de rupea.

Așezați la masă în bucătărie, am mâncat *sashimi* și am băut whisky. Am început cu câte patru stridii crude, proaspete, pe care le cumpărase odată cu plătica, apoi am trecut la *sashimi*. Peștele era incredibil de proaspăt și de gustos, încă nu se frăgezise suficient de bine, dar am mâncat pe îndelete, bând whisky. Până la urmă am ras tot din farfurie. Aveam burțile pline. Pe lângă stridii și *sashimi*, nu mai mâncaserăm decât pielea de pește crocantă, wasabi murat și tofu. Am încheiat cu supa de pește.

— De mult n-am mai avut parte de un asemenea ospăț, am zis eu.

— În Tokyo n-ai cum să mănânci așa bine, a zis Masahiko. Nu-i rău să locuiești în zona asta. Găsești pește bun.

— Dar tu te-ai plictisi dacă ai sta multă vreme pe aici.

— Tu te plictisești?

— Nu știu ce să zic. Pe mine nu m-a deranjat niciodată plictiseala. Plus că se întâmplă multe și prin locurile astea.

La scurt timp după ce mă mutasem aici la începutul verii, îl cunoscusem pe Menshiki, apoi dezvelisem împreună cu el groapa din spatele templului *hokora*, după care se ivise Comandorul, iar într-un final, Marie și Shōko Akikawa intraseră în viața mea. Aveam și o iubită măritată, foarte coaptă și matură sexual, care mă dezmierda. Mă vizitase până și spiritul viu al lui Tomohiko Amada. Nici n-aș fi avut timp să mă plictisesc.

— Poate că, în mod surprinzător, nici eu nu m-aș plictisi, a zis Masahiko. Pe vremuri, eram *surfer* înrăit și îmi petreceam toată ziua călare pe valuri aici, pe coastă. Știi?

I-am zis că nu. Nu-mi mai spusese asta până acum.

— Chiar mă gândesc să las orașul și să-mi reiau viața aia. Să mă trezesc dimineața și să mă uit la ocean, iar dacă sunt valuri bune, să-mi iau placa în brațe și să plec.

Eu unul n-aș fi putut să fac vreodată ceva atât de complicat.

— Și munca? l-am întrebat eu.

— Ar fi suficient dacă m-aș duce la Tokyo de două ori pe săptămână. Cea mai mare parte a muncii mele o fac pe computer și nu m-ar încurca dacă aș locui undeva departe de centrul orașului. În ce lume comodă trăim, nu?

— Nu știam.

M-a privit exasperat.

— Suntem deja în secolul 21! Asta știi?

— Doar din auzite, am zis eu.

După ce am terminat masa, ne-am dus în sufragerie și am continuat să bem. Toamna era pe sfârșite, dar în seara aceea nu era atât de frig încât să aprind focul în sobă.

— Apropo, cum se mai simte tatăl tău? l-am întrebat eu.

Masahiko o oftat încetișor.

— La fel. Are mintea complet deconectată. Nu mai e în stare să facă diferența dintre un ou și un testicul.

— Cel care se sparge când cade e oul, am zis eu.

Masahiko a izbucnit în râs.

— Dar dacă stai și te gândești, oamenii sunt ciudați. Până acum câțiva ani tata era un om tare ca piatra. Puteai să-l bați, să-l lovești, că nu se clintea din loc. Și mintea o avea perfect limpede, ca cerul unei nopți de iarnă. Era ceva de invidiat. Iar acum memoria lui e ca o gaură neagră apărută deodată în spațiu.

Masahiko a spus asta clătînând din cap.

— Cine a zis că „bătrânețea e cea mai mare surpriză a vieții”?

I-am spus că nu știu. Nu mai auzisem vorba asta. Dar așa e. Bătrânețea e ceva chiar mai neașteptat decât moartea, întrece cu mult așteptările omului. Te trezești într-o bună zi că ți se spune răspicat cum că, din punct de vedere biologic (și social), existența ta nu mai e necesară pe lumea asta.

— Chiar așa de real a fost visul tău cu tata? m-a întrebat Masahiko.

— Da, atât de real că n-aș fi zis că e vis.

— Și era în atelier, aici?

L-am condus în atelier și am arătat cu degetul către taburetul pus în mijlocul camerei.

— Stătea nemișcat pe scaunul ăla.

Masahiko s-a dus și și-a pus palma pe el.

— Nu făcea nimic?

— Nu, doar stătea acolo.

De fapt și de drept, stătea și fixa cu privirea *Uciderea Comandorului*, care era atârnat în perete, dar asta nu i-am spus.

— Țsta era scaunul lui preferat, a zis Masahiko. E vechi și absolut banal, dar n-ar fi renunțat niciodată la el. Ședea mereu pe el când picta sau când se gândea la ceva.

— Ce-i drept, e surprinzător de relaxant să stai pe el, am zis.

Masahiko a rămas o vreme acolo, cu mâna pe el, gândindu-se la ceva. Dar nu s-a așezat. S-a uitat pe rând la cele două pânze în lucru puse în fața taburetului, *Portretul lui Marie Akikawa* și *Groapa din pădure*. Le-a studiat îndelung, atent, cu privirea unui doctor care caută umbre abia perceptibile pe o radiografie.

— Foarte interesante, a zis el. Excelente.

— Ambele?

— Da, amândouă sunt foarte interesante. Puse una lângă alta, simți un flux

straniu între ele. Sunt complet diferite ca stil, dar îți dau senzația că se leagă cumva.

Am încuviințat fără să spun nimic. Ce zicea el era ce simțisem și eu vag în ultimele zile.

— Mie mi se pare că ești pe cale să-ți găsești o nouă direcție. Că ești pe punctul de a răzbate dintr-o pădure întunecată. Să prețuiești lucrul ăsta.

Spunând asta, a ridicat paharul și a mai luat o gură de whisky. Cuburile de gheață au scos un clinchet plăcut.

Am avut un impuls puternic să-i arăt *Uciderea Comandorului*. Voiam să-i aud părerea despre tabloul pictat de tatăl lui. Poate că mi-ar fi dat vreun indiciu important, însă am reușit să-mi înfrânez impulsul.

E încă prea devreme, parcă mi-a spus ceva. E prea devreme.

Am ieșit din atelier și ne-am întors în sufragerie. Se pornise vântul – vedeam pe geam nori groși îndreptându-se către miazănoapte. Luna nu se zărea pe nicăieri.

— Am ceva important să-ți spun, a zis Masahiko pe un ton hotărât, adunându-și curajul.

— Ceva ce-ți vine greu să-mi spui.

— Așa e. Îmi vine *foarte greu* să-ți spun.

— Dar trebuie să știi, nu?

Masahiko și-a frecat palmele una de alta, de parcă se pregătea să ridice ceva foarte greu. Până la urmă a zis:

— E legat de Yuzu. M-am întâlnit cu ea de câteva ori. Și înainte să pleci tu în primăvară, și după. Mi-a propus să ne vedem și am ieșit să stăm de vorbă. Dar mi-a cerut să nu-ți spun. M-am simțit prost față de tine să țin asta secret, dar așa i-am promis.

Am încuviințat.

— Promisiunile sunt importante.

— Iar Yuzu e și prietena mea.

— Știi, am zis eu.

Masahiko își prețuia prietenii. Iar uneori asta era slăbiciunea lui.

— Se vedea cu un tip.

— Știi. Adică *acum știi*.

Masahiko a încuviințat.

— Au început relația cu o jumătate de an înainte să pleci. Îmi vine cumplit de greu să-ți spun asta, dar e vorba de un cunoscut de-al meu. Un coleg de serviciu.

Am oftat ușor.

— Îmi pot imagina că e un tip arătos, nu?

— Asta așa e. E foarte arătos. În facultate a fost chiar recrutat să lucreze ca model. Și chestia e că eu sunt cel care le-a făcut cunoștință.

N-am spus nimic.

— Bine, a fost o întâmplare, a zis Masahiko.

— Yuzu a fost dintotdeauna slabă când vine vorba de bărbați arătoși. A

recunoscut și ea că era aproape ca o boală.

— Dar nici tu n-arăți chiar nasol.

— Mulțumesc. O să dorm liniștit la noapte.

Amândoi am tăcut. Într-un final, Masahiko a zis:

— În orice caz, tipul e superb. Și n-are nici personalitate rea. Știu că nu te ajută cu nimic să auzi așa ceva, dar nu e deloc genul agresiv, care să se poarte urât cu femeile sau înfumurat că arată bine.

— Minunat, am zis eu.

N-am vrut, dar în tonul meu s-a strecurat o undă de sarcasm.

— Anul trecut, în septembrie, eram împreună cu el când am dat din întâmplare peste Yuzu. Era ora prânzului și am mers toți trei la masă. Dar atunci nu mi-am imaginat o clipă că o să ajungă la o asemenea relație. E și cu cinci ani mai tânăr decât ea.

— Dar ei n-au pierdut timpul.

Masahiko a ridicat ușor din umeri. Probabil că lucrurile se derulaseră foarte repede.

— Tipul a venit să se sfătuiască cu mine, a zis el. A venit și soția ta să se sfătuiască cu mine. Eram într-o situație oribilă.

N-am comentat nimic. Îmi dădeam seamă că ar fi sunat stupid orice aș fi zis.

A tăcut și Masahiko o vreme, apoi a spus:

— Știi, acum e însărcinată.

O clipă am rămas fără cuvinte.

— Însărcinată? Yuzu?

— Da. E deja în luna a șaptea.

— A vrut ea să rămână însărcinată?

Masahiko a clătinat din cap.

— Asta nu știu. Dar vrea să păstreze copilul. Oricum are deja șapte luni, nu ar avea ce să mai facă.

— Mie mi-a zis mereu că deocamdată nu vrea copii.

Masahiko s-a uitat în pahar și s-a încruntat ușor.

— Ar avea cum să fie al tău? m-a întrebat el.

Am făcut un calcul rapid și am clătinat din cap.

— Nu știu din punct de vedere legal, dar biologic vorbind, probabilitatea e zero. Eu am plecat acum opt luni și de atunci n-am mai văzut-o.

— Bine atunci, a zis el. În orice caz, e însărcinată și m-a rugat să-ți spun. A zis că nu vrea să-ți facă necazuri.

— De ce-a ținut să știu asta?

Masahiko a clătinat din cap.

— Poate s-a gândit că ar fi politicos din partea ei să-ți spună.

Am tăcut. *Politicos?*

— Oricum, așteptam momentul să-mi cer scuze față de tine. Știam că Yuzu e împreună cu colegul meu și îmi pare rău că nu ți-am spus. Indiferent de circumstanțe.

— M-ai lăsat să locuiesc aici ca să te revanșezi față de mine?

— Nu, asta n-are nicio legătură cu Yuzu. Tata a trăit și a pictat multă vreme în casa asta. M-am gândit că tu ai fi omul potrivit să continue tradiția. Nu puteam s-o las pe mâna oricui.

N-am spus nimic. Părea sincer.

— Toate ca toate, a continuat Masahiko, ai primit actele de divorț, le-ai semnat și i le-ai trimis înapoi lui Yuzu. Nu?

— Mai precis, le-am trimis înapoi avocatului. Mai mult ca sigur divorțul s-a pronunțat deja. Probabil că acum ei decid când o să se căsătorească.

Și o să-și întemeieze o familie fericită. Yuzu cea mignonă, tatăl înalt și chipeș și copilașul. O dimineată însorită de duminică, în care toți trei ies frumos la plimbare în parcul din apropiere. Ce imagine înduioșătoare!

Masahiko a pus gheață în pahare și a turnat whisky. Apoi a băut o gură dintr-al lui.

M-am ridicat, am ieșit pe terasă și m-am uitat peste vale la vila albă a lui Menshiki. Se vedeau câteva lumini aprinse prin casă. Oare ce făcea el acum? La ce se gândea?

Aerul nopții era rece. Vântul flutura prin crengile goale ale copacilor. M-am întors în sufragerie și m-am așezat la loc pe fotoliu.

— Poți să mă ierți?

Am clătinat din cap.

— Nu e vina nimănui.

— Mie îmi pare tare rău. Tu și Yuzu îmi păreați un cuplu atât de reușit și de fericit! Îmi pare rău că s-a destrămat totul dintr-odată.

— Cel care s-a spart când a căzut pe jos a fost oul, am zis eu.

Masahiko a izbucnit în râs.

— Și, cum e? Ai pe cineva acum, că nu mai ești cu Yuzu?

— Ar fi cineva.

— Dar nu e ca Yuzu.

— Nu e. Eu dintotdeauna am căutat ceva anume la o femeie. Iar Yuzu avea acel *ceva*.

— Și n-ai găsit la alta?

Am clătinat din cap.

— Deocamdată nu.

— Păcat, a zis Masahiko. Pot să te întreb ce anume cauți la o femeie?

— Greu de pus în cuvinte. E ceva ce-am pierdut la un moment dat în viață și am tot căutat de atunci. Așa ajunge toată lumea să iubească pe cineva, nu?

— Nu chiar toată lumea, a zis Masahiko cu o ușoară grimasă. De fapt, aș zice că puțină lume. Dar dacă nu poți s-o pui în cuvinte, de ce n-o pui pe pânză? Că doar ești pictor.

— Dacă nu pot s-o pun în cuvinte, atunci s-o pun pe pânză. Ușor de zis, greu de făcut.

— Dar merită să încerci, nu?

— Și căpitanul Ahab ar fi trebuit să vâneze o sardină, am zis eu.

Masahiko a râs.

— Poate că da, așa ar fi fost mai în siguranță. Dar nu așa se naște arta.

— Hai, las-o baltă. Adu vorba de artă și să vezi cum moare conversația.

— Cert e că ne-ar mai trebui niște whisky, a zis Masahiko clătînând din cap și a turnat din nou în pahare.

— Nu mai pot să beau. Am treabă mâine dimineată.

— Mâine e mâine. Doar acum e acum, a zis Masahiko.

Cuvintele lui erau surprinzător de convingătoare.

— Aș vrea să te rog ceva, i-am zis când a venit vremea să încheiem conversația și să ne pregătim de culcare. Se făcuse aproape unsprezece.

— Dacă îmi stă în putință, orice.

— Uite, aș vrea să-l cunosc pe tatăl tău. Mă iei și pe mine când te mai duci la centrul din Izukōgen?

Masahiko s-a uitat la mine ca la o creatură ciudată.

— Vrei să-l cunoști pe tata?

— Dacă nu te deranjează.

— Sigur că nu mă deranjează. Numai că în starea în care e acum, nu poți avea o conversație normală cu el. E doar haos, mocirlă. Dacă ai așteptări, dacă sperii să scoți ceva cu noimă de la el, o să fii dezamăgit.

— Nu mă aștept la asta. Nu vreau decât să-l întâlnesc o dată, să-i văd chipul.

— De ce?

Am tras aer în piept și m-am uitat împrejur. Apoi am spus:

— Locuiesc în casa asta de jumătate de an. Pictez în atelierul tatălui tău, așezat pe taburetul lui. Mănânc din vasele pe care le folosea el și îi ascult discurile. Și parcă îi simt cumva prezența peste tot. De-asta aș vrea să stau față în față cu omul pe nume Tomohiko Amada, măcar o dată. Nu mă deranjează dacă nu putem purta o discuție.

— Bine atunci, a zis Amada convins. Tata n-o să te întâmpine nici cu brațele deschise, dar nici n-o să se supere. Oricum nu mai recunoaște pe nimeni. Așa că nu e nicio problemă dacă vii cu mine. Plănuiesc să mă duc din nou în curând. Doctorul a spus că e o doar chestiune de timp. Se poate întâmpla orice oricând. Dacă n-o să ai altă treabă, poți să vii atunci cu mine.

Am adus o pătură, o pernă și așternuturi și i-am făcut patul pe canapeaua din sufragerie. Am mai dat o dată roată cu privirea prin încăpere, să mă asigur că nu se vede Comandorul pe nicăieri. Dacă Masahiko se trezea peste noapte și dădea cu ochii de el – un bărbat de șaiszeci de centimetri, îmbrăcat în straie din epoca Asuka – ar fi tras o sperietură soră cu moartea. S-ar fi considerat un bețiv.

În afară de Comandor, îmi mai făceam griji de *Bărbatul cu Subaru Forester alb*. Îl pusesem cu fața la perete, ca să nu-l vadă nimeni. Dar habar n-aveam ce se putea întâmpla peste noapte, fără știrea mea.

— Sper să dormi dus până dimineață, i-am zis eu lui Masahiko. Și o spuneam cu toată sinceritatea.

I-am împrumutat o pijama de-a mea. Eram cam de aceeași statură, așa că i-a venit bine. S-a dezbrăcat, și-a pus-o pe el și s-a strecurat sub pătură. Era puțin răcoare în cameră, dar părea să-i fie suficient de cald cu pătura pe el.

— Nu ești supărat pe mine? m-a întrebat el la sfârșit.

— Nu sunt, am zis.

— Dar ești un pic rănit?

— Poate, am recunoscut.

Aveam și eu dreptul să fiu măcar un pic rănit.

— Dar paharul încă mai e șaisprezece părți plin.

— Exact, am zis eu.

Am stins apoi lumina în sufragerie și m-am retras la mine în dormitor. În scurt timp am adormit, alături de inima mea un pic rănită.

43. Nu poate fi catalogat drept un simplu vis

Când m-am trezit, afară se făcuse deja lumină. Cerul era acoperit în întregime de un strat subțire de nori cenușii, dar soarele tot revărsa milostiv pe pământ niște raze palide și liniștite. Bătea de ora șapte.

După ce m-am spălat pe față, am pus de cafea la filtru, apoi m-am dus în sufragerie să văd ce face Masahiko. Dormea dus pe canapea, înfășurat în pătură. Nu dădea vreun semn că s-ar trezi. Pe măsuță era sticla de Chivas Regal, aproape goală. Am strâns paharele și sticla și l-am lăsat în pace.

Băusem mult mai mult decât de obicei, dar nu eram mahmur. Aveam mintea limpede, cum o am mereu dimineața. Nu aveam nici arsuri. De când mă știu, eu nu m-am simțit vreodată mahmur. Nu mi-e clar de ce. Probabil asta mi-e constituția. Oricât de mult aș bea, când mă trezesc a doua zi dimineața nu mai există nici urmă de alcool în mine. Mănânc ceva și pot să mă apuc imediat de lucru.

Am prăjit două felii de pâine, am făcut două ochiuri și cât le-am mâncat, am ascultat știrile și prognoza meteo la radio. Prețul acțiunilor fluctua masiv, se iscase un scandal în care era implicat un membru al Dietei, într-un oraș din Orientul Mijlociu avusese loc un atac terorist cu bombă, care se soldase cu mulți morți și răniți. Ca de obicei, nicio știre veselă. Dar nici nu se petrecuse vreun eveniment care să aibă vreun impact negativ imediat asupra vieții mele. Deocamdată erau toate lucruri întâmplare într-o lume îndepărtată, unor oameni pe care nu-i cunoșteam, îmi părea rău pentru ei, dar nu-i vorba că îi puteam ajuta cu ceva. Buletinul meteo preconiza o vreme rezonabilă. Nu urma să fie o zi minunată, dar nici oribilă. Deși avea să fie ușor înnorat toată ziua, măcar nu ploua. Probabil. Dar funcționarii publici și cei din mass-media sunt deștepți și nu folosesc sub nicio formă cuvinte ambigue precum „probabil”. Pentru asta există sintagme utile (prin care nimeni nu trebuie să-și asume vreo răspundere), precum „șanse de precipitații”.

Când s-au terminat știrile și buletinul meteo, am închis radioul și am spălat vasele folosite la micul dejun. M-am așezat apoi la masa din bucătărie și mi-am adunat gândurile, bând a doua cană de cafea. Un om obișnuit și-ar fi deschis acum ziarul proaspăt livrat și l-ar fi citit, dar eu nu-mi luam ziare. Așa că doar am stat dus pe gânduri în timp ce-mi beam cafeaua și admirând superba salcie din dreptul geamului.

M-am gândit mai întâi la soția mea care (pare-se) urma să nască. Mi-am dat seama deodată că nu mai e soția mea. Între noi nu mai exista acum nicio legătură.

Niciuna social contractuală, nici personală. Probabil că acum eram *un străin* care nu mai însemna nimic pentru ea. Gândul acesta mi-a provocat o stare ciudată. Până acum câteva luni mâncam împreună în fiecare dimineață, foloseam aceleași prosoape și același săpun, stăteam dezbrăcați unul în fața celuilalt și împărțeam patul, dar acum nu mai exista nicio legătură între noi.

Pe măsură ce mă gândeam la asta, am început să simt că nu mai însemn nimic nici pentru mine. Mi-am sprijinit mâinile pe masă și le-am privit multă vreme. Erau mâinile mele, fără îndoială. Mâna dreaptă și mâna stângă arătau simetrice. Cu ele pictam, găteam, mâneam și uneori dezmiardam o femeie. Dar, nu știu de ce, în dimineața aceea parcă nu mai erau ale mele. Palmele, dosul lor, unghiile, liniile din palmă, toate îmi păreau necunoscute, ca ale *unui străin*.

Am renunțat să-mi mai privesc mâinile. Am renunțat să mă mai gândesc la femeia care fusese odinioară soția mea. M-am ridicat de la masă, m-am dus la baie, m-am dezbrăcat de pijama și am făcut un duș fierbinte. M-am spălat bine pe cap, apoi m-am bărbierit la chiuvetă. Și iar m-am gândit la Yuzu care urma să aibă un copil – copil care nu era al meu. Nu voiam să mă gândesc la asta, dar nu mă puteam abține.

Era însărcinată în șapte luni. Șapte luni în urmă însemna a doua jumătate a lui aprilie. Oare unde eram eu și ce făceam în a doua jumătate a lui aprilie? Pe la mijlocul lui martie plecasem de acasă și pornisem în lunga mea călătorie. Mă învărtisem fără țintă prin Tōhoku și Hokkaidō, la volanul vechiului meu Peugeot 205. Abia în mai mi-am încheiat călătoria și m-am întors la Tokyo. În a doua jumătate a lui aprilie trecusem din Hokkaidō în Aomori. Luasem feribotul din Hakodate și traversasem către Oma, în peninsula Shimokita.

Am scos din fundul sertarului jurnalul pe care îl ținusem în timpul călătoriei și am căutat să văd pe unde eram în perioada respectivă. Părăsisem drumul de coastă și mă învărtisem prin munții din Aomori. Trecuse deja de mijlocul lui aprilie, dar în munți era încă frig și zăpada nu se topise. Nu-mi mai aduceam aminte de ce alesesem să merg într-un loc atât de rece. Îmi aminteam că petrecusem câteva zile într-un hotel mic și pustiu, aflat lângă un lac, într-o zonă al cărei nume exact nu-l mai știam. Era o clădire veche și rece din beton, unde serveau o mâncare foarte simplă (dar nu neapărat rea la gust). Alesesem locul acela pentru că era incredibil de ieftină cazarea. Iar într-un ungher al curții exista și un mic bazin în aer liber cu apă termală, la care aveai acces toată ziua. Hotelul abia se redeschisese pentru sezonul de primăvară și cred că nu mai aveau alți clienți în afară de mine.

Nu știu de ce, dar amintirile mele din timpul călătoriei erau foarte vagi. În caietul folosit pe post de jurnal nu scrisesem decât nume de locuri vizitate, hoteluri la care mă cazasem, ce mâncasem, ce distanță parcursesem cu mașina și cât cheltuisem pe zi. Însemnările mele erau capricioase și reci. Nu conțineau sentimente sau impresii. Probabil că n-avusesem ce să descriu. Reciteam jurnalul și nu făceam deosebirea dintre o zi și alta. Vedeam numele de localități, dar nu-mi mai aminteam ce fel de locuri fuseseră. Erau și multe zile în care nici măcar pe acestea nu le notasem. Același peisaj, aceeași mâncare, aceeași vreme (era de

două feluri, frig și nu prea frig). Tot ce-mi mai aminteam acum era senzația de repetiție, de monotonie.

Micul caiet de schițe în care desenasem diverse peisaje și lucruri îmi reîmprospăta un pic mai bine memoria decât jurnalul. (Nu avusesem la mine un aparat foto, așa că nu făcusem nicio poză. În schimb, desenasem.) Dar nici acestea nu erau prea numeroase. Când n-aveam ce face, luam un mic creion sau un pix și doar schițam ce aveam în fața ochilor. Florile de la marginea drumului, vreun câine sau o pisică, munții. Uneori, dacă aveam chef, schițam și oameni din jur, dar pe toate le dădusem, la cererea lor.

În josul paginii din nouăsprezece aprilie scrisesem „vis azi-noapte“. Altceva nu mai notasem. În ziua respectivă eram cazat la hotelul acela. Iar sub cele două cuvinte, „vis azi-noapte“, trăseseam o linie groasă cu creion 2B. Visul trebuie să fi însemnat ceva dacă îl notasem în jurnal și mai și subliniasem. Mi-a luat mult timp să mi-l amintesc. Dar deodată mi-am reamintit totul.

Se făcea că eram în blocul din Hiroo, în apartamentul în care locuisem împreună cu Yuzu timp de șase ani. Vedeam patul, în care soția mea dormea singură. O priveam de sus, din tavan. Ceea ce înseamnă că eu eram suspendat în aer. Dar nu mi se părea ciudat. În vis era foarte firesc să levitez. Nimic neobișnuit. Inutil să mai spun, nu eram conștient că visez. Stăteam suspendat în văzduh, dar pentru mine totul se întâmpla în realitate.

Am coborât încet din tavan, ca să n-o trezesc, și m-am dus la picioarele patului. Eram foarte excitat, pentru că nu-i mai îmbrățișasem trupul de foarte multă vreme. Am început să dau la o parte plapuma de pe ea. Yuzu dormea dusă (poate luase somnifere) și n-a dat semne că s-ar trezi nici când am dezvelit-o complet. N-a făcut nicio mișcare. Asta mi-a dat și mai mult curaj. Încet-încet, i-am scos pantalonii de pijama și chiloții. Purta o pijama albastră deschis și chiloței albi din bumbac. Nici așa nu s-a trezit. Nu s-a împotrivit, n-a vociferat.

I-am desfăcut blând picioarele și i-am atins vaginul cu degetul. S-a deschis, cald și umed, de parcă îmi aștepta atingerea. N-am mai rezistat și mi-am strecurat înăuntru penisul întărit. Vaginul ei mi l-a înghițit avid, ca o bucată moale și caldă de unt. Yuzu nu s-a trezit, dar a tras aer adânc în piept și a gemut încetișor. Parcă abia așteptase asta. I-am atins sânii și i-am simțit sfârcurile întărite ca niște sâmburi.

Probabil că era cufundată într-un vis. Așa mi s-a părut. Și poate că, în vis, mă lua drept altcineva. Pe mine mă ținuse la distanță de multă vreme. Dar indiferent ce visa, indiferent cine era cel cu care mă confunda în vis, eu pătrunsesem deja înăuntrul ei și nu mai puteam să mă opresc. Dacă s-ar fi trezit și ar fi văzut că sunt eu, probabil ar fi avut un șoc. Poate s-ar fi enervat. Dar nu era cazul să mă îngrijorez acum de asta. Deocamdată mergeam înainte, cât de departe puteam. Eram înnebunit de dorință și mă simțeam ca un râu cu zăgazurile rupte.

La început am încercat să nu mă agit prea tare și mi-am mișcat penisul încet, ca să n-o trezesc, dar mișcările mi s-au accelerat în mod natural. Pânțelece ei aștepta să ajung la final și îmi cerea să mă mișc mai violent. În scurt timp am ejaculat. Voiam să rămân mai mult în ea, dar mi-a fost imposibil să mă mai controlez. Nu

făcusem sex de foarte mult timp, iar în somn ea reacționase mai puternic decât o văzusem eu vreodată.

Am ejaculat violent, în repetate rânduri. Sperma s-a revărsat înăuntrul ei, i s-a scurs din vagin și a udat așternutul. N-aș fi putut să mă opresc nici dacă încercam. Am ejaculat atât de mult încât am început să mă îngrijorez că o să mă secătuiesc de tot. Dar Yuzu tot n-a spus nimic. Răsuflarea nu i s-a tulburat, ci a continuat să doarmă dusă. Însă vaginul ei nu mă elibera. Mă străngea puternic, ferm și continua să stoarcă sperma din mine.

În acel moment m-am trezit brusc. Mi-am dat seama că ejaculasem și în realitate. Aveam chiloții plini de spermă. I-am scos repede de pe mine, ca să nu pătez așternutul, și i-am spălat la baie. Am ieșit apoi din cameră, am luat-o pe ușa din spate și am intrat în izvorul termal din curte. Era un bazin expus, fără acoperiș și fără pereți, așa că înghețai până ajungeai la el, dar odată ce-ți cufundai trupul în apa fierbinte, te încălzeai până în măduva oaselor.

La ceasul liniștit dinainte de revărsatul zorilor, am stat singur acolo și am rederulat imaginile acelea în minte iar și iar, ascultând cum cădeau picăturile formate de aburul care topea gheața. Trezeau în mine o senzație atât de vie, încât nu-l puteam considera vis. *Chiar* vizitasem apartamentul din Hiroo și *chiar* făcusem sex cu Yuzu. Altceva nu puteam să cred. Mâinile mele își aminteau perfect pielea ei catifelată, iar pe penis îmi stăruia atingerea pântecului ei. Mă dorise cu putere, se agățase strâns de mine (poate că mă luase ea drept altcineva, dar eu fusesem partenerul ei). Vaginul ei se strânsese în jurul penisului meu și încercase să scoată și ultima picătură de spermă din mine.

Mă simțeam cumva vinovat pentru visul acela (sau ce fusese el). La urma urmei, îmi imaginasem că îmi violez soția. O dezbrăcasem pe Yuzu în timp ce dormea și îmi vârâsem penisul în ea fără acordul ei. Indiferent că e vorba de un raport conjugal, actul sexual fără consimțământ este considerat din punct de vedere legal drept o formă de violență. Din această perspectivă, fapta mea nu fusese deloc una laudabilă. Dar până la urmă, obiectiv vorbind, *fusesse un vis*. O experiență trăită în timp ce dormeam. Asta se înțelege prin vis. Și nu mi-l provocasem eu în mod voit. Nu scrisesem eu scenariul.

Și totuși, în el îmi împlinisem dorințele și speranțele. Dacă aș fi fost pus în aceeași situație în realitate – nu în vis –, poate că aș fi acționat la fel. Poate că aș fi dezbrăcat-o în timp ce dormea și aș fi pătruns-o. Îi doream trupul, voiam să intru în ea. Era o dorință intensă, care mă obseda. Și doar în vis reușisem s-o transpun în fapte, într-o formă mai accentuată decât în realitate.

În timpul călătoriei mele solitare, visul acela erotic atât de real mi-a adus pentru o vreme un fel de fericire. I-aș putea spune chiar exaltare. Când îl rememoram, mă simțeam ca o ființă vie, legată organic de lumea din jurul meu. Ancorată de lume nu la nivel rațional sau conceptual, ci carnal.

Însă când mă gândeam că cineva – un alt bărbat – trăia asta *în realitate* cu Yuzu, simțeam un junghi în inimă. Acel cineva îi atinge sfârcurile întărite, îi scotea chiloții albi, își vârâ penisul în vaginul ei umed și ejacula iar și iar. Când

îmi imaginam asta, simțeam că sângerez de durere. Era (din câte îmi aminteam) prima dată când mă încerca o asemenea senzație.

Acesta era visul ciudat pe care îl avusesem pe nouăsprezece aprilie, la revărsatul zorilor. Notasem în jurnal „vis azi-noapte” și sublimasem cu un creion 2B.

Asta însemna că exact în acea perioadă Yuzu rămăsese însărcinată. Sigur, n-aveam cum să știu ziua exactă a concepției. Dar nu m-aș fi mirat dacă se întâmplase chiar atunci.

Ce mult seamănă cu ce mi-a povestit Menshiki, mi-am zis eu. Doar că Menshiki făcuse sex *în realitate* pe canapeaua din birou, cu cineva în carne și oase, nu în vis. Și chiar în perioada aceea ea rămăsese însărcinată. La scurtă vreme, ea se căsătorise cu un tip bogat, mai în vârstă decât ea, iar apoi o născuse pe Marie. Tocmai de aceea Menshiki era îndreptățit să creadă că Marie poate fi a lui. Poate că era puțin probabil, dar nu imposibil. În cazul meu însă, sexul cu Yuzu din noaptea aceea se petrecuse doar în vis. Eu eram în munți, în Aomori, iar ea era (probabil) în Tokyo. Ceea ce înseamnă că era imposibil ca bebelușul pe care Yuzu urma să-l nască să fie al meu. Logic vorbind, lucrurile erau clare. Posibilitatea era zero absolut. *Dacă o luam logic.*

Dar visul fusese mult prea intens ca să-l analizez sumar, doar prin prisma logicii. Iar actul acela din vis fusese mai tulburător și îmi provocase o plăcere mai intensă decât orice experiență sexuală avusesem eu cu Yuzu în cei șase ani de căsnicie. Cât timp am ejaculat, am simțit cum îmi sar simultan toate siguranțele din creier. StratURI distincte ale realității s-au dizolvat și s-au amestecat în mintea mea, creând o nebuloasă totală. Ca haosul primordial al universului.

O experiență atât de intensă nu se poate cataloga drept un simplu vis – asta simțeam eu. Visul acela sigur se lega de *ceva*. Sigur își punea amprenta asupra realității.

Pe la ora nouă, Masahiko s-a trezit. A apărut în bucătărie îmbrăcat în pijama și a băut o cafea amară și fierbinte. A zis că-i e suficientă cafeaua, nu-i trebuie mic dejun. Avea ochii umflați.

— Ești bine? l-am întrebat eu.

— Da, a răspuns el frecându-se la ochi. Am trecut prin mahmureli mult mai urâte. Asta e chiar ușoară.

— Poți să mai rămâi fără nicio grijă, i-am zis eu.

— Nu aștepți pe cineva?

— Abia la zece. Mai avem un pic de timp. Plus că nu e nicio problemă dacă ești aici. Vă fac cunoștință. Amândouă sunt foarte drăguțe.

— Amândouă? Nu era o fată care îți poza?

— Vine cu mătușa, însoțitoarea ei.

— Mătușa însoțitoare? Ce demodat! Parcă am fi într-un roman de Jane Austen. N-o să apară îmbrăcate în corset, într-o trăsură cu cai, nu?

— Nu vin cu trăsura, ci cu o Toyota Prius. Și nu poartă nici corset. Cât timp o

pictez pe față în atelier, asta cam două ore, mătușa stă în sufragerie și citește. „Mătușă” o face să sune bătrână, dar să știi că e tânără.

— Ce citește?

— Nu știu. Am întrebat-o, dar n-a vrut să-mi spună.

— Aha, a făcut el. Chiar așa, apropo de cărți, în *Demonii* lui Dostoievski era un bărbat care se sinucide cu un pistol pentru a-și afirma libertatea. Cum îl cheamă? Mă gândeam să te întreb pe tine, că tu știi.

— Kirillov.

— Așa, Kirillov. Mă tot chinuiam de ceva timp să-mi aduc aminte și nu reușeam.

— Dar ce s-a întâmplat?

Masahiko a clătinat din cap.

— Nu s-a întâmplat nimic. Mi-a venit în minte personajul ăla, am încercat să-mi amintesc cum îl cheamă, dar n-a fost chip să reușesc. Mă zgândărea nițel chestia asta. Parcă aveam un os de pește înfipt în gât. Dar ce ți-e și cu rușii ăștia. Le vin niște idei cam ciudate.

— În romanele lui Dostoievski apar mulți indivizi care fac lucruri stupide ca să-și afirme libertatea față de Dumnezeu și față de societatea de rând. Bine, pentru Rusia de la vremea aceea, poate că nu erau niște lucruri chiar atât de stupide.

— Dar tu? m-a întrebat el. Ai divorțat oficial de Yuzu și ți-ai recâștigat libertatea. Ce ai de gând să faci cu ea? Libertatea e libertate, indiferent că ți-ai dorit-o sau nu. N-ar fi vremea să faci și tu măcar un lucru stupid, dacă tot ți s-a dat ocazia?

Am râs.

— În momentul de față nu intenționez să fac nimic anume. Oi fi eu liber, dar nu simt nevoia s-o declar în fața întregii lumi.

— Așa deci, a zis Amada dezamăgit. Dar tu ești pictor, nu? Ești artist. Artiștii se lasă luați de val. Tu ai fost mereu cumpătat. Tot timpul faci numai chestii cu cap. Nu ți-ar prinde bine să mai lași constrângerile la o parte?

— Să ucid o bătrână cămătăreasă cu toporul?

— E și asta o idee.

— Să mă îndrăgostesc de o prostituată onestă?

— Nici asta nu sună rău deloc.

— Mă mai gândesc, am zis eu. În orice caz, chit că nu fac eu ceva stupid, realitatea asta și-a rupt oricum zăgazurile. Așa că măcar eu să mă port cât de cât normal.

— E și ăsta un fel de a vedea lucrurile, a zis Masahiko resemnat.

Ba nu e și ăsta „un fel de a vedea lucrurile”, mi-a venit mie să zic. Realitatea din jurul meu chiar are zăgazurile rupte. Dacă m-aș lăsa și eu luat de val, ar scăpa totul de sub control. Dar nu era acum momentul să-i explic.

— În orice caz, trebuie să plec, a zis el. Mi-ar plăcea să le cunosc, dar am lăsat niște treabă neterminată în Tokyo.

Masahiko și-a terminat cafeaua, s-a schimbat și s-a urcat în Volvo-ul lui

pătrătos și negru ca smoala. Încă mai avea ochii un pic umflați.

— Îmi cer scuze de deranj, a zis el, dar mă bucur că am reușit să stăm de vorbă pe îndelete.

În ziua aceea se întâmplase ceva care mă lăsase interzis. Nu am reușit să găsim cuțitul pe care Masahiko îl adusese ca să fileteze peștele. Nu-mi aminteam să mai fi umblat cu el după ce-l spălasem, dar îl căutaserăm amândoi prin toată bucătăria și nu-i dăduserăm de urmă.

— Ei, lasă, a zis Masahiko. S-o fi dus la plimbare. Îl prinzi tu când se întoarce. Oricum îl folosesc rar, așa că o să-l iau data viitoare când trec pe aici.

I-am spus că o să-l mai caut.

După ce Volvo-ul s-a făcut nevăzut, mi-am privit ceasul de la mână. Se făcuse aproape ora la care trebuiau să apară cele două membre ale familiei Akikawa. M-am dus în sufragerie, am strâns așternuturile de pe canapea și am deschis larg geamurile ca să iasă aerul stătut din încăpere. Cerul încă mai era acoperit cu un strat subțire de nori cenușii. Nu bătea vântul.

Am adus *Uciderea Comandorului* din dormitor și l-am agățat la loc de peretele din atelier. M-am așezat apoi pe taburet și l-am privit din nou. Din pieptul Comandorului încă mai curgea sânge roșu, iar din colțul din stânga-jos al pânzei, „Față-lungă” continua să cerceteze totul cu o privire ascuțită. Nu se schimbase nimic.

Dar în dimineața aceea, în timp ce priveam *Uciderea Comandorului*, nu mi-a pierit din minte chipul lui Yuzu. N-a fost vis, oricum aş lua-o, mi-am zis eu din nou. *Sunt sigur că am fost cu adevărat acolo în noaptea aceea.* Exact așa cum Tomohiko Amada a venit aici în atelier cu câteva zile în urmă, așa am ajuns și eu în apartamentul din Hiroo, încalcând legile fizicii, am pătruns-o cu adevărat și am ejaculat în ea spermă reală. Atunci când îți dorești ceva cu adevărat, reușești să-l înfăptuiești, mi-am zis eu. Dacă ți-o dorești din toată inima, există anumite canale prin care realitatea poate deveni ireală. Sau irealul se poate transforma în realitate. Dar asta nu e o dovadă de libertate. Ba din contră, demonstrează chiar opusul.

Dacă aveam ocazia s-o mai întâlnesc pe Yuzu, aş fi vrut s-o întreb dacă în a doua jumătate a lui aprilie avusese și ea un vis erotic asemănător. Dacă visase la apropierea zorilor că venisem la ea în cameră și o violasem în timp ce dormea dusă (sau constrângând-o fizic). Voiam să știu dacă visul acela ciudat se oprise doar la mine sau mersese în ambele direcții. Presupunând că împărtășiserăm același vis, probabil că în acele momente eu – sau coșmarul întruchipat de mine – fusesem pentru ea o ființă sinistră, diabolică. Nu voiam să mă văd într-o asemenea ipostază și nici să mă gândesc că puteam ajunge vreodată așa.

Eram liber? Întrebarea asta nu avea nicio relevanță pentru mine. Lucrul de care aveam eu nevoie mai mult decât orice era realitatea certă, palpabilă. Pământ solid sub picioare, pe care să mă pot bizui. Nu o libertate care să-mi permită să-mi violez soția în vis.

44. Trăsăturile caracteristice unei persoane

În ziua aceea, Marie n-a vorbit deloc. A stat așezată pe scaunul de bucătărie și a pozat, uitându-se la mine de parcă privea un peisaj din depărtare. Scaunul ei era mai scund decât taburetul meu și își ținea privirea ușor ridicată spre mine. Nici eu n-am intrat în vorbă cu ea. Nu-mi venea în minte niciun subiect de conversație și nici nu simțeam nevoia să vorbesc. Așa că mânuiam pensula pe pânză, în tăcere.

Desigur, pictam portretul lui Marie Akikawa, dar simțeam cum în el se strecoară sora mea moartă (Komi) și fosta mea soție (Yuzu). Nu o făceam intenționat, se întretesau în el firesc. Poate căutam în Marie ceva din femeile pe care le prețuisem și le pierdusem pe parcursul vieții. N-aș fi putut spune dacă era un lucru sănătos sau nu. Dar era singurul mod în care puteam picta în acel moment. De fapt, nu „în acel moment”. Dacă mă gândeam mai bine, într-o anumită măsură așa pictasem de la bun început. Transpuneam pe pânză ce râvneam în realitate, dar nu puteam avea. Ascundeam în picturi semnale secrete, pe care altcineva n-ar fi putut să le descifreze.

În orice caz, lucrul la portretul ei mergea bine. Pictura se îndrepta cu pași mici și siguri către finalizare. Ca un râu care mai face ocolișuri după cum îi dictează relieful sau mai stagnează din loc în loc, dar care într-un final se îndreaptă năvalnic spre estuar, unde se varsă în mare. Îl simțeam curgându-mi prin corp ca sângele prin vine.

— Te deranjează dacă trec mai târziu pe la tine, a zis Marie încetișor când ne apropiam de final.

Își terminase fraza pe un ton afirmativ, dar în mod clar fusese o întrebare.

— Adică să vii prin pasajul secret?

— Da.

— Nu mă deranjează, dar pe la ce oră?

— Încă nu știu.

— Dacă se lasă întunericul, mai bine nu veni. Nu știi peste ce poți da noaptea în munți, am zis eu.

Prin părțile astea se ascundeau în întuneric tot felul de ciudățenii. Comandorul, „Față-lungă”, „bărbatul cu Subaru Forester alb”, spiritul viu al lui Tomohiko Amada. Probabil și dublura mea sexuală de coșmar. Până și eu puteam să mă transform în *ceva sinistru* care bânuie în noapte. La acest gând m-a trecut un fior rece.

— Încerc să ajung pe lumină, a zis Marie. Am ceva de vorbit cu tine. Între patru

ochi.

— Bine. Te aștept.

Soneria de la prânz a sunat și m-am oprit din lucru.

Shōko Akikawa stătea ca de obicei pe canapea și citea cu înfrigurare. Volumul gros părea pe sfârșite. Și-a scos ochelarii, a pus semnul de carte între file și a ridicat privirea către mine.

— Merge bine treaba. Încă o ședință sau două cu Marie și termin, i-am zis eu. Îmi cer scuze că vă răpesc atâta timp.

Shōko Akikawa a zâmbit. A fost un surâs foarte plăcut.

— Vă rog să nu vă faceți griji din cauza mea. Lui Marie îi place să pozeze și abia aștept și eu să văd portretul finalizat. Iar canapeaua aceasta e perfectă pentru citit. Nu mă plictisesc deloc cât aștept. Îmi convine și mie să mai ies din casă și să-mi schimb starea de spirit.

Aș fi vrut să întreb despre duminica trecută când se duseseră la Menshiki acasă. Ce părere avea despre superba lui vilă? Ce impresie îi lăsase Menshiki? Dar mi se părea nepoliticos să pun asemenea întrebări atâta vreme cât nu deschidea ea subiectul.

Și în ziua aceea, Shōko Akikawa se îmbrăcase foarte îngrijit. Nu era genul de ținută în care un om obișnuit își vizitează vecinii duminica dimineața. Purta o fustă bej fără nicio cută, o elegantă bluză albă din mătase cu o fundă mare și o jachetă de un albastru-cenușiu închis, la reverul căreia avea o broșă de aur cu o piatră prețioasă. Piatra părea să fie un diamant adevărat. Mi se părea îmbrăcată prea elegant ca să conducă o Toyota Prius. Dar ce știam eu? Responsabilul de relații cu publicul de la Toyota poate că era de cu totul altă părere.

Marie Akikawa era îmbrăcată ca de obicei. Obișnuita jachetă *college*, blugi rupți și o pereche de adidași albi, puțin mai murdari ca cei pe care îi purta de obicei (și scofâlciți la călcâi).

În hol, la plecare, mi-a făcut pe furiș un semn cu ochiul, ca să nu vadă mătușa. Era un mesaj secret care spunea „ne vedem mai târziu”. I-am răspuns cu un mic zâmbet.

După ce le-am condus, m-am întors în sufragerie și am ațipit pe canapea. Nu mi-era foame, așa că am sărit peste masa de prânz. Am avut un somn adânc de jumătate de oră, fără vise. Pentru asta eram recunoscător. Mi-era groază de ce puteam face în vis, dar și mai groază mi-era de *ce puteam deveni* în vis.

Mi-am petrecut după-amiaza de duminică în ton cu vremea, mohorât și încețoșat. Era o zi liniștită, ușor înnorată și fără vânt. Am citit puțin, am ascultat puțină muzică, am gătit puțin, dar orice aș fi făcut nu reușeam să mă adun. Nu duceam nimic la bun sfârșit. M-am resemnat și am umplut cada. Am zăcut mult timp în apa fierbinte și am memorat pe rând lungile nume ale personajelor din *Demonii* lui Dostoievski. Am reușit să-mi amintesc șapte, cu tot cu Kirillov. Nu știu de ce, dar încă din vremea liceului rețineam cu ușurință numele personajelor din vechile romane rusești. Poate nu era o idee rea să recitesc *Demonii*. Eram liber, aveam timp și nimic anume de făcut. Aveam ocazia perfectă să recitesc romanele vechi rusești.

Apoi m-am gândit din nou la Yuzu. La șapte luni, sarcina începea să sară în ochi. Mi-am imaginat-o. Oare ce făcea acum? La ce se gândea? Era fericită? Evident, n-aveam cum să știu lucrurile astea.

Poate că Masahiko avea dreptate. Poate că trebuia să fac ceva stupid ca să-mi afirm libertatea, aidoma intelectualilor ruși din secolul al nouăsprezecelea. Dar ce? De exemplu... să mă închid o oră într-o groapă întunecată? În acel moment am realizat ceva. Nu cumva Menshiki *exact asta* făcea? Poate că acțiunile lui nu erau neapărat „stupide”, dar oricum ai lua-o, nici normale nu erau.

Marie a apărut pe la patru și ceva. Am auzit soneria și, când am deschis, am dat cu ochii de ea. S-a strecurat cu iuțeală în casă, alunecând prin crăpătura ușii. Ca un crâmpoi de nor. Apoi s-a uitat precaut în jur.

— Nu e nimeni.

— Nu e nimeni, am repetat.

— Ieri a fost cineva.

Fuse o întrebare.

— A, da, a rămas o cunoștință de-a mea peste noapte, am zis.

— Un bărbat.

— Da, un bărbat. Dar de unde știi că a fost cineva aici?

— Fiindcă era în fața casei o mașină neagră, pe care n-o mai văzusem. Una veche, ca o cutie pătrată.

Volvo-ul combi cel vechi căruia Masahiko îi spunea „sufertașul suedez”. O mașină bună de cărat leșuri de reni.

— Deci ai venit pe aici și ieri.

Marie a încuviințat în tăcere. Poate că ori de câte ori avea timp, o lua prin „pasajul secret” și venea să vadă ce se mai întâmplă pe aici. Cu mult înainte să apar eu, întreaga zonă fusese terenul ei de joacă. Sau chiar teren „de vânătoare”, așa putea spune. Întâmplarea făcuse ca eu să mă mut aici. Asta înseamnă că avusese contact cu Tomohiko Amada? Trebuia neapărat s-o întreb la un moment dat.

Am condus-o în sufragerie. Ea s-a așezat pe canapea, eu, pe fotoliu. Am întrebat-o dacă vrea să bea ceva, dar a spus că nu.

— Tipul care a rămas peste noapte mi-e prieten din facultate, am zis eu.

— Prieten bun?

— Aș zice că da. Cred că e singurul pe care îl pot numi prieten.

Faptul că soția mea se culca cu colegul lui și el le făcuse cunoștință, faptul că știuse și nu-mi spusese, că acesta era motivul pentru care divorțasem de curând, toate astea nu aruncaseră nicio umbră asupra relației noastre. Puteam să-l numesc prieten fără să aduc o insultă la adresa adevărului.

— Tu ai vreun prieten bun?

Marie n-a răspuns. Nici măcar n-a clipit, doar a făcut o față de parcă n-ar fi auzit nimic. Poate n-ar fi trebuit s-o întreb așa ceva.

— Domnul Menshiki nu e prieten bun cu tine, a zis ea.

N-a spus-o pe un ton interogativ, dar era o întrebare. *Domnul Menshiki nu e*

prieten bun cu tine? Asta voia să spună.

— După cum ți-am mai spus, nu-l cunosc îndeajuns de bine ca să-l pot numi prieten. Am început să vorbim după ce m-am mutat aici, de șase luni. Durează mult până ce doi oameni ajung să fie prieteni buni. Sigur, domnul Menshiki mi se pare o persoană foarte interesantă.

— Interesantă.

— Cum să zic eu? Are o natură un pic diferită față de alții. Poate nu un pic, chiar foarte diferită. Nu e un om ușor de înțeles.

— Natură.

— Personalitate. Trăsăturile caracteristice unei persoane.

Marie m-a privit un timp drept în ochi, de parcă alegea cu grijă ce să spună mai departe.

— De pe terasa lui se vede casa mea, drept în față.

Mi-a luat o secundă să răspund.

— Așa e. Geografic vorbind, vine drept în față. Dar și casa asta se vede la fel de bine de la el. Nu doar a ta.

— Dar eu cred că individul ăsta *se uită* la casa mea.

— Se uită?

— Avea pe terasă un fel de binoclu mare, acoperit ca să nu-l vadă nimeni. Era și un trepied. Cu ăla sigur ne vede bine.

Fata asta chiar l-a ghicit, mi-am zis eu. E atentă, observă. Nu-i scapă nimic important.

— Vrei să spui că domnul Menshiki vă spionează cu binoclul?

Marie doar a dat simplul din cap.

Am inspirat adânc și am expirat. Apoi am zis:

— Dar asta e numai presupunerea ta. Doar pentru că are pe terasă un binoclu performant nu înseamnă că vă urmărește cu el. Poate că se uită la lună, la stele.

Privirea lui Marie n-a șovăit.

— Am senzația că *sunt privită*, a zis ea. De ceva vreme. Nu-mi dădeam seama de cine și de unde. Dar acum știu. *E individul ăla*.

Am mai respirat o dată încet. Presupunerea ei era corectă. Cel care îi urmărea casa în fiecare zi cu un binoclu militar ultraperformant era, fără îndoială, Menshiki. Dar din câte știam eu – nu că-l apărăm pe Menshiki –, nu o spiona mânat de vreo intenție rea. Voia doar s-o vadă. S-o privească pe fata frumoasă de treisprezece ani care *putea să fie* copilul lui. Acesta era unicul motiv pentru care își cumpăraseră vila cea mare de peste vale, alungându-i cu forța de acolo pe foștii locatari. Dar nu aveam cum să-i dezvălui asta lui Marie.

— Presupunând că ai dreptate, am zis eu, ce motiv ar avea el să stea cu ochii pe casa ta?

— Nu știu. Poate că-l interesează mătușa mea.

— Îl *interesează* mătușa ta?

Marie a ridicat ușor din umeri. Nu părea să suspecteze că ea însăși era cea urmărită. Poate încă nu avea noțiunea faptului că ar putea deveni obiectul

interesului sexual al unui bărbat. M-am simțit puțin ciudat, dar nu am contrazis-o. Dacă așa gândea ea, era mai bine s-o las în pace.

— Cred că domnul Menshiki ascunde ceva, a zis.

— Ce anume?

N-a răspuns. În schimb, mi-a zis de parcă îmi dezvăluia o informație importantă:

— Mătușa mea a avut întâlnire cu el de două ori săptămâna asta.

— Întâlnire?

— Cred că s-a dus la el acasă.

— Singură?

— A urcat în mașină după prânz și nu s-a mai întors până seara târziu.

— N-ai cum să știi sigur că s-a dus acasă la domnul Menshiki.

— Dar eu știu, a zis ea.

— Cum?

— Ea nu iese de obicei. Bine, se mai duce să facă voluntariat la bibliotecă sau mai dă o fugă la cumpărături, dar nu se apucă să facă duș înainte, să-și aranjeze unghiile, să se parfumeze sau să-și pună lenjeria cea mai bună.

— Tu observi multe lucruri, am zis eu admirativ. Dar sigur s-a întâlnit cu domnul Menshiki? Nu e posibil să se fi văzut cu altcineva?

Marie m-a privit mijindu-și ochii, apoi a clătinat ușor din cap vrând parcă să spună „nu sunt chiar atât de proastă”. Din cele petrecute nu se putea deduce decât că respectiva persoană e Menshiki. Iar Marie Akikawa numai proastă nu era.

— Deci mătușa ta se duce pe la domnul Menshiki și petrec timp împreună doar ei doi.

Marie a încuviințat.

— Și... cum să spun... au o relație foarte intimă.

Marie a dat din nou din cap și a roșit ușor.

— Da, *au o relație foarte intimă*.

— Dar în timpul zilei tu ești plecată la școală, nu? Nu ești acasă. De unde știi?

— Știu. I-o văd pe față. Măcar de atâta lucru mă prind.

Dar eu *nu m-am prins*, mi-am zis eu. Yuzu avea relații intime cu altcineva cât încă trăia cu mine, iar eu n-am observat nimic multă vreme. Dacă mă uit acum în urmă, ar fi trebuit să-mi dau seama. De ce n-am putut să detectez un lucru de care o fată de treisprezece ani s-a prins imediat?

— Relația lor a avansat foarte rapid, am zis eu.

— Mătușa mea face lucrurile cu cap, nu e deloc necugetată. Dar e un pic slabă când vine vorba de chestii sentimentale. Iar domnul Menshiki are o forță neobișnuită. Atât de puternică, încât mătușa mea nu-i rezistă.

Așa o fi. Menshiki avea cu siguranță o forță aparte. Dacă își dorea ceva cu adevărat și se hotăra să acționeze, o persoană obișnuită n-ar fi putut să-i țină piept. Inclusiv eu. Pentru el era poate o nimica toată să seducă o femeie.

— Iar tu îți faci griji că domnul Menshiki o folosește cu cine știe ce scop?

Marie și-a dat părul lung și negru la o parte, dezvelindu-și o ureche. Era mică,

albă și avea o formă foarte frumoasă. Apoi a dat din cap în semn că da.

— Dar odată ce relația dintre un bărbat și o femeie se pune în mișcare, nu-i ușor s-o oprești, am zis eu.

Nu-i ușor deloc, am adăugat în gând. Merge înainte călcând totul în picioare, ca un imens car alegoric hinduist. Nu mai e cale înapoi.

— De-asta am venit să mă sfătuiesc cu tine, a zis Marie și m-a privit în ochi.

Când s-a întunecat afară, am luat o lanternă și am condus-o până aproape de „pasajul secret”. A zis că trebuia să ajungă acasă înainte de cină, care începea în jur de șapte.

Venise la mine ca să-mi ceară sfatul, însă nu-i fusesem de mare folos. Tot ce-am putut să-i spun a fost că n-avem încotro decât să urmărim situația o vreme. Chiar dacă aveau o relație de natură sexuală, până la urmă era una de comun acord între doi adulți necăsătoriți. Ce puteam eu să fac? Nu puteam să dezvălui ce se ascundea dincolo de toată povestea (nici lui Marie, nici mătușii ei). În situația asta, mi-era imposibil să ofer un sfat bun. Era ca și cum aș fi boxat cu mâna dreaptă legată la spate.

Am mers unul lângă altul pe poteca din pădure fără să spunem nimic. La un moment dat, Marie m-a luat de mână. Avea o palmă micuță, dar m-a strâns neașteptat de tare. M-a surprins puțin gestul ei, dar nu m-a făcut să mă simt ciudat. În copilărie mergeam adesea de mână cu surioara mea. A fost mai degrabă o senzație familiară, care îmi trezea nostalgie.

Mâna lui Marie era foarte fină. Caldă, dar nu umezită de transpirație. Probabil se tot gândea la ceva, pentru că ba mă strângea cu putere, ba își slăbea strânsoarea. Așa făcea și surioara mea pe vremuri.

Când am ajuns în fața templului *hokora*, mi-a dat drumul și a luat-o singură prin spatele lui fără să spună nimic. M-am ținut după ea.

Încă se mai vedeau urmele șenilelor care tăvăliseră iarba de pampas. În spate se afla groapa, învăluită în liniște ca întotdeauna. Era acoperită cu câteva scânduri groase, peste care erau înșirate pietrele pe post de greutate. Le-am luminat cu lanterna ca să mă asigur că se aflau în aceeași poziție ca înainte. Nu păreau mișcate din loc.

— Te deranjează dacă mă uit înăuntru? m-a întrebat Marie.

— Dacă doar te uiți, nu.

— Doar mă uit, a zis ea.

Am dat niște pietre la o parte și am scos o scândură. Marie s-a așezat pe vine și s-a uitat înăuntru prin deschizătură. Eu am luminat cu lanterna. Evident, groapa era pustie. Înăuntru era doar scara metalică, sprijinită de perete. Dacă voiai, puteai să cobori pe ea până pe fundul gropii, apoi să urci la loc. N-avea nici trei metri adâncime, dar fără scară era practic imposibil să ajungi înapoi la suprafață. Pereții erau alunecoși și n-aveai cum să te cațeri pe ei.

Marie s-a uitat mult timp în groapă, ținându-și părul cu o mână, cu ochii mijiiți, de parcă ar fi căutat ceva prin beznă. Nu-mi dădeam seama ce putea s-o captiveze

atât de mult. Și-a ridicat apoi privirea către mine.

— Cine o fi făcut groapa asta? a zis ea.

— Știu și eu? Inițial am crezut că e o fântână, dar nu e. N-are niciun sens să sapi o fântână într-un loc atât de greu accesibil. În orice caz, pare veche. Și e construită cu multă atenție. Sigur a durat ceva timp.

Marie mă privea fix, fără să spună nimic.

— Zona asta a fost multă vreme terenul tău de joacă, nu? am zis eu.

Marie a încuviințat.

— Dar până de curând nici tu n-ai știut că în spatele templului *hokora* există groapa asta.

A clătinat din cap în semn că nu știuse.

— Tu ai descoperit-o și ai destupat-o, nu? a întrebat ea.

— Da, pot să zic că eu am descoperit-o. Mă așteptam să fie *ceva* sub movila de pietre, dar nu mă gândeam că e ditamai groapa. De fapt, nu eu am dat pietrele la o parte, ci Menshiki, i-am mărturisit eu, gândindu-mă că era mai bine să vorbesc deschis cu ea.

În acel moment s-a auzit un țipăt ascuțit de pasăre de prin copaci. A sunat de parcă își avertiza tovarășele. M-am uitat în sus, dar n-am văzut-o. Nu erau decât crengile goale ale copacilor, împletite între ele. În spatele lor se vedea cerul înserării acoperit de nori cenușii, în care se simțea apropierea iernii.

Marie a făcut o ușoară grimasă, dar n-a spus nimic.

— Cum să zic, am senzația că groapa asta cerea să fie destupată, am zis eu. Și că am fost somat s-o fac.

— Somat?

— Constrâns, obligat.

M-a privit înclinându-și capul într-o parte.

— Ți s-a cerut s-o destupi.

— Da.

— *Groapa asta* ți-a cerut-o?

— Poate nu mi-o cerea neapărat mie, ci oricui. Și doar s-a întâmplat să fiu eu prin preajmă.

— Dar domnul Menshiki a fost cel care a destupat-o.

— Da. Eu l-am adus aici. Dacă nu era el, probabil că rămânea astupată. În niciun caz nu puteam să dau bolovanii la o parte cu mâna, iar eu nu-mi permit să închiriez un utilaj. A fost o coincidență fericită.

Marie s-a gândit o vreme la asta.

— Cred că am mai zis, dar poate era mai bine dacă n-o făceai, a zis ea.

— Crezi că era mai bine s-o fi lăsat în pace, nu?

Marie s-a ridicat în picioare fără să spună nimic și și-a scuturat pământul de pe genunchi. Apoi m-a ajutat să pun scândura la loc și să așez pietrele deasupra. Mi-am întipărit din nou în minte poziția lor.

— Așa cred, a zis ea frecându-și ușor palmele.

— Știi ce cred eu? Că s-ar putea să existe legende sau povești din bătrâni legate de locul ăsta. Că are un trecut aparte, poate religios.

Marie a dat din cap în semn că nu știa.

— S-ar putea să știe tata ceva.

Întreaga zonă se afla în proprietatea familiei tatălui său încă din epoca Meiji. Și muntele alăturat aparținea familiei Akikawa. Nu era exclus să știe ceva despre groapă și templul *hokora*.

— Poți să-l întrebi?

Marie a strâmbat ușor din buze, în semn că o să-l întrebe la un moment dat. Apoi s-a gândit puțin și a adăugat în cuvinte:

— Dacă am ocazia.

— Aș vrea să am măcar un indiciu despre cine și de ce a săpat groapa asta.

— Poate ca să țină ceva închis înăuntru. De-asta or fi pus și bolovani deasupra.

— Crezi că au acoperit groapa cu bolovani ca să nu iasă ceva dinăuntru și au făcut templul *hokora* ca să se ferească de vreun blestem?

— Poate.

— Iar noi am destupat-o.

Marie a ridicat din nou din umeri.

Am condus-o până la lizieră. De acolo mi-a zis s-o las singură. Cunoștea bine drumul, așa că se descurca și pe întuneric. Nu voia să vadă nimeni cum o lua prin „pasajul secret”. Era o scurtătură pe care ținea s-o știe doar ea. Așa că am lăsat-o acolo și m-am întors acasă. Pe cer nu se mai vedea nicio geană de lumină. Se lăsase întunericul rece.

Când am trecut prin fața templului *hokora*, aceeași pasăre a scos același țipăt ascuțit. Dar de data aceasta nu m-am mai uitat în sus. Am mers drept înainte și m-am dus acasă. Mi-am pregătit apoi cina. În timp ce găteam, am băut un pahar de Chivas Regal, îndoit cu puțină apă. În sticlă mai rămăsese cam de un pahar. Era o noapte adâncă și liniștită. Norii parcă absorbeau toate sunetele din lume.

N-ar fi trebuit să destupi groapa.

Da, poate că Marie avea dreptate. Poate că n-ar fi trebuit să mă amestec. În ultima vreme parcă tot ce făceam era greșit.

Am încercat să mi-l imaginez pe Menshiki făcând dragoste cu Shōko Akikawa. Dezbrăcați, îmbrățișați într-un pat imens, printr-una din camerele din vila mare și albă. Desigur, asta se petrecea într-o lume care n-avea legătură cu mine și nu mă privea pe mine. Dar gândul la ei doi m-a tulburat. Parcă priveam un tren lung și pustiu care trece prin gară fără să oprească.

Într-un sfârșit m-a luat somnul și ziua de duminică s-a încheiat pentru mine. Am dormit dus, fără vise și fără să mă tulbure nimeni.

45. Ceva e pe cale să se întâmple

Dintre cele două picturi la care lucram simultan, prima pe care am terminat-o a fost *Groapa din pădure*. Am finalizat-o vineri, după prânz. Picturile sunt lucruri stranii – cu cât se apropie de finalizare, cu atât capătă propria lor voință, perspectivă, propriul lor glas. Iar când sunt gata, comunică acest fapt artistului (cel puțin mie așa mi se pare). Un simplu spectator – presupunând că ar exista – nu își dă seama dacă pictura e încă în lucru sau a ajuns la final. În cele mai multe cazuri, linia de demarcație între finalizat și nefinalizat este deseori una invizibilă. Dar artistul știe, pentru că lucrarea îi spune cu voce tare: „Gata, nu te mai atinge de mine”. Tot ce trebuie el să facă e să-i asculte glasul.

La fel s-a întâmplat și cu *Groapa din pădure*. La un moment dat s-a considerat gata și nu mi-a mai acceptat pensula. Ca o femeie satisfăcută sexual. Am dat pânza jos de pe șevalet, am pus-o pe podea și am sprijinit-o de perete. Apoi m-am așezat și eu pe podea și am privit vreme îndelungată pictura cu groapa acoperită pe jumătate.

Nu reușeam să identific motivul pentru care mă hotărâsem brusc s-o pictez și nici ce semnificație are. Pur și simplu așa mi-a venit să fac. E tot ce pot să spun. Mi se întâmplă asta uneori. Ceva – un peisaj, obiect sau om – pur și simplu mă captivează și atunci încep să-l aștern pe pânză. Fără un sens sau scop anume. Așa îmi vine.

Ba nu-i chiar așa, mi-am zis apoi. Nu așa mi-a venit și atât. *Ceva* mi-a cerut să fac această pictură. Mi-a cerut-o insistent. Asta m-a pus în mișcare, m-a făcut să apuc pensula și m-a împins de la spate ca s-o termin atât de repede. Sau poate că groapa avea propria ei voință și se folosisse de mine ca să se înfățișeze pe pânză – cu cine știe ce intenție. Așa cum și Menshiki îmi ceruse să-i pictez portretul, probabil cu o intenție anume.

Privind obiectiv și imparțial, nu ieșise deloc rău. Nu-mi dădeam seama dacă se putea numi chiar o operă de artă (nu vreau să-mi găsesc scuze, dar oricum nu pornisem cu gândul de a produce o operă de artă). Dar vorbind strict din punct de vedere tehnic, era executată aproape ireproșabil. Compoziția era perfectă, razele soarelui care se strecurau printre copaci și coloritul frunzelor căzute erau reproduse foarte realist. Pictura era extrem de detaliată și fidelă realității, dar în același timp avea un aer misterios, simbolic.

Tot stând și privind lucrarea finalizată, am avut o puternică senzație că în ea se presimte o mișcare. Privită doar la suprafață, nu era decât un peisaj care înfățișă o

„groapă din pădure”, așa cum spunea și titlul. De fapt, mai corect ar fi fost s-o numesc „reproducere”, nu „peisaj”. Practicam de multă vreme meseria de pictor și îmi folosisem tehnica dobândită de-a lungul timpului ca să reproduc fidel pe pânză acea imagine. Mai degrabă o *consemnasem* decât o pictasem.

Dar în ea *presimțeam o mișcare*. Îmi dădea senzația că ceva stă să se miște în cadrul aceluia peisaj. Ceva era pe cale să înceapă în orice moment. Atunci mi-am dat seama. Ce încercasem eu să surprind în acest tablou, sau ce *fusesem împins* să pictez, era tocmai această presimțire, acest aer.

Așezat pe podea, m-am îndreptat de spate și am privit din nou pictura.

Ce urma să se întâmple? Să se târască cineva sau ceva afară din gaura rotundă și întunecată, pe jumătate acoperită? Sau, din contră, să coboare cineva înăuntru? Am studiat mult timp pictura, dar n-am reușit să ghicesc ce avea să se întâmple. Doar am avut un presentiment puternic că urma să se producă o mișcare.

Din ce motiv, cu ce scop vrusese groapa asta s-o pictez? Încerca să-mi spună ceva? Să mă avertizeze de ceva? Parcă era o ghicitoare. Multe enigme, dar niciun răspuns. Aș fi vrut să i-o arăt lui Marie și s-o întreb ce crede. Ea poate că ar fi observat ceva ce mie îmi scăpa.

Vinerea era una din zilele când țineam cursurile de pictură în apropierea gării Odawara. Era și ziua în care o aveam ca elevă pe Marie. Poate reușeam să stau de vorbă cu ea după ce se termina cursul. Am urcat în mașină și m-am dus în oraș.

Am oprit mașina în parcare și, fiindcă mai aveam timp până la începerea cursului, am intrat într-o cafenea și am băut o cafea. Nu era un local luminos și funcțional ca Starbucks, ci o veche cafenea de pe o alee lăturalnică, ținută doar de bătrânul ei proprietar. Mi-a turnat o cafea amară și tare într-o ceașcă îngrozitor de grea. Din boxele vechi se auzea jazz de pe vremuri. Billie Holiday, Clifford Brown. Mai apoi, în timp ce mă plimbam pe o stradă comercială, mi-am amintit că mi se termină filtrele de cafea, așa că m-am oprit să cumpăr. Am găsit apoi un magazin cu discuri la mâna a doua, în care am intrat și am pierdut vremea uitându-mă la LP-uri vechi. Dacă stăteam bine să mă gândesc, de mult timp nu ascultam decât muzică clasică. Asta pentru că fonoteca lui Tomohiko Amada nu conținea decât discuri cu muzică clasică. Iar la radio nu ascultam decât știrile și prognoza meteo pe unde AM (din cauza reliefului zonei, nu prindeam deloc transmisiile FM).

Lăsasem în apartamentul din Hiroo toate CD-urile și LP-urile pe care le aveam – nu că ar fi fost cine știe ce colecție. Mă enervase gândul de a lua la mână toate cărțile, discurile și alte lucruri pe care le aveam eu, laolaltă cu toate lucrurile lui Yuzu, unul câte unul, și de a le împărți. Nu era doar enervant, ci practic imposibil. De exemplu, *Nashville Skyline* al lui Bob Dylan și albumul trupei The Doors care conținea „Alabama Song” ale cui erau? Nu mai conta acum care dintre noi le cumpărasem. Împărțiserăm aceeași muzică o anumită perioadă și ne petrecuserăm viața de zi cu zi ascultând-o împreună. Chiar dacă obiectele se puteau separa, amintirile care le însoțeau nu se puteau despărți. Așa că nu mi-a rămas decât să las totul în urmă.

Am căutat prin magazin *Nashville Skyline* și albumul de debut al trupei the Doors, dar n-am dat de niciunul. Poate că le-aș fi găsit pe CD, dar voiam să le ascult pe LP-urile de demult. Plus că acasă la Tomohiko Amada oricum nu exista CD-player. Nici măcar casetofon. Erau doar câteva pick-upuri. Tomohiko Amada părea să fie genul de om căruia îi displăceau dispozitivele noi. Probabil că nu se apropia nici la doi metri de un cuptor cu microunde.

Până la urmă am cumpărat două LP-uri pe care mi-au picat ochii. *The River* al lui Bruce Springsteen și un disc cu duete de Roberta Flack și Donny Hathaway. Ambele îmi trezeau nostalgia. De la un anumit punct renunțasem la muzica nouă și ascultam iar și iar doar muzica mea preferată veche. La fel și cu cărțile. Reciteam de nenumărate ori cărți citite demult. Nu mă interesa deloc ce se publica recent. Parcă la un moment dat timpul încremenise în loc.

Poate că timpul chiar încremenise în loc. Sau poate că se mai țâra înainte, deși orice evoluție încetase deja. Ca atunci când la restaurant se apropie ora de închidere și nu se mai acceptă comenzi. Și poate că eu eram singurul care nu observase.

Mi-au pus cele două albume într-o pungă de hârtie, le-am achitat, după care am intrat într-un magazin cu băuturi alcoolice din apropiere și mi-am luat niște whisky.

Am ezitat puțin, neștiind ce marcă să aleg, dar până la urmă am cumpărat Chivas Regal. Era mai scump decât celelalte, dar sigur s-ar fi bucurat Masahiko dacă îl aveam când mai trecea pe la mine.

Se făcea ora la care începea cursul, așa că am lăsat în mașină discurile, filtrele de cafea și sticla de whisky și am intrat în clădirea unde se țineau cursurile. Începeam la cinci cu ora de pictură pentru copii, la care participa și Marie. Dar n-am zărit-o. Mi s-a părut foarte straniu. Era pasionată de curs și, din câte știam eu, era prima dată când lipsea. Când am văzut că nu e, m-a cuprins neliniștea. Ba chiar simțeam că e ceva necurat la mijloc. Să fi pățit ceva? I se făcuse rău sau se întâmplase ceva neașteptat?

Cu toate acestea, le-am dat o temă simplă copiilor, i-am pus să picteze, mi-am exprimat părerea în legătură cu fiecare lucrare în parte și le-am dat sfaturi, totul ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Când s-a terminat ora, copiii au plecat acasă și a urmat cursul pentru adulți. S-a terminat și acesta fără niciun eveniment special. Am sporovăit vesel cu ei (nu e un lucru la care mă pricep prea bine, dar nu înseamnă că nu pot să-l fac). Apoi am avut o scurtă întrevedere cu directorul școlii de pictură în legătură cu programul viitor. Nu știa nici el de ce Marie Akikawa lipsise de la curs. Familia ei nu-l anunțase nimic.

După ce am plecat de la școală, am intrat într-un restaurant cu *soba* și am mâncat o porție caldă de *soba* cu *tempura*. Așa mă obișnuisem. Mergeam mereu la același restaurant și mâncam mereu *soba* cu *tempura*. Era una dintre micile mele plăceri. Am urcat apoi în mașină și m-am întors la casa din munți. Când am ajuns, ceasul era aproape nouă.

Telefonul nu avea mesagerie vocală (se pare că lui Tomohiko Amada nu-i plăceau nici astfel de aparate inteligente), așa că nu puteam ști dacă mă căutase cineva cât fusesem plecat. Am stat o vreme și am fixat cu privirea telefonul acela

vechi și simplu, dar nu mi-a spus nimic. Doar stătea acolo învăluit într-o tăcere neagră.

Am făcut o baie lungă și m-am încălzit bine. Mi-am turnat apoi ultimul pahar de Chivas Regal din sticlă, am pus două cuburi de gheață de la congelator și m-am dus în sufragerie. Sorbind din pahar, am pus pe platan unul din discurile pe care tocmai le cumpărasem. La început mi s-a părut cumva nepotrivit să răsune în sufrageria casei din vârful muntelui altă muzică decât cea clasică. De ani de zile aerul din încăpere se tot mulase doar pe ea. Dar muzica pe care o ascultam acum îmi era familiară mie, așa că, treptat, nostalgia a învins senzația de discordanță, într-un final, am simțit cum mi se relaxează tot trupul. Nici nu-mi dădusem seama că am mușchii încordați.

Când s-a terminat fața A a LP-ului cu Roberta Flack și Donny Hathaway și am început să ascult sorbind din pahar primul cântec de pe fața B („For All We Know”), a sunat telefonul. Ceasul arăta ora zece și jumătate. Telefonul nu suna niciodată la ora asta. Nici nu-mi venea să răspund. Însă felul în care suna avea în el ceva presant. Am lăsat paharul din mână, m-am dat jos de pe canapea, am ridicat acul de la pick-up și am răspuns.

— Alo? s-a auzit vocea lui Shōko Akikawa.

Am salutat-o.

— Îmi cer scuze că vă deranjez la ora asta, a zis ea cu o voce neobișnuit de încordată. Voiam să vă întreb ceva. Nu-i așa că Marie a lipsit astăzi de la cursul dumneavoastră de pictură?

I-am spus că da. Era o întrebare cam stranie. După ce Marie termina orele (la școala secundară locală de stat), venea direct la curs. De-asta apărea mereu îmbrăcată în uniformă. După curs, mătușa venea s-o ia cu mașina și se întorceau împreună acasă. Asta făceau mereu.

— N-o găesc pe Marie, a zis Shōko Akikawa.

— N-o găsiți?

— Nu e pe nicăieri.

— De când? am întrebat eu.

— A plecat de dimineață ca de obicei, zicând că se duce la școală. M-am oferit s-o conduc cu mașina până la gară, dar a zis că preferă să meargă pe jos. Ei îi place mult să se plimbe. Cu mașina în schimb, nu. O duc eu când riscă să întârzie, dar altfel coboară pe jos până în vale și ia apoi autobuzul până la gară. Azi-dimineață a plecat ca întotdeauna, la șapte și jumătate.

A zis totul dintr-o suflare, apoi a făcut o pauză. O auzeam în receptor cum își trage sufletul. Între timp am pus și eu în ordine informațiile pe care mi le dăduse.

Shōko Akikawa a continuat:

— Azi e vineri. E ziua în care merge direct la cursul de pictură după ce termină școala. Eu mă duc mereu s-o iau cu mașina când se încheie cursul. Dar azi mi-a spus să nu mă duc, fiindcă se întoarce cu autobuzul. Așa că nu m-am dus. Odată ce-a zis un lucru, n-o mai clintești din loc. În astfel de cazuri, ajunge de obicei acasă între șapte și șapte și jumătate. Apoi mâncăm. Dar azi s-a făcut opt, s-a făcut opt și jumătate și tot n-a venit. M-am îngrijorat și am sunat la școala de pictură să

întreb dacă a fost la curs. Mi-au spus că nu. Sunt cumplit de îngrijorată. S-a făcut zece și jumătate, iar ea tot nu s-a întors. N-a dat niciun semn. Așa că m-am gândit să vă sun pe dumneavoastră, poate știți ceva.

— N-am nicio idee unde ar putea fi, am zis eu. Chiar m-am mirat când am intrat azi în clasă și am văzut că nu e. Ea n-a mai lipsit până acum.

Shōko Akikawa a oftat adânc.

— Fratele meu încă n-a ajuns acasă. Nu știu când o să vină și nici nu pot să iau legătura cu el. Nu sunt nici măcar convinsă că se întoarce azi. Sunt singură acasă și nu știu ce să fac.

— Marie a plecat de dimineață îmbrăcată pentru școală? am întrebat eu.

— Da, era în uniformă, cu geanta pe umăr. La fel ca întotdeauna. Sacou și fustă. Dar nu știu dacă s-a dus sau nu la ore. E deja noapte târziu, nu mai am cum să aflui acum. Dar cred că s-a dus. Dacă ar fi lipsit fără învoire, m-ar fi anunțat de la școală. N-avea bani la ea decât pentru astăzi. Are telefon mobil, dar e închis. Bine, ei nu-i plac telefoanele mobile. Îl deschide doar atunci când are ea de dat un telefon. Mereu îi atrag atenția să-l țină deschis pentru orice eventualitate.

— Nu s-a mai întâmplat așa ceva până acum? Să vină noaptea târziu acasă?

— E chiar prima dată. Marie se duce la ore cu conștiinciozitate. Nu are prieteni apropiați și nici nu se dă în vânt după școală, dar respectă regulile. În școala primară a primit un premiu pentru prezență sută la sută. Din punctul ăsta de vedere, e foarte ascultătoare. Iar după școală vine mereu direct acasă. Nu umblă niciodată haihui.

Mătușa nu avea habar că Marie se strecura noaptea afară din casă.

— Ați remarcat ceva neobișnuit în dimineața asta?

— Nu. A fost o dimineață normală. A băut un pahar de lapte cald, a mâncat o felie de pâine prăjită și a plecat. Mănâncă exact același lucru mereu. I-am pregătit micul dejun ca de obicei. De dimineață n-a scos niciun cuvânt. Dar așa face mereu. Se mai întâmplă uneori să vorbească de nu-i mai tace gura, dar de obicei nici măcar nu răspunde la întrebări.

Pe măsură ce o ascultam, am început și eu să mă neliniștesc. Era aproape ora unsprezece și, evident, afară era beznă. Până și luna era acoperită de nori. Oare ce pățise Marie?

— Mă gândeam să mai aștept o oră și dacă tot nu reușesc să iau legătura cu ea, să sun la poliție, a zis Shōko Akikawa.

— Poate așa ar fi mai bine, am zis eu. Dacă vă pot ajuta cu ceva, vă rog să mă sunați fără nicio rețineră. Nu contează dacă e târziu.

Shōko Akikawa mi-a mulțumit și a închis. Am terminat whiskyul și am spălat paharul la chiuveta din bucătărie.

M-am dus apoi în atelier. Am aprins toate becurile ca să fac multă lumină în cameră, apoi am privit din nou *Portretul lui Marie Akikawa*, pus pe șevalet. Mai aveam puțin de lucru la el și era gata. Înfațișa una din ipostazele unei fetițe tăcute de treisprezece ani. Dar pe lângă siluetă, surprindea și câteva elemente din alcătuirea ei care nu se vedeau cu ochiul liber. Ce încercam eu să fac în lucrările

mele – cu excepția portretelor comerciale, desigur – era să scot la iveală aspectele ascunse vederii și să transpun într-o altă formă mesajele pe care acestea le trimit. Din acest punct de vedere, Marie Akikawa fusese pentru mine un model foarte interesant. În înfățișarea ei se ascundeau nenumărate aluzii, ca într-un trompe-l'oeil. Iar în dimineața aceea dispăruse. Parcă ea însăși fusese înghițită de acel trompe-l'oeil.

Am privit apoi *Groapa din pădure*, pusă pe podea. Tocmai ce o terminasem în după-amiază aceea. Și ea încerca să-mi spună ceva, dar în alt fel față de *Portretul lui Marie Akikawa*, abordându-mă dintr-o altă direcție.

Ceva e pe cale să se întâmple, am simțit din nou în timp ce priveam tabloul. Până după-amiază nu fusese decât ca o premoniție, dar acum începea să pătrundă în realitate. Nu mai era un simplu prezentiment. *Ceva deja se întâmpla*. Simțeam că dispariția lui Marie avea de-a face cu *Groapa din pădure*. Asta simțeam eu. Prin faptul că terminasem pictura în după-amiază aceea, ceva se activase, se pusese în mișcare. Și, ca urmare, Marie dispăruse.

Dar nu aveam cum să-i explic asta lui Shōko Akikawa. Dacă mă apucam să-i spun așa ceva, n-ar fi înțeles nimic și doar aș fi bulversat-o și mai tare.

Am ieșit din atelier, m-am dus în bucătărie și am băut câteva pahare de apă ca să-mi clătesc gura de whisky. Apoi am ridicat receptorul și am format numărul lui Meshiki.

A răspuns la al treilea apel. Am detectat în vocea lui o notă de încordare, de parcă aștepta un telefon important de la cineva. A părut puțin surprins că eu sunt cel care sună. Însă încordarea i-a dispărut într-o clipă din voce și a revenit la obișnuitul lui ton calm și liniștit.

— Îmi cer scuze că vă telefonez la ora asta, am zis eu.

— Nu-i nicio problemă. Oricum stau treaz până târziu și nu am ceva de făcut. Mă bucur că vă aud.

Am sărit peste alte politețuri și i-am explicat pe scurt că Marie dispăruse. Plecase de dimineață spunând că merge la școală și încă nu se întorsese acasă. Nu apăruse la cursul de pictură. Meshiki a părut surprins când a auzit asta. O vreme a rămas fără cuvinte.

— Aveți idee pe unde ar putea fi? m-a întrebat el.

— Niciuna, am răspuns. Vestea m-a luat ca din oală. Dumneavoastră?

— Nu, sigur că nu. Ea nu vorbește deloc cu mine.

Tonul lui nu conținea o emoție anume. Pur și simplu afirma un fapt.

— Ea oricum e un copil tăcut. Nu vorbește cum trebuie cu nimeni, am zis eu. În orice caz, doamna Akikawa e foarte speriată pentru că Marie nu s-a întors acasă nici la ora asta. Nici tatăl ei n-a sosit încă, e singură și nu știe ce să facă.

Meshiki a rămas din nou tăcut în receptor. Din câte îl știam eu, mi se părea extrem de ciudat să rămână în mod repetat fără cuvinte.

— Am cu ce să ajut? m-a întrebat el în cele din urmă.

— Știi că e foarte în pripă, dar ați putea veni încoace?

— La dumneavoastră acasă?

— Aș vrea să ne sfătuim puțin legat de asta.

Menshiki a lăsat să treacă o secundă, apoi a spus:

— Am înțeles. Vin imediat.

— Sper că nu aveți altă treabă.

— Nu, nimic care să se califice drept „treabă”. Ceva neimportant, a zis el și a tușit scurt, după care mi-a dat senzația că s-a uitat la ceas. Cam într-un sfert de oră sunt la dumneavoastră.

După ce am pus receptorul în furcă, m-am pregătit să ies din casă. Am tras un pulover pe mine, am scos geaca de piele și am pus alături de ea o lanternă mare. M-am așezat apoi pe canapea și am așteptat să sosească Jaguarul lui Menshiki.

46. Zidurile înalte și masive te fac să te simți neajutorat

Menshiki a ajuns la unsprezece și douăzeci. Când am auzit Jaguarul, mi-am pus geaca de piele și am ieșit din casă. L-am așteptat pe Menshiki să oprească motorul și să coboare din mașină. Era îmbrăcat cu o jachetă impermeabilă bleumarin, groasă și o pereche de blugi strâmți, negri. La gât avea un fular subțirel, iar în picioare, adidași din piele. Părul alb și bogat îi strălucea chiar și prin întuneric.

— Mergeți cu mine să cercetăm groapa din pădure?

— Sigur, a zis el. Credeți că are vreo legătură cu dispariția lui Marie?

— Nu știu încă. Doar că de ceva vreme am un presentiment rău că o să se întâmple ceva. Ceva legat de groapa aia.

Menshiki n-a mai întrebat nimic.

— Am înțeles. Mergem și vedem.

A deschis portbagajul Jaguarului și a scos un fel de felinar. A închis apoi portbagajul și a pornit alături de mine spre pădure. Era o noapte întunecată, fără lună și fără stele. Nu bătea nici vântul.

— Îmi cer scuze că v-am chemat la ora asta, am zis eu. Dar ceva îmi spunea că e mai bine să merg împreună cu dumneavoastră. M-am gândit că dacă s-ar întâmpla ceva, nu m-aș descurca singur.

A întins mâna și m-a bătut pe braț în semn de încurajare.

— Nu e nicio problemă. Nu vă faceți griji. Fac orice îmi stă în putință.

Am înaintat luminându-ne pașii cu lanterna și felinarul, atenți să nu ne împiedicăm de rădăcinile copacilor. Se auzea doar foșnetul frunzelor căzute, strivite sub tălpile noastre. Niciun alt sunet nu mai răzbătea din pădurea întunecată. Aveam senzația apăsătoare că suntem înconjurați de creaturi ascunse, care stau și ne pândesc cu răsuflarea tăiată. Întunericul adânc al nopții îți creează această iluzie. Dacă ne-ar fi văzut cineva, ne-ar fi luat drept profanatori de morminte ieșiți la prădat.

— Aș vrea să vă întreb ceva, a zis Menshiki.

— Ce anume?

— De ce credeți că groapa are legătură cu dispariția lui Marie?

I-am povestit că fusesem cu puțin timp înainte împreună cu ea să vedem groapa. Știa despre existența ei dinainte să-i spun eu ceva. Toată parcela aceea de pământ era terenul ei de joacă. Nu se întâmpla nimic în zonă fără ca ea să afle. I-am spus ce-mi zisese. *Trebuia să fi lăsat în pace locul ăsta. N-ar fi trebuit să destupi groapa.*

— Mi s-a părut că a simțit ceva aparte când a văzut groapa, am spus eu. Cum să zic... Ceva spiritual.

— Deci i-a stârnit interesul? a zis Menshiki.

— Exact. Era circumspectă, dar în același timp, ceva o atrăgea foarte tare. De-asta mi-e teamă să nu aibă vreo legătură cu dispariția ei. Dacă e înăuntru și nu mai poate să iasă?

Menshiki s-a gândit puțin, apoi m-a întrebat:

— I-ați spus asta mătușii ei? Doamnei Akikawa?

— Nu, încă nu i-am zis nimic. Ar fi însemnat să-i explic despre groapă, cum am ajuns s-o destupăm și de ce sunteți implicat în povestea asta. Ar fi trebuit să-i povestesc multe și nu știu dacă aș fi reușit să-i explic cum trebuie.

— Nu făceați decât s-o îngrijorați inutil.

— M-am gândit că s-ar complica și mai mult situația dacă se implică poliția și se arată interesați de groapă.

Menshiki m-a privit.

— Sunt implicați deja?

— Încă nu sunase la poliție când am vorbit cu ea. Dar între timp probabil că a semnalat dispariția ei. E deja foarte târziu...

Menshiki a încuviințat de câteva ori.

— E și normal. S-a făcut miezul nopții și fata ta de treisprezece ani nu s-a întors acasă. Nu știi nici unde s-a dus. Sigur că anunți poliția.

Am simțit însă din vocea lui că nu-l prea încânta implicarea poliției.

— Haide deocamdată să rămână doar între noi doi ce știm despre groapă. Ar fi mai bine să nu afle și alții. N-ar face decât să complice lucrurile, a zis Menshiki, iar eu i-am dat dreptate.

Pentru mine, cea mai mare problemă rămânea Comandorul. Era aproape imposibil să explic cuiva despre groapă fără să pomenesc de ideea apărută din ea în chip de Comandor. Așa cum spunea Menshiki, n-ar fi făcut decât să complice și mai mult lucrurile. (Oricum, cine m-ar fi crezut dacă îl dădeam în vileag pe Comandor? Mi s-ar fi pus sub semnul întrebării sănătatea mintală și atât.)

Am ajuns în fața micului templu *hokora* și am luat-o prin spatele lui. Am trecut prin iarba de pampas, culcată încă la pământ cu cruzime de șenilele excavatorului, și am ajuns la groapă. Am luminat mai întâi capacul. M-am uitat la poziția pietrelor puse deasupra pe post de greutate. Am observat că fuseseră puțin mutate din loc. După ce dădusem capacul la o parte împreună cu Marie și îl pusesem la loc, cineva venise, îl trăsese din nou, apoi încercase să pună pietrele la fel ca înainte. Diferența nu era mare, dar eu o vedeam.

— Se văd urme că cineva a dat pietrele la o parte și a scos capacul, am zis eu.

Menshiki mi-a aruncat o privire.

— Cineva adică Marie?

— Nu știu ce să zic. Nu ajunge nimeni pe aici din întâmplare, iar singura persoană în afară de noi care știe de existența gropii e ea. E foarte probabil să fi fost ea.

Sigur, și Comandorul știa despre groapă, că doar din ea ieșise. Dar el nu era decât o idee. O prezență fără formă. Nu trebuia să umble la pietre ca să intre.

Am luat pietrele de pe capac și am dat la o parte toate scândurile. De sub ele s-a ivit din nou groapa rotundă, de aproape doi metri în diametru. Părea mai mare și mai întunecoasă decât înainte. Dar și aceasta era o iluzie creată de negura nopții.

Ne-am așezat pe vine și am luminat-o cu lanterna și cu felinarul. Înăuntru nu era nimeni. Nu se zărea nimic. Nu era decât același spațiu cilindric și gol, înconjurat de pereți înalți din piatră. Însă ceva se schimbase. Scara se făcuse nevăzută. Scara metalică, rabatabilă, pe care o lăsaseră cei de la firma de grădinarit când veniseră cu excavatorul. Ultima dată o văzusem sprijinită înăuntru de perete.

— Unde o fi scara? am zis eu.

Am găsit-o numaidecât. Era puțin mai departe, culcată într-un tufiș de iarbă de pampas care scăpase netăvălit de șenile. Cineva o scosese din groapă și o aruncase acolo. Nu era grea, așa că nu-ți trebuia prea multă forță ca s-o muți din loc. Am luat-o și am lăsat-o la loc în groapă.

— Cobor eu, a zis Menshiki. Poate găsesc ceva.

— Sunteți sigur?

— Da, nu mi-e teamă. Am mai fost o dată în ea.

Spunând asta, Menshiki a pornit nonșalant în jos pe scară, cu felinarul în mână.

— Apropo, știți cât de înalt era zidul care despărțea Berlinul? m-a întrebat el în timp ce cobora.

— Nu știu.

— Trei metri, a zis el privind în sus către mine. Cam asta era înălțimea standard, cu unele variații din loc în loc. Un pic mai înalt decât groapa asta. Și avea vreo sută cincizeci de kilometri lungime. L-am văzut odată, pe vremea când Berlinul era separat între est și vest. A fost o privediște cutremurătoare.

Ajuns pe fundul gropii, Menshiki a luminat cu felinarul împrejur. Apoi a zis către mine:

— Zidurile se construiesc ca să-l protejeze pe om. Să-l protejeze de inamici sau de intemperii. Dar uneori sunt făcute cu scopul de a-l ține captiv între ele. Zidurile înalte și masive te fac să te simți neajutorat. Au un puternic impact vizual și psihic. Unele sunt înălțate chiar cu acest scop.

După aceea, Menshiki a rămas o vreme tăcut. Apoi a ridicat felinarul și a cercetat minuțios zidurile de piatră și fundul gropii. Cu perseverență, meticulos, ca un arheolog care cercetează o cameră de piatră din adâncurile unei piramide. Felinarul era mai puternic decât lanterna mea și lumina o zonă mult mai mare. Menshiki a părut să găsească ceva pe jos. S-a lăsat în genunchi și a inspectat îndeaproape acel lucru. De sus nu-mi dădeam seama despre ce e vorba. Nici el nu zicea nimic. Obiectul părea să fie foarte mic. S-a ridicat în picioare, l-a înfășurat în batistă și l-a băgat în buzunarul de la jachetă. Apoi a ridicat felinarul deasupra capului și s-a uitat spre mine.

— Urc, a zis el.

— Ați găsit ceva? l-am întrebat.

Menshiki n-a răspuns, ci a început să urce treptele cu atenție. La fiecare pas pe care îl făcea, scara scârțâia ușor sub greutatea lui. L-am urmărit cum se întoarce la suprafață, luminându-l cu lanterna. Privindu-l cum se mișcă, mi-am dat seama ce mușchi bine lucrați are. Nu făcea nicio mișcare inutilă. Își folosea doar mușchii de care avea nevoie. Când a ajuns la suprafață, s-a întins o dată, larg, apoi și-a scuturat cu grijă pământul de pe pantaloni. Nu că s-ar fi murdărit prea tare.

Menshiki a tras aer în piept și a zis:

— Odată ce ajungi jos, simți că te copleșesc zidurile, îți dau un sentiment de neputință. Am mai văzut un zid asemănător în Palestina, cu multă vreme în urmă. Era clădit de statul israelian, din beton și avea peste opt metri înălțime. În vârful avea sârmă prin care trecea curent de înaltă tensiune. Era lung de vreo cinci sute de kilometri. Poate că israelienii au considerat că trei metri nu erau suficienți, deși la trei metri și-ar fi atins scopul.

A lăsat felinarul pe pământ. Ne lumina intens picioarele.

— Apropo, și pereții din celulele de izolare de la Centrul de Detenție Tokyo aveau tot aproape trei metri, a zis Menshiki. Nu știu de ce, dar încăperile sunt foarte înalte. Zi după zi, nu vezi decât pereții aceia netezi de trei metri. N-ai la ce altceva să te uiți. Evident, nu decorați cu tablouri. Sunt goi. Îți dau senzația că ești pe fundul unei gropi.

L-am ascultat în tăcere.

— Am fost reținut o vreme acolo cu ceva timp în urmă. Nu v-am mai vorbit despre asta, nu?

— Nu, am zis eu.

Îmi spusese iubita mea că fusese în centrul de detenție, dar evident că nu i-am mărturisit.

— N-am vrut să auziți de la altcineva despre asta. Știți bine, zvonurile deformează adevărul ca să-l facă mai picant. De-asta și vreau să auziți adevărul din gura mea. Nu e o poveste prea plăcută, dar vă deranjează dacă v-o spun acum, în două vorbe?

— Sigur că nu. Povestiți-mi.

Menshiki a făcut o pauză, apoi a început istorisirea.

— Nu-mi caut scuze, dar nu aveam de ce să mă simt vinovat. Până acum mi-am încercat mâna la tot felul de afaceri. Aș putea spune că mi-am trăit viața asumându-mi multe riscuri. Dar nu sunt deloc prost. Sunt precaut din fire și nu mă amestec defel în chestiuni ilegale. Am întotdeauna grijă să trag această linie de demarcație. Dar partenerul de afaceri pe care s-a întâmplat să-l am la vremea aceea a fost neglijent și nesăbuit. M-a băgat într-o încurcătură cumplită. De atunci am evitat complet să mai lucrez cu cineva. Am ales să trăiesc doar pe răspunderea mea.

— Pentru ce ați fost anchetat?

— Tranzacții pe bază de informații privilegiate și evaziune fiscală. Adică infracțiuni economice. Până la urmă am fost găsit nevinovat, dar am fost pus sub acuzare. Procuratura m-a supus unei anchete minuțioase și m-au reținut mult

timp în centrul de detenție. Au tot prelungit perioada de arestare preventivă din diverse motive. Am stat atât de mult acolo, încât chiar și acum, când într-un loc împrejmuit de ziduri, mă cuprinde un sentiment de nostalgie. Cum spuneam și mai devreme, eu nu comiseseam absolut niciun fapt pentru care să fiu sancționat de lege. Asta era clar ca lumina zilei. Dar procuratura deja scrisese scenariul de punere sub acuzare, în cadrul căruia eu eram vinovat și nu erau dispuși să-l rescrie. Așa e sistemul birocratic. Odată ce s-a decis ceva, este aproape imposibil să-l mai schimbi. Dacă se merge contra curentului, cineva undeva trebuie să-și asume răspunderea. Așa se face că am ajuns să petrec mult timp într-o celulă de izolare de la Centrul de Detenție Tokyo.

— Cât de mult timp?

— Patru sute treizeci și cinci de zile, a zis Menshiki nonșalant. N-am să uit numărul ăsta toată viața.

Puteam să-mi imaginez cu ușurință ce înseamnă patru sute treizeci și cinci de zile petrecute într-o celulă de izolare.

— Dumneavoastră ați stat vreodată închis multă vreme într-un spațiu mic? m-a întrebat el.

I-am răspuns că nu. De când rămăsesem închis în cabina de marfa a camionului, devenisem foarte claustrofob. Nu puteam nici să iau liftul. Dacă aș fi fost pus într-o asemenea situație, aș fi cedat nervos imediat.

— Acolo am învățat cum să fac față spațiilor înguste, a zis Menshiki. M-am antrenat zilnic. Cât am stat acolo, am învățat câteva limbi străine. Spaniolă, turcă, chineză. În celula de detenție nu ți se permite să ai decât un număr limitat de cărți, dar dicționarele nu intrau în această categorie. Așa că arestul a fost o ocazie excelentă să studiez limbi străine. Din fericire, am o mare putere de concentrare și am putut să uit de existența zidurilor cât timp învățam. Absolut orice lucru are și o latură pozitivă.

Orice nor, oricât de gros și întunecat ar fi, are căptușeală de argint.

— Dar lucrurile de care mi-a fost groază până în ultima clipă au fost cutremurele și incendiile, a continuat Menshiki. Eram închis într-o cușcă și n-aș fi putut să fug dacă venea vreun cutremur sau incendiu. Când mă gândeam că aș putea să mor strivit sau ars de viu în spațiul acela îngust, nu mai puteam să respir. Frica asta n-am reușit s-o înfrâng. Mai ales când mă trezeam în miezul nopții.

— Dar ați rezistat, nu?

Menshiki a încuviințat.

— Sigur că da. Nu puteam să mă las învins de indivizii ăia. Nu mă puteam lăsa zdrobit de sistem. Dacă semnam hârtiile făcute de ei, puteam să ies din cușcă și să-mi reiau viața. Dar dacă semnam, se termina totul. Aș fi recunoscut ceva ce nu făcusem. Am ales să consider că sunt supus de sus, din ceruri la o mare încercare.

— În ora cât ați stat închis singur în groapă, asta ați rememorat?

— Da. Uneori trebuie să revin la punctul de plecare. La locul care m-a făcut să fiu așa cum sunt acum. Când ajungi într-un mediu comod, e foarte ușor să te complaci în el.

Ce om cu totul aparte, mi-am zis din nou, impresionat. Un om obișnuit, dacă

trece printr-o experiență urâtă, n-ar încerca s-o uite cât mai repede posibil?

Menshiki a băgat mâna în buzunarul de la jachetă și a scos batista.

— Am găsit asta în groapă, a zis el, apoi a desfăcut batista și a scos ceva mic din ea.

Era un obiect micuț din plastic. L-am luat și l-am luminat cu lanterna. Era o jucărioară în formă de pinguin, vopsită în alb și negru, de vreun centimetru și jumătate, care avea atașată o curelușă neagră din material textil. Genul de figurine pe care elevele și le pun la ghiozdan sau la telefonul mobil. Era curată și părea încă nouă-nouță.

— Nu era în groapă data trecută când am coborât. Sunt absolut sigur, a zis Menshiki.

— Asta înseamnă că a venit cineva ulterior și a scăpat-o acolo?

— Știi și eu? Cred că e un accesoriu pentru telefonul mobil. Iar curelușa nu e ruptă. Probabil că persoana respectivă a desfăcut-o. Aș zice că, cel mai probabil, n-a fost pierdută, ci scoasă intenționat și lăsată acolo.

— Adică cineva a coborât în groapă și a lăsat-o intenționat acolo?

— Sau i-a dat drumul de sus.

— Dar pentru ce? am întrebat eu.

Menshiki a clătinat din cap în semn că nu știe.

— Îmi imaginez că cineva a lăsat-o aici pe post de amuletă.

— Marie?

— Probabil. Nimeni altcineva nu s-ar fi apropiat de groapa asta.

— Să fi lăsat figurina pe post de amuletă?

Menshiki a clătinat din nou din cap.

— Nu știu. Dar fetele de treisprezece ani au tot felul de idei. Nu?

M-am uitat din nou la micul pinguin din mâna mea. Privindu-l acum, parcă semăna cu un talisman. În jurul lui plutea un aer de inocență.

— Dar cine să fi tras scara afară și să fi dus-o până acolo? Și de ce?

Menshiki a clătinat din cap în semn că n-are habar.

— În orice caz, după ce ajungem acasă, haideți să-i telefonăm lui Shōko Akikawa și s-o întrebăm dacă pinguinul îi aparține lui Marie, am propus eu. Sigur ne lămurește ea.

— Deocamdată vă rog să-l țineți dumneavoastră, a zis Menshiki.

Am încuviințat și l-am băgat în buzunarul de la pantaloni. Am acoperit iar groapa, lăsând scara sprijinită înăuntru de zidul din piatră. Am pus la loc și pietrele peste scânduri. Pentru orice eventualitate, mi-am întipărit din nou în minte poziția lor. Am pornit înapoi spre casă pe poteca din pădure. M-am uitat la ceasul de la mână și am văzut că se făcuse douăsprezece noaptea. Pe drum înapoi n-am scos nicio vorbă. Mergeam amândoi în tăcere luminând-ne pașii, fiecare cufundat în gândurile lui.

Când am ajuns acasă, Menshiki a deschis imensul portbagaj al Jaguarului și a pus la loc felinarul. S-a sprijinit apoi de el ca și cum avea în sfârșit răgaz să se liniștească și a privit un timp cerul. Era un cer întunecat, pe care nu se vedea nimic.

— Vă deranjează dacă intru puțin? m-a întrebat el. Nu cred că aş putea să stau liniştit dacă m-aş duce acasă.

— Sigur. Pofţiţi înăuntru. Nici eu nu cred că aş putea să adorm prea curând. Menshiki însă a rămas nemişcat. Părea că se gândeşte la ceva.

— Nu pot să-mi explic prea bine, am zis eu, dar tot am senzaţia că lui Marie i s-a întâmplat ceva rău. Iar asta *chiar undeva în apropiere*.

— Dar nu în groapă.

— Aşa s-ar părea.

— Ce lucru rău credeţi că i s-a întâmplat? m-a întrebat el.

— Asta nu ştiu. Dar mi-e să nu fi păţit ceva.

— Iar asta chiar undeva în apropiere?

— Da, am zis eu. Aici, aproape. Şi mă sâcâie faptul că scara era trasă din groapă. Cine a scos-o de acolo şi a ascuns-o într-adins în iarba de pampas? Ce înseamnă asta?

Menshiki s-a ridicat şi mi-a pus din nou mâna pe braţ. Apoi a zis:

— Aşa e. Nici eu n-am nici cea mai vagă idee. Dar nu rezolvăm nimic dacă stăm aici şi ne facem griji. Haideţi deocamdată să intrăm în casă.

47. Azi e vineri, nu?

Imediat cum am intrat în casă și mi-am scos geaca de piele, i-am telefonat lui Shōko Akikawa. A ridicat receptorul după al treilea apel.

— Ați mai aflat ceva? am întrebat-o.

— Nu, nimic. Nu m-a mai căutat nimeni, a zis ea cu vocea cuiva care nu reușește să respire normal.

— Ați anunțat și la poliție?

— Încă nu. Nu știu de ce, dar mi-am zis c-ar fi bine să mai aștept puțin până vorbesc cu ei. Poate mă trezesc totuși cu ea acasă...

I-am descris pinguinul găsit pe fundul gropii. Nu i-am explicat cum îl găsisem, doar am întrebat-o dacă Marie avea așa ceva.

— Marie își agățase o figurină la telefonul mobil. Din câte îmi aduc aminte, parcă aş zice că era un pinguin... Da, așa e. Sunt sigură că era un pinguin. O jucărioară din plastic. Cred că o primise cadou de la o gogoșărie. Nu știu de ce, dar avea mare grijă de ea. O ținea ca pe un talisman.

— Și are tot timpul mobilul la ea?

— Îl ține mai mereu închis, dar are grijă să-l aibă la ea. Nu răspunde la el, dar uneori mai sună ea cu vreo treabă, a zis Shōko Akikawa, apoi a tăcut câteva clipe. Ați găsit cumva pinguinul pe undeva?

Nu știam ce să-i răspund. Dacă îi mărturiseam adevărul, ar fi trebuit să-i spun despre groapa din pădure. Iar dacă se amesteca poliția, trebuia să le dau și lor explicații – niște explicații și mai convingătoare. Dacă aflau că găsisem acolo un obiect care îi aparținea lui Marie, polițiștii ar fi cercetat minuțios groapa și poate chiar ar fi demarat o căutare prin pădure. Ne-ar fi luat la bani mărunți și probabil ar fi adus în discuție și trecutul lui Menshiki. Asta n-ar fi ajutat cu nimic. N-ar fi făcut decât să complice lucrurile, așa cum zicea și el.

— Era pe jos, în atelier, am zis eu. Nu-mi plăcea să mint, dar nu puteam spune adevărul. L-am găsit când făceam curat și m-am gândit că poate o fi al ei.

— Sigur este, a zis mătușa ei. Ce credeți că ar trebui să fac? Să sun la poliție?

— Ați reușit să luați legătura cu fratele dumneavoastră, cu tatăl lui Marie?

— Încă nu, a zis cu greutate. Nu știu unde e. El oricum nu vine mereu acasă.

Păreau să existe multe lucruri complicate, dar nu era cazul să le aducem acum în discuție. I-am spus simplu că ar fi bine să înștiințeze poliția. Trecuse deja de miezul nopții și intraserăm în a doua zi. Nu era exclus ca Marie să fi avut chiar vreun accident. A spus că sună imediat la poliție.

— Apropo, tot nu răspunde la telefon?

— Nu. Am format numărul de mai multe ori, dar nu sună. Cred că îl ține închis. Sau poate i s-a descărcat bateria. Ori una, ori alta.

— Spuneți că a plecat de dimineată zicând că se duce la școală și de atunci nu s-a mai întors, nu?

— Da, a răspuns mătușa.

— Ceea ce înseamnă că ar trebui să fie și acum îmbrăcată în uniformă.

— Da, așa ar trebui. Sacou bleumarin, cămașă albă, vestă de lână bleumarin, fustă în carouri până la genunchi, șosete lungi, albe, mocasini negri. Și o geantă de umăr din vinilin, cu numele și emblema școlii. Haină groasă încă nu poartă pe deasupra.

— Poate avea și geanta cu ustensilele pentru pictură?

— Pe aceea o ține de obicei în vestiar la școală, pentru că îi trebuie la ora de arte. Vinerea o ia la plecare și merge cu ea la cursul dumneavoastră. Nu și-o aduce de acasă.

Așa arăta mereu când venea la ora de pictură. Sacou bleumarin, cămașă albă, fustă cadrilată, geantă de umăr din vinilin, traistă albă textilă cu ustensile pentru pictură. Mi-o aminteam bine.

— Deci nu mai avea altceva la ea, nu?

— Nu. Așa că nu putea să ajungă prea departe.

— Dacă se întâmplă ceva, vă rog să mă sunați oricând. Fără nicio jenă, indiferent de oră, am zis eu.

Mi-a spus că așa o să facă, apoi am închis telefonul.

Menshiki a stat alături, ascultându-ne conversația. Abia după ce am pus receptorul în furcă, și-a scos jacheta. Pe dedesubt avea un pulover negru cu decolteu în V.

— Al ei era pinguinul, nu? a zis el.

— Așa se pare.

— Ceea ce înseamnă că, la un moment dat, a coborât în groapă și l-a lăsat acolo, cu toate că pentru ea era un talisman prețios. Asta e concluzia, nu?

— Să-l fi lăsat acolo pe post de amuletă?

— Cel mai probabil.

— Dar ce anume să protejeze? Sau pe cine?

Menshiki a clătinat din cap.

— Asta nu știu. Dar Marie avea tot timpul la ea acest pinguin, în chip de talisman. Dacă l-a scos și l-a lăsat acolo intenționat înseamnă că a făcut-o cu un scop precis. Oamenii nu se despart de talismane cu una, cu două.

— Să fi vrut să protejeze ceva mai important decât ea însăși?

— Cum ar fi? a zis Menshiki.

Niciunul dintre noi nu a găsit vreun răspuns la întrebare.

Am rămas amândoi tăcuți un timp. Acele ceasului marcau trecerea timpului încet și sigur. Fiecare bătaie împingea câte puțin lumea înainte. Dincolo de geam se întindea bezna nopții. Nu detectam în ea nicio mișcare.

În momentul acela mi-am amintit deodată ceva ce-mi spusese Comandorul

legat de dispariția clopoțelului. „Oricum nu era al meu de la bun început. E mai degrabă un bun comun, care aparține locului. În orice caz, dacă a dispărut, trebuie să fi existat un motiv.”

Un bun comun, care aparține locului?

— Poate că Marie nu a lăsat figurina în groapă, am zis eu. Dacă groapa e conectată la un alt loc? Poate e mai degrabă un pasaj decât un spațiu închis. Și poate că atrage în ea tot felul de lucruri.

În momentul în care am spus cu voce tare ce-mi trecea prin cap, mi-a sunat foarte prostească ideea. Comandorul poate că mi-ar fi acceptat-o așa cum era. Dar în *lumea asta* nu se putea.

În jur s-a așternut o liniște adâncă.

— Unde să se poată ajunge din groapă? a zis Meshiki într-un sfârșit, ca pentru el. După cum bine știți, eu am petrecut o oră întreagă în ea. Într-o beznă totală, fără lanternă și fără scară. În liniștea aceea, mi-am concentrat toată atenția și m-am străduit cu toată puterea să-mi suprim existența trupească. Am încercat să mă reduc la conștiință pură. M-am gândit că așa aș putea răzbate oriunde, dincolo de zidurile de piatră. Am încercat asta de mai multe ori și când eram în celula de izolare din centrul de detenție. Dar n-am reușit să ajung nicăieri. A rămas un spațiu împrejmuț cu ziduri groase din piatră, din care nu puteam scăpa.

Poate că groapa își alege oamenii, m-am gândit eu deodată. Comandorul a ieșit din ea și a venit la mine. M-a ales pe mine ca adăpost. Poate că și Marie a fost *aleasă* de groapă. Dar, din cine știe ce motiv, Meshiki n-a fost.

— În orice caz, am zis, după cum vorbeam mai devreme, ar fi mai bine să nu le pomenim polițiștilor despre groapă. Cel puțin deocamdată. Dar a nu le spune că am descoperit figurina în ea înseamnă să ascundem dovezi. Dacă se întâmplă ceva și se află, nu ne-ar pune pe noi într-o situație cam urâtă?

Meshiki a cugetat o vreme, după care a spus răspicat:

— Haideti să nu suflăm nicio vorbă despre asta. N-avem încotro. Ați găsit-o pe jos în atelier. Mergem cu asta până în pânzele albe.

— Poate că cineva ar trebui să treacă pe la Shōko Akikawa, am zis eu. E singură acasă și speriată. Nu știe ce să facă. Încă n-a reușit să ia legătura cu tatăl lui Marie. Nu credeți că ar avea nevoie de sprijinul cuiva?

Meshiki s-a gândit o vreme cu o expresie serioasă pe chip, dar până la urmă a clătinat din cap.

— Eu n-am cum să mă duc. Nu sunt în postura să fac asta, plus că fratele ei se poate întoarce oricând. Nu ne cunoaștem și dacă...

Aici s-a oprit și a rămas tăcut.

Eu n-am comentat nimic.

Meshiki a rămas mult timp căzut pe gânduri, lovind ușor cu degetele în brațul canapelei. În timp ce se gândea, mi s-a părut că s-a înroșit ușor la față.

— Vă deranjează dacă mai rămân o vreme la dumneavoastră? m-a întrebat el puțin mai târziu. Poate sună doamna Akikawa.

— Sigur că nu. Oricum nu m-aș culca prea curând. Stați cât doriți. Puteți să rămâneți și peste noapte. Vă pregătesc un loc de dormit.

A spus că nu mă refuză.

— Ce ziceți de o cafea? l-am întrebat eu.

— Da, vă rog, a zis Menshiki.

M-am dus la bucătărie, am măcinat niște boabe și am pus de cafea la filtru. Când a fost gata, am mers cu ea în sufragerie și am băut împreună.

— E cazul să aprind focul în sobă, am zis eu.

Trecuse de miezul nopții și se făcuse rece în cameră. Era deja decembrie. Venise vremea să aprind focul în sobă.

Am băgat în sobă lemnele stivuite din timp într-un colț în sufragerie. Am aprins apoi focul cu chibritul și niște hârtie. Lemnele erau uscate bine și focul le-a cuprins numaidecât. Era prima dată când foloseam soba de când mă mutasem aici și mi-era teamă că poate nu trage bine coșul. Masahiko îmi spusese că ar trebui să fie în stare de funcționare, dar până nu încercam nu aveam cum să fiu sigur. Poate coșul era astupat de un cuib de păsări. Însă fumul a luat-o frumos în sus. Ne-am tras câte un scaun în fața sobei ca să ne încălzim.

— Focul de lemne e grozav, a zis Menshiki.

Mi-a trecut prin minte să propun un pahar de whisky, dar m-am răzgândit. Era mai bine să rămânem treji în noaptea asta. Cine știe, poate mai aveam nevoie să urcăm la volan. Am stat la gura sobei, ascultând muzică și privind dansul însuflețit al flăcărilor. Menshiki alesese un disc cu sonate pentru vioară de Beethoven. Georg Kulenkampff la vioară și Wilhelm Kempff la pian. Muzica perfectă de ascultat la început de iarnă, privind cum arde focul. Dar nu puteam să mă bucur de ea când mă gândeam că Marie e singură pe undeva și tremură de frig.

O jumătate de oră mai târziu a sunat Shōko Akikawa. Fratele ei, Yoshinobu Akikawa, venise acasă cu puțin timp în urmă și telefonase la poliție. Urma să vină cineva și să facă cercetări (la urma urmei, familia Akikawa era o veche familie de bogătași din zonă și poliția venea zburând dacă auzea de o posibilă răpire). Marie încă nu-i contactase și telefonul mobil tot nu-i mergea. Sunase în toate locurile la care se putea gândi – nu că ar fi fost prea multe –, dar nimeni nu știa unde e.

— Sper că Marie e în siguranță, am spus eu. Am rugat-o să mă sune dacă se mai întâmplă ceva și am închis.

Ne-am așezat la loc în fața sobei și am ascultat muzică clasică. De data aceasta, concertul pentru oboi de Richard Strauss, ales tot de Menshiki din raftul cu discuri. Era prima dată când îl ascultam. Stăteam amândoi căzuți pe gânduri, fără să spunem nimic, ascultând muzică și privind flăcărilor din sobă.

Pe la unu și jumătate mi s-a făcut deodată un somn cumplit. Îmi era tot mai greu să-mi țin ochii deschiși. Eram obișnuit să mă culc devreme și să mă scol devreme, așa că-mi venea greu să stau treaz până târziu.

— Încercați să dormiți, a zis Menshiki privindu-mi chipul. Mai rămân eu treaz un timp, în caz că sună doamna Akikawa. Eu nu prea am nevoie de somn și nu mi-e greu să stau treaz. Sunt așa de mult. Deci să nu vă faceți probleme din cauza mea. O să ascult muzică și o să privesc focul și o să am grijă să nu se stingă. Vă deranjează?

I-am spus că nu mă deranjează, desigur. Am mai adus un braț de lemne de sub streșina șopronului aflat lângă bucătărie și le-am stivuit în fața sobei. Ar fi ajuns până dimineață.

— Îmi cer scuze, dar mă duc să dorm un pic, i-am spus.

— Somn ușor, a zis el. Putem să dormim cu schimbul. Eu s-ar putea să ațipesc puțin în zori. O să rămân pe canapea, așa că ați putea să-mi aduceți o pătură?

I-am adus pătura pe care o folosea Masahiko Amada, o pilotă ușoară din puf și o pernă și i le-am aranjat pe canapea. Menshiki mi-a mulțumit.

— Am niște whisky, dacă doriți, i-am oferit eu.

Menshiki a scuturat din cap.

— Nu, în noaptea asta ar fi mai bine să nu beau. Cine știe ce se întâmplă.

— Dacă vi se face foame, vă rog să luați orice din frigider. Nu am cine știe ce, dar niște brânză și biscuiți sărați tot găsiți.

— Mulțumesc, a zis Menshiki.

L-am lăsat în sufragerie și m-am retras la mine în dormitor. M-am schimbat în pijama și m-am băgat în pat. Am stins veioza de la capul patului și am încercat să adorm, dar n-am reușit. Mi-era cumplit de somn, dar aveam senzația că o mică insectă își flutură aripile cu repeziciune prin capul meu și n-a fost chip să adorm. Se mai întâmplă.

M-am lăsat păgubaș, am aprins lumina și m-am ridicat în capul oaselor.

— Ce e, nu puteți să dormiți? a zis Comandorul.

M-am uitat prin încăpere și l-am văzut cocoțat pe pervaz. Era îmbrăcat în obișnuitele straie albe, încălțat cu pantofii lui ciudați, țuguiți la vârf, și cu sabia miniaturală la șold. Avea părul strâns cu grijă la spate. Arăta exact aidoma Comandorului ucis în pictura lui Tomohiko Amada.

— Nu pot să dorm, am spus.

— Fiindcă se petrec tare multe, a zis el. Oamenii nu mai pot să doarmă liniștiți.

— Nu v-am mai văzut de multă vreme.

— V-am mai zis, ideile nu înțeleg ce înseamnă „de multă vreme”.

— Oricum, ați venit la țanc. Voiam să vă întreb ceva.

— Ce anume?

— Marie Akikawa a dispărut de azi-dimineață și toată lumea o caută. Unde s-a dus?

Comandorul și-a înclinat capul într-o parte și a zis pe un ton domol:

— După cum știți, lumea oamenilor e guvernată de trei elemente: timp, spațiu și probabilitate. Ideile trebuie să rămână independente de oricare dintre aceste trei elemente. Ceea ce înseamnă că eu nu pot să mă implic în ele.

— Nu pricep prea bine ce spuneți, dar să înțeleg că nu știți unde e?

Comandorul n-a răspuns.

— Sau știți, dar nu puteți să-mi spuneți?

Comandorul s-a încruntat și a mijit ochii.

— Nu e vorba că fug de răspundere, dar ideile sunt supuse și ele multor constrângeri.

M-am îndreptat de spate și l-am privit drept în ochi.

— Uitați ce e, eu trebuie s-o salvez pe Marie Akikawa. E undeva și are nevoie de ajutor. Nu știu unde e, dar probabil că s-a rătăcit printr-un loc din care nu mai poate să iasă. Asta e senzația mea. Dar în momentul de față nu am nici cea mai vagă idee unde să mă duc și ce să fac. Cred însă că groapa din pădure are legătură cu dispariția ei. Nu pot s-o explic logic, dar știu că așa e. Dumneavoastră ați stat închis multă vreme în groapa aia. Cum ați ajuns să stați închis acolo, nu știu. Dar eu și Menshiki am venit cu excavatorul, am dat bolovanii la o parte și am destupat-o. *V-am eliberat* de acolo. Nu? Datorită nouă puteți acum să vă plimbați în voie prin spațiu și timp. Puteți să apăreți și să dispăreți după cum aveți chef. M-ați privit cât ați vrut și când făceam sex cu iubita mea. N-am dreptate?

— Cam da.

— Nu vă cer să-mi spuneți concret cum anume s-o salvez pe Marie Akikawa. Înțeleg că în lumea ideilor există tot felul de constrângeri și nu vă cer așa ceva. Dar n-ați putea să-mi dați măcar un indiciu? Dacă luați în calcul tot ce s-a întâmplat, puteți să faceți măcar acest gest de amabilitate, nu?

Comandorul a oftat din rărunchi.

— Mi-ar fi suficientă și o aluzie. Nu-mi propun să fac cine știe ce lucru de proporții, să înlătur purificarea etnică, să opresc încălzirea globală sau să salvez elefanții africani. Eu nu vreau decât să găsesc o fetiță de treisprezece ani care s-ar putea să fie închisă undeva, într-un spațiu mic și întunecat, și s-o aduc înapoi în lumea noastră. Atâta tot.

Comandorul a stat multă vreme cu brațele încrucișate și s-a gândit. Începea să ezite.

— Bine, a zis el. Având în vedere ce-ați spus, n-am încotro. O să vă dau un singur indiciu. Dar să știți că va fi nevoie de *niște* sacrificii. Vă convine?

— Ce sacrificii?

— Deocamdată nu pot să spun nimic. Dar aceste sacrificii nu vor putea fi evitate. Metaforic vorbind, *va trebui să curgă sânge*. Asta o să se întâmple. Rămâne de văzut în timp despre ce anume o să fie vorba. S-ar putea ca cineva să-și pună viața în joc.

— Nu mă deranjează. Dați-mi indiciul.

— Bun, a zis Comandorul. Azi e vineri, nu?

M-am uitat la ceasul de pe noptieră.

— Da, încă e vineri. Ba nu, s-a făcut sâmbătă.

— În cursul dimineții de sâmbătă, adică azi până în prânz, o să sune telefonul, a zis el. Cineva o să vă invite să faceți ceva. Să nu refuzați, orice ar fi. Ați priceput?

Am repetat mecanic ce-mi spusese:

— Azi în cursul dimineții o să sune telefonul și cineva o să mă invite să fac ceva. Nu trebuie să refuz.

— Exact. Este unicul indiciu pe care vi-l dau eu vouă. E chiar la granița care desparte limbajul „public” de cel „personal”.

Cu aceste ultime cuvinte, Comandorul a dispărut treptat. Mi-am dat seama la un moment dat că nu mai e pe pervaz.

Am stins veioza și de data aceasta m-a cuprins somnul relativ repede. Fâlfâitul

din capul meu se potolise. Chiar înainte să adorm m-am gândit la Menshiki, cum stătea la gura sobei. Probabil urma să rămână acolo singur și să se gândească până dimineața, cu grijă să nu se stingă focul. Evident, nu aveam cum să știu la ce se gândea el până în zori. Era un individ straniu. Dar, inutil de adăugat, și el era constrâns de timp, spațiu și probabilitate, la fel ca toți ceilalți oameni de pe lumea asta. Atâta vreme cât suntem în viață, nu putem scăpa de aceste constrângeri. Cu alte cuvinte, absolut toți trăim împresurați de ziduri groase.

Mi-am repetat din nou mecanic ce-mi spusese Comandorul. *Azi în cursul dimineții o să sune telefonul și cineva o să mă invite să fac ceva. Nu trebuie să refuz.* Apoi am adormit.

48. Spaniolii nu știu să navigheze în largul coastelor Irlandei

M-am trezit puțin după ora cinci și afară era încă întuneric. Mi-am pus un cardigan peste pijama și m-am dus în sufragerie. Menshiki dormea pe canapea. Probabil stătuse treaz până de curând, pentru că focul din sobă se stinsese, dar încă era cald în cameră. Stiva de lemne se micșorase. Menshiki dormea foarte liniștit, întins pe o parte, învelit în pilotă. Nici nu i se auzea respirația. Era manierat până și prin felul în care dormea. Aerul din încăperea părea să-și țină răsuflarea ca să nu-i tulbure somnul.

L-am lăsat să doarmă și m-am dus în bucătărie să pun de cafea. Am prăjit și niște pâine. M-am așezat apoi pe scaun la masă și am citit dintr-o carte începută, ronțâind din pâinea prăjită cu unt și bând cafea. Era o carte despre Invincibila Armada spaniolă. Războiul crâncen dintre regina Elisabeta și Filip al II-lea, în care era în joc destinul întregii nații. Nu știu de ce mă apucasem să citesc o carte despre luptele maritime din apele Angliei, petrecute în a doua jumătate a secolului al XVI-lea, dar m-a prins de cum o începusem și acum o devoram. Era o carte veche, găsită în biblioteca lui Tomohiko Amada.

Teoria general acceptată spune că Armada spaniolă a făcut o greșală tactică și a suferit o înfrângere de proporții în fața flotei engleze, lucru care a schimbat definitiv cursul istoriei mondiale, însă, de fapt, majoritatea pierderilor suferite de armata spaniolă nu au fost provocate de confruntarea directă (ambele flote au tras niște focuri de tun cumplite, dar nu și-au atins ținta), ci de naufragii. Spaniolii obișnuiți cu apele blânde ale Mării Mediterane nu au știut cum să navigheze prin locurile periculoase din largul coastelor Irlandei, s-au izbit de stânci și multe dintre corăbiile lor s-au scufundat.

Cât timp am stat eu la masă în bucătărie sorbind a doua ceașcă de cafea și parcurgând tristul destin al flotei spaniole, cerul a început să se lumineze la răsărit. Era sâmbătă dimineață.

Azi în cursul dimineții o să sune telefonul și cineva o să vă invite să faceți ceva. Nu trebuie să refuzați.

Mi-am repetat în minte spusele Comandorului și m-am uitat la telefon. Era tăcut. Probabil urma să sune. Comandorul nu mințea. Nu aveam de ales decât să stau și să aștept să sune.

M-am gândit la Marie Akikawa. Aș fi vrut s-o sun pe mătușa ei ca s-o întreb

dacă e teafară, dar era prea devreme. Trebuia să aștept cel puțin până la ora șapte ca să dau telefon. Oricum, dacă ar fi aflat ceva despre Marie, sigur m-ar fi sunat să-mi spună. Știa că sunt îngrijorat. Faptul că nu mă contacta însemna că nu se mai întâmplase nimic. Prin urmare, stăteam pe scaun în bucătărie și citeam despre Invincibila Armada, iar din când în când mă opream și mă holbam la telefon. Însă telefonul rămânea mut.

După ce s-a făcut ora șapte, am sunat la familia Akikawa. Shōko a răspuns imediat, de parcă stătea în fața telefonului și aștepta să sune.

— Încă n-am aflat nimic. Nu știu unde e, a zis ea mai întâi de toate.

Probabil că nu dormise mai deloc (sau chiar deloc). Oboseala îi răzbătea prin voce.

— Poliția s-a pus în mișcare? am întrebat-o eu.

— Da, au venit azi-noapte doi polițiști și am stat de vorbă cu ei. Le-am dat o fotografie, le-am descris cu ce era îmbrăcată... Le-am spus că nu e genul de copil care să fugă de acasă sau să umble noaptea prin oraș. Cred că deja au comunicat mai departe informațiile și au început căutările. Sigur, deocamdată nu se va face publică investigația.

— Dar încă n-au ajuns la niciun rezultat, nu?

— Nu. În momentul de față n-au niciun indiciu. Fac și ei ce pot, dar...

Am încercat s-o consolez și i-am spus că vreau să mă sune imediat dacă află ceva. Mi-a promis că așa o să facă.

Între timp, Menshiki se trezise, se duse la baie și se spăla pe față. S-a spălat apoi pe dinți cu periuța de rezervă pe care i-o pregătisem, s-a așezat în fața mea la masa din bucătărie și a băut din cafeaua amară și fierbinte. I-am oferit niște pâine prăjită, dar a refuzat. Poate din cauză că dormise pe canapea, părul lui alb și bogat arăta puțin ciufulit, dar asta doar în comparație cu felul în care arăta întotdeauna. Cel care stătea în fața mea era obișnuitul Menshiki, calm și îngrijit.

I-am relatat cu exactitate ce-mi spusese Shōko Akikawa.

— Instinctul îmi spune că în problema aceasta poliția n-o să fie de mare folos, a zis el după ce a ascultat până la capăt.

— De ce credeți asta?

— Marie nu e o fetiță obișnuită și nu avem de-a face cu o dispariție tipică a unei adolescente. De răpire nu cred să fie vorba. Așa că polițiștilor o să le fie greu s-o găsească prin metodele obișnuite.

Nu am comentat nimic legat de asta. Dar probabil că avea dreptate. Ne confruntam cu o ecuație cu multe necunoscute și aproape nicio cifră concretă. Trebuia să găsim cât mai multe cifre.

— Mai mergem o dată să vedem groapa? am propus eu. Poate a intervenit vreo schimbare.

— Mergem, a zis Menshiki.

Amândoi ne bazam pe înțelegerea tacită că *oricum altceva nu puteam face*. Mi-am dat seama că în lipsa noastră era posibil să telefoneze Shōko Akikawa sau să primesc invitația despre care îmi spusese Comandorul. Ceva însă îmi spunea că era încă prea devreme.

Ne-am pus jachetele pe noi și am ieșit. Era o dimineață foarte însorită. Vântul dinspre sud-vest împrăștiase norii care se zăreau cu o noapte în urmă. Bolta cerului era aproape nefiresc de înaltă și limpede. Aveam senzația că văd fundul unui izvor cristalin, răsturnat cu josul în sus. Din depărtare se auzea țâcănitul monoton al unui tren cu multe vagoane care înainta pe șine. În funcție de cât e aerul de limpede sau de cum bate vântul, se mai întâmplă uneori ca sunete din depărtare, pe care în mod normal nu le auzi, să răzbată nefiresc de clar. Așa era în această dimineață.

Am mers tăcuți pe poteca din pădure până la templul *hokora*, apoi am ajuns în fața gropii. Capacul arăta exact la fel ca în noaptea precedentă. Nici poziția pietrelor de deasupra lui nu se schimbă. Am scos împreună scândurile și am văzut că scara rămăsese acolo, sprijinită de perete. Înăuntru nu era nimeni. De data aceasta Menshiki n-a mai propus să coboare. În lumina puternică a soarelui se vedea bine în toate cotloanele și era clar că nu se schimbă nimic din noaptea trecută și până acum. Văzută ziua, groapa arăta cu totul altfel decât în timpul nopții. Nu avea nimic tulburător în ea.

Am acoperit-o la loc cu scândurile și am așezat pietrele deasupra. Am făcut apoi drum întors spre casă. Sub *porte-cochère* erau parcate una lângă alta Jaguarul argintiu al lui Menshiki, taciturn și imaculat, și Toyota Corolla mea, umilă și prăfuită.

— Mă retrag și eu în curând, a zis Menshiki oprindu-se în fața Jaguarului. Dacă mai stau, nu fac decât să vă încurc și deocamdată nu cred că am cu ce să fiu de folos. Vă deranjează?

— Sigur că nu. Mergeți acasă și odihniți-vă. Dacă se întâmplă ceva, vă telefonez imediat.

— Azi e sâmbătă, nu? a întrebat el.

— Da, e sâmbătă.

Menshiki a dat din cap, a scos cheia de la mașină din buzunarul jachetei de ploaie și a privit-o un timp. Părea că se gândește la ceva și că îi e greu să se hotărască. Am așteptat cât s-a gândit.

— Trebuie să vă mărturisesc ceva, a zis el până la urmă.

M-am sprijinit de portiera Toyotei și am așteptat să continue.

— E o chestiune personală și de aceea am ezitat mult, dar mă gândesc să v-o spun, în semn de curtoazie. Nu aș vrea să se creeze vreo neînțelegere inutilă... Cum să zic eu, am o relație foarte apropiată cu Shōko Akikawa.

— Adică una ca între un bărbat și o femeie? l-am întrebat eu direct.

— Da, a răspuns după o clipă și a roșit ușor. Poate vi se pare că lucrurile s-au derulat cam repede.

— Nu cred că problema e viteza.

— Așa e, a recunoscut el. Aveți dreptate. Problema nu e viteza.

— Problema..., am dat eu să zic și m-am oprit.

— Problema e motivul. Nu?

N-am răspuns, dar își dădea seama și el că tăcerea mea însemna că da.

— Aș vrea să înțelegeți că eu nu mi-am făcut de la început vreun calcul să o

apuc în această direcție. Lucrurile s-au desfășurat firesc. Totul s-a întâmplat fără să-mi dau seama. Nu știu dacă mă credeți.

Am oftat și i-am spus sincer:

— Ce știu este că, dacă ați fi plănuit-o de la început, sigur v-ar fi fost foarte ușor. Și n-o spun ironic.

— Aveți dreptate, a zis Menshiki. Recunosc asta. *Probabil* că mi-ar fi fost nu chiar ușor, ci nu prea greu. Dar nu așa s-a întâmplat.

— Adică ați văzut-o pe Shōko Akikawa pentru prima dată și pur și simplu v-ați îndrăgostit?

Menshiki a strâns ușor din buze, încurcat.

— M-am îndrăgostit? Sincer să fiu, n-aș putea să pretind asta. Ultima dată când m-am îndrăgostit – presupun că asta s-a întâmplat – a fost acum foarte multă vreme. Nici nu-mi mai amintesc cum era. Dar pot spune cu siguranță că mă simt, ca bărbat, foarte atras de ea.

— Făcând abstracție de Marie?

— Greu de spus. Marie a fost motivul pentru care ne-am cunoscut de la bun început. Dar cred că și dacă nu ar fi existat Marie, tot așa fi fost atras de ea.

Așa să fie oare? m-am întrebat eu. Ar putea un bărbat cu o minte atât de complicată ca a lui Menshiki să fie *puternic* atras de o femeie atât de senină și fără griji ca Shōko Akikawa? Și totuși nu puteam să mă pronunț, pentru că inima omului o apucă pe căi neașteptate. Mai ales când intră și sexul în ecuație.

— Am înțeles, am zis eu. Oricum, vă mulțumesc că ați fost deschis și mi-ați spus. Eu cred că sinceritatea e cea mai bună.

— Așa sper să fie.

— Adevărul e că Marie știe deja de relația voastră. A și discutat cu mine despre asta. Acum câteva zile.

Menshiki a fost puțin surprins când a auzit.

— E un copil intuitiv, a zis el. Eu n-am vrut să las să se vadă nimic.

— E un copil *foarte* intuitiv. Dar și-a dat seama din comportamentul mătușii. Nu e vina dumneavoastră.

Shōko Akikawa era o femeie inteligentă, binecrescută, care putea să-și controleze sentimentele într-o anumită măsură, dar nu avea o mască solidă pe chip. Iar Menshiki știa asta, desigur.

— În cazul acesta... credeți că dispariția ei are vreo legătură cu faptul că și-a dat seama?

Am clătinat din cap.

— N-am de unde să știu. Tot ce pot să spun e că ar fi bine să stați de vorbă cu doamna Akikawa. Acum e derutată și îngrijorată de dispariția lui Marie. Sigur are nevoie de ajutorul și încurajarea dumneavoastră. Mare nevoie.

— Am înțeles. O să iau legătura cu ea imediat ce ajung acasă.

Spunând asta, Menshiki a căzut din nou pe gânduri.

— Sincer să fiu, a reînceput el oftând, nu cred că m-am îndrăgostit. E puțin altfel. Oricum nu sunt croit pentru așa ceva. Dar nu-mi dau seama nici eu prea bine dacă, fără Marie, Shōko m-ar mai fi atras. Nu prea pot să trag o linie de

demarcație.

Am rămas tăcut.

— Dar nici n-a fost ceva calculat dinainte, a continuat el. Mă credeți?

— Domnule Menshiki, am zis eu. Nu pot să-mi explic de ce, dar vă consider un om sincer.

— Mulțumesc, a zis și a schițat un zâmbet.

A fost un zâmbet cam încurcat, dar și măgulit în același timp.

— Pot să fiu un pic și mai sincer? a întrebat.

— Sigur.

— Uneori mă simt gol, mi s-a destăinuit el. Pe buze încă îi mai flutura un zâmbet palid.

— Gol?

— Ca un om găunos. Poate o să vă par înfumurat, dar eu unul m-am considerat dintotdeauna un tip destul de deștept și capabil. Sunt foarte intuitiv, am putere de judecată și de decizie. Sunt înzestrat și cu o constituție fizică bună. Nu dau greș, orice aș face. De fapt, chiar am obținut mereu ce mi-am dorit. Sigur, chestiunea cu centrul de detenție se califică în mod clar drept un eșec, dar este una dintre puținele excepții. În tinerețe mă credeam în stare de orice. Consideram că în viitor pot să devin un om aproape perfect. Că voi putea ajunge undeva sus de tot, de unde să privesc în jos către întreaga lume. Dar acum că am trecut de cincizeci de ani, când stau în fața oglinzii și mă privesc, nu descopăr în ea decât un om găunos. Un nimic. Un om împăiat, așa cum spune T.S. Eliot.

Nu știam ce să zic, așa că am tăcut.

— Uneori cred că întreaga mea viață a fost greșită. Că la un moment dat am virat într-o direcție greșită și de atunci am făcut doar lucruri fără sens. Tocmai de aceea, așa cum v-am mai spus, de multe ori când mă uit la dumneavoastră mă simt invidios.

— Ca de exemplu, pentru ce? l-am întrebat eu.

— Pentru că aveți puterea de a vă dori lucruri pe care nu le obțineți. Eu unul nu mi-am dorit decât lucruri pe care să le pot obține.

Probabil se referea la Marie. Era singurul lucru pe care nu-l putea obține, oricât și l-ar fi dorit. Însă n-am putut să comentez nimic legat de asta.

Menshiki s-a urcat agale în mașină, a lăsat geamul, mi-a mulțumit, a pornit motorul și a plecat. Am petrecut mașina cu privirea până a dispărut, apoi am intrat în casă. Se făcuse ora opt.

Telefonul a sunat pe la zece și ceva. Era Masahiko Amada.

— Știu că te iau din scurt, a zis el, dar sunt în drum spre Izu să-l văd pe tata. Vii cu mine? Ziceai că vrei să-l întâlnești, nu?

Mâine în cursul dimineții o să sune telefonul și cineva o să vă invite să faceți ceva. Nu trebuie să refuzați.

— Sigur, vin și eu, am răspuns.

— Tocmai am intrat pe autostrada Tōmei. Te sun din spațiul de servicii Kōhoku. Cred că ajung la tine cam într-o oră. Te iau și mergem la Izukōgen.

— A apărut vreo urgență?

— M-au sunat să-mi spună că nu e într-o stare prea bună, așa că m-am hotărât

să merg pe la el. Oricum azi nu aveam treabă.

— Dar sigur nu te deranjează să vin cu tine? E un moment mai delicat, iar eu nu sunt un membru al familiei.

— Nu mă deranjează, stai liniștit. Oricum nu are alte rude care să-l viziteze. Cu cât suntem mai mulți, cu atât mai bine.

Am pus receptorul în furcă și am dat roată cu privirea prin încăpere. Mă gândeam că poate e pe undeva Comandorul, dar nu l-am văzut. Îmi făcuse prevestirea și dispăruse. Probabil hoinărea în chip de idee printr-un tărâm fără timp, spațiu și probabilitate. Dar cineva mă sunase și mă invitase să fac *ceva*. Până aici, prevestirea lui se adevărase. Mă îngrijora să plec de acasă cât încă nu știam unde e Marie, dar nu aveam încotro. Îmi dăduse indicații clare să nu refuz, orice ar fi. Pe Shōko Akikawa puteam deocamdată s-o las în seama lui Menshiki. Era responsabilitatea lui.

Cât l-am așteptat pe Masahiko să apară, m-am așezat pe fotoliu în sufragerie și am reluat lectura cărții despre Invincibila Armada. Spaniolii care și-au abandonat corăbiile naufragiate și abia au răzbit cu viață până pe coasta Irlandei au fost uciși de localnici. Oamenii săraci care trăiau în apropierea țărmului i-au ucis și pe soldați, și pe marinari, ca să le ia lucrurile. Spaniolii se așteptau de la irlandezi să-i ajute, pentru că erau catolici ca și ei, dar foamea a biruit solidaritatea religioasă. Corăbiile încărcate cu bogății menite să-i cumpere pe englezii cu trecere după debarcarea în Anglia s-au scufundat în larg. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu comorile.

Volvo-ul vechi și negru al lui Masahiko s-a oprit în fața casei pe la unsprezece fără ceva. Mi-am pus geaca de piele cu gândul la aurul spaniolilor ajuns pe fundul mării și am ieșit.

Traseul ales de Masahiko ne-a purtat pe drumul privat cu taxă Hakone Turnpike până la Izu Skyline, apoi din Amagikōgen în jos spre Izukōgen. Zicea că e cea mai rapidă variantă având în vedere aglomerația de sfârșit de săptămână, dar chiar și așa șoseaua era plină de turiști. Încă nu se încheiase sezonul frunzelor ruginii, iar pe șoselele de munte circulau mulți șoferi de ocazie neexperimentați, așa că drumul a durat mai mult decât ne așteptam.

— Tatăl tău e în stare gravă? l-am întrebat eu.

— Oricum nu mai are mult, a zis Amada pe un ton detașat. Dacă e s-o zic pe-aia dreaptă, e doar o chestiune de timp. E practic decrepit. Nu mai poate să mănânce și s-ar putea ca în cele din urmă să facă pneumonie de aspirație. Dar dorința lui a fost să nu fie trecut pe dietă lichidă sau perfuzii. Pe scurt, vrea să fie lăsat să moară în pace dacă nu se mai poate hrăni singur. A lăsat asta în scris cu semnătură, prin intermediul unui avocat, pe când era încă lucid. Așa că nu e conectat la niciun aparat care să-l țină în viață artificial. Ar putea muri oricând.

— Și ești pregătit să moară în orice moment.

— Da.

— Urâtă treabă.

— Moartea e o treabă importantă. Nu pot să mă plâng.

Volvo-ul vechi încă mai avea casetofon. În torpedo era un munte de casete, dar Masahiko a luat-o pe prima care i-a căzut în mână și a băgat-o în casetofon fără să se uite ce e. Conținea hituri din anii optzeci. Duran Duran, Huey Lewis.

— Zici că evoluția s-a oprit în loc în mașina asta, i-am zis eu când trupa ABC a început să cânte „The Look of Love”.

— Mie nu-mi plac CD-urile. Sunt prea strălucitoare și poate că merg agățate la streășină ca să alunge ciorile, dar nu sunt bune de ascultat muzică. Sunetul îți zgârie urechile, iar mixarea e nenaturală. Nu-mi place nici că nu sunt împărțite în fața A și fața B. Încă mai am mașina asta doar ca să pot asculta muzică pe casetă. Mașinile noi nu mai au casetofon. Toată lumea face ochii mari când mă aude. Dar asta e. Am ditamai colecția de înregistrări de la radio și nu vreau s-o irotesc.

— Nu credeam că o să mai ascult vreodată în viața asta „The Look of Love” de ABC.

— Nu-i așa că-i o melodie frumoasă? a zis el privind-mă întrebător.

Am traversat munții din Hakone vorbind despre muzica pe care o ascultam la radio în anii optzeci. La fiecare cotitură, coamele verzi al muntelui Fuji ni se iveau în față.

— Ce familie ciudată, am zis eu. Tatăl ascultă doar LP-uri, iar fiul se încăpățânează cu casetele.

— Hai că nici tu nu ești chiar în pas cu vremurile! Ba ești și mai în urmă. Tu nici n-ai telefon mobil, nu? Nici nu folosești internetul. Eu am și mobil, iar dacă vreau să aflu ceva, caut pe Google. Ba am chiar și un Mac la serviciu și pentru programele de design. Eu sunt mult mai evoluat social decât tine.

În acel moment a început Bertie Higgins cu „Key Largo”. O alegere muzicală foarte interesantă pentru o persoană evoluată social.

— Te vezi cu cineva în ultima vreme? l-am întrebat, schimbând subiectul.

— Te referi la femei?

— Da.

Masahiko a ridicat ușor din umeri.

— Nu pot să spun că e totul ca pe roze. Ca de obicei. Dar am observat o chestie ciudată de curând, care a înrăutățit și mai mult lucrurile.

— Ce chestie ciudată?

— Partea dreaptă și partea stângă a chipului unei femei sunt diferite. Știi asta?

— Chipul uman nu e deloc simetric, am zis eu. Nici sânii, nici testiculele nu sunt identice ca mărime și formă. Orice pictor știe măcar atâta lucru. Corpul uman e asimetric, ceea ce îl și face interesant.

Masahiko a clătinat din cap de câteva ori fără să-și dezlipească ochii de la drum.

— Normal că știu. Dar eu mă refeream la altceva. Nu la ceva care ține de fizionomie, ci de personalitate.

Am așteptat să continue.

— Acum vreo două luni, i-am făcut o poză tipei cu care mă vedeam. Am fotografiat-o de aproape, din față, cu un aparat foto digital. Am deschis poza pe un

monitor mare de la serviciu. Și nu știu de ce, dar i-am împărțit chipul pe din două, chiar pe mijloc. Am șters jumătatea dreaptă și m-am uitat doar la stânga, apoi am șters stânga și m-am uitat doar la dreapta. Pricepi ce zic?

— Pricep.

— Și uitându-mă eu bine, am observat că în cele două jumătăți părea să fie cu totul alt om. Ca răufăcătorul din *Batman*, care are jumătate de chip complet diferită de cealaltă. Cum îi zicea, Două-Fețe?

— N-am văzut filmul.

— Să-l vezi. Chiar e interesant. Așa, când am observat chestia asta, m-am cam speriat. Ar fi trebuit să mă potolesc atunci, dar am alcătuit un chip doar din jumătatea stângă și unul doar din dreapta. Am luat câte o jumătate și am răsucit-o. Am creat un chip compus doar din partea dreaptă și unul doar din stânga. Pe computer e simplu. Au rezultat două femei cu personalități complet diferite. Am rămas șocat. Concluzia e că într-o femeie se ascund de fapt două. Te-ai gândit vreodată la asta?

— Nu, am răspuns.

— Am încercat același lucru cu mai multe femei. Am adunat fotografiile frontale și am făcut un montaj asemănător pe computer cu stânga și cu dreapta. Rezultatele au fost grăitoare. Există mici variații, dar majoritatea au un chip pe stânga și unul pe dreapta. Iar odată ce am observat asta, am simțit că nu mai știu nimic despre femei. De exemplu, când fac sex, nu știu dacă o am în brațe pe femeia din partea dreaptă sau pe cea din stânga. Presupunând că e cea din dreapta, cea din stânga unde e, ce face și la ce se gândește? Dacă e cea din stânga, atunci cea din dreapta unde e, ce face și la ce se gândește? Iar odată ce încep să gândesc așa, lucrurile se complică major. Pricepi ce spun?

— Nu prea pricep, dar îmi dau seama că se complică lucrurile.

— Chiar se complică.

— Ai încercat și cu chipuri de bărbați? I-am întrebat eu.

— Da, dar la ei nu se întâmplă același lucru. Diferențe drastice apar doar la femei.

— Poate ar fi bine să te duci la un psihiatru sau la un terapeut și să-i ceri sfatul, am zis eu.

Masahiko a oftat.

— Și eu care m-am considerat mereu un om foarte normal...

— Asta e un gând periculos.

— Să mă consider normal?

— Scott Fitzgerald scria într-unul din romanele lui că nu trebuie să ai încredere în cei care se declară normali.

Masahiko a cugetat câteva clipe.

— Asta ce vrea să spună? Că oricât de banal ai fi, ești de neînlocuit?

— Poți s-o iei și așa.

Masahiko a rămas tăcut o vreme, cu mâinile pe volan. Apoi a zis:

— În orice caz, vrei să încerci și tu?

— După cum știi, eu fac portrete de multă vreme și pot să spun că mă pricep la

felul în care e alcătuit un chip. M-aș numi chiar expert. Dar nu m-am gândit niciodată că partea dreaptă și partea stângă a unui chip ar putea reflecta personalități diferite.

— Dar tu ai pictat numai bărbați, nu?

Masahiko avea dreptate. Nu primisem niciodată o comandă pentru un portret de femeie. Nu știu de ce, dar lucrasem doar portrete de bărbați. Unica excepție era Marie, dar ea nu se putea numi femeie, ci mai degrabă copil. Plus că lucrarea nu era încă gata.

— Bărbații și femeile sunt complet diferiți, a zis Masahiko.

— Uite, vreau să te întreb ceva, am zis eu. Spui că la majoritatea femeilor, personalitatea afișată în partea stângă a chipului diferă de cea din dreapta.

— Da. Asta e concluzia la care am ajuns.

— Și ție care jumătate îți place mai mult? Sau care *îți place mai puțin?*

Menshiki a căzut pe gânduri o vreme, apoi a spus:

— Nu e vorba că aș prefera mai mult o parte decât alta. Nu se pune problema că una e mai luminoasă și alta mai întunecată sau că una e mai frumoasă și cealaltă mai puțin frumoasă. Concluzia e că dreapta și stânga sunt *diferite*. *Faptul în sine*, că sunt diferite, mă nedumerește și uneori chiar mă sperie de-a binelea.

— Ce spui tu mie îmi sună a tulburare obsesiv-compulsivă.

— Așa îmi sună și mie când mă aud vorbind, a zis Masahiko. Dar *chiar* așa e. Încearcă și tu.

I-am zis că o să încerc, dar nu aveam intenția s-o fac. Aveam și așa destule probleme pe cap. Nu mai voiam și alte necazuri.

Am vorbit apoi despre Tomohiko Amada și despre perioada petrecută în Viena.

— Tata zicea că l-a auzit pe Richard Strauss dirijând o simfonie de Beethoven, a spus Masahiko. Orchestra era Filarmonica din Viena, evident. A fost un concert absolut extraordinar. E unul dintre puținele episoade din Viena pe care le-am auzit direct din gura lui.

— Ți-a mai povestit și altceva despre cum a fost acolo?

— Doar chestii fără importanță. Despre mâncare, băutură și muzică. Lui chiar îi plăcea muzica. Nu mi-a povestit nimic mai mult. Absolut nimic despre pictură sau politică și nici despre femei.

Masahiko a tăcut o vreme, dar apoi a continuat.

— Poate n-ar fi rău să-i scrie cineva biografia. Sigur ar ieși o carte interesantă. Dar n-are cine s-o facă, pentru că nu prea există informații personale despre el. Prieteni nu și-a făcut, familia și-a neglijat-o, a stat singur cuc în vârful muntelui și a lucrat. Singurul cu care avea o oarecare legătură era un dealer pe care îl știa de mult. Nu vorbea cu nimeni. N-a scris nicio scrisoare. Nu există suficient material pentru o biografie. Viața lui e plină de goluri, ca un șvaițer cu mai multe găuri decât miez.

— A lăsat în urma lui doar lucrări.

— Da, lucrări și aproape nimic altceva. Probabil că asta și-a dorit.

— Și tu ești unul dintre lucrurile pe care le-a lăsat în urmă, am zis eu.

— Eu? a zis Masahiko și s-a uitat mirat la mine, dar apoi și-a îndreptat imediat privirea la drum. Asta așa e. Acum că zici, ai dreptate. Sunt și eu un lucru lăsat de tata în urma lui. Nu că așa fi cine știe ce.

— Dar ești de neînlocuit.

— Așa e. Oi fi eu banal, dar sunt de neînlocuit. Uneori mă întreb dacă nu era mai bine să fi fost tu fiul lui Tomohiko Amada. Ai fi fost mai potrivit.

— Termină! am zis eu râzând. Nimeni n-ar fi potrivit pentru rolul ăsta.

— Poate, a zis Masahiko. Dar cred că, spiritual, tu ai fi fost un moștenitor mai reușit decât mine.

În acel moment mi-am amintit deodată de *Uciderea Comandorului*. Era oare un lucru pe care eu îl „moștenisem” de la Tomohiko Amada? El să mă fi condus în pod, ca să descopăr tabloul? Se folosea de el ca să-mi ceară ceva?

La casetofon era Deborah Harry cu „French Kissin’ in the USA”, o muzică de fundal nicidecum potrivită pentru conversația noastră.

— Cred că e groaznic de greu să-l ai ca tată pe Tomohiko Amada, nu? am zis eu pe șleau.

— La un moment dat în viață pur și simplu am tras linie. Așa că nu mi-e atât de greu pe cât crede toată lumea. Și eu trăiesc din artă, dar talentul meu și al tatei sunt de cu totul alt nivel. Atât de diferite, încât nici nu-mi mai pasă. Ce-mi vine greu nu e să am ca tată un pictor renumit, ci faptul că nici până în ultima clipă nu și-a deschis sufletul față de mine, copilul lui. Că n-a stat de vorbă cu mine.

— Nici măcar ție nu ți-a spus ce avea pe suflet?

— Nici pomeneală. Atitudinea lui a fost ceva de genul: „Ți-am dat jumătate din ADN-ul meu, altceva n-am ce să-ți dau. Mai departe e treaba ta cum te descurci”. Dar legătura dintre doi oameni nu se rezumă doar la ADN, nu? Nu i-am cerut să fie călăuza mea în viață, dar așa fi vrut să existe măcar un pic de conversație între noi, ca între tată și fiu. Așa fi vrut să-mi spună măcar două vorbe despre experiențele pe care le-a avut sau despre ce gândea.

Îl ascultam în tăcere.

Cât am stat la un semafor lung, și-a scos ochelarii de soare Ray-Ban cu lentile închise și i-a șters cu batista. Apoi mi-a zis:

— Impresia mea e că tata ascunde niște secrete apăsătoare, pe care vrea să le ia cu el când o fi să părăsească lumea asta. Zici că are în suflet un seif în care își ține secretele. L-a încuiat, iar cheia ori a azvârlit-o, ori a dosit-o pe undeva. Undeva unde nici el nu-și mai amintește.

Iar ce s-a petrecut în Viena în 1938 a rămas o enigmă îngropată în întuneric. Și dacă *Uciderea Comandorului* era „cheia dosită”? m-am întrebat eu. Nu tocmai de aceea, aflat la capătul vieții, spiritul lui viu călătorise până în vârful muntelui, ca să-l mai vadă o dată?

Am întors capul și m-am uitat pe bancheta din spate. Aveam senzația că urma să-l văd pe Comandor așezat cuminte acolo. Însă bancheta era goală.

— Ce e? m-a întrebat Masahiko urmărindu-mi privirea.

— Nimic, am zis eu.

S-a făcut verde și el a călcat pedala de accelerație.

49. Tot atâtea morți

La un moment dat, Masahiko a zis că are nevoie la toaletă și ne-am oprit la un restaurant de la marginea drumului. Am fost conduși la o masă de lângă geam și am comandat cafea. Era chiar ora prânzului, așa că am cerut și un sandwich cu carne de vită. Masahiko a comandat și el unul, apoi s-a ridicat de la masă și s-a dus la toaletă. Cât timp a fost plecat, m-am uitat distrat pe fereastră. Parcarea era plină. Majoritatea oamenilor veniseră cu familia și numărul de minivanuri sărea în ochi. Toate minivanurile arată la fel, ca o cutie cu biscuiți insipizi. Lumea stătea pe esplanada de la capătul parcării și fotografia muntele Fuji care se înălța drept în față, cu aparate foto digitale sau cu telefonul mobil. Poate că dau dovadă de o prejudecată prostescă, dar eu n-am putut niciodată să mă obișnuiesc cu ideea de a face fotografii cu telefonul. Cu atât mai puțin aș accepta ideea de a da un telefon folosind aparatul foto.

În timp ce mă uitam absent la această priveliște, un Subaru Forester alb a intrat în parcare. Eu nu mă pricep la mașini (iar aceasta chiar nu are cine știe ce trăsături distinctive), dar mi-am dat seama dintr-o privire că era același model pe care îl conducea „bărbatul cu Subaru Forester alb”. A luat-o agale printre rândurile aglomerate în căutarea unui loc liber și când l-a găsit, l-a ocupat repede, intrând cu fața. Pe capacul de la roata de rezervă montată pe ușa de la portbagaj avea un logo mare cu SUBARU FORESTER. Chiar era același model de mașină cu cea pe care o văzusem în orașul de coastă din prefectura Miyagi. Nu deslușeam ce scrie pe plăcuța cu numărul de înmatriculare, dar cu cât mă uitam mai mult la ea, cu atât părea să fie aceeași mașină pe care o văzusem în primăvară în micul oraș portuar. Nu același model, ci *exact aceeași mașină*.

Am o memorie vizuală mai bună decât a oamenilor de rând și mai de durată. Iar praful de pe acea mașină și micile sale particularități semănau izbitor cu ce îmi aminteam. Am simțit că mi se taie răsufarea. Mi-am încordat privirea și am încercat să deslușesc cine urma să coboare din ea. Însă tocmai atunci, în parcare a intrat un autocar mare care mi-a blocat vederea. Era aglomerat și nu reușea să înainteze. M-am ridicat și am ieșit din restaurant. Am ocolit autocarul blocat și am înaintat în direcția în care era parcat Subaru alb. Dar în mașină nu mai era nimeni. Șoferul coborâse și plecase. Poate intrase în restaurant, poate se dusese pe esplanadă să facă poze. Am rămas acolo și am dat roată atent cu privirea în jur, dar nu l-am zărit nicăieri pe „bărbatul cu Subaru Forester alb”. Desigur, putea să nu fi fost el la volanul mașinii.

M-am uitat apoi la plăcuța cu numărul de înmatriculare. Da, era număr de Miyagi. Iar pe bara din spate avea un abțibild cu un pește-spadă. Era mașina pe care o văzusem atunci. Nici urmă de dubiu. *Bărbatul acela era aici*. Am simțit un fior rece pe șira spinării. Am încercat să-l gădesc. Voiam să-l mai văd o dată și să-mi dau seama de ce nu-i puteam termina portretul. Poate că îmi scăpase vreun detaliu. În orice caz, am memorat numărul mașinii. Poate avea să-mi folosească la ceva. Sau poate n-avea să-mi folosească la nimic.

M-am învârtit o vreme prin parcare în căutarea lui. M-am dus și până pe esplanadă, dar nu l-am zărit nicăieri pe „bărbatul cu Subaru Forester alb”. Un individ de vârstă mijlocie, cu păr scurt și cărunț, bine bronzat. Destul de înalt. Data trecută purta o geacă neagră și ponosită de piele și o șapcă de golf cu emblema YONEX. Atunci îi schițasem chipul într-un carnețel și i-l arătasem femeii care stătea la masă în fața mea. „Chiar te pricepi la desenat”, îmi spusese ea impresionată.

După ce m-am convins că nu era pe afară, am intrat în restaurant și am dat roată cu privirea înăuntru. Însă bărbatul tot nu se zărea pe nicăieri. Restaurantul era aproape plin. Masahiko se întorsese la masă și sorbea din cafea. Sandviciurile încă nu sosiseră.

— Unde ai fost? m-a întrebat el.

— Mi s-a părut că văd pe geam pe cineva cunoscut și am ieșit să-l caut.

— L-ai găsit?

— Nu. Poate l-am confundat, am zis.

Am stat cu privirea ațintită asupra Subaru Forester-ului alb din parcare, așteptându-mă ca șoferul să se întoarcă. Dar și dacă se întorcea, ce puteam să fac? Să mă duc și să intru în vorbă cu el? Să-i spun că l-am văzut de două ori în primăvară, într-un orașel de coastă din Miyagi? Poate mi-ar zice: „A, da? Nu-mi amintesc de tine”. Probabil că asta ar zice.

„De ce mă urmărești?”, l-aș întreba eu. „Nu te urmăresc, ce tot spui acolo?”, ar răspunde el. „De ce te-aș urmări, când nici măcar nu te știu?” Și acolo s-ar încheia conversația.

În orice caz, șoferul nu s-a întors. Mașina albă și îndesată își aștepta tăcută proprietarul. Noi am mâncat sandviciurile, ne-am terminat cafeaua, dar bărbatul tot nu se iva.

— Hai să mergem, că e târziu, mi-a zis Masahiko privind-și ceasul și și-a luat ochelarii de soare de pe masă.

Ne-am ridicat, am achitat nota de plată și am ieșit. Am urcat apoi în Volvo și am părăsit parcare aglomerată. Eu unul aș fi rămas să-l aștept pe „bărbatul cu Subaru Forester alb”, dar în acel moment, prioritatea mea era să-l întâlnesc pe tatăl lui Masahiko. Comandorul mă avertizase să nu refuz invitația, orice ar fi.

Prin urmare, m-am ales doar cu faptul că „bărbatul cu Subaru Forester alb” mi se mai arătase o dată. Voia să-mi arate că știe unde sunt și că *era și el aici*. Știam că asta era intenția lui. Faptul că venise aici nu era o întâmplare. Evident, nici faptul că un autocar se oprise în fața lui și-l ascunsese nu era o întâmplare.

De la ieșirea de pe Izu Skyline și până la centrul unde era internat Tomohiko Amada a trebuit să mergem o vreme pe un drum de munte. Am trecut pe lângă o zonă cu vile noi, cafenele șic, cabane din bârne transformate în pensiuni, o piață cu legume cultivate local, un mic muzeu pentru turiști. În tot acest timp m-am gândit la „bărbatul cu Subaru Forester alb”, strângând mânerul de pe portieră la fiecare curbă. Ceva mă împiedica să-i termin portretul. Nu reușeam să gășesc acel element esențial care să ducă la finalizarea lui. Era ca un puzzle din care pierdusem o piesă importantă. Nu mi se mai întâmplase așa ceva până acum. Atunci când făceam un portret, adunam dinainte toate bucățile de care aveam nevoie. Dar cu „bărbatul cu Subaru Forester alb” nu reușisem. Probabil chiar el era cel care mă bloca. Din cine știe ce motiv, nu își dorea să fie pictat. Sau chiar se opunea categoric.

La un moment dat, Volvoul a părăsit șoseaua și a virat spre niște porți mari, metalice. Firma fixată deasupra lor era foarte mică și, dacă nu erai atent, ratai intrarea. Probabil nu simțeau nevoia să-și trâmbețeze prezența în fața întregii lumi. Lângă poartă se afla ghereta unui paznic îmbrăcat în uniformă, căruia Masahiko i s-a prezentat și i-a comunicat numele persoanei pe care venise să o viziteze. Paznicul a dat un telefon ca să-i confirme identitatea. Odată ce am trecut de poartă, am intrat într-o pădurice deasă cu copaci înalți, veșnici verzi, care creau o umbră răcoroasă. Am urcat o vreme pe drumul frumos asfaltat și am ajuns într-o zonă dreaptă, cu loc pentru întors mașina. Era în forma unui rond și avea în centru un răzor rotund de flori. Răzorul înălțat ca un delușor cu coame blânzi era împrejmuit cu varză decorativă și plin la mijloc cu flori de un roșu intens. Totul arăta foarte îngrijit.

Masahiko a tras mașina în parcare pentru clienți din spatele rondului. În ea mai erau două mașini, un minivan alb Honda și un Audi sedan bleumarin, ambele noi-nouțe. Când a oprit între ele, Volvo-ul vechi arăta ca un fost cal de curse bătrân. Însă lui Masahiko nu părea să-i pese câtuși de puțin (mai important pentru el era să poată asculta Bananarama pe casetă audio). Din parcare se vedea Oceanul Pacific. Suprafața apei sclipea în nuanțe intense, scăldată în lumina de început de iarnă. Pe apă pluteau câteva ambarcațiuni de pescuit de dimensiune mijlocie. În larg se zărea o insuliță înaltă, iar dincolo de ea, Peninsula Manazuru. Ceasul indica ora unu și patruzeci și cinci de minute.

Ne-am dat jos din mașină și ne-am îndreptat către intrare. Clădirea părea să fie relativ nouă. Per total era curată și elegantă, dar rămânea o clădire din beton lipsită de personalitate. Cel puțin din perspectiva designului, proiectantul ei nu părea să aibă o imaginație prea însuflețită. Sau poate clientul îi ceruse ceva simplu și conservator, gândindu-se la scopul ei. Era de forma unui cub aproape perfect, construit pe trei niveluri și alcătuit în totalitate din linii drepte. Probabil că la proiectare nu fusese nevoie decât de o riglă. Parterul era îmbrăcat în multă sticlă, în încercarea de a-l face cât mai luminos. Avea și o terasă mare din lemn, suspendată deasupra pantei, pe care erau înșiruite o duzină de șezlonguri, dar, fiind deja iarnă, nimeni nu se încumetase să iasă la soare, oricât de senin și plăcut ar fi fost. În cantina împrejmuită cu pereți din sticlă, din podea și până la tavan, se zăreau câteva persoane. Vreo cinci sau șase, toți bătrâni. Doi dintre ei erau în

scaun cu rotile. Nu-mi dădeam seama ce făceau. Poate se uitau la televizorul imens fixat în perete. Cert e că nu se aliniaseră acolo ca să facă tumbe.

Masahiko a luat-o pe la intrarea principală și a vorbit ceva cu tânăra de la recepție. Femeia avea un păr frumos, lung și negru, și un chip rotund și plăcut. Purta ca uniformă un sacou bleumarin, cu un ecuson în piept. Păreau să se știe din vedere, pentru că au stat o vreme la taclale. Eu am rămas puțin mai departe și am așteptat să-și încheie conversația. În hol era o vază mare plină ochi cu niște flori superbe, viu colorate, probabil aranjată de un profesionist. Când și-au încheiat discuția, Masahiko și-a trecut numele cu pixul în condica de vizitatori aflată pe birou, după care a aruncat un ochi la ceasul de la mână și a notat și ora. A părăsit apoi recepția și a venit lângă mine.

— Se pare că tata s-a mai stabilizat, mi-a zis el cu mâinile înfipite în buzunarele de la pantaloni. De dimineață l-a chinuit încontinuu tusea, nu putea să respire prea bine și s-au temut să nu facă pneumonie, dar puțin mai devreme s-a liniștit și acum doarme dus. Oricum, hai la el în salon.

— Sigur e în regulă să merg și eu?

— Normal, a zis Masahiko. Hai să-l vezi. Nu pentru asta ai venit?

Am urcat cu liftul la etajul doi. Coridorul era și el unul simplu și conservator. Limitaseră la minimum numărul de obiecte decorative. Pe pereții culoarului lung și alb erau doar câteva tablouri, puse acolo mai mult de formă. Toate erau peisaje care înfățișau plaje. Părea să fie o serie pictată de același artist, care surprinsese din diverse unghiuri niște porțiuni de-a lungul unei coaste. Nu le puteam numi de calitate, dar cel puțin artistul folosise vopsea din abundență și le apreciam măcar pentru faptul că perturbau minimalismul căruia îi era atât de devotat stilul arhitectural. Podeaua era acoperită cu un linoleum neted, pe care tălpile de cauciuc ale pantofilor mei scoteau un scârțâit strident. O bătrână pipernicită cu păr alb, așezată în scaun cu rotile, a venit în direcția noastră, împinsă de un asistent. Când am trecut pe lângă ea, a rămas cu ochii larg deschiși și privirea fixată drept în față. Parcă era chită să nu-i scape din ochi un semn important care plutea prin aer, în fața ei.

Tomohiko Amada era într-un salon mare, aflat la capătul coridorului. Pe ușă exista o plăcuță pentru nume, dar pe ea nu scria nimic. Probabil ca să-i protejeze intimitatea. La urma urmei, Tomohiko Amada era o persoană renumită. Încăperea avea dimensiunile unui mic apartament de hotel, iar pe lângă pat era dotată și cu un set de mobilă de sufragerie. La picioarele patului era un scaun cu rotile pliat. Fereastra mare, orientată către sud-est, oferea o deschidere amplă către Oceanul Pacific. Era o panoramă superbă, neobstrucționată de nimic. O cameră de hotel cu o asemenea priveliște ar fi fost foarte scumpă. Niciun tablou pe perete. Doar o oglindă și un ceas rotund. Pe masă era o vază de mărime mijlocie, plină cu flori violet, în încăperea nu se simțea niciun miros. Nici de bătrân bolnav, nici de chimicale, nici de flori, nici de draperii arse de soare, nici de nimic. Lipsa completă a mirosului m-a frapat cel mai mult la încăperea aceea. Atât de mult, încât am crezut că am eu probleme cu nasul. Cum era posibil să înlături atât de deplin orice miros?

Tomohiko Amada dormea dus în patul de lângă fereastră, indiferent la superba

panoramă. Era întins pe spate, cu fața în sus și avea ochii strâns închiși. Sprâncenele lungi și albe îi ascundeau pleoapele îmbătrânite ca un baldachin natural. Fruntea îi era brăzdată de riduri adânci. Avea plapuma trasă până la gât și nu-mi dădeam seama dacă respiră sau nu. Presupunând că respira, suflarea lui era cumplit de stinsă.

Mi-am dat seama dintr-o privire că bătrânul acela era persoana misterioasă care apăruse în atelier în miezul nopții cu puțin timp în urmă. În noaptea aceea îl zărisem fugitiv în lumina trecătoare a lunii, dar, judecând după forma capului și lungimea părului său alb, era fără dubiu Tomohiko Amada. Nu m-a surprins să constat asta. O ștusem de la bun început.

— Chiar doarme dus, mi-a zis Masahiko. N-avem decât să așteptăm până se trezește. Dacă se mai trezește.

— Oricum, e bine că s-a mai liniștit, nu? am zis eu și m-am uitat la ceasul din perete. Limbile indicau ora două fără cinci. Deodată m-am gândit la Menshiki. Oare o sunase pe Shōko Akikawa? Se mai întâmplase ceva? Însă acum trebuia să mă concentrez asupra lui Tomohiko Amada.

Ne-am așezat pe câte un scaun, față în față, și am așteptat să se trezească bând cafea de la automatul din hol. Între timp, Masahiko mi-a vorbit despre Yuzu. Ajunsesse cu sarcina aproape de termen și totul mergea bine. Avea să nască în prima jumătate a lui ianuarie. Iubitul ei cel arătos aștepta și el cu nerăbdare să-i vină odrasla pe lume.

— Dar problema e - de fapt, problema lui e - că Yuzu nu vrea să se căsătorească cu el, a zis Masahiko.

— Nu vrea? am întrebat eu, nevenindu-mi să cred ce spunea. Adică să-și crească singură copilul?

— Yuzu o să păstreze copilul, dar nu vrea nici să se căsătorească oficial cu tatăl lui, nici să locuiască împreună, nici să împartă cu el drepturile părintești. Asta se pare că e situația. El e foarte bulversat. Divorțul vostru s-a pronunțat și avea de gând să se însoare imediat cu ea, dar l-a refuzat.

Am stat o vreme și m-am gândit. Cu cât mă gândeam însă mai mult, cu atât eram mai nedumerit.

— Chiar nu pricep. Yuzu a zis mereu că nu vrea copii. Eu tot propuneam să facem un copil, dar ea nu spunea decât că e prea devreme. De ce ține acum morțiș să aibă unul?

— Poate că nu plănuise să rămână însărcinată, dar când a rămas, și-a dat seama că își dorește foarte mult un copil. Femeilor li se mai întâmplă asta, să știi.

— Dar, realist vorbind, i-ar fi prea greu să crească un copil singură. Probabil n-o să-și poată păstra serviciul. De ce n-o vrea să se căsătorească cu el? Că doar el e tatăl, nu?

— Nici el nu știe de ce. El credea că le merge foarte bine. Se și bucura că o să fie tată. De-asta e bulversat. Dar nici eu nu știu ce să-i zic.

— N-o întrebi tu direct pe Yuzu?

Masahiko s-a încruntat.

— Sincer să fiu, nu prea-mi vine să mă amestec în treaba asta. Mie îmi place de

Yuzu, iar el mi-e coleg de serviciu. Și, evident, pe tine te știu de mult. Sunt într-o poziție dificilă. Cu cât mă amestec mai mult, cu atât mi-e mai neclar ce-ar trebui să fac.

N-am spus nimic.

— Eu v-am crezut un cuplu reușit și stăteam liniștit în privința voastră, a zis el încurcat.

— Mi-ai mai spus asta.

— Ți-oi mai fi zis. Oricum, e adevărat.

O vreme am rămas tăcuți, uitându-ne la ceasul din perete sau la oceanul care se întindea dincolo de fereastră. Tomohiko Amada continua să doarmă dus, nemișcat, întins pe pat cu fața în sus. Era atât de încremenit încât m-am îngrijorat că nu mai trăiește. Dar văzând că nimeni altcineva în afară de mine nu se îngrijorează, mi-am zis că poate e normal să fie așa.

Privindu-l cum doarme, am încercat să mi-l imaginez cum arăta în tinerețe, la studii în Viena. Însă, evident, n-am reușit. Aveam acum în fața ochilor un bătrân încărunțit și brăzdat de riduri, a cărui făptură se stingea încet și sigur. Oricine se naște, fără nicio excepție, întâmpină moartea. Iar el se afla chiar în pragul ei.

— Tu n-ai de gând să iei legătura cu Yuzu? m-a întrebat Masahiko.

Am clătinat din cap.

— Deocamdată nu.

— Ar fi bine să aveți o discuție cum trebuie la un moment dat, despre diverse lucruri. Cum să zic eu, să stați de vorbă ca oamenii.

— Am încheiat deja oficial actele de divorț prin intermediul avocaților. Fiindcă așa a vrut ea. Iar acum urmează să aibă un copil cu un alt bărbat. E problema ei dacă se căsătorește cu el sau nu. Eu nu sunt în postura să spun ceva legat de asta. Despre care „diverse lucruri” să stăm noi de vorbă ca oamenii?

— Nu vrei să știi ce se întâmplă?

Am clătinat din cap.

— Nu țin să aflu ce nu trebuie neapărat să știu. Sufăr și eu totuși.

— Sigur că da, a zis Masahiko.

Dar, sincer să fiu, uneori nici nu-mi dădeam seama dacă sufăr sau nu. Nu eram sigur dacă am dreptul să sufăr cu adevărat. Bine, omul suferă când e rănit indiferent dacă are dreptul sau nu.

— Tipul e un coleg de la serviciu, a zis Masahiko puțin mai târziu. Dar e serios, capabil și are o personalitate plăcută.

— Și mai e și chipeș.

— Da, chiar arată bine. De-asta are trecere la femei. Na, e normal. Are un succes de mori de invidie. Doar că are o apucătură care ne-a contrariat mereu pe toți.

L-am ascultat fără să spun nimic.

— Alege niște femei de te lasă mască. Ar putea să-și aleagă pe oricine, dar lui i se pune mereu pata pe niște individe de nu-ți vine să crezi. Să știi că nu mă refer la Yuzu. Cred că ea e prima femeie normală pe care a ales-o. Toate cele dinainte

erau una mai rea ca alta. Chiar nu știu de ce.

A clătinat încet din cap amintindu-și de ele.

— Acum vreo câțiva ani a fost cât pe ce să se însoare. Rezervase localul, tipărise invitațiile și urma să meargă și în luna de miere prin Fiji pe undeva. Își luase concediu, cumpărase biletele de avion. Dar tipa respectivă era incredibil de urâtă. Când mi-a făcut cunoștință cu ea, m-am speriat de cât era de pocită. Sigur, nu judeci omul doar după înfățișare, dar din câte am văzut eu, nici măcar o personalitate răsărită nu avea. În schimb, el era mort după ea. Dar nu se potriveau deloc. Toată lumea gândea la fel, chit că n-o spunea cu voce tare. Când colo, chiar înainte de căsătorie, deodată, tipa n-a mai vrut să se mărite cu el. Adică *femeia* a fost cea care a șters-o. Că a fost un noroc sau nu, asta nu mai contează, cert e că am rămas mască.

— A avut vreun motiv anume?

— Habar n-am. Mi-a fost prea milă de el și n-am putut să întreb. Dar cred că nici el nu știa. Tipa a fugit și atât. N-a mai vrut să se mărite cu el. Ceva o fi fost în capul ei.

— Și ce vrei să spui cu asta? l-am întrebat eu.

— Vreau să spun că poate tu și Yuzu încă mai aveți ocazia să dregeți lucrurile. Asta dacă vrei, desigur.

— Dar Yuzu o să aibă un copil cu el.

— Da, asta ar putea fi o problemă, sigur.

Am rămas apoi tăcuți amândoi.

Tomohiko Amada s-a trezit cu puțin înainte de ora trei. S-a foit un pic. A respirat o dată adânc și am văzut cum plapuma se ridică și se lasă în dreptul pieptului. Masahiko s-a dus lângă pat și s-a aplecat peste el să-i cerceteze chipul. Tatăl lui a deschis încet pleoapele. Sprâncenele lungi și albe îi tremurau ușor în aer.

Masahiko a luat de pe noptieră un recipient din sticlă cu gâtul subțire și i-a umezit buzele uscate. I-a șters apoi apa de la gură cu o bucată de tifon. Când bătrânul a dat semne că mai vrea să bea, i-a mai turnat puțin câte puțin în gură. Părea obișnuit să facă asta, pentru că avea mâna formată. Mărul lui Adam de pe gâtul bătrânului se ridica și cobora la fiecare înghițitură. Abia când am văzut mișcarea asta m-am convins pe deplin că încă mai trăia.

— Tată, a zis Masahiko arătând cu degetul către mine. El e cel care stă acum în casa de la Odawara. E pictor și lucrează la tine în atelier. Suntem prieteni din facultate și e el cam neghiob, plus că l-a mai și părăsit soția, o minune de fată, dar ca pictor nu-i rău deloc.

Nu mi-am dat seama cât pricepuse din ce-i spusese fiul său. În orice caz, și-a îndreptat încet chipul către mine, în direcția indicată de el. Ochii lui chiar păreau ațintiți asupra mea. Însă nu i se citea nicio expresie pe chip. Vedea ceva, dar acel *ceva* nu avea deocamdată nicio noimă pentru el. Dar în același timp, în fundul ochilor lui acoperiți parcă cu o membrană subțire am detectat o lumină latentă, incredibil de limpede. Mi-a lăsat senzația că lumina aceea era pusă bine deoparte, păstrată pentru ceva cu însemnătate.

— Nu cred că înțelege nimic din ce-i spun, mi-a zis Masahiko. Dar doctorul mi-a recomandat să vorbesc cu el liber și firesc, ca și cum ar pricepe tot. Oricum nu știe nimeni ce înțelege și ce nu. De-asta îi vorbesc așa. Și mi-e și mie mai ușor. Hai, zi-i și tu ceva. Vorbește normal.

— Bună ziua! Îmi pare bine de cunoștință, am zis eu și m-am prezentat. Locuiesc acum în casa dumneavoastră din munți, din Odawara.

Tomohiko Amada părea să se uite la mine, dar expresia de pe chipul său nu s-a schimbat. Masahiko m-a îndemnat să vorbesc mai departe.

— Fac pictură în ulei, am zis eu. Multă vreme m-am specializat în portrete, dar acum am renunțat la ele și pictez ce-mi place. Uneori mai accept însă și câte o comandă de portret. Presupun că mi se pare interesant să pictez chipuri. Pe Masahiko îl știu din facultate, de la Arte.

Privirea lui Tomohiko Amada era încă ațintită asupra mea. Avea ochii acoperiți cu o pojghiță subțire. Arăta ca o perdea care separă tărâmul vieții de al morții. Perdeaua se tot încrețea, pliu peste pliu, lăsând să se vadă tot mai puțin prin ea, până ce, într-un final, cortina avea să cadă.

— Aveți o casă superbă, am zis eu. Îmi merge bine lucrul. Sper să nu vă deranjeze, dar vă ascult discurile. Mi-a dat voie Masahiko. Aveți o colecție minunată. Ascult multă operă. Și, de curând, am urcat în pod pentru prima dată.

În momentul în care am spus asta, în ochii lui am văzut prima sclipire clară. A fost doar un licăr slab, pe care nu l-ar fi observat nimeni dacă nu era atent. Însă eu îi urmăream ochii îndeaproape, așa că licărul nu mi-a scăpat. Cuvântul „pod” probabil că îi stimulase o zonă din memorie.

— În pod s-a instalat o bufniță, am continuat eu. Auzeam noaptea niște foșnete, de parcă cineva se fâțâia pe acolo, așa că m-am dus într-o zi să văd ce se întâmplă. Mi-era să nu fie șoareci. Am descoperit o bufniță care dormea pe o grindă. O pasăre foarte frumoasă. Plasa de la o gură de aerisire era spartă și putea să circule în voie pe acolo. Podul era ascunzîșul ei pe timpul zilei.

Bătrânul avea încă privirea ațintită asupra mea, de parcă mai aștepta informații.

— Bufnițele nu sunt dăunătoare, a intervenit Masahiko. O bufniță aciuată în casă chiar aduce noroc.

— O pasăre minunată, dar și podul mi s-a părut foarte interesant, am adăugat eu.

Tomohiko Amada mă privea fără să se clinească, întins pe spate în pat. Respirația i se liniștise din nou. Pe ochi încă mai avea pojghița aceea subțire, dar lumina secretă dinăuntrul lor mi-a părut mai intensă.

Aș fi vorbit mai mult despre pod, dar cu Masahiko de față nu puteam să pomenesc despre ce găsisem acolo. Masahiko ar fi vrut să afle despre ce era vorba. Eu și Tomohiko Amada am lăsat subiectul suspendat în aer și ne priveam iscoditor unul pe altul.

Mi-am ales cuvintele cu grijă.

— Podul nu este un loc bun doar pentru bufnițe, ci și pentru picturi. Adică mi se pare un loc potrivit pentru depozitat tablouri. Se pretează mai ales la păstrarea

picturilor *nihonga*, care se deteriorează ușor din cauza materialelor folosite. Nu e umed ca într-un beci, aerul circulă bine, iar lumina soarelui nu e o problemă, pentru că nu sunt geamuri. Sigur, picturile ar trebui împachetate cu grijă dacă sunt depozitate pe termen lung, pentru că există totuși riscul să pătrundă vântul sau ploaia.

— Acum că zici, îmi dau seama că nu m-am uitat niciodată în pod, a zis Masahiko. Asta fiindcă mie nu-mi plac locurile prăfuite.

Nu mi-am dezlipit privirea de la ochii lui Tomohiko Amada. Nici el nu și-a abătut privirea de la chipul meu. Am avut senzația că se străduia să închege un gând în minte. Bufniță – pod – depozitat picturi... Cuvinte familiare ale căror sensuri încerca să le lege unul de altul. În starea în care se afla, nu-i venea ușor. *Deloc* ușor. Probabil era ca și cum ar fi încercat să iasă dintr-un labirint întortocheat legat la ochi. Dar simțea că e important să facă legătura. O simțea *din plin*. Eu stăteam și îi urmăream în liniște strădania solitară.

M-am gândit să pomenesc despre templul *hokora* din pădure și strania groapă aflată în spatele lui. Despre cum ajunsese să o destup și cum arată. Dar m-am răzgândit. Era mai bine să nu dau năvală cu prea multe deodată. Conștiința care îi mai rămăsese îi era mult solicitată doar procesând un singur lucru. Iar slabele puteri pe care le mai avea erau susținute de un singur fir fragil.

— Mai vrei puțină apă? l-a întrebat Masahiko luând recipientul de sticlă.

Tatăl lui nu a reacționat. Părea să nu fi auzit nimic din ce îi spusese. Masahiko s-a apropiat de el și a repetat întrebarea, dar când a văzut că tot nu are nicio reacție, n-a mai insistat. Fiul nu mai era vizibil în ochii tatălui.

— Văd că tata e foarte interesat de tine, mi-a zis Masahiko impresionat. Se tot uită cu înfrigurare la tine. N-a mai fost de mult atât de interesat de cineva sau de ceva.

Eu am continuat să-l privesc în ochi pe Tomohiko Amada fără să spun nimic.

— Ce ciudat! Nu-și întoarce privirea către mine orice i-aș zice, dar de când i-au căzut ochii pe chipul tău, nu și-i mai dezlipește de la el.

Nu aveam cum să nu simt unda de invidie din tonul său. Voia ca tatăl lui *să-l vadă*. Probabil că asta își tot dorise încă din copilărie.

— Poate că miros eu a vopsea de pictură și asta îi trezește vreo amintire, am zis.

— Ce-i drept, se poate. Adevărul e că eu unul nu m-am mai atins de multă vreme de vopsele.

În vocea lui nu mai era nicio inflexiune negativă. Revenise la obișnuita lui atitudine relaxată. În acel moment, telefonul său mobil, pus pe măsută, a început să vibreze intermitent.

Masahiko a tresărit și și-a ridicat privirea.

— Aoleu, am uitat complet să-l închid. E interzis să folosești mobilul în salon. Mă duc afară să vorbesc. Te deranjează dacă lipsesc puțin?

— Sigur că nu.

Masahiko și-a luat mobilul, s-a uitat să vadă cine îl sună și s-a îndreptat către ușă. S-a întors apoi către mine și a zis:

— S-ar putea să mă lungesc un pic. Vorbește tu cu tata cât nu sunt, vezi tu ce-i zici.

A ieșit apoi din încăpere șoptind ceva în receptor și a închis ușa încet în urma lui.

Așa am rămas singur în salon cu Tomohiko Amada. Continua să mă fixeze cu privirea. Probabil se străduia să înțeleagă cine sunt. Am avut o vagă senzație că mă sufoc, așa că m-am ridicat de pe scaun, am trecut pe lângă pat și m-am dus la fereastra dinspre sud-est. Mi-am lipit fața de geamul mare și am privit întinderea Pacificului. Orizontul părea că se înalță către cer. Am parcurs cu privirea linia aceea dreaptă, de la un cap la altul. Omul n-ar fi putut trasa cu rigla o dreaptă atât de frumoasă. Iar în spațiul de sub ea forfoteau nenumărate vietăți. Lumea e plină de nenumărate vieți și tot atâtea morți.

Deodată am simțit o prezență. M-am întors și am văzut că nu mai sunt singur cu Tomohiko Amada.

— Da, nu mai sunteți singuri, a zis Comandorul.

50. Cere sacrificiu și caznă

— Da, nu mai sunteți singuri, a zis Comandorul.

Ședea pe scaunul tapițat pe care până mai adineauri stătuse Masahiko. Avea aceeași îmbrăcăminte, același păr, aceeași sabie și aceeași înălțime. L-am privit fără să spun nimic.

— Prietenul vostru n-o să se întoarcă prea curând, a zis Comandorul ridicând în aer arătătorul de la mâna dreaptă. O să poarte o discuție lungă la telefon. Așa că voi puteți să stați liniștiți de vorbă cât vreți cu Tomohiko Amada. Aveți să-l întrebați tot felul de lucruri, nu? Nu știu în schimb cât o să vă răspundă.

— Dumneavoastră îl țineți departe pe Masahiko?

— Ei, da' de unde! a zis el. Mă supraestimați. N-am chiar atâta putere. Spre deosebire de mine și de voi, cei care lucrează la patron sunt ocupați cu unele și altele. Bieții de ei, nici la sfârșit de săptămână nu scapă.

— Ați fost tot timpul cu noi? Adică ați venit cu noi cu mașina?

Comandorul a clătinat din cap.

— N-am venit cu mașina. E cale lungă de la Odawara până aici, iar mie numaidecât mi se face rău de mașină.

— Și totuși ați venit. Fără să fiți poftit?

— Ce-i drept, n-am fost poftit. Dar sunt aici fiindcă mi s-a dorit prezența. E cam neclară diferența dintre a fi poftit și a fi dorit, dar lăsând asta la o parte, Tomohiko Amada e cel care m-a dorit aici. Și sunt aici ca să vă fiu de folos.

— De folos?

— Da. Eu v-am rămas nițel îndatorat. Voi m-ați scos din pământ și mi-ați dat voie să umblu iar prin lume, ca idee. Așa cum ziceați deunăzi. Trebuie să mă revanșez la un moment dat. Chiar și o idee înțelege ce înseamnă obligația morală și omenia.

Obligație morală și omenie?

— Bine atunci. *Ceva asemănător*, a zis el de parcă mi-ar fi ghicit gândurile. În orice caz, voi o căutați pe Marie Akikawa și sperați din suflet să o readuceți dincoace. Nu mă înșel, nu?

Am dat din cap. Nu se înșela.

— Știți unde e?

— Știu. Tocmai ce m-am întâlnit cu ea.

— V-ați întâlnit?

— Am stat și un pic de vorbă.

- Atunci spuneți-mi unde e.
- Știu, dar nu pot s-o spun cu gura mea.
- Nu puteți?
- Nu sunt în măsură să vă spun.
- Dar ați zis că sunteți aici ca să-mi fiți de folos.
- Așa am zis.
- Și cu toate astea nu puteți să-mi spuneți unde e Marie?

Comandorul a clătinat din cap.

- Din păcate, nu e treaba mea să vă spun.
- Atunci a cui treabă e?

Comandorul și-a întins arătătorul de la mâna dreaptă către mine.

- A voastră. Voi să vă spuneți. Altă cale nu e să aflați unde e Marie Akikawa.
- Să-mi spun eu mie? Dar eu habar n-am unde e!

Comandorul a oftat.

- Ba știți. Doar că nu știți că știți.
- Asta sună a mers în cerc.
- Nu e niciun mers în cerc. O să vă dați voi seama la un moment dat. Dar în altă parte, nu aici.

A fost rândul meu să oftez.

- Spuneți-mi un lucru, vă rog. Marie a fost răpită de cineva? Sau s-a rătăcit pe undeva?
- Asta o să aflați voi când o s-o găsiți și o s-o aduceți înapoi în lumea asta.
- E în pericol?

Comandorul și-a înclinat capul într-o parte.

- E treaba oamenilor, nu a ideilor, să judece ce e periculos și ce nu. Dar dacă vreți să o salvați, ar fi bine să vă așterneți la drum cât mai grabnic.

Să mă aștern la drum? Ce drum? Am stat o vreme și l-am privit pe Comandor. Totul suna ca o ghicitoare. Asta presupunând că avea și un răspuns la ea.

- Atunci cu ce mă ajutați acum pe mine?
- Ce pot eu să fac este să vă trimit spre locul în care vă puteți întâlni cu voi înșivă. Dar n-o să fie ușor. Asta cere sacrificiu și foarte multă caznă. Mai exact, ideea trebuie să se sacrifice și voi să vă chinuiți. Vă convine?

Habar nu aveam ce voia să zică.

- Ce anume ar trebui să fac, mai concret?
- E simplu, a zis Comandorul. Să mă omorâți.

51. Acum e momentul

- E simplu, a zis Comandorul. Să mă omorâți.
- Să vă omor? am zis eu.
- Să mă ucideți ca în *Uciderea Comandorului*.
- Adică să vă străpung cu sabia?
- Da. Și numai bine se face că am eu sabie. După cum v-am mai spus, e adevărată, dă sângele dacă tai cu ea. Nu e ea prea mare, dar nici eu nu sunt, așa că își face treaba.

Stăteam la picioarele patului și îl priveam pe Comandor drept în față. Am dat să spun ceva, dar nu-mi găseam cuvintele. Am rămas acolo în tăcere. Întins în pat și fără să facă vreo mișcare, Tomohiko Amada avea și el chipul îndreptat către Comandor. Nu-mi dădeam seama însă dacă ochii lui îi percepeau silueta. Comandorul putea alege cine să-l vadă.

În cele din urmă am deschis gura și am întrebat:

- Cu alte cuvinte, dacă iau sabia și vă omor cu ea, o să aflu unde e Marie?
- Nu. Nu e tocmai corect spus. Voi mă omorâți pe mine aici. Mă anihilați. Lanțul de reacții provocate de acest fapt o să vă conducă într-un final către locul unde se află fata.

M-am străduit să pricep ce înseamnă asta.

- Nu știu la ce lanț vă referiți, dar sigur s-ar lega lucrurile așa frumos? Poate că eu văucid, dar apoi unele lucruri n-o să meargă conform planului. Și atunci moartea dumneavoastră va fi în van.

Comandorul m-a privit ridicând dintr-o sprânceană. Gestul lui semăna mult cu al lui Lee Marvin în *Point Blank*. Foarte *cool*. Deși nu mă așteptam să fi văzut Comandorul *Point Blank*.

- Aveți dreptate, a zis el. Poate că în realitate lucrurile n-o să se lege așa frumos. Poate că ce spun eu este doar o anticipare, o deducție. Poate că sunt prea mulți „poate”. Dar vă spun verde în față că altă cale nu e. Și nu exagerez.

— Dacă eu vă omor înseamnă că o să fiți mort pentru mine? Adică o să dispăreți pe vecie din fața mea?

- Exact. Ideea pe care o întruchipez eu pentru voi o să-și dea duhul. Pentru o idee, asta înseamnă una din nenumăratele morți. Dar e o moarte, cu siguranță.

— Nu se schimbă lumea dacă ucizi o idee?

- Ba se schimbă, a zis Comandorul și a ridicat o sprânceană la Lee Marvin. Păi cum să nu? Ce sens ar mai avea o lume care nu s-ar schimba atunci când o

idee e anihilată? Ce sens ar mai avea o asemenea idee?

— Deci susțineți că trebuie să vă omor, chiar dacă asta ar schimba lumea.

— Voi m-ați scos din groapă. Iar acum trebuie să mă ucideți. Altfel nu se închide cercul. Odată deschis cercul, la un moment dat trebuie închis. Altă opțiune nu există.

M-am uitat la Tomohiko Amada care stătea întins în pat. Privirea lui părea îndreptată către Comandorul așezat pe scaun.

— Domnul Amada vă vede?

— Încet, încet a început să mă vadă, a zis Comandorul. Puțin câte puțin a început să mă și audă. În curând o să și priceapă ce înseamnă totul. O să-și mobilizeze toate puterile și tot intelectul care i-a mai rămas.

— Ce-o fi încercat să reprezinte în *Uciderea Comandorului*?

— Asta ar fi bine să-l întrebați direct pe el, nu pe mine. Mai ales că îl aveți aici, în fața voastră.

M-am întors la scaunul pe care stătusem înainte.

— Domnule Amada, am găsit în pod pictura pe care ați ascuns-o. Sunt sigur că ați ascuns-o acolo intenționat. Judecând după cât de zdravăn era împachetată, aș zice că nu voiăți s-o vadă nimeni. Dar eu am despachetat-o. Sper să nu vă supărați, dar nu mi-am putut înfrâna curiozitatea. Iar când am descoperit ce pictură minunată e *Uciderea Comandorului*, n-am mai putut să-mi dezlipesc ochii de la ea. Chiar e superbă. Ar putea fi una dintre operele dumneavoastră reprezentative. Iar eu sunt singurul care știe de existența ei. Nu i-am arătat-o nici lui Masahiko. N-a mai văzut-o decât o singură persoană, Marie Akikawa, o fată de treisprezece ani. Iar ea a dispărut ieri.

În acel moment, Comandorul a ridicat o mână ca să mă oprească.

— Aici ar fi bine să faceți o pauză. Minteia lui are capacități limitate acum și nu poate să absoarbă prea multe dintr-un foc.

Am tăcut și l-am urmărit un timp pe Tomohiko Amada. Nu-mi dădeam seama cât din ce spusesem răzbătuse până la el. Pe chip nu i se citea nicio expresie. Dar dacă cercetam atent în adâncul ochilor lui, vedeam luminița de mai devreme. Era ca sclipirea unei mici lame ascuțite, pe fundul unui izvor adânc.

Am continuat vorbind agale, cu pauze între cuvinte.

— Întrebarea este de ce ați pictat acest tablou. Diferă enorm ca subiect, compoziție și stil față de orice pictură *nihonga* ați mai lucrat până acum. Și am senzația că în el se ascunde un mesaj personal profund. Ce înseamnă pictura aceasta? Cine omoară pe cine? Cine este Comandorul? Ucigașul, Don Giovanni, cine este? Și ce este cu bărbatul acela bărbos, cu față lunguiață, care se ițește din pământ în capătul din stânga al tabloului?

Comandorul a ridicat din nou mâna ca să mă oprească. Am tăcut.

— Ajunge cu întrebările, a zis el. Mai durează până îi pătrund toate în minte.

— O să răspundă la ele? Mai are destulă putere s-o facă?

Comandorul a clătinat din cap.

— Nu cred că o să primiți vreun răspuns. Nu mai are suficientă vlagă în el.

— Atunci de ce m-ați pus să-l întreb?

— Ce ați rostit voi n-au fost întrebări. Voi doar l-ați înștiințat că ați găsit în pod *Uciderea Comandorului*, că l-ați scos la iveală. Țasta e primul pas. De aici începe totul.

— Al doilea pas care e?

— Să mă omorâți, evident. Țasta e pasul doi.

— Există și un al treilea?

— Sigur că da.

— Și care este?

— Încă nu știți, nu?

— Nu.

— Reconstituim alegoria din pictură și îl tragem afară pe „Față-lungă”. Îl aducem aici, în camera asta. Așa o recuperați pe Marie Akikawa.

Am rămas o vreme fără cuvinte. Nu mai înțelegeam deloc în ce lume pătrunsesem.

— Sigur, simplu nu e, a zis Comandorul pe un ton solemn. Dar trebuie. Iar pentru asta, trebuie să mă ucideți fără ezitare.

Am așteptat ca informațiile pe care i le dădusem lui Tomohiko Amada să-i pătrundă în minte. A durat ceva. Între timp aveam niște semne de întrebare pe care trebuia să le înlătur.

— De ce Tomohiko Amada n-a suflat nicio vorbă despre cele petrecute, nici măcar după ce s-a încheiat războiul? Nu mai era nimeni care să-l oprească.

— Iubita lui a fost ucisă cu cruzime de naziști, a zis Comandorul. A fost torturată îndelung și omorâtă. Toți tovarășii lor au fost uciși. Încercarea lor s-a încheiat fără absolut niciun rezultat. Doar el abia ce a scăpat cu viață, din considerente politice. Asta a fost o rană sufletească profundă. A fost și el capturat, ținut două luni de zile în arestul Gestapoului și torturat crunt. Tortura a fost aplicată cu grijă, cât să nu moară și nici să-i rămână urme pe trup, dar cu minuțiozitate și violență. Cu atâta sadism încât să clacheze nervos. Iar ca rezultat, ceva înăuntrul lui a murit. A fost apoi convins să păstreze o tăcere absolută legat de cele întâmplate și a fost repatriat în Japonia.

— Iar cu puțin timp înainte, fratele lui mai mic își pusese capăt zilelor, probabil în urma traumelor suferite în război. Imediat după ce s-a întors în țară, după bătălia de la Nanking, și a fost lăsat la vatră, nu?

— Da. Așa se face că Tomohiko Amada a pierdut în vâltoarea istoriei oameni la care ținea, unul după altul. Și a fost și el rănit sufletește. Furia și tristețea au prins în el rădăcini adânci. Neajutorarea, disperarea de a nu te putea opune mersului lumii, orice ai face. Se simțea cumplit de vinovat și pentru faptul că era singurul care supra- viețuise. De-asta nu a vrut să sufle o vorbă despre cele petrecute la Viena nici după ce n-a mai existat nimic care să-i închidă gura. De fapt, n-a putut.

M-am uitat la Tomohiko Amada, dar pe chipul lui încă nu se citea nimic. Nici măcar nu-mi dădeam seama dacă ne aude.

— Iar la un moment dat, nu știu când, am zis eu, domnul Amada a pictat *Uciderea Comandorului*. A transpus într-o pictură, sub formă de alegorie, ceea ce nu putea pune în cuvinte. Era tot ce putea face. E o lucrare excelentă, plină de

forță.

— A realizat în chip de pictură, adică într-o formă camuflată, ceea ce nu putuse împlini în realitate. Un lucru care nu s-a întâmplat, dar care *ar fi trebuit să se întâmple*.

— Dar până la urmă n-a făcut-o publică, ci a împachetat-o zdravăn și a ascuns-o în pod, am zis eu. Chiar dacă reprezentase întâmplările într-o formă alegorică, radical schimbată, pentru el erau încă mult prea proaspete. Asta vreți să spuneți?

— Exact. Erau pur și simplu smulse din sufletul lui viu. Iar într-o bună zi voi ați descoperit-o.

— Deci faptul că am adus-o la lumina zilei a fost începutul? Adică așa *s-a deschis cercul*?

Fără să spună nimic, Comandorul și-a desfăcut larg brațele, cu palmele îndreptate în sus.

Puțin mai târziu, pe chipul lui Tomohiko Amada a apărut o roșeață vizibilă. Eu și Comandorul îi urmăream cu atenție schimbările de pe chip. Odată cu sângele care îi revenea în obraji, și luminița misterioasă ascunsă în fundul ochilor a început, puțin câte puțin, să se ridice la suprafață. Era aidoma unui scafandru care a petrecut mult timp pe fundul oceanului și care urcă agale către suprafață, ajustându-și corpul la presiunea apei. Vălul palid care îi acoperea ochii s-a subțiat treptat, până ce, în sfârșit, ochii i s-au deschis larg. Nu mai aveam în fața mea un bătrân uscat și slăbit, aflat la un pas de moarte. În ochi îi mustea hotărârea de a mai rezista în lumea aceasta chiar și o clipă în plus.

— Își adună puterile, mi-a zis Comandorul. Se străduiește să-și recapete luciditatea. Dar odată ce redevine lucid, o să revină și suferința fizică. Corpul lui secretă o substanță care îi înlătură suferința fizică. Este ceea ce îi permite omului să nu mai simtă durerea și să-și dea suflarea în liniște. Dacă își recapătă cunoștința, revine și durerea. Dar chiar și așa, el se luptă să-și recapete luciditatea. Are ceva de făcut, aici și acum, indiferent cât ar avea de suferit.

Ca pentru a-i întări spusele, chipul lui Tomohiko Amada a început să se schimonosească de durere. Își simțea din nou trupul lovit, mâncat de bătrânețe, ajuns în pragul sfârșitului. Un fapt pe care nu-l putea evita sub nicio formă. I se scursesese timpul și funcțiile lui vitale aveau să se oprească. Era dureros să asist la așa ceva. Poate că ar fi trebuit să-l las să se stingă în pace, cu mintea încetoșată, fără suferințe inutile.

— Dar asta a ales Tomohiko Amada, mi-a zis Comandorul, de parcă îmi citise gândurile. Te doare sufletul să vezi așa ceva, dar n-ai ce-i face.

— Tot nu se întoarce Masahiko? l-am întrebat eu.

Comandorul a clătinat scurt din cap.

— Încă nu. A primit un telefon important de serviciu. O să dureze mult.

Tomohiko Amada avea pleoapele larg deschise. Ochii lui, înfundați în orbitele ridate, acum parcă se proiectau în afară, ca un om care iese pe fereastră. Respira adânc și agitat. Auzeam cum șuieră aerul care îi intra și ieșea pe gât. Iar privirea

lui era ațintită asupra Comandorului. Fără dubiu. Îl vedea pe Comandor, iar pe chip i se citea o expresie de uluire pură. Nu-i venea a crede. Nu putea să priceapă cum de avea în fața ochilor un personaj imaginar, pictat de el.

— Nu e asta, a zis Comandorul, citindu-mi gândurile. El nu mă vede la fel cum mă vedeți voi.

— Vă vede altfel?

— Eu sunt o idee. Înfățișarea mi se schimbă în funcție de conjunctură și de cel care mă privește.

— Cum vă vede domnul Amada?

— Asta nu știu nici eu. Eu nu sunt decât o oglindă care reflectă sufletul omului.

— Dar când ați apărut în fața mea v-ați ales intenționat înfățișarea de Comandor, nu?

— La drept vorbind, nu eu am ales-o. Cauza și efectul se cam amestecă aici. Prin faptul că am luat înfățișarea de Comandor, o serie de evenimente s-au pus în mișcare, dar, în același timp, înfățișarea aceasta este și consecința firească a unui șir de evenimente. E greu de explicat mergând pe temporalitatea lumii în care trăiți voi, dar așa zice că *a fost un fapt hotărât dinainte*.

— Dacă ideea e o oglindă care reflectă sufletul, înseamnă că domnul Amada vede ce vrea dânsul să vadă?

— Vede ce *trebuie să vadă*, a reformulat Comandorul. Poate că îi provoacă o durere copleșitoare, dar de văzut trebuie să vadă. A ajuns la capătul vieții.

L-am privit din nou pe Tomohiko Amada și am observat că uluirea lui era amestecată cu o ură puternică. Am văzut și o durere insuportabilă. Nu era doar durere fizică, venită odată cu recăpătarea cunoștinței, ci și o suferință mentală, profundă.

— A stors și ultima fărâmă de putere din el ca să-și recapete cunoștința și să mă poată vedea, a zis Comandorul. În ciuda durerii crunte. Încearcă să se întoarcă la vremea când era un tânăr de douăzeci de ani.

Chipul lui Tomohiko Amada era acum complet roșu. Sângele îi revenise în obraji. Buzele subțiri și uscate i-au tremurat ușor și răsuflarea i s-a transformat într-un găfâit violent. Degetele lungi și descărnate încercau să se agațe cu disperare de cearșaf.

— Haideți, nu mai stați pe gânduri și omorâți-mă! Acum, cât încă mai e conștient, a zis Comandorul. Grăbiți-vă! Nu cred că mai rezistă mult.

Comandorul și-a scos sabia din teaca de la brâu. Tăișul ei lung de vreo douăzeci de centimetri părea foarte ascuțit. Era scurtă, dar fără îndoială putea ucide.

— Împlântați-o în mine, a zis Comandorul. O să reconstituim scena din *Uciderea Comandorului*. Haideți, grăbiți-vă! Nu-i vreme de zăbavă.

Mă uitam nehotărât când la Comandor, când la Tomohiko Amada. Singurul lucru clar era că Tomohiko Amada voia ceva cu ardoare, iar hotărârea Comandorului era de neclintit. Eu eram singurul care nu putea să se decidă.

Mi-au ajuns la urechi fâlfâitul de aripi al bufniței și clinchetul clopoțelului în miez de noapte.

Totul se lega.

— Da, totul se leagă, a zis Comandorul, citindu-mi gândurile. Iar voi nu puteți să vă rupeți din lanțul ăsta. Haideți, omorâți-mă! Nu e cazul să aveți muștrări de conștiință. Asta vrea Tomohiko Amada. Prin asta îl salvați. O să înfăptuiți aici și acum ce ar fi trebuit să se întâmple în trecut. Sunteți singurul care îi poate aduce salvarea înainte de final.

M-am ridicat și m-am îndreptat către scaunul pe care stătea Comandorul. Am luat sabia scoasă din teacă. Nu mai eram în stare să judec ce e corect și ce nu. Într-o lume lipsită de spațiu și timp, nu ai nici simțul direcției. Aveam senzația că nu mai sunt eu însumi. Că sunt detașat de mine.

Când am luat-o în mână, mi-am dat seama că are mânerul prea mic pentru palma mea. Era o sabie miniaturală, făcută să fie mânărită de un om mic. Oricât de ascuțită ar fi fost, mi-era imposibil să-lucid pe Comandor cu ea. Faptul acesta m-a mai liniștit puțin.

— Sabia asta e prea mică pentru mine. Nu pot s-o mânuiesc cum trebuie, i-am zis eu Comandorului.

— A, da? a zis el și a scos un mic oftat. Asta e. O să folosim altceva, chiar dacă mai divagăm un pic de la scena din tablou.

— Ce altceva?

Comandorul a arătat către o comodă micuță, aflată într-un ungher.

— Deschideți sertarul de sus.

M-am dus la comodă și am deschis sertarul de sus.

— Ar trebui să fie acolo un cuțit pentru filetat pește.

Am tras sertarul și am văzut un cuțit pus deasupra unor prosoape de față împăturite frumos. Era cel pe care îl adusese Masahiko la mine ca să pregătească plătica. Avea o lamă zdravănă de vreo douăzeci de centimetri, bine ascuțită. Masahiko fusese dintotdeauna grijuliu cu uneltele. Le întreținea bine.

— Luați-l și înfigeți-l în mine, a zis Comandorul. Că e sabie sau cuțit, nu contează. Trebuie să reconstituim scena din *Uciderea Comandorului*. Esențial e să vă grăbiți. Nu prea mai e timp.

Am luat cuțitul și l-am simțit greu, ca din piatră. Lama îi strălucea alb și rece în lumina razelor care pătrundeau pe fereastră. Cuțitul adus de Masahiko Amada dispăruse de la mine din bucătărie și mă așteptase aici, în sertar. Iar Masahiko (până la urmă) îl ascuțise pentru tatăl său. Un destin de care nu puteam să fug.

Încă nehotărât, m-am dus în spatele scaunului pe care ședea Comandorul și am strâns cuțitul în mâna dreaptă. Tomohiko Amada stătea în pat cu ochii larg deschiși și ne privea aidoma cuiva care asistă la un mare eveniment istoric. Din gura deschisă i se vedeau dinții îngălbeniți și limba albicioasă. Limba i se mișca ușor, de parcă încerca să formeze cuvinte. Cuvinte pe care lumea nu avea să le audă.

— Voi nu sunteți o persoană violentă, a zis Comandorul de parcă m-ar fi muștrat. O știu foarte bine. Nu aveți o fire făcută să ucidă. Dar uneori omul trebuie să facă lucruri care nu îi stau în fire ca să salveze pe cineva important sau pentru

un scop mareș. Iar acum e exact o astfel de situație. Haideți, uciideți-mă! Uitați, sunt mic și nici n-o să mă împotrivesc. Sunt doar o idee. Nu trebuie decât să-mi înfigeți lama în inimă. E simplu.

Comandorul a arătat cu micul lui deget arătător către piept, unde îi era inima. Dar asta m-a făcut să mă gândesc la inima surioarei mele. Îmi aminteam bine când fusese operată pe cord la spitalul universitar, cât de dificilă și delicată fusese operația. A salva o inimă cu probleme presupune o muncă titanică. E nevoie de mai mulți specialiști și de o cantitate mare de sânge. Dar e foarte simplu să o distrugi.

— N-are sens să vă gândiți la asta, a zis Comandorul. Dacă vreți s-o recuperați pe Marie Akikawa, trebuie s-o faceți. Oricât de mult n-ați vrea. Credeți ce vă spun. Lăsați sufletul la o parte, închideți-vă conștiința. Dar nu închideți ochii. Uitați-vă bine!

Stând în spatele Comandorului, am ridicat cuțitul în aer. Însă nu puteam sub niciun chip să-mi cobor mâna. Chiar dacă pentru o idee nu era decât una dintre sutele de morți, pentru mine tot însemna să curm o viață. Nu tocmai asta i se întâmplase lui Tsuguhiko Amada în Nanking, când tânărul ofițer îi ordonase să ucidă?

— Nu e același lucru, a zis Comandorul. În cazul ăsta, eu vreau să mor. Eu cer să fiu ucis. Mor ca să renasc. Haideți, fiți tare și închideți cercul!

Am închis ochii și mi-am amintit de momentul când am sugrumat-o pe femeia aceea în hotelul din Miyagi. Sigur, doar ne prefăceam. Ea mi-o ceruse. O strănsesem ușor de gât, cât să n-o omor. Dar n-am rezistat cât ar fi vrut ea. Dacă aș fi continuat, poate chiar aș fi ucis-o. Pe patul acela de hotel am întrezărit în mine o mânie profundă. Clocotea sumbru în pieptul meu ca un vârtej de mâl însângerat și mă împingea către moarte adevărată.

Știu unde ai fost și ce ai făcut, a zis bărbatul acela.

— Împlântați cuțitul! a zis Comandorul. Trebuie să puteți. Nu pe mine mă omorâți, ci pe tatăl malefic. Trebuie să-l omorâți pe tatăl malefic și sângele lui să se scurgă în pământ.

Tatăl malefic?

La cine se referea?

— Cine e tatăl malefic pentru voi? a zis Comandorul citindu-mi gândurile. Tocmai ce l-ați zărit mai devreme. Nu-i așa?

Nu mă mai picta! a zis bărbatul. Și-a îndreptat degetul către mine din oglinda întunecată. Degetul lui mă împunsese în piept ca un vârf de cuțit.

Împins de durere, mi-am închis inima ca din reflex. Apoi am căscat bine ochii, mi-am alungat toate gândurile (așa cum făcuse și Don Giovanni în *Uciderea Comandorului*), mi-am reprimat toate emoțiile, mi-am suprimat orice expresie și am înfipt cuțitul în el dintr-o suflare. Vârful lui ascuțit a străpuns inima lui mică, exact acolo unde îmi arătase cu degetul. Am simțit în mâini cum îl spintec. Comandorul n-a opus nici cea mai mică rezistență. Degețelele lui au zvâcnit, încercând să apuce aerul, dar altă mișcare n-a făcut. Și totuși, trupul în care sălășluia se străduia să scape de moartea iminentă. Comandorul era o idee, dar trupul lui nu era. Ideea îl împrumutase, dar nu avea de gând să accepte moartea

cu seninătate. Trupul avea rațiunea lui. Trebuia să-i înfrâng împotrivirea prin forță brută și să-i curm răsuflarea. „Omorâți-mă”, îmi spusese Comandorul. Dar, în fapt, eu ucideam trupul altcuiva.

Îmi venea să las totul baltă și să fug de acolo. Însă cuvintele lui încă îmi mai răsunau în ureche. „Dacă vrei s-o recuperați pe Marie Akikawa, trebuie s-o faceți. Oricât de mult n-ați vrea.”

Așa că i-am împlântat și mai adânc cuțitul în inimă. Nu puteam să las lucrurile făcute pe jumătate. Lama subțire i-a străpuns complet trupul și a ieșit pe partea cealaltă. Veștmântul lui alb era roșu de sânge. Și mâna mea încleștată pe cuțit era mănjită de sânge proaspăt. Dar sângele nu țâșnea cu putere din el, ca în *Uciderea Comandorului. E doar o iluzie*, mă străduiam eu să mă conving. Ucid o simplă iluzie. E doar un act simbolic.

Dar știam că nu era o simplă iluzie. Poate că actul meu era unul simbolic, dar ce omoram eu era fără îndoială un trup viu, făcut din carne și oase. Era unul mărunț, de doar șazeci de centimetri, născut din pensula lui Tomohiko Amada, dar avea surprinzător de multă vitalitate. Lama cuțitului îi despicasă pielea, îi străpunsese mai multe oase, îi perforase inima și ajunsese până în spătarul scaunului. Nu avea cum să fie o iluzie.

Tomohiko Amada căscase ochii și mai larg și avea privirea ațintită asupra noastră. Asupra mea, în timp ce îl ucideam pe Comandor. De fapt, pentru el, eu nu pe Comandor îl ucideam. Oare pe cine vedea? Pe liderul nazist care fusese ținta tentativei de asasinat din Viena? Pe tânărul sublocotenent care îi înmânase o sabie fratelui său mai mic în spatele zidurilor orașului Nanking și îl obligase să decapiteze cu ea trei prizonieri chinezi? Sau *ceva* mult mai primordial și mai sinistru, născut din ei toți? Nu aveam cum să știu, desigur. Nu reușeam să descifrez nicio emoție pe chipul lui. În tot acest timp, gura nu i s-a închis nicio clipă. Buzele nu i s-au mișcat. Doar limba lui încolăcită se tot chinuia în van să formeze cuvinte.

Într-un sfârșit, gâtul și brațele Comandorului au rămas fără vlagă. Încordarea i s-a disipat rapid din tot corpul și s-a prăvălit ca o marionetă cu sforile tăiate. Chiar și așa, am continuat să țin cuțitul împlântat adânc în inima lui. În încăpere totul a încremenit. Scena a rămas împietrită timp îndelungat.

Primul care a dat semne de mișcare a fost Tomohiko Amada. La scurt timp după ce Comandorul și-a pierdut cunoștința și a rămas inert, bătrânul și-a epuizat toate forțele prin care își ținuse mintea concentrată. A expirat o dată prelung și a închis ochii cu o mișcare lentă și greoaie, de parcă trăgea obloanele. Părea să spună „am văzut ce era de văzut”. Doar gura o mai avea deschisă, dar nu i se mai vedea limba încolăcită. I se mai întrezăreau doar dinții îngălbeniți și strâmbi ca ulucile din gardul unei case părăsite. Pe chip nu i se mai citea suferință. Durerea cumplită trecuse. Avea acum un aer de seninătate și pace. Reușise să se reîntoarcă în lumea pașnică a comei, o lume fără cunoștință sau chin. Mă bucuram pentru el.

Mi-am relaxat în sfârșit mâna pe cuțit și l-am scos din trupul Comandorului. Sângele gâlgâia cu putere din rana deschisă. La fel ca în *Uciderea Comandorului*. Când am tras cuțitul, Comandorul s-a prăvălit inert pe scaun. Avea ochii larg

deschiși și gura schimonosită de durere. Cele zece degete mici erau încleștate în aer. Viața i se scursese complet din trup, iar sângele băltea roșu-negru la picioarele sale. La cât de micuț era, cursese surprinzător de mult sânge.

Și astfel și-a dat duhul în cele din urmă Comandorul – sau ideea întrupată în Comandor. Tomohiko Amada reintrase în comă profundă. Singurul om conștient rămas în încăpere eram eu. Stăteam încă în picioare lângă Comandor, strângând în mâna dreaptă cuțitul mânjit de sânge al lui Masahiko. Ar fi trebuit să aud doar propria mea răsuflare zbuciumată. Însă nu era așa. Am auzit o mișcare amenințătoare. Mai degrabă am simțit-o decât am auzit-o. *Ciuliți urechile*, a zis Comandorul. Am făcut cum mi-a spus și le-am ciulit.

E ceva în cameră. Ceva se mișcă. Încremenit cu cuțitul ascuțit și plin de sânge în mână, mi-am mișcat doar privirea în direcția din care venea sunetul. Am văzut cu coada ochiului cine se afla într-un colț din spatele încăperii.

Era Față-lungă.

Ucigându-l pe Comandor îl ademenisem pe Față-lungă în lumea de aici.

52. Bărbatul cu fes portocaliu

În fața ochilor mi se înfățișă exact imaginea din colțul din stânga-jos pictată de Tomohiko Amada în *Uciderea Comandorului*. Față-lungă își ȳtea capul printr-o deschizătură din colțul camerei și inspecta pe furiș încăperea, ținând chepengul pătrat ridicat cu o mână. Avea părul lung și încălцит, iar obrazul acoperit cu o barbă neagră. Fața îi era îngustă și lunguiață, ca o vânăță strâmbă, cu bărbia ascuțită și ochii neobișnuit de mari și rotunzi. Avea nasul mic și turtit. Nu știu cum se face, dar buzele lui erau singurele colorate aprins, ca un fruct. Nu era mare de statură, însă părea bine proporționat. Așa cum și Comandorul arăta ca o copie tridimensională la scară redusă a unui om de mărime obișnuită.

Spre deosebire de cel din *Uciderea Comandorului*, acest Față-lungă privea cadavrul Comandorului cu o expresie uluită pe chip. Avea gura căscată, de parcă nu-i venea să-și creadă ochilor. Nu știam de când stătea acolo. Fusesem concentrat să-lucid pe Comandor, atent în același timp și la Tomohiko Amada și nu observasem prezența bărbatului cel ciudat în colțul camerei. Însă mai mult ca sigur fusese martor la întreaga scenă. Așa era pictat în *Uciderea Comandorului*.

Față-lungă stătea încremenit în colțul „pânzei”, fără nicio mișcare, ca imobilizat înăuntrul compoziției. Am făcut o mișcare ușoară, dar n-a reacționat în niciun fel. A rămas încremenit în poziția din pictura lui Tomohiko Amada, cu mâna pe capacul săltat, cu ochii larg deschiși, scrutându-l cu privirea pe Comandor. Nici nu clipea.

Mi-am relaxat corpul puțin câte puțin și mi-am părăsit poziția din cadrul tabloului. M-am apropiat pe furiș de Față-lungă. Am făcut-o tiptil, ca o pisică, ținând încă în mână cuțitul plin de sânge. Nu puteam să-l las să se întoarcă în subteran. Comandorul își dăduse viața ca s-o salvez pe Marie Akikawa, reconstituise scena din *Uciderea Comandorului* și îl trăsese pe Față-lungă afară din pământ. Nu puteam permite ca sacrificiul lui să fie în van.

Nu aveam însă idee cum să-l abordez pe Față-lungă astfel încât să obțin informații despre Marie. Nu știam ce legătură exista între el și ea, cine sau ce era acest Față-lungă, nu știam nimic. Informațiile pe care mi le dăduse Comandorul legat de el erau mai degrabă niște ghicitori. În orice caz, trebuia să-l înhaț. La restul puteam să mă gândesc mai apoi.

Chepengul pe care Față-lungă îl ținea ridicat avea cam șaiszeci de centimetri pe șaiszeci. Era făcut din linoleum verde, la fel ca restul podelei. Închis, s-ar fi

confundat cu podeaua. De fapt, poate că ar fi dispărut cu totul.

Nici când m-am apropiat, Față-lungă nu s-a clintit din loc. Arăta literalmente împietrit, ca o pisică încremenită pe șosea, în bătaia farurilor. Poate că rolul lui era de a fixa și menține cât mai mult timp compoziția tabloului. În orice caz, faptul că stătea imobil a fost un noroc pentru mine. Altfel, poate s-ar fi simțit în pericol când mă apropiam de el și ar fi fugit înapoi în subteran. Iar chepengul odată închis, poate că nu s-ar mai fi deschis a doua oară.

M-am furișat pe la spatele lui, am lăsat cuțitul pe jos, am întins cu repeziciune mâinile și l-am înșfăcat de guler. Față-lungă purta niște haine strânse pe corp, închise la culoare. Arătau grosolan, ca niște haine de lucru. Nu erau în niciun caz din același material fin ca straietele Comandorului. Erau simple, aspre la atingere și peticite din loc în loc.

Când l-am apucat de guler, Față-lungă și-a venit deodată în fire și a început să se zbată, încercând s-o zbughească la loc în gaură. L-am ținut strâns și am refuzat să-i dau drumul. Orice-ar fi fost, nu-l puteam lăsa să scape. Mi-am adunat toate puterile și am încercat să-l trag cu totul afară. Față-lungă se împotriva cu disperare. S-a apucat cu mâinile de marginea deschizăturii și s-a opintit din răspuțeri. Era surprinzător de puternic. A încercat chiar și să mă muște de mână. N-am avut încotro și i-am izbit capul lunguiet de muchia gropii. Apoi mi-am luat avânt și l-am mai izbit dată. La a doua lovitură și-a pierdut cunoștința și corpul s-a relaxat instantaneu. Așa am reușit în cele din urmă să-l trag afară.

Față-lungă era puțin mai înalt decât Comandorul. Cam șaptezeci, optzeci de centimetri. Purta genul de haine practice pe care țăranii le îmbracă la muncile câmpului sau slujitorii la făcut curat prin curte. O cămașă țeapănă și niște pantaloni bufanți. La brâu era încins cu o funie din paie. Nu avea nimic în picioare. Era probabil obișnuit să umble desculț, pentru că avea tălpile bătătorite și negre. Avea părul lung, nespălat de multă vreme și neatins de pieptăn. Barba neagră îi acoperea jumătate din față, iar pielea rămasă la vedere era palidă și avea un aer nesănătos. Nimic nu arăta curat la el, dar în chip straniu, nu mirosea urât.

Ce puteam deduce judecând după aspect e că, în vreme ce Comandorul făcea parte din clasa aristocrată a acelor timpuri, acest bărbat era un om prăpădit, din clasa de jos. Așa trebuie că arătau oamenii de rând din epoca Asuka. Sau poate așa și-a imaginat Tomohiko Amada că arătau. Oricum, nu conta. Ce trebuia eu să fac acum era să scot de la acest bărbat cu chip ciudat informații care să mă conducă la Marie Akikawa.

L-am întins pe Față-lungă pe burtă, am scos cordonul de la un halat agățat în apropiere și i-am legat cu el mâinile la spate. I-am târât apoi trupul inert în mijlocul camerei. La cât era de mic, nu cântărea mult. Cam cât un câine de talie mijlocie. Am scos un cordon de la draperia de la geam și i-am legat un picior de pat. Așa, nu mai putea să fugă înapoi în gaură când își venea în fire.

Întins pe jos inconștient și legat, scaldat în lumina după-amiezii, Față-lungă arăta vrednic de toată mila. Îi dispăruse toată ciudățenia care mă făcuse să tresar când îl văzusem cu capul ițit din gaura întunecată și ochii aprinși, ațintiți înainte. Văzut de aproape, nu mai părea un om malefic, cu intenții rele. Nu părea nici prea

isteț. Din contră, în înfățișarea lui ghiceam onestitatea omului sărac cu duhul. Și sfială. Era genul de om care nu acționează și nu judecă de unul singur, ci face așa cum i se poruncește.

Tomohiko Amada stătea în continuare întins pe pat, liniștit, cu ochii închiși. Nu făcea nicio mișcare. După cum arăta, nici nu-mi dădeam seama dacă era viu sau mort. Mi-am apropiat urechea la doar câțiva centimetri de gura lui. Am ciulit urechile și i-am auzit răsuflarea stinsă, ca vuietul mării din depărtare. Încă nu murise. Doar se cufundase într-o comă adâncă. Am răsuflat oarecum ușurat. Nu voiam ca lui Masahiko să-i moară tatăl în lipsa lui. Stătea întins pe o parte, cu o expresie liniștită, aproape satisfăcută pe chip, complet diferită de cea de mai devreme. Văzuse cu ochii lui cum îl ucisesem pe Comandor (sau individul pe care ar fi trebuit el să-lucidă) și probabil că în sfârșit i se îndeplinesea dorința.

Comandorul era în aceeași poziție ca mai devreme, inert pe scaunul tapițat. Avea ochii cășcați larg și limba încolăcită în gura întredeschisă. Încă îi mai curgea sânge din inimă, dar nu cu aceeași putere. I-am luat mâna dreaptă, dar era moale, fără vlagă. Deși mai rămăsese încă puțină căldură în ea, pe piele se simțea deja răceala care se așterne atunci când ființa se îndreaptă către neființă. I-aș fi aranjat frumos trupul și i l-aș fi pus într-un sicriu făcut pe mărimea lui. Un sicriu mic, pentru copii. Și l-aș fi depus în groapa din spatele templului *hokora*, astfel încât nimeni să nu-l mai tulbure vreodată. Însă tot ce puteam să fac acum era să-i închid pleoapele.

M-am așezat pe scaun și am așteptat ca Față-lungă să-și recapete cunoștința. Dincolo de geam, imensul Pacific sclipea orbitor în lumina soarelui. Câteva vase de pescuit erau încă ieșite în larg. Un avion argintiu, cu fuzelaj neted lucind în soare, trecea agale către sud. Avea patru elice și o antenă lungă montată în coadă – un avion de patrulare antisubmarin al Forțelor Maritime de Autoapărare, decolat de la baza aeriană Atsugi. O după-amiază de sâmbătă, în care fiecare își vedea în liniște de treburile lui. Eu mă aflam într-un salon luminos dintr-un centru de lux de îngrijire a vârstnicilor și tocmai ce-l omorâsem pe Comandor înjunghiindu-l cu un cuțit, îl trăsesem pe „Față-lungă” dintr-o gaura din pământ și îl capturasem, totul în căutarea unei fete frumoase de treisprezece ani care dispăruse. Există oameni și oameni.

Față-lungă tot nu se trezea. Mi-am privit ceasul de câteva ori.

Dacă s-ar întoarce deodată Masahiko, ce ar crede văzând întreaga scenă? Comandorul înjunghiat, zăcând într-o baltă de sânge, Față-lungă prăvălit pe jos, legat fedeleș. Amândoi înalți de-o șchioapă, îmbrăcați în straie antice și ciudate. Și Tomohiko Amada, cufundat în comă, cu un rânjet satisfăcut pe chip. O groapă pătrată și întunecoasă apărută subit într-un ungher al camerei. Cum aș fi putut eu să-i explic situația?

Însă, evident, Masahiko nu s-a întors. Așa cum spusese Comandorul, avea o problemă de serviciu importantă, pe care trebuia să o discute îndelung la telefon. Totul fusese aranjat dinainte, astfel încât să nu mă deranjeze nimeni pe parcurs. Stăteam pe scaun și îl urmăream pe Față-lungă. Îl dădusem cu capul de buza găurii și îi provocasem o comoție, dar n-ar fi trebuit să dureze atât de mult ca

să-și recapete cunoștința. Probabil că avea să se aleagă cu ditamai cucuiul în frunte, dar nimic mai mult.

Într-un sfârșit, Față-lungă și-a revenit. S-a foit pe podea și a bâiguit niște cuvinte fără noimă, după care a întredeschis ochii ca un copil care știe că are în față ceva înfricoșător – nu vrea să se uite, dar trebuie.

M-am ridicat imediat de pe scaun și m-am lăsat în genunchi lângă el.

— Nu e timp, i-am zis eu, privind în jos către el. Vreau să-mi spui unde e Marie Akikawa. Dacă-mi spui, te dezleg imediat și te las să te duci înapoi acolo.

Am arătat cu degetul către groapa din colțul camerei. Chepengul pătrat încă mai era ridicat. Nu-mi dădeam seama dacă pricepe ce spun, dar nu puteam decât să încerc, presupunând că pricepe.

Față-lungă doar și-a sucit violent gâtul de câteva ori, fără să spună nimic. Asta putea să însemne ori că nu știe, ori că nu înțelege ce spun.

— Dacă nu-mi spui, te omor, am zis eu. Ai văzut cum l-am ucis pe Comandor. Mi-e totuna dacă omor un om sau doi.

Spunând asta, am apăsat lama cuțitului, mânjită de sânge, pe gâtul lui murdar. M-am gândit la pescarii de pe mare și la piloți. *Fiecare avea o treabă de făcut.* Asta era ce trebuia eu să fac. Sigur că nu aveam de gând să-l omor cu adevărat, dar tăișul cuțitului era real. Față-lungă tremura de frică din tot corpul.

— Stați, a zis el cu voce stinsă. Stați oleacă!

Vorbea un pic ciudat, dar părea să înțeleagă ce spun. Am îndepărtat puțin lama de gâtul lui și am zis:

— Știi unde e Marie Akikawa?

— Nu, nu știu nimic despre această persoană. E adevărul adevărat.

M-am uitat în ochii lui. Erau mari și se citea în ei ce simte. Părea sincer.

— Atunci ce cauți aici? l-am întrebat.

— Sarcina mea e să fiu martor și să consemnez ce s-a întâmplat. De-asta asistam de acolo. E adevărul adevărat.

— De ce să fii martor?

— Așa mi s-a poruncit să fac și mai mult de atât nu știu.

— Tu ce naiba ești? Tot un fel de idee?

— Nu sunt o idee. Sunt doar o metaforă.

— Metaforă?

— Da. O biată figură de stil. Doar leg un lucru de altul. Vă rog să mă cruțați!

Începeam să mă simt năuc.

— Dacă ești metaforă, hai să te aud improvizând ceva. Ar trebui să fii în stare.

— Eu nu mi-s decât o umilă metaforă din teapa de jos. Nu pot să produc figuri de stil alese.

— Nu trebuie să fie aleasă, poate să fie orice. Față-lungă a căzut pe gânduri, apoi a spus:

— Sărea în ochi. Era ca un bărbat cu fes portocaliu în mijlocul mulțimii de navetiști.

O comparație nu prea răsărită. Nici măcar nu era metaforă.

— Asta nu e metaforă, e comparație, l-am dojenit eu.

— Îmi pare rău. Reformulez, a zis Față-lungă, cu fruntea acoperită de sudoare. Trăia de parcă purta un fes portocaliu în mijlocul mulțimii de navetiști.

— Nici n-are sens ca frază. Plus că tot nu e o metaforă. Nu te cred. N-am încotro decât să te omor.

Buzele îi tremurau de spaimă. Avea o barbă grozavă, dar curaj cât un purice.

— Îmi pare rău. Eu mi-s doar ucenic. Nu-mi vine în minte nicio figură de stil deșteaptă. Vă rog să mă iertați! Dar nu mint, sunt o metaforă veritabilă.

— Ai un șef care îți poruncește ce să faci?

— Nu am. Poate că există, dar încă nu l-am văzut. Eu fac doar cum îmi poruncește corelația dintre fenomen și expresie. Sunt ca o meduză purtată de valuri. Așa că nu mă ucideți! Cruțați-mă!

— Pot să te cruț, am zis eu ținând cuțitul la gâtul lui. Dar ia-mă cu tine pe unde ai venit.

— Asta nu pot, a zis Față-lungă pe un ton mai răspicat ca până acum. Drumul pe care am venit eu este „pasajul metaforei”. Calea diferă de la un individ la altul. Nu există una singură. Așa că nu pot să vă conduc eu pe drumul dumneavoastră.

— Adică trebuie s-o apuc singur prin pasaj și să-mi găsec calea. Asta vrei să spui?

Față-lungă a dat viguros din cap.

— Pasajul metaforei e plin de pericole. Dacă un muritor o apucă greșit la o singură cotitură, ajunge într-un loc de neimaginat. Și mai sunt și duble metafore ascunse peste tot.

— Duble metafore?

Pe Față-lungă l-a trecut un fior.

— Dublele metafore sunt niște creaturi ca *yakuza* de periculoase, care pândesc în întuneric.

— Și ce dacă? am zis eu. Oricum sunt amestecat deja într-o chestie de neimaginat. Nu-mi pasă dacă lucrurile o iau și mai razna. L-am ucis pe Comandor cu propriile mele mâini. Nu vreau ca moartea lui să fie în van.

— Văd că n-am de ales. Dar vreau să vă dau un sfat.

— Ce sfat?

— Ar fi bine să luați o lumină la dumneavoastră. Sunt locuri foarte întunecate acolo. Iar la un moment dat o să ajungeți la un râu. Chiar dacă e metaforă, apa e apă adevărată. E rece, iute și adâncă. Fără barcă nu puteți traversa. Barca se află la trecătoare.

— Traversez râul pe la trecătoare, și mai departe? am întrebat eu.

Față-lungă m-a fulgerat cu privirea.

— Pe partea cealaltă a râului este tot o lume dictată de corelații. Nu vă rămâne decât s-o vedeți cu ochii dumneavoastră.

M-am dus la noptiera de lângă patul în care zăcea Tomohiko Amada. După cum mă așteptam, am găsit în ea o lanternă. Saloanele din astfel de instituții sunt prevăzute neapărat cu lanternă, pentru situații de urgență. Am apăsat pe buton ca s-o testez și s-a aprins. Avea baterie. Am luat-o, mi-am pus pe mine geaca de piele atârnată pe speteaza scaunului și m-am îndreptat către gaura din colțul camerei.

— Vă rog să mă dezlegați, a zis Față-lungă implorator. Nu mă lăsați așa că o să am mult de suferit.

— Dacă ești o metaforă veritabilă, ar trebui să-ți fie ușor să te dezlegi. Doar ești un fel de concept, de noțiune, deci poți să te miști prin spațiu.

— Nu, mă supraestimați. N-am eu asemenea puteri grozave. Concept sau noțiune se pot numi metaforele mult mai răsărite.

— Care poartă fes portocaliu?

Față-lungă a făcut o față tristă.

— Vă rog să nu mă tachinați. Că sufăr și eu.

Am ezitat puțin, dar până la urmă i-am dezlegat mâinile și picioarele. Îl strânsesem zdravăn și mi-a luat ceva timp. Odată ce am stat de vorbă cu el, nu mi se părea un om rău. Chiar dacă nu știa unde e Marie Akikawa, îmi dăduse alte informații. Nu ar fi încercat să mă împiedice sau să-mi facă vreun rău dacă îl eliberam. Plus că nu puteam să-l las legat acolo. Dacă îl vedea cineva, lucrurile s-ar fi complicat și mai mult. A rămas așezat în fund pe podea și și-a frecat încheieturile, unde fusese legat, cu mâinile lui micuțe. Apoi și-a pipăit fruntea. Începuse să-i apară un cucui.

— Vă mulțumesc. Așa pot să mă întorc în lumea din care am venit.

— Poți s-o iei înainte, am zis eu arătând către gaura din colțul camerei. Întoarce-te tu primul în lumea din care ai venit. Vin și eu după tine.

— Atunci o iau înainte. Dar vă rog să închideți bine chepengul în urmă, altfel poate se împiedică cineva și cade înăuntru. Sau intră cineva, din curiozitate. Aș fi tras la răspundere.

— Am înțeles. O să am grijă să închid chepengul în urma mea.

Față-lungă s-a dus repezător până la gaură și a intrat în ea. Și-a ițit apoi capul doar pe jumătate afară. Ochii lui mari sclipeau sumbru. Exact ca în *Uciderea Comandorului*.

— Aveți grijă, mi-a zis el. Sper s-o găsiți pe... cum o cheamă? Komichi?

— Nu Komichi, am zis eu și m-a trecut un fior rece pe șira spinării.

Am simțit cum gâtulejul mi se usucă și mi se contractă. O clipă n-am mai putut să articulez nimic.

— Nu Komichi, ci Marie Akikawa. Tu știi ceva despre Komichi?

— Nu știu nimic, a zis Față-lungă agitat. Doar mi-a răsărit numele în mintea mea amărâtă de metaforă. A fost doar o greșeală. Iertați-mă!

După aceea, Față-lungă a dispărut în gaură ca fumul spulberat de vânt.

Am rămas o vreme împietrit acolo, cu lanterna de plastic în mână. Komichi? Cum de apăruse numele surioarei mele acum, aici? Avea și ea vreo legătură cu ce se întâmpla? Dar nu puteam să zăbovesc gândindu-mă la asta. Mi-am coborât picioarele în gaură și am aprins lanterna. Dedesubt era beznă și drumul părea să ducă la vale. Chiar era straniu. Salonul se afla la etajul doi al clădirii, iar sub podea trebuia să fie etajul unu. Am luminat cu lanterna, dar nu se vedea până la capătul drumului. Am coborât cu totul înăuntru, am întins mâna și am tras chepengul în urma mea. În acel moment s-a făcut complet beznă.

În întunericul acela atât de adânc, nici nu-mi mai funcționau bine simțurile.

Aveam senzația că mi se rupsese legătura dintre corp și minte. Era un sentiment foarte straniu. Parcă nici nu mai eram eu însumi. Dar trebuia să merg înainte.

Trebuie să mă omorâți ca s-o găsiți pe Marie Akikawa.

Asta spusese Comandorul. El se sacrificase, eu trebuia să trec prin cazne. Oricum, n-aveam decât să merg înainte. Cu lumina lanternei în chip de unic tovarăș, am pășit prin beznă în „pasajul metaforei”.

53. Poate era vătrai

Întunericul care mă învăluia era atât de des și compact, încât părea înzestrat cu propria voință. Nu răzbătea prin el nicio rază de lumină, nu se zărea niciun punct luminos. Parcă umblam pe fundul unui ocean adânc. Doar fasciculul galben al lanternei abia dacă reușea să mă lege de lume. Pasajul urma o pantă lină. Era ca o scobitură cilindrică într-o stâncă, cu podeaua plată și dură. Plafonul era scund și trebuia să stau cu capul aplecat ca să nu mă lovesc de partea de sus. Aerul din subteran era rece, dar nu avea miros. Totul era straniu de inodor. Aici până și aerul era plămădit altfel decât cel de la suprafață.

Nu aveam cum să știu cât o să mă țină bateriile. Deocamdată lanterna lumina constant, fără să tremure, dar dacă bateriile s-ar fi consumat (și la un moment dat tot aveau să se consume), aș fi rămas singur în mijlocul unei bezne depline. Iar dacă era să-i dau crezare lui Față-lungă, prin acest întuneric sălășluiau „duble metafore” periculoase.

Mâna cu care strângeam lanterna îmi transpirase de încordare. Inima îmi pulsa cu un sunet înfundat și sec, care mă ducea cu gândul la bătăile amenințătoare ale unei tobe în adâncurile junglei. „Ar fi bine să luați o lumină la dumneavoastră. *Sunt locuri foarte întunecate acolo*”, mă avertizase Față-lungă. Ceea ce însemna că pasajul subteran nu era întunecat în întregime. Speram ca la un moment dat să se mai lumineze împrejur. Speram ca plafonul să se mai înalțe. Locurile strâmte și întunecate mă făceau să mă simt încordat. Dacă o țineam tot așa, aveam să nu mai pot respira bine.

M-am străduit să nu mă gândesc la întuneric și la spațiul îngust. Trebuia să mă gândesc la altceva. Mi-am imaginat o felie de pâine prăjită cu cașcaval. Nu știam nici eu de ce mi-a venit așa ceva în minte. În orice caz, imaginea asta mi-a răsărit în fața ochilor în acel moment. O felie pătrată, pusă pe o farfurie albă, fără model. Prăjită bine, cu cașcavalul topit apetisant pe ea, așteptând să o înfulec. Alături de ea era o ceașcă de cafea aburindă, neagră ca o noapte fără lună și stele. M-am gândit cu jind la ele, așezate pe masa mea, la micul dejun. Fereastra deschisă, salcia mare de la geam, ciripitul vesel al păsărilor cocoțate pe crengile ei mlădioase ca niște acrobați pe sârmă. Toate erau acum infinit de departe de mine.

M-am gândit apoi la opera *Cavalerul Rozelor*. O ascultând din cafea și

ronțâind din pâinea prăjită cu cașcaval. Discul negru, marca englezească Decca. Pun vinilul greu pe platan și cobor acul încet. Orchestra Filarmonică din Viena, dirijată de Georg Solti. Acorduri elegante, fine. În vremea lui de glorie, Richard Strauss se lauda spunând „pot să transpun în muzică chiar și o mătură”. Sau nu era mătură? Poate nu. Poate era umbrelă, poate era vătrai. Nu contează ce era. Dar cum să descrii prin sunet o mătură? Oare el chiar putea să transpună în sunete o felie de pâine prăjită cu cașcaval, niște tălpi cu bătători sau diferența dintre o comparație și o metaforă?

Richard Strauss a dirijat Orchestra Filarmonică din Viena în perioada antebelică (nu mai știu dacă înainte sau după Anschluss). În programul uneia din zile figura o simfonie de Beethoven. Era Simfonia nr. 7, liniștită, îngrijită și fermă, zămisliță între sora ei mai mare, veselă și senină (nr. 6) și sora mai mică, frumoasă și sfioasă (nr. 8). Tânărul Tomohiko Amada era în sală. Alături de el, o fată frumoasă. Probabil era îndrăgostit.

Mi-am imaginat străzile Vienei. Valsuri vieneze, dulcele Sachertorte, zvasticile roșii cu negru fluturând pe acoperișurile clădirilor.

Prin întuneric, gândurile îmi zburau nestingherite în direcții fără noimă. Sau poate ar fi mai bine să spun în direcții fără direcție? Însă nu le puteam înfrâna. Îmi scăpaseră de sub control. Când ești împresurat de beznă, nu-i ușor să-ți ții gândurile în frâu. Se preschimbă în copaci misterioși care își întind nestingheriți crengile prin întuneric (metaforă). În orice caz, trebuia să mă gândesc la ceva ca să mă mențin pe lina de plutire. La orice. Altfel, încordarea mi-ar fi provocat hiperventilație.

Coboram la nesfârșit pe drumul drept în pantă, cu mintea plină de gânduri incoerente. Drumul ducea într-o linie perfect dreaptă, fără cotituri sau bifurcații. Oricât mergeam, înălțimea plafonului, întunericul, aerul sau înclinația pantei nu se schimbau cu nimic. Pierdusem aproape complet noțiunea timpului, dar la cât de mult mersesem la vale probabil că ajunseseam destul de adânc în subteran, însă până la urmă, și adâncul acela nu era decât ceva imaginar. Oricum nu aveam cum să ajung direct sub pământ de la etajul doi al unei clădiri. Nici întunericul nu putea fi decât imaginar. Totul aici nu era decât un concept, o figură de stil. Așa îmi spuneam. Cu toate acestea, întunericul care mă învăluia strâns era întuneric adevărat, iar adâncimea care mă apăsa era adâncime adevărată.

Cam în momentul în care gâtul și spatele au început să mă doară de la mersul aplecat, am zărit în față o lumină plăpândă. Drumul a cotit larg de câteva ori și la fiecare cotitură se lumina tot mai mult. Am început să deslușesc câte ceva în jurul meu. Era ca în zori, când se mijește treptat de ziuă. Am stins lanterna ca să economisesc bateria.

Se mai luminase puțin, dar tot nu miroseam și nu auzeam nimic. Drumul întunecat și îngust s-a sfârșit și am ajuns deodată într-un spațiu deschis. Am privit în sus, dar nu se zărea cerul. Se vedea un fel de plafon lăptos, dar nu-mi dădeam seama cât de sus e. În jur plutea o lumină palidă și stranie, emanată parcă de o puderie de insecte fosforescente adunate la un loc. Dar măcar răsuflăm ușurat că scăpasem de beznă și de mersul aplecat.

După ce-am ieșit din pasaj, am simțit sub picioare stâncă dură. Nu exista nicio potecă propriu-zisă, ci doar un pustiu stâncos cât vedeai cu ochii. Lungul drum la vale s-a sfârșit și a început s-o ia ușor la deal. Am continuat să merg înainte, fără să mă îndrept către ceva anume, atent pe unde calc. M-am uitat la ceas, dar mi-am dat imediat seama că limbile lui nu mai înseamnă nimic, nu mai au nicio noimă. Nimic din celelalte lucruri pe care le aveam asupra mea nu mai aveau vreun sens substanțial. Brelocul, portofelul și permisul de conducere, câteva monezi și o batistă n-aveau să-mi folosească la nimic acum.

Pe măsură ce înaintam, panta devenea tot mai abruptă până ce am fost nevoit să mă cațăr folosindu-mă de ambele mâini și de picioare. Dacă ajungeam în vârf, poate se deschidea perspectiva în jur. Am urcat fără repaus, gâfâind puternic. Nici acum nu-mi ajungea vreun sunet la urechi. Tot ce auzeam era zgomotul pe care îl făceau membrele mele. Dar nici acesta nu-mi părea real, ci artificial. Cât vedeam cu ochii nu creștea niciun copac, niciun fir de iarbă, nu zbura nicio pasăre. Nici măcar vântul nu bătea. Singurul care se mișca eram eu. Totul era împietrit și cufundat în liniște, de parcă timpul stătuse în loc.

În cele din urmă am ajuns în vârf și, așa cum anticipasem, orizontul s-a deschis larg de jur-împrejur. Însă totul era învăluit într-o ceață albicioasă și nu se vedea atât de departe pe cât speram. Singurul lucru de care mi-am dat seama e faptul că terenul era sterp, fără nicio urmă de viață. O pustietate aridă, plină de stânci se întindea în toate direcțiile. Iar cerul tot nu se zărea. Nu era decât plafonul albicios (sau ce părea să fie plafon) care acoperea totul. Mă simțeam ca pilotul unei nave spațiale, eșuat pe o planetă străină și pustie. Poate că trebuia să mă simt recunoscător că exista un strop de lumină și de aer respirabil.

Am ciulit urechile și mi s-a părut că aud ceva. Inițial am crezut că mi se năzărea sau că era doar un țuiit care venea dinăuntru meu, dar apoi mi-am dat seama că era un sunet real, continuu, produs de un fenomen natural. Suna a clipocit de apă. Poate că era chiar râul de care pomenise Față-lungă. Am început să cobor pe panta plină de hârtoape în direcția din care se auzea apa, atent pe unde calc prin lumina slabă.

Ascultând susurul apei, mi-am dat seama că mi-e cumplit de sete. Dacă stăteam să mă gândesc, mergeam de multă vreme și nu băusem niciun strop de apă. Fusesem atât de încordat, încât nici măcar nu mă gândisem la asta. Dar când am auzit râul, mi s-a făcut deodată o sete cumplită. Însă ce șanse erau ca apa râului – presupunând că sunetul era produs chiar de un râu – să fie potabilă? Poate era tulbure, măloasă, sau poate era plină de substanțe periculoase ori bacterii. Sau poate că era doar o apă metaforică, pe care nu o puteai prinde în căușul palmei. În orice caz, n-aveam de ales decât să merg și să mă conving.

Pe măsură ce înaintam, se auzea tot mai tare și mai limpede. Părea să fie vuietul unui râu care curge vijelios printre pietre. Încă nu se vedea. Înaintând în direcția sunetului, terenul se înălța tot mai mult de-o parte și de alta, până a

Început să semene cu niște pereți din piatră de peste zece metri. Între pereții abrupti se formase un culoar. Nu unul făcut de mâna omului, ci creat natural. Drumul era șerpuit și nu reușeam să văd ce se află în față. În orice caz, râul părea să fie la capătul lui.

M-am avântat mai departe pe drumul flancat de pereții prăpăstioși. În jur nu creștea niciun pom, niciun smoc de iarbă. Nu zăream nimic viu. Tot ce vedeam erau lanțurile stâncoase și mute. Mă aflam într-o lume înnegurată și lipsită de căldură, ca un peisaj de care pictorul s-a plictisit și a renunțat să-i mai dea culoare. Chiar și pașii mi-eră aproape stinși. Stâncile din jur absorbeau toate sunetele.

Drumul era destul de plat, dar într-un final s-a transformat într-un urcuș lin. Am înaintat o vreme pe panta stâncoasă, până am ajuns la o creastă ascuțită. M-am aplecat și am reușit, în sfârșit, să văd râul. Vuietul apei se auzea acum și mai limpede.

Nu părea să fie prea mare, doar de vreo cinci, șase metri lățime. Însă curgea cu mare repeziciune. Nu-mi dădeam seama cât e de adânc. Judecând după valurile neregulate care se creau din loc în loc, patul albiei părea să fie plin de denivelări. Cursul urma un traseu drept, pe un teren plin de stânci. Am trecut creasta și am luat-o la vale către râu, coborând pe coasta abruptă.

Văzând apa care curge învolburat de la dreapta la stânga, m-am simțit mai bine. Măcar exista un volum mare de apă care se mișca. Se îndrepta undeva, urmând relieful. Eram într-o lume în care nimic altceva nu se clintea din loc, nici măcar vântul nu bătea, dar în care apa curgea. Iar vuietul ei răsuna limpede împrejur. Nu mă aflam într-o lume complet încremenită, iar acest fapt m-a liniștit întrucâtva.

Ajuns pe malul râului, mai întâi m-am aplecat și am luat apă în căușul palmei. Era plăcută și rece, de parcă se vărsase în ea zăpadă topită. Din câte vedeam, era limpede și curată. Evident, nu puteam să-mi dau seama dacă era dăunătoare sau nu doar după cum arăta. Poate conținea vreo substanță letală, greu de sesizat cu ochiul liber sau poate vreo bacterie dăunătoare.

Am adulmecat apa din căușul palmei, dar nu avea niciun iz (asta dacă nu-mi pierdusem eu simțul olfactiv). Am luat o gură. Nu avea gust (asta dacă nu-mi pierdusem eu simțul gustativ). Mi-am făcut curaj și am înghițit-o. Indiferent ce riscam să-mi provoace, mi-era mult prea sete ca să mă abțin. Mi s-a părut complet inodoră și insipidă. Dar fie ea reală sau imaginară, măcar reușea să-mi ostoiască setea.

Am luat apă în palmă de mai multe ori și am băut cu nesaț. Eram mai însetat decât îmi dădusem seama. Dar când mi-am umezit gâtul cu apa fadă, am avut o senzație tare stranie. Când ți-e sete și înghiți apă rece cu poftă, ți se pare mai delicioasă decât orice altceva. Întreg corpul absoarbe lacom aroma. Celulele se desfată, mușchii își recapătă vigoarea. Însă când am băut din acest râu, nimic nu mi-a stimulat simțurile. Setea doar s-a retras, pur și simplu fizic, și a dispărut.

În orice caz, după ce am băut pe săturate și mi-am ostoit setea, m-am ridicat și am privit din nou împrejur. Față-lungă îmi spusese că undeva, pe malul râului,

trebuie să existe un punct de trecere. De acolo puteam să traversez cu barca pe partea cealaltă. Odată ajuns pe malul opus, puteam (probabil) să obțin informații despre unde se afla Marie Akikawa. M-am uitat în susul și în josul râului, dar n-am văzut nici urmă de barcă. Trebuia să fac cumva și s-o găsec. Era prea primejdios să încerc să trec apa singur. Față-lungă zisese că „e rece, iute și adâncă. Fără barcă nu puteți traversa”. Dar încotro trebuia s-o apuc? În amonte sau în aval? Trebuia să aleg.

În acel moment, mi-am adus aminte că prenumele lui Menshiki e „Wataru”. Când se prezentase, îmi explicase că vine de la „a traversa un râu”. „Nu știi de ce mi s-a pus acest nume”, zisese el atunci. Iar apoi spusese așa: „Apropo, sunt stângaci. Dacă mi se cere s-o apuc la dreapta sau la stânga, eu aleg mereu stânga”. Pomenise de asta pe neașteptate, fără nicio legătură cu ce vorbeam. Nu pricepusem ce-l făcuse să spună asta și tocmai de aceea îi reținusem clar cuvintele.

Poate că fuseseră doar niște cuvinte aruncate aiurea. Sau poate că venise cumva întâmplător vorba despre asta. Dar (din câte zisese Față-lungă) tărâmul de aici era plămădit din corelații între fenomen și expresie. Trebuia să iau în serios toate aluziile, toate lucrurile care păreau întâmplătoare. Stând cu fața la râu, m-am hotărât să o iau la stânga. Să merg în jos de-a lungul apei fără miros și gust, urmând povața neintenționată a lui Menshiki cel lipsit de culoare. Poate găseam vreun indiciu. Sau poate că nu găseam nimic.

Mergând de-a lungul malului, m-am întrebat dacă în râul acesta există vreo vietate. Probabil că nu. Evident, nu aveam cum să știu cu siguranță. Însă nu vedeam niciun semn de viață în el. Ce vietăți să existe într-o apă fără gust și fără miros? Iar râul părea mult prea concentrat asupra sa – „eu sunt râu și curg”, părea el să spună. Avea înfățișarea unui râu, dar nimic mai mult de atât. La suprafața lui nu plutea nicio crenguță sau fir de iarbă. Era doar o cantitate mare de apă care străbătea suprafața pământului.

În văzduh plutea aceeași ceață difuză, ca niște vălătuci de bumbac. Îmi simțeam atingerea molatecă pe piele și înaintând prin ea aveam senzația că trec prin niște perdele albe, dantelate. După un timp am început să resimt în stomac apa băută din râu. Nu era neapărat o senzație rea, neplăcută, dar niciuna care să mă încânte. Era mai degrabă neutră, nici într-un fel, nici în altul, greu de identificat. Dar pentru că o încorporasem în mine, aveam sentimentul ciudat că mi se schimbese compoziția. Putea oare apa aceea să mă transforme fizic, astfel încât să mă adaptez la tărâmul în care mă aflam?

Nu știu de ce, dar nu mi se părea periculos. Probabil că nici nu contează, îmi ziceam eu optimist. Nu aveam vreun motiv concret să fiu optimist. Însă până acum totul mersese destul de bine. Reușisem să scap teafar și din culoarul îngust și întunecat. Reușisem să traversez pustietatea stâncoasă fără hartă și fără busolă și să găsec râul. Îmi ostoisem setea cu apa lui. Nu dădusem peste duble metafore periculoase, care pândesc în întuneric. Poate că avusesem noroc chior. Sau poate că fusese decis dinainte să se întâmple așa. În orice caz, nu vedeam de ce nu mi-ar merge la fel de bine și mai departe. Așa mă gândeam eu. Sau cel puțin așa mă

străduiam să gândesc.

Într-un sfârșit, o formă a început să se deslușească prin ceață. Nu era ceva natural, ci artificial, compus din linii drepte. Pe măsură ce mă apropiam, mi-am dat seama că e un debarcader. O mică platformă din lemn îndreptată spre apă. Am făcut bine că am luat-o la stânga, mi-am zis eu. Sau poate că în lumea aceasta a corelațiilor totul se preschimbă în funcție de acțiunile mele. În orice caz, sugestia neintenționată a lui Menshiki mă adusese cu bine până aici.

Prin ceața difuză, am deslușit silueta unui bărbat la capătul debarcaderului. Era înalt. După Comandor și Față-lungă, care erau mici de statură, bărbatul îmi părea un adevărat gigant. Stătea nemișcat, gânditor, sprijinit de un fel de mașinărie întunecată. Râul curgea învolburat chiar pe la picioarele lui. Era primul om pe care îl întâlneam pe acest tărâm. Sau ceva cu formă de om. M-am apropiat încet, cu precauție.

Când am ajuns suficient de aproape încât să-i deslușesc bine silueta prin vălul de ceață, i-am strigat un „bună ziua”. N-am primit niciun răspuns. Bărbatul doar și-a schimbat puțin poziția. Silueta lui întunecată a tremurat ușor prin ceață. Poate că nu mă auzise. Poate că râul îmi acoperise vocea. Sau poate că sunetul nu se propaga bine prin aerul de pe tărâmul acesta.

— Bună ziua, am zis eu din nou după ce m-am mai apropiat puțin, de data aceasta mai tare.

Și totuși bărbatul a rămas tăcut. Nu auzeam decât vuietul neîntrerupt al râului. Poate că nu mă înțelegea.

— Te aud. Înțeleg și ce spui, a zis el de parcă îmi ghicise gândurile.

Avea o voce joasă și pătrunzătoare, pe măsura staturii sale înalte. N-am perceput în ea vreo intonație sau emoție. Era ca apa râului, lipsită de gust și de miros.

54. Veșnicia înseamnă atâta amar de vreme

Bărbatul înalt care stătea în fața mea nu avea chip. Sigur, cap avea, la locul lui, pe gât. Însă nu avea un chip pe el. În locul lui era doar un vid lăptos, ca o pâclă difuză. Vocea venea dinăuntru lui ca șuierul vântului care răzbate din adâncurile unei peșteri.

Purta un fel de pelerină întunecată de ploaie. Era lungă până la glezne, iar de sub ea i se ițea vârful cizmelor. Avea toți nasturii încheiați până la gât. Era îmbrăcat de parcă se pregătea să înfrunte o furtună iminentă.

Am rămas pe loc, amuțit. Din gura mea nu ieșea niciun cuvânt. Privindu-l de la o oarecare distanță, mi se păruse că seamănă cu bărbatul cu Subaru Forester alb, dar și cu Tomohiko Amada, atunci când îmi vizitase atelierul în miez de noapte. Parcă și cu tânărul din *Uciderea Comandorului*, care îl omora pe Comandor împlântându-i sabia în piept. Toți trei erau înalți. Dar văzându-l mai de aproape, mi-am dat seama că nu era niciunul dintre ei. Era doar „bărbatul fără chip”. Purta o pălărie neagră cu boruri largi, trasă peste ochi, acoperind pe jumătate vidul lăptos.

— Te aud. Înțeleg și ce spui, a repetat el.

Evident, buzele nu i s-au mișcat. Nu avea buze.

— Pe aici se trece râul? am întrebat.

— Da, a zis bărbatul fără chip. Pe aici se trece. E singurul loc prin care se poate traversa.

— Eu trebuie să ajung pe malul opus.

— Ca toți ceilalți.

— Vin mulți aici?

Bărbatul nu a răspuns. Întrebarea mea a fost înghițită de vid. A urmat o tăcere nesfârșită.

— Ce e pe malul celălalt? am întrebat. Ceața albă acoperea râul și nu se vedea până acolo.

Bărbatul fără chip m-a fixat cu privirea dinăuntru vidului. Apoi a spus:

— Ce e pe malul celălalt depinde de ce caută omul.

— Eu sunt în căutarea unei fete pe nume Marie Akikawa.

— Asta e ce cauți tu pe malul celălalt.

— Asta e ce caut eu pe malul celălalt. Pentru asta am venit până aici.

— Cum ai reușit să găsești intrarea?

— Am ucis o idee întrupată în Comandor, cu un cuțit de bucătărie, într-un salon dintr-un centru de îngrijire pentru vârstnici din Izukōgen. L-am ucis cu

acordul lui. Așa l-am invocat pe Față-lungă, care a deschis gaura către subteran.

Bărbatul și-a ținut o vreme chipul gol îndreptat către mine, fără să spună nimic. Nu-mi dădeam seama dacă pricepuse ce i-am zis.

— S-a vărsat sânge, nu?

— Chiar mult, am răspuns eu.

— A fost sânge adevărat.

— Așa părea.

— Privește-ți mâinile.

Mi-am privit mâinile, dar pe ele nu mai era nicio urmă de sânge. Poate că-l spălaser când luasem apă să beau din râu. Ar fi trebuit să fie pline de sânge.

— Nu contează. O să te duc cu barca până pe malul celălalt, a zis bărbatul fără chip. Dar am o condiție.

Am așteptat să mi-o spună.

— Trebuie să-mi dai plata cuvenită. Asta e regula.

— Deci dacă nu plătesc, nu ajung pe malul celălalt?

— Exact. Rămâi o veșnicie pe partea asta. Râul ăsta e rece, iute și adânc. Iar veșnicia înseamnă atâta amar de vreme. Nu e o figură de stil, să știi.

— Dar nu am cu ce să te plătesc.

— Scoate tot ce ai în buzunare, a zis el pe un ton liniștit.

Mi-am golit buzunarele de la geacă și de la pantaloni, în portofel aveam aproape douăzeci de mii de yeni, o carte de credit și una de debit, permisul de conducere și un cupon de reducere de la benzinărie. Un breloc cu trei chei. O batistă crem pal și un pix de unică folosință. Și vreo cinci, șase monede. Atât. Plus lanterna, evident.

Bărbatul fără chip a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, dar cu ce ai nu poți să plătești trecerea. Banii nu înseamnă nimic aici. Nu mai ai și altceva?

Era tot ce aveam la mine. Plus un ceas ieftin la încheietura stângă, dar timpul nu avea nicio valoare aici.

— Dacă ai o bucată de hârtie, aș putea să-ți schițez portretul. Singurul lucru pe care îl mai am e priceperea la desen.

Bărbatul fără chip a râs. Probabil că a râs. Dinăuntru vidului s-a auzit un ecou stins.

— Eu nici n-am chip. Cum să-i faci portretul cuiva care n-are chip? Cum să desenezi nimicul?

— Sunt un profesionist, am zis eu. Pot să-ți fac portretul chiar dacă n-ai chip.

Nu aveam niciun strop de încredere că aș fi putut, dar merita să încerc.

— Sunt foarte curios cum ți-ar ieși portretul, a zis bărbatul fără chip. Dar, din păcate, aici nu avem hârtie.

M-am uitat la picioare. Poate reușeam să trasez ceva cu un băț pe pământ. Dar jos era stâncă. Am clătinat din cap.

— Chiar e tot ce ai la tine?

Am mai cotrobăit o dată prin toate buzunarele. În jacheta de piele nu mai aveam absolut nimic. Erau complet goale. Dar în fundul buzunarului de la

pantaloni am dat de ceva foarte mic. Figurina din plastic în formă de pinguin, pe care Menshiki o găsisse pe fundul gropii și mi-o lăsase mie. Avea prinsă de ea o curelușă îngustă. Marie Akikawa o purta la telefonul mobil, în chip de talisman și, într-un fel sau altul, ajunsese în groapă.

— Arată-mi ce ai în mână, a zis bărbatul fără chip.

Am întins palma și i-am arătat.

— E bun, a zis el. Îl considerăm plată.

Nu-mi dădeam seama dacă se cuvenea să i-l dau lui. La urma urmei, Marie ținea mult la talismanul acela. Nu era al meu. Puteam să-l înstrăinez eu, de capul meu? Dacă Marie pătea ceva din cauza asta?

Însă nu aveam de ales. Dacă nu i-l dădeam, nu puteam să ajung pe malul celălalt al râului, iar dacă nu ajungeam acolo, nu mai aveam cum să o găsesc pe Marie. Moartea Comandorului ar fi fost în van.

— Ți-l dau în chip de plată pentru drum, i-am zis eu. Te rog să mă duci pe malul celălalt al râului.

Bărbatul fără chip a încuviințat, apoi a zis:

— Poate că într-o bună zi o să încerci să-mi desenezi portretul. Dacă reușești, o să-ți dau atunci pinguinul înapoi.

Bărbatul a urcat în luntrea priponită la capătul micului debarcader din lemn. Avea o formă dreptunghiulară și semăna mai degrabă cu o cutie de bomboane decât cu o luntre. Era făcută dintr-un lemn gros, zdravăn, cu formă alungită și îngustă. Nu avea mai mult de doi metri lungime. Probabil că nici nu putea transporta mulți oameni în același timp. Chiar în mijlocul ei era înfipt un stâlp gros, în vârful căruia era fixată o za robustă din fier, de vreo zece centimetri în diametru. Prin za trecea o funie groasă și întinsă bine, fără pic de burtă, care ducea până la malul celălalt. Din câte părea, luntrea traversa râul mergând de-a lungul sforii, astfel încât să nu fie dusă la vale de apele iuți. Părea să fie în folosință de foarte multă vreme. Nu era dotată cu niciun mijloc de propulsie și nu avea nici vâsle. Era doar o cutie din lemn care plutea pe apă.

Am urcat și eu după el. M-am așezat pe o scândură pusă de-a curmezișul pe fundul luntrei. Bărbatul fără chip a rămas în picioare, sprijinit de stâlpul gros din mijloc, cu ochii închiși și buzele lipite, de parcă ar fi așteptat ceva. N-am zis nici eu nimic. După ce s-au scurs câteva minute, luntrea parcă s-a hotărât să se pună în mișcare. Nu puteam să-mi dau seama ce anume o propulsa, dar ne îndreptam agale către malul opus. Nu se auzea nici zgomot de motor, nici vreun alt sunet mecanic. Tot ce auzeam era pleoscăitul continuu al apei lovind în coasta luntrei. Înaintam cu viteza cu care un om ar merge. Apa vijeliosă înclina barca și o cutremura, dar sfoara zdravănă trecută prin za o împiedica să ne ducă la vale. Așa cum spusese bărbatul, fără barcă ar fi fost imposibil de ajuns pe partea cealaltă. Chiar dacă luntrea se clătina puternic, el a rămas calm, sprijinit de stâlp, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Când ajungem pe partea cealaltă o să aflu unde e Marie Akikawa? I-am întrebat eu pe la jumătatea drumului.

— Rolul meu e să te duc pe malul opus, a zis bărbatul fără chip. Asta e treaba mea, să te strecor prin spațiul îngust dintre ființă și neființă. Mai departe nu mă privește.

Într-un sfârșit, luntrea s-a lovit cu zgomot de debarcaderul aflat pe malul opus și s-a oprit. Bărbatul fără chip a rămas o vreme în aceeași poziție. Stătea sprijinit de stâlp și părea că-și confirmă ceva în gând. Apoi a scos o răsuflare lungă și goală și a coborât pe debarcader. L-am urmat. Atât debarcaderul, cât și mecanismul fixat pe el, asemănător cu un trolu, arătau exact ca cele de dincolo. Aveam senzația că făcusem cale întoarsă și ajunsesem de unde am plecat. Dar mi-am dat seama imediat că nu e așa în momentul în care am coborât de pe debarcader și am pus piciorul pe pământ. Pe jos nu mai era stâncă denivelată, ci țărână. Mă aflam pe malul celălalt.

— Mai departe trebuie să mergi singur, mi-a zis bărbatul fără chip.

— Dar nu știu încotro s-o iau, pe care drum s-o apuc.

— Nici nu trebuie, a răspuns vocea joasă dinăuntru neantului lăptos. Ai băut apă din râu, nu? Fiecare acțiune a ta va da naștere la corelații. Așa e aici.

Spunând asta, bărbatul fără chip și-a aranjat pălăria neagră cu boruri largi, mi-a întors spatele și s-a întors în luntre. Cum a urcat, aceasta a pornit către malul celălalt de-a lungul funiei, exact ca la venire. Cuminte, ca un animal domesticit. Apoi, bărbatul fără chip a dispărut în ceață, laolaltă cu luntrea.

Am părăsit debarcaderul și m-am hotărât s-o apuc deocamdată în josul râului. Ceva îmi spunea că e mai bine să nu mă îndepărtez de râu. Dacă mi se făcea sete, aveam de unde să beau apă. Am făcut câțiva pași și când m-am întors și-am privit în urmă, debarcaderul dispăruse deja în spatele vălului de ceață albicioasă, ca și cum n-ar fi existat niciodată.

Pe măsură ce înaintam, râul devenea tot mai lat și curgea vizibil mai liniștit. Valurile înspumate au dispărut și abia dacă se mai auzea clipocitul apei. Mai bine ar fi amenajat trecătoarea într-o zonă liniștită ca aceasta decât acolo, unde apele sunt atât de repezi, mi-am zis eu. Chiar dacă drumul era mai lung, sigur s-ar fi traversat mult mai ușor. Însă lumea de aici avea propriile ei principii și propriul mod de gândire. Cine știe, poate că acolo unde apa curgea liniștit se ascundeau și mai multe pericole.

Am băgat mâna într-o doară în buzunarul de la pantaloni, dar, evident, nu mai aveam pinguinul. Gândul că pierdusem talismanul (probabil pe vecie) mă neliniștea. Poate că făcusem alegerea greșită. Dar dacă nu i-l dădeam, ce altă opțiune îmi rămânea? Speram ca Marie să fie în siguranță, chiar dacă talismanul era departe de ea. Tot ce puteam face acum era să sper.

Ținând în mână lanterna luată din noptiera de lângă patul lui Tomohiko Amada, am înaintat de-a lungul râului, atent pe unde calc. N-am aprins-o. Nu era prea multă lumină în jur, dar nici atât de puțină încât să-mi trebuiască lanterna. Vedeam bine pe unde pășesc și deslușeam fără probleme că aveam patru, cinci metri în față. Râul curgea la stânga mea, tăcut și molcom. Din când în când, zăream prin ceață malul opus.

Pe măsură ce înaintam, în fața mea a început să se deschidă o cărare. Nu era foarte bine conturată, dar în mod clar servea drept drum. Se vedeau urme, semn că mai trecuse cineva pe acolo. Se îndepărta de râu, puțin câte puțin. La un moment dat m-am oprit, neștiind ce să fac. Să continui de-a lungul apei? Sau s-o iau pe *ceea ce părea a fi drum* și să mă îndepărtez de râu?

M-am gândit o vreme și m-am decis să las râul în spate și să urmez cărarea. Ceva îmi spunea că are să mă ducă undeva. „Fiecare acțiune a ta va da naștere la corelații”, îmi spusese luntrașul. Poate că și cărarea era o corelație. Așa că m-am hotărât să urmez acest aparent indiciu natural.

Pe măsură ce mă îndepărtam de râu, drumul o lua la deal. Clipocitul apei nu se mai auzea. Panta era lină, iar cărarea dreaptă, așa că înaintam într-un ritm constant. Ceța dispăruse, dar lumina rămânea monotonă și difuză. Nu vedeam mult în față. Înaintam prin lumina aceea respirând regulat, cu grijă pe unde calc.

Cât de mult să fi mers? Pierdusem de mult noțiunea timpului. Îmi pierdusem și simțul orientării. Poate și pentru că stătusem cufundat în gânduri în timp ce mergeam. Aveam multe lucruri de chibzuit. Însă, în realitate, gândurile mele erau foarte fragmentate. În momentul în care începeam să mă gândesc la ceva, imediat îmi răsărea alt gând în minte. Gândul cel nou îl înghițea pe cel vechi ca un pește mare care înghițe un pește mic. Și tot așa, mintea îmi aluneca în altă direcție, până ce, într-un final, nici nu mai știam la ce încercasem să mă gândesc.

Având mintea atât de împrăștiată, am devenit neatent și a fost cât pe ce să mă izbesc fix de ea. Întâmplător m-am împiedicat de ceva și încercând să-mi recapăt echilibrul ca să nu cad, am ridicat privirea, coborâtă până atunci. Am simțit pe piele cum aerul din jur s-a schimbat brusc. Mi-am recăpătat prezența de spirit și am văzut că exact în fața mea se înalță ceva imens, compact și întunecos. Am înghițit în sec, mut de uimire. Preț de o clipă n-am mai priceput nimic. Ce era asta? A durat o vreme până m-am dumirit că e o pădure. Nu zărisem până atunci niciun fir de iarbă și nicio frunză de copac, iar acum mi se înfățișă o pădure pe care nici nu puteam s-o cuprind cu privirea. Nu aveam cum să nu fiu uimit.

Dar era, fără îndoială, o pădure. Copaci cu crengile înlănțuite strâns, care formau un desigur compact. Mai bine zis o „mare de copaci” decât „pădure”. Am stat o vreme acolo cu urechile ciulite, dar n-am auzit nimic. Nici vânt foșnind printre crengi, nici ciripit de păsări. La urechi nu-mi ajungea niciun sunet. Era o liniște deplină.

Simțeam o teamă instinctivă să intru în pădurea aceea. Copacii erau înlănțuiți prea strâns, iar întunericul dinăuntru mult prea adânc. Nu știam nici cât de mult se întinde și nici până unde duce drumul. Poate că din loc în loc se bifurca, formând un labirint. Dacă m-aș fi rătăcit prin el, cu greu aș mai fi ieșit de acolo. Însă nu aveam de ales decât să-mi adun curajul și să mă avânt înăuntru. Cărarea pe care venisem dispărea drept în pădure (ca o cale ferată înghițită de un tunel). După ce bătusem atâta drum, nu puteam să fac acum cale înapoi către râu. În plus, nu aveam nicio certitudine că râul mai era unde îl lăsasem. Ajunsesem până aici chitit să urmez această cale. Trebuia să merg înainte, orice ar fi fost.

Mi-am adunat curajul și am pășit în pădure. După lumină nu-mi dădeam seama dacă era dimineață, amiază sau seară. Tot ce știam e că penumbra ca de amurg

rămânea neschimbată indiferent cât timp trecea. Poate că în lumea aceasta timpul nici nu exista. Și poate că lumina nu se intensifica și nici nu slăbea, ci rămânea așa la nesfârșit.

În pădure era beznă de-a binelea. Deasupra capului se înlănțuiau straturi peste straturi de crengi. Și totuși n-am aprins lanterna. Pe măsură ce ochii mi se obișnuiau cu întunericul, am început să deslușesc pe unde calc și trebuia oricum să nu iroscesc bateria. Am mers tot înainte pe drumul întunecat, străduindu-mă să nu mă gândesc la nimic. Simțeam că orice gând m-ar fi purtat într-un loc și mai sumbru. Drumul continua să urce lin. În timp ce mergeam, nu-mi auzeam decât pașii, dar până și aceștia răsunau acum stins, secătuiți de sunet. Sper să nu mi se facă iar sete, mi-am zis eu. Deja mă îndepărtasem mult de râu și nu puteam să fac cale întoarsă doar ca să beau apă.

Cât de mult să fi mers? Pădurea se tot adâncea și peisajul rămânea neschimbat oricât înaintam. Împrejur, același întuneric. În afară de propriii mei pași, nu auzeam nimic altceva. Iar aerul rămânea la fel de fad. Tot ce vedeam erau copacii care străjuiau poteca aidoma unor ziduri. Oare nu era nicio vietate prin pădurea asta? Probabil că nu. Nu băgasem de seamă păsări sau insecte.

Cu toate acestea, aveam neplăcuta senzație că sunt privit încontinuu. Simțeam mai multe perechi de ochi ațintite asupra mea, urmărindu-mi fiecare mișcare. Mă supravegheau din întuneric, prin crăpăturile din zidurile groase de copaci. Le simțeam pe piele privirile ascuțite ca niște fascicule de lumină concentrate printr-o lentilă. Mă urmăreau să vadă ce am de gând să fac. Acesta era tărâmul lor, în care eu eram un intrus. Însă nu le-am întâlnit deloc privirea. Poate doar mi se părea. Spaima și nesiguranța pot crea ochi în întuneric.

Pe de altă parte, și Marie simțise privirea lui Menshiki ațintită asupra ei prin binoclu, de peste vale. Bănuise că cineva o urmărește în fiecare zi. Și avusese dreptate. Nu era o năzărire.

Și totuși m-am hotărât să cred că ochii ațintiți asupra mea erau imaginari. Nu existau în realitate. Nu erau decât o iluzie plămădită de frica mea. Aveam nevoie să gândesc așa. Trebuia să străbat pădurea aceasta imensă (cât de mare era, nu știam) și să ajung la capătul celălalt. Cu mintea cât mai întregă.

Din fericire, n-am dat peste nicio bifurcație în drum. N-am fost nevoit să ezit încotro s-o apuc sau să rătăcesc printr-un labirint din care să nu știu cum să ies. Nu mi-a fost nici blocată calea de crengi spinoase. Tot ce trebuia să fac era să o țin drept înainte pe cărare.

Oare cât să fi mers? Cred că foarte multă vreme (deși acolo timpul nu avea nicio noimă). Și totuși nu prea mă simțeam obosit. Poate eram prea încordat ca să simt oboseala. Dar tocmai când am început să-mi simt picioarele grele, mi s-a părut că văd o lumină în depărtare. Era un punct mic și galben, ca un licurici. Dar nu era licurici. Nu se mișca și nici nu lumina intermitent. Părea să fie o lumină artificială, fixată într-un loc. Pe măsură ce înaintam, era tot mai mare și mai puternică. Nu încăpea niciun dubiu. *Mă apropiam de ceva.*

Nu aveam cum să știu dacă e ceva bun sau rău. M-ar fi ajutat sau m-ar fi rănit? Oricum, altă opțiune nu aveam. Nu-mi rămânea decât să merg și să văd cu ochii mei ce e. Iar dacă nu eram în stare, n-ar fi trebuit de la bun început să vin în acest

loc. Am continuat să înaintez pas cu pas către sursa de lumină.

Deodată pădurea s-a sfârșit. Zidurile de copaci de pe ambele părți au dispărut și m-am trezit într-un luminiș. Răzbătusem teafăr prin pădure. Luminișul era plat și modelat frumos în formă de semilună. În sfârșit, vedeam cerul deasupra capului. Împrejur se revărsa din nou lumina aceea de amurg. În partea opusă a luminișului era o stâncă abruptă, în care se vedea gura unei peșteri. Iar luminița galbenă pe care o urmasem venea din adâncul ei.

În spate se întindea marea compactă de copaci, în față se înălța o stâncă abruptă (imposibil de escaladat). În stâncă, gura peșterii. M-am mai uitat o dată în sus la cer, apoi împrejur. Nu era nimic altceva care să semene a cărare. Tot ce puteam face era să intru în peșteră. Înainte s-o fac, am inspirat adânc de câteva ori, încercând să mă adun. Pe măsură ce înaintam, se generau corelații. Așa spusese bărbatul fără chip. Mă strecuram prin spațiul îngust dintre ființă și neființă. Nu aveam încotro decât să-i dau crezare și să merg pe mâna lui.

Am pășit înăuntru cu grijă. În acel moment, mi-am dat seama de ceva. *Mai fusesem în peștera asta.* Forma ei mi-era cunoscută. Și aerul mi-era cunoscut. Atunci mi-am amintit. Era peștera din Fuji, cea la care ne dusese unchiul cel tânăr în copilărie, în vacanța de vară, și pe care o vizitasem împreună cu Komi, sora mea mai mică. Komi se strecurase printr-o galerie laterală îngustă și nu se întorsese multă vreme. Mă speriasem cumplit că dispăruse de tot. Că labirintul întunecat din pântecul pământului o înghițise pe vecie.

Veșnicia înseamnă atâta amar de vreme, zisese bărbatul fără chip.

Am luat-o încet în direcția din care venea lumina galbenă, încercând să nu calc cu zgomot și să-mi controlez bătăile înțețite din piept. Am cotit pe lângă un perete stâncos și atunci am văzut de unde venea lumina. Era un opaiț negru din fier, cum aveau minerii de demult. Stătea agățat într-un cui gros, bătut în stâncă. Înăuntru lui ardea o candelă.

Cuvântul „candelă” îmi amintea de ceva. Era numele organizației secrete studențești din Viena, gruparea de rezistență antinazistă în care se bănuia că fusese implicat Tomohiko Amada.

Sub opaiț stătea o femeie. N-o observasem de la început pentru că era foarte micuță. Nu avea decât vreo șaiszeci de centimetri înălțime. Avea părul negru strâns frumos în creștetul capului și purta niște straie albe, din vremuri apuse. Foarte elegante, din câte vedeam. Era și ea un personaj desprins din *Uciderea Comandorului*. Tânăra cea frumoasă care asistă la uciderea Comandorului cu ochi plini de spaimă, ducându-și mâna la gură. În opera *Don Giovanni* a lui Mozart, era Donna Anna. Fiica Comandorului răpus de Don Giovanni.

Umbra ei întunecată tremura pe peretele din piatră, amplificată de lumina candelăi.

— Vă așteptam, mi-a zis micuța Donna Anna.

55. Ceva care contravine în mod vădit legilor fizicii

— Vă așteptam, a zis Donna Anna. Era micuță de statură, dar avea o voce clară și cristalină.

În momentul acela, pe mine deja nu mă mai surprindea nimic. Faptul că mă aștepta acolo mi se părea mai degrabă firesc. Era o femeie frumoasă. Avea o eleganță naturală, iar în voce îi răsuna o notă de demnitate. În ciuda faptului că avea doar vreo șaizeci de centimetri înălțime, avea acel ceva care îi atrage pe bărbați.

— Am să vă conduc mai departe, mi-a zis ea. Ați putea lua opaițul, vă rog?

Am făcut cum mi-a spus și am luat opaițul din cuiul din perete. Nu știu cine îl pusese acolo, dar era prea sus pentru ea. Avea în vârf o za din fier în care să-l agăți sau de care să-l ții când îl iei cu tine.

— Mă așteptați pe mine? am întrebat-o eu.

— Da, a răspuns. De multă vreme.

Oare era și ea un fel de metaforă? Însă nu mi-a venit să-i pun o întrebare atât de directă.

— Locuiți pe meleagurile acestea?

— Pe meleagurile acestea? mi-a întors ea întrebarea cu o privire contrariată. Nu, eu doar vă așteptam aici pe dumneavoastră. Nu înțeleg ce vreți să spuneți cu „meleagurile acestea”.

Am renunțat s-o mai întreb ceva. Era Donna Anna și mă așteptase aici.

Straiele albe pe care le purta semănau cu ale Comandorului. Erau probabil din mătase. În partea de sus le avea petrecute în mai multe straturi, iar în jos arătau ca niște pantaloni largi. Nu i se distingeau formele, dar părea să aibă un corp suplu și ferm. În picioare avea niște încălțări micuțe și negre, din piele.

— Să mergem, mi-a zis Donna Anna. Nu avem timp de pierdut. Drumul se îngustează de la o clipă la alta. Vă rog să mă urmați. Luați și opaițul.

Am ridicat opaițul deasupra capului ei și am urmat-o, luminând în jur. Donna Anna se îndrepta către adâncurile peșterii cu pași iuți și siguri. Flacăra candelii se clătina în timpul mersului, iar umbrele dansau pe stânca din jur ca un mozaic viu.

— Seamănă cu o peșteră din Fuji pe care am vizitat-o demult, am zis eu. Chiar acolo suntem?

— Tot ce e aici e o *asemănare*, a zis Donna Anna fără să se întoarcă spre mine, de parcă se adresa întunericului din față.

— Adică nu e real?

— Nimeni nu știe ce e real, a zis ea pe un ton răspicat. Până la urmă, tot ce vedem este produsul corelațiilor. Lumina de aici este o metaforă pentru umbră, iar umbra este o metaforă pentru lumină. Probabil că știți asta.

Nu eram convins că înțeleg ce voia să spună, dar m-am abținut să mai întreb ceva. Am fi ajuns la cine știe ce dezbateri filozofică.

Pe măsură ce ne afundam, peștera se îngusta tot mai mult. Plafonul cobora și eram nevoit să merg ușor aplecat, la fel ca în grota din Fuji. Într-un final, Donna Anna s-a oprit. S-a întors spre mine și m-a privit cu ochii ei mici și negri.

— Doar până aici pot să vă conduc mergând în față. De aici încolo trebuie să o luați dumneavoastră înainte. O să vă urmez și eu o vreme. Dar doar până la un anumit punct. De acolo va trebui să mergeți singur.

Să o iau eu înainte? Am clătinat din cap, confuz. Din câte vedeam, peștera se termina acolo. În față nu era decât un perete de stâncă, înalt și întunecat, care bloca drumul. L-am luminat cu opaițul, dar peștera chiar se înfunda acolo.

— Văd că nu se poate merge mai departe, am zis.

— Uitați-vă mai bine. În colțul din stânga ar trebui să fie intrarea într-o galerie laterală, a zis Donna Anna.

Am mai luminat o dată colțul din stânga. M-am aplecat în față și, privind cu atenție, am observat o scobitură ca o umbră întunecată, ascunsă în spatele unei stânci mari. M-am înghesuit între stâncă și perete și am inspectat scobitura. Era, într-adevăr, o galerie laterală. Semăna mult cu cea în care intrase Komi în peștera din Fuji, doar că puțin mai mare. Din câte îmi aminteam, cea prin care se strecurase surioara mea era mult mai îngustă.

M-am întors și m-am uitat la Donna Anna.

— Trebuie să intrați pe acolo, a zis femeia înaltă de șaizeci de centimetri.

Îi priveam chipul frumos, căutându-mi cuvintele. Umbra ei alungită, proiectată de lumina galbenă a candeliei, tremura pe perete.

— Știu că ați căpătat de mult o spaimă cumplită față de spațiile înguste și întunecate. Vă fac să nu mai respirați normal. Așa este, nu? Și totuși va trebui să intrați pe acolo. Altfel nu veți putea obține ce vă doriți.

— Unde duce galeria?

— Nu știu. Dumneavoastră decideți unde duce, prin voință proprie.

— Dar în voința mea e amestecată multă spaimă. Asta mă îngrijorează pe mine. Faptul că spaima mea va deforma lucrurile și mă va împinge într-o direcție greșită.

— Repet, dumneavoastră sunteți cel care decide drumul. Și deja v-ați ales calea. Ați pătruns în lumea aceasta printr-un sacrificiu imens și ați traversat râul cu luntrea. Nu mai puteți da înapoi.

M-am uitat din nou la deschizătura din perete. M-am cutremurat numai la gândul că trebuia să mă târăsc prin spațiul acela îngust și întunecat. Dar trebuia s-o fac. Așa cum spusese și ea, nu mai puteam da înapoi. Am lăsat opaițul și am scos lanterna din buzunar. Nu puteam să intru în galeria aceea strâmtă cu opaițul după mine.

— Aveți încredere în dumneavoastră, a zis Donna Anna încet, dar răspicat. Ați

băut apă din râu, nu-i așa?

— Da, mi se făcuse sete și n-am rezistat.

— Ați făcut bine, a zis Donna Anna. Râul curge prin spațiul îngust dintre ființă și neființă. Iar o metaforă strălucită poate scoate la suprafață cursul pe care-l urmează posibilitățile ascunse în toate lucrurile. Așa cum un poet strălucit poate să dezvăluie un peisaj nou și proaspăt dintr-un alt peisaj. Nici nu mai e cazul să spun, dar cele mai bune metafore sunt și cele mai bune poezii. Dumneavoastră trebuie să aveți grijă să nu vă abateți privirea de la *peisajul cel nou*.

Poate că și *Uciderea Comandorului* pictat de Tomohiko Amada era tot un „peisaj nou“, mi-am zis eu. Aidoma unei poezii strălucite, pictura aceea era o metaforă desăvârșită, care construise o realitate nouă.

Am aprins lanterna și am inspectat-o. Lumina constant, semn că bateriile aveau să mai țină. M-am hotărât să-mi scot geaca de piele și s-o las acolo. Nu puteam să intru într-o galerie atât de îngustă îmbrăcat cu ceva voluminos. Am rămas într-un pulover subțirel și blugi. În peșteră nu era neapărat frig, dar nici cald nu era.

Mi-am făcut apoi curaj, m-am lăsat în patru labe și m-am strecurat în galerie până la brâu. Pe interior era din stâncă, dar avea suprafața netedă și lunecoasă, de parcă fusese scaldată de apă ani în șir. Nu avea colțuri ascuțite. Asta mi-a permis să înaintez mai ușor decât mă așteptam. Stânca era rece la atingere și ușor umedă. Mergeam încet pe burtă, ca o insectă târâtoare, luminându-mi calea cu lanterna. Probabil că, odinioară, galeria servise drept canal, mi-am imaginat eu.

Avea cam șazeci, șaptezeci de centimetri înălțime și mai puțin de un metru lățime. Nu se putea înainta prin ea decât târâș. O conductă naturală și întunecată care continua la nesfârșit – așa mi se părea îngustându-se sau lățindu-se pe alocuri. Uneori mai cotea sau urca și cobora. Din fericire, nu am întâlnit diferențe de nivel prea mari. Presupunând însă că servise drept canal subteran, n-ar fi fost imposibil dacă s-ar fi revărsat deodată peste mine o cantitate enormă de apă. În momentul în care mi-a venit în minte acest gând, că aș putea muri înecat în spațiul acela îngust și întunecat, mâinile și picioarele mi-au paralizat de frică și n-am mai putut să mă mișc.

Am încercat s-o iau înapoi pe unde venisem, dar mi-a fost imposibil să mă răsucesc în direcție opusă. Galeria se tot strâmtase fără să-mi dau seama. Nu aveam nici cum să străbat o distanță atât de mare târându-mă înapoi cu spatele. Groaza mi-a pus stăpânire pe întreg corpul. Rămăsesem literalmente pironit locului. Nu mai puteam să merg nici înainte, nici înapoi. Toate celulele din corpul meu țipau, tânjind după aer proaspăt. Mă simțeam cumplit de singur, neputincios, abandonat de toată lumea.

— Nu vă opriți! Mergeți înainte, a zis Donna Anna pe un ton răspicat.

Nu-mi dădeam seama dacă doar mi se năzărise sau chiar era în spatele meu.

— Nu pot să mă mișc, am reușit eu să îngăim, presupunând că se află în spatele meu. Nu pot să respir.

— Țineți-vă inima în frâu, a zis Donna Anna. N-o lăsați să facă ce vrea. Dacă îi dați voie să șovăie, cădeți pradă dublelor metafore.

— Ce sunt dublele metafore? am întrebat.

— Ar trebui să știți deja.

— Ar trebui să știu?

— Pentru că se află înăuntru dumneavoastră, a zis Donna Anna. Vă înhață gândurile și le devorează unul după altul, se îngrașă cu ele. Acestea sunt dublele metafore. Sălășluiesc de multă vreme în întunericul adânc dinăuntru dumneavoastră.

E „bărbatul cu Subaru Forester alb”, mi-am dat seama instinctiv. Nu voiam să fie, dar ce altceva puteam să cred? Bărbatul acela îmi condusesse pașii și mă făcuse s-o strâng de gât pe femeia aceea. Mă obligase să privesc în abisul negru dinăuntru meu. Apărea oriunde mă duceam și îmi reamintea de bezna din mine. Cel mai probabil, acesta era adevărul.

Știu unde ai fost și ce ai făcut, îmi spunea el. Desigur, el știa tot, pentru că trăia înăuntru meu.

Inima mi-era cuprinsă de un freamăt sumbru. Am închis ochii și am încercat s-o țin în frâu. Am scrâșnit din dinți. Dar cum să-ți ții inima ancorată într-un singur loc? Și unde se află ea de fapt? Am căutat în mine, în fiecare locșor. N-am găsit-o. Unde putea să fie?

— Inima trăiește în amintiri și se hrănește cu imagini, a zis o voce de femeie.

Dar nu era Donna Anna. Era vocea lui Komi. Sora mea, care murise la doisprezece ani.

— Caută prin amintiri, mi-a zis vocea aceea de demult. Caută ceva concret. Ceva palpabil.

— Komi? am zis eu.

Niciun răspuns.

— Komi, unde ești? am zis.

Tot nimic.

În întunericul din grotă, am căutat prin amintiri. Parcă scotoceam printr-o traistă mare și veche. Dar memoria mea părea goală. Nu-mi mai aminteam nici măcar ce înseamnă o amintire.

— Stinge lumina și ascultă vântul, a zis Komi.

Am stins lanterna și am ascultat vântul, așa cum îmi spusese. Însă n-am auzit nimic. Tot ce reușeam să percep erau bățile inimii mele. Scotea niște sunete zbuțumate, ca o fereastră cu plasă zguduită de un vânt năprasnic.

— Ascultă vântul, a repetat Komi.

Mi-am ținut respirația și am ascultat din nou cu atenție. De data aceasta am deslușit un șuier stins printre bățile inimii. Ba se întetea, ba scădea în intensitate. Părea să fie vântul care bătea undeva în depărtare. Apoi am simțit o adiere. Un val de aer pătrundea din față. Și aducea cu el un miros. Unul inconfundabil, de pământ reavăn. Era primul miros pe care îl simțeam de când pășisem pe acest tărâm al metaforelor. Galeria ducea undeva. Într-un loc cu mirosuri. Adică în lumea reală.

— Mergeți înainte, a zis de data aceasta Donna Anna. N-a mai rămas mult timp.

M-am târât prin beznă, cu lanterna stinsă. Încercam să inhalez cât mai mult din aerul real care se strecura înăuntru.

— Komi? am mai strigat eu o dată.

Tot niciun răspuns.

Am răscolit prin traista cu amintiri. Pe atunci, eu și Komi aveam o piscică. Un motan negru, tare isteț. Îl chema Koyasu, dar nu-mi mai aminteam cum căpătase acest nume. Komi găsisese pisoiul abandonat când se întorcea de la școală și-l adusesese acasă. Dar la un moment dat motanul a dispărut. Zi după zi l-am căutat prin tot cartierul. Câtor oameni nu le arătaserăm poze cu el? Însă nu l-am mai găsit.

M-am târât prin galeria îngustă amintindu-mi de motanul negru. Îmi imaginam că-l caut alături de sora mea. Am încercat să-i deslușesc silueta prin bezna din față. Am încercat să-i aud mieunatul. Motanul negru era ceva foarte concret, tangibil. Mi-am reînviat în minte atingerea blăniiței lui, căldura, lăbuțele, torsul.

— Da, e bine, a zis Komi. Continuă să-ți reamintești.

Știu unde ai fost și ce ai făcut, mi-a zis deodată bărbatul cu Subaru Forester alb. Purta o geacă neagră de piele și o șapcă cu emblema YONEX pe cap. Avea vocea înăsprită de briza mării. Am tresărit, luat prin surprindere.

M-am străduit să mă gândesc la motanul negru. Am încercat să trag în plămâni izul de pământ purtat înăuntru de vânt. Mirosul îmi părea cunoscut de undeva. Îl mai simțisem de curând. Însă nu-mi aminteam când. Unde mai simțisem mirosul ăsta? Pe măsură ce mă chinuiam în van să-mi aduc aminte, memoria începuse să pălească din nou.

Strânge-mă de gât cu ăsta, zisese atunci femeia. Îi vedeam limba rozalie ițindu-se printre buze. Își pusese sub pernă cordonul de la halatul de baie. Părul ei pubian era ca un smoc de iarbă udată de ploaie.

— Amintește-ți ceva drag, mi-a zis Komi cu o voce încordată. Repede, grăbește-te!

Am încercat să mă gândesc din nou la motanul negru, însă n-am mai reușit să mi-l amintesc pe Koyasu. Silueta lui nu-mi mai apărea în fața ochilor. Cât îmi fugise un pic gândul în altă parte, imaginea lui fusese devorată de întuneric. Trebuia să mă grăbesc și să-mi amintesc altceva. Simțeam cum galeria se tot îngustează prin întuneric. Poate că era vie și se mișca. *Nu mai e mult timp*, a zis Donna Anna. De la subraț îmi curgeau șiroaie de sudoare rece.

— Amintește-ți ceva, am auzit vocea lui Komi din spate. Ceva tangibil. Ceva ce ai putea desena imediat.

Ca un om care se agață de colacul de salvare ca să nu se înece, m-am gândit la Peugeotul 205. La micuța și vechea mașină franțuzească, la volanul pe care l-am strâns în mâini cât am călătorit din Tōhoku spre Hokkaidō. Aveam senzația că totul se petrecuse acum o veșnicie, dar încă mai auzeam clar în urechi huruitul grosolan al motorului în patru cilindri. N-aș fi putut să uit nici cum se înțepenea maneta când schimbam viteza dintr-a doua într-a treia. Timp de o lună și jumătate mașina aceea fusese tovarășa mea, unicul meu prieten. Iar acum era doar fier vechi.

Și totuși galeria se tot îngusta. Înaintam târâș, dar simțeam cum tavanul îmi apasă pe cap. Am dat să aprind lanterna.

— Nu aprindeți lumina, a zis Donna Anna.

— Dar nu văd nimic în față.

— Nu vă uitați, a zis ea. *Nu priviți cu ochii.*

— Se tot îngustează. Dacă mai merg o să mă înțepenesc de tot. N-o să mai pot să mă mișc.

Niciun răspuns.

— Nu mai pot înainta, am zis eu. Ce să fac?

Tot niciun răspuns.

Nu se mai auzea nici vocea Donnei Anna, nici a lui Komi. Dispăruseră. Nu mai rămăsese decât o tăcere adâncă.

Galeria continua să se îngusteze și mi-era tot mai greu să înaintez. M-a cuprins panica. Mâinile și picioarele mi-erău ca paralizate și respiram cu greutate. Ești închis într-un sicriu mic, mi-a șoptit o voce la ureche. Nu mai poți merge nici înainte, nici înapoi. O să rămâi îngropat aici pe vecie, în locul ăsta întunecat și îngust. N-o să poată ajunge nimeni la tine. Toți o să te dea uitării.

În acel moment am simțit ceva apropiindu-se din spate. Ceva turtit se târa prin beznă către mine. Nu era nici Donna Anna și nici Komi. Nu era om. I-am auzit foșnetul pașilor și respirația neregulată. Când a ajuns chiar în spatele meu, s-a oprit. S-au scurs așa câteva minute de liniște. Stătea cu răsufierea tăiată și cântărea ce să facă mai departe. Apoi ceva rece și vâscos mi-a atins glezna dezgolită. Părea să fie un tentacul lung. Un fior de spaimă cumplită mi-a străbătut șira spinării.

Era o dublă metaforă? Ceva care sălășluia în întunericul din mine?

Știu unde ai fost și ce ai făcut.

Nu reușeam să-mi mai amintesc nimic. Motanul negru, Peugeotul 205, Comandorul, toate dispăruseră. Memoria mea era din nou goală.

Fără să mă mai gândesc la nimic, m-am zbătut să înaintez ca să scap de tentacul. Galeria era atât de îngustă, încât nu mai puteam să mă mișc deloc. Mă forțam să trec printr-un spațiu care era mai mic decât mine. Era ceva care contravine în mod vădit legilor fizicii.

Cu toate acestea, mi-am forțat corpul să înainteze. Așa cum spusese Donna Anna, îmi alesesem deja drumul și nu mai puteam să aleg un altul. Pentru asta murise Comandorul. Îl ucisesem *cu mâna mea*. Trupul lui micuț rămăsese într-o baltă de sânge. Nu puteam lăsa ca moartea lui să fie în zadar. Iar tentaculul rece din spatele meu încerca să mă înhațe.

M-am târât înainte storcând și ultima fărâmă de putere din mine. Am simțit cum puloverul mi se agață de stâncă și se destramă din loc în loc. Mi-am relaxat toate încheieturile și m-am zvârcolit stângaci să înaintez prin galerie, ca un magician legat cu sfori care încearcă să scape din strânsoare. Mă târâm încet ca o omidă. În galeria cumplit de strâmtă, îmi simțeam corpul strivit ca într-o menghină. Oasele și mușchii din tot trupul meu urlau cumplit. Tentaculul rece a început să mi se încolăcească în jurul gleznei. În bezna deplină, avea să-mi cuprindă tot corpul, fără ca eu să mă pot opune. Aveam să nu mai fiu eu însumi.

Abandonând orice rațiune, m-am împins cu toată puterea prin galeria și mai îngustă. Tot corpul slobozea urlete de durere. Dar trebuia să înaintez cu orice chip, chiar dacă îmi dislocam toate încheieturile. Nu conta cât de dureros e. La urma urmei, totul aici era fructul corelațiilor. Nu exista nimic absolut. Până și durerea era o metaforă. Și tentaculul era o metaforă. Totul era relativ. Lumina era umbră, iar umbra era lumină. Trebuia să cred asta. Ce altceva puteam face?

Deodată, galeria îngustă s-a terminat. Corpul meu a plonjat în gol, ca un ghem de iarbă azvârlit de apă dintr-o conductă de evacuare. Înainte să mă dumiresc ce se întâmplă, m-am trezit căzând neputincios în gol, de la o înălțime de cel puțin doi metri. Din fericire însă, nu am aterizat pe stâncă, ci pe o bucată de pământ destul de moale. Iar pentru că îmi încordasem corpul și îmi ținusem umerii trași sub mine, nu m-am izbit cu capul de pământ. A fost o mișcare de judo, făcută instinctiv. M-am izbit destul de tare cu umerii și spatele, dar nu m-a durut.

Totul era învăluit în beznă. Lanterna o pierdusem. Probabil îmi alunecase din mână în timp ce cădeam. Am rămas nemișcat, așezat în patru labe. Nu vedeam nimic. Nu eram în stare să mă gândesc la nimic. Singurul lucru de care abia dacă eram conștient era durerea din toate încheieturile, care începea treptat să se facă simțită. Toate oasele și toți mușchii pe care îi chinisem cât mă târâsem prin galerie își strigau nemulțumirea la unison.

Într-un final, am realizat că reușisem să scap din galeria aceea strâmtă. Încă mai simțeam pe gleznă atingerea scârboasă a tentaculului. Indiferent ce fusese, eram recunoscător că reușisem să scap de el.

Și acum unde mă aflam?

Vânt nu era. Dar exista miros. Izul acela pe care îl simțisem în galerie, adus de vânt, se răspândea acum peste tot împrejur. Însă tot nu reușeam să-mi amintesc de unde îl știam. În orice caz, în jur era o liniște cumplită. Nu se auzea niciun sunet.

Trebuia să găsesc lanterna. Am pipăit cu atenție înjur, stând în patru labe și lărgind puțin câte puțin raza de căutare. Pământul era ușor umed. Mi-era teamă să nu ating cu mâna ceva scârbos prin bezna aceea deplină, dar n-am dat nici măcar de o pietricică. Nu era decât pământ plat – atât de plat, încât ai fi zis că fusese bătătorit de cineva.

Lanterna se rostogolise cam la un metru de locul în care aterizasem eu. Momentul în care mâna mea a atins în sfârșit carcasa aceea din plastic a fost unul dintre cele mai fericite din viața mea.

Înainte să o aprind, am închis ochii și am tras adânc aer în piept de câteva ori. Încet și cu răbdare, cum ai descâlci un nod complicat. Răsuflarea mi s-a domolit. Pulsul mi s-a calmat și mușchii mi-au revenit la normal. Am mai inspirat o dată adânc, apoi am expirat încet și am aprins lanterna. Fasciculul galben de lumină a traversat rapid întunericul. Însă o vreme n-am putut să mă uit în jur. Aveam ochii prea obișnuiți cu bezna și lumina îmi provoca o durere ascuțită în fundul capului.

Mi-am acoperit ochii cu mâna, i-am întredeschis încet și m-am uitat în jur printre degete. Părea să fiu într-o încăpere cilindrică, nu foarte spațioasă. Era

împrejmuită cu un perete din piatră, făcut de mâna omului. Am luminat deasupra capului și am văzut un tavan. De fapt nu era tavan, ci un fel de capac. Nu pătrundea lumină pe nicăieri.

Într-un final, mi-am dat seama. Mă aflu în groapa din pădure, cea din spatele templului *hokora*. Străbătusem o galerie în care intrasem din peștera unde era Donna Anna și aterizasem pe fundul încăperii din piatră. Într-o groapă reală din lumea reală. Nu înțelegeam cum, dar asta se întâmplase. Mă întorsesem practic la punctul de plecare. Dar de ce nu pătrundea nicio rază de lumină? Groapa era astupată cu câteva scânduri printre care putea să se strecoare lumina. Și atunci de ce domnea un întuneric atât de deplin?

Eram total descumpănit.

În orice caz, nu aveam niciun dubiu că în acel moment mă aflu în încăperea de piatră din spatele templului *hokora*. Mirosul pe care îl simțeam era exact cel din groapă. Cum de nu reușisem să-mi amintesc asta până acum? Am luminat cu lanterna împrejur, încet și cu atenție. Scara metalică ar fi trebuit să fie sprijinită de peretele gropii, dar n-am dat de ea. Cineva o trăsese din nou afară și o dusesse cine știe unde. Ceea ce însemna că sunt închis acolo și nu mai am cum să ies.

În chip straniu – și probabil chiar era straniu –, oricât am căutat, n-am reușit să descopăr nicio deschizătură în pereții din jur. Plonjasem acolo ieșind printr-o galerie îngustă, ca un bebeluș născut în aer. Însă n-am mai reușit să găsesc galeria. Mă azvârlise afară, apoi se închisese.

În sfârșit, lumina lanternei a scos la iveală ceva pe jos. Un obiect care mi-era cunoscut. Era clopoțelul cel vechi din care sunase Comandorul. Îl auzisem în toiul nopții și așa descoperisem groapa din pădure. De la sunetul clopoțelului începuse totul. Îl pusese pe raft în atelier, dar dispăruse de acolo. L-am luat în mână și l-am inspectat la lumina lanternei. Avea un mâner învechit din lemn. Nu mă înșelam. Era chiar *ace*/clopoțel.

Am rămas multă vreme cu privirea ațintită la el, neștiind ce să cred. Îl adusesse cineva înapoi aici? Se întorsese prin forțe proprii? Comandorul spusese că e un bun comun, care aparține locului. „Un bun comun, care aparține locului” – ce naiba mai însemna și asta? Însă mintea mea era prea obosită ca să mai priceapă logica lucrurilor. Și nu vedeam în jurul meu vreun stâlp al logicii de care să mă pot rezema.

M-am așezat în fund pe jos, m-am sprijinit cu spatele de peretele din piatră și am stins lanterna. Deocamdată trebuia să mă gândesc ce să fac mai departe, cum să ies din groapă. Iar ca să mă gândesc nu aveam nevoie de lumină. Trebuia să economisesc bateria pe cât posibil.

Ei bine, ce era de făcut?

56. Goluri care trebuie umplute

Multe lucruri nu aveau nicio noimă. Însă în acel moment, ce mă frământa cel mai tare era faptul că nu pătrundea nicio rază de lumină. Cineva astupase complet groapa. Dar cine și de ce să facă așa ceva?

Mă rugam ca acel cineva (oricine ar fi fost) să nu fi stivuit pietrele mari și grele deasupra, să nu fi refăcut movila. Altfel, probabilitatea ca eu să mai scap vreodată din întunericul acela era zero.

Deodată mi-a venit ideea să aprind lanterna și să mă uit la ceas. Arăta ora patru și treizeci și două de minute. Secundarul marca trecerea timpului, rotindu-se încet înainte. În mod clar, timpul trecea. Măcar mă aflam din nou într-o lume în care timpul există și se scurge regulat într-o direcție.

Dar ce e timpul, la urma urmei? m-am întrebat eu. Noi îl măsurăm după cum credem de cuviință, folosind acele ceasului. Dar este oare corect? Chiar se scurge timpul atât de regulat și într-o singură direcție? Nu cumva ne-am înșelat noi profund?

Am stins lanterna și am oftat prelung în beznă deplină care s-a așternut din nou înjur. Gata cu gânditul la timp! Să nu mă mai gândesc nici la spațiu! Nu ajungeam nicăieri dacă îmi băteam capul cu asta. Îmi toceam nervii degeaba. Trebuia să mă gândesc la ceva mai concret, ceva vizibil și tangibil.

Prin urmare m-am gândit la Yuzu. Da, pe ea puteam s-o văd și s-o ating (dacă mi se mai dădea ocazia). Acum era însărcinată. Copilul – al cărui tată nu eram eu, ci un alt bărbat – avea să se nască la anul, în ianuarie. Undeva, departe, lucrurile mergeau înainte fără să țină cont de mine. O nouă viață, care n-avea de-a face cu mine, urma să apară pe lume. Iar Yuzu nu-mi cerea nimic. Atunci de ce nu voia să se căsătorească cu acel bărbat? Nu-i înțelegeam motivul. Dacă avea de gând să-și crească singură copilul, trebuia să-și dea demisia de la biroul de arhitectură la care lucra. Firma era mică și nu și-ar fi permis să țină o femeie într-un concediu postnatal lung.

Însă oricât m-aș fi gândit n-am reușit să găsesc un răspuns convingător. Doar stăteam acolo, în beznă, pierdut. Iar întunericul îmi amplifica și mai mult sentimentul de neputință.

Dacă reușesc să ies din groapa asta, mă duc s-o văd pe Yuzu și gata. Sigur că m-a rănit și m-a înfuriat (deși mi-a luat mult timp până mi-am dat seama că sunt furios) când și-a găsit alt iubit și m-a părăsit deodată. Dar nu pot să trăiesc la nesfârșit cu asemenea sentimente în suflet. O să mă întâlnesc cu Yuzu și o să stăm

de vorbă ca oamenii, față în față. O să aflu de la ea ce gândește și ce își dorește. Până nu e prea târziu... Așa m-am hotărât să fac. Odată ce m-am hotărât, m-am simțit mai liniștit. Dacă voia să fim prieteni, din partea mea puteam să fim. Nu era absolut imposibil. Poate reușeam noi să găsim o cale. Asta dacă mai ajungeam vreodată la suprafață.

Apoi am adormit. Mă dezbrăcasem de geaca de piele înainte să intru în galeria laterală și o lăsasem acolo (oare ce soartă avea să întâmpine?), iar acum începeam să simt frigul. Eram îmbrăcat doar cu un tricou cu mânecă scurtă și un pulover subțire, iar puloverul se zdrențuise tot când mă târăsem prin galerie. În plus, mă întorsesem din lumea metaforelor la realitate. Revenisem la o lume în care timpul și temperatura existau. Și totuși, somnul a biruit frigul. Așezat pe jos, cu spatele sprijinit de peretele din piatră, am adormit fără să-mi dau seama. A fost un somn pur, fără vise și fără ascunzișuri. Un somn solitar, la care nimeni nu putea ajunge, ca aurul spaniolilor scufundat pe fundul mării, în largul Irlandei.

Când m-am trezit, era tot întuneric. O beznă atât de adâncă, încât nu-mi vedeam mâna nici dacă o ridicam în dreptul ochilor. Fiind atât de întuneric, nu reușeam să disting hotarul dintre somn și veghe. Nu-mi dădeam seama de unde începe lumea somnului și de unde veghea, de care parte eram sau dacă nu cumva nu mă aflam de nicio parte. Am scos de undeva traista cu amintiri și am început să rememorez diverse lucruri, ca și cum aș fi numărat monede de aur, una câte una. Mi-am amintit de motanul negru pe care îl avusesem odinioară, de Peugeotul 205, de vila albă a lui Menshiki, de discul cu *Cavalerul Rozelor*, de figurina în formă de pinguin. Am reușit să-mi amintesc clar fiecare lucru în parte. Mintea îmi funcționa cum trebuia, deci nu mi-o devoraseră dublele metafore. Doar mă aflam într-o beznă adâncă și mi-era greu să fac deosebirea dintre somn și veghe.

Am luat lanterna, am aprins-o, am acoperit-o cu o mână și am privit cadranul ceasului la lumina care mi se revărsa printre degete. Limbile indicau ora unu și optsprezece minute. Când mă uitasem data trecută era patru și treizeci și două de minute. Asta însemna că dormisem nouă ore în poziția aceea chinută? Îmi venea greu să cred așa ceva. Ar fi trebuit să mă doară corpul și mai tare. Era mai rezonabil să cred că, de fapt, ceasul se dăduse în urmă cu trei ore. Dar nu aveam cum să fiu sigur. Poate că stătusem prea mult în beznă și pierdusem complet noțiunea timpului.

În orice caz, frigul devenise mai pătrunzător. În plus, simțeam nevoia să urinez. Nu puteam să mă mai țin. N-am avut încotro, așa că m-am dus mai într-o parte și am urinat pe jos. A fost un jet lung, dar pământul a absorbit imediat urina. S-a simțit un miros vag de amoniac, dar și acela a dispărut numaidecât. Imediat ce am scăpat de senzația de urinare, i-a luat locul foamea. Trupul meu se reacomoda încet, dar sigur, cu lumea reală. Poate că efectul apei băute din râul metaforic îmi dispărea acum din corp.

Am simțit din nou, foarte acut, că trebuia să scap de aici cât mai repede cu putință. Dacă nu reușeam, în curând aveam să mor de foame în groapa asta. Oamenii nu supraviețuiesc fără apă și mâncare. Aceasta e una dintre regulile de bază ale lumii reale. Iar aici nu aveam nici apă, nici mâncare. Aveam doar aer (groapa era bine astupată, dar simțeam un curent slab strecurându-se pe

undeva). Aerul, dragostea, idealurile sunt foarte importante, dar nu poți trăi doar din ele.

M-am ridicat de jos și am încercat să mă cațăr pe peretele neted din piatră. După cum mă așteptam, m-am străduit în van. Peretele avea mai puțin de trei metri înălțime, dar era perfect drept, fără nicio margine de care să mă pot agăța. Mi-ar fi trebuit niște abilități ieșite din comun ca să-l escaladez. Și chiar presupunând că aș fi reușit, groapa era astupată. Ca să împing capacul la o parte, aș fi avut nevoie de un reazem solid în care să mă opintesc cu mâinile și picioarele.

M-am lăsat păgubaș și m-am așezat din nou pe jos. Nu-mi mai rămânea decât un lucru de făcut. Să sun din clopoțel. Așa cum făcuse Comandorul. Doar că între noi doi exista o mare diferență. El era o idee, iar eu un om în carne și oase. Ideile nu flămânez, eu da. Ideile nu mor de foame, eu da, relativ ușor. Comandorul putea să sune încontinuu din clopoțel, o sută de ani fără să obosească (el nu avea noțiunea de timp), eu, doar trei-patru zile, fără apă și mâncare, după care n-aș mai avut nici măcar puterea să-mi mișc mâna.

Și totuși am început să sun din el prin întuneric. N-aveam ce altceva să fac. Sigur, puteam să urlu din toți rărunchii după ajutor, dar groapa era într-o pădure neumbată. Se afla pe proprietatea familiei Amada și în mod normal nu călca nimeni pe-acolo. În plus, era astupată. Nu m-ar fi auzit nimeni oricât aș fi urlat. Doar aș fi răgușit și mi s-ar fi făcut și mai sete. Mai bine sunam din clopoțel.

Oricum, avea și un sunet neobișnuit. Parcă era dotat cu o putere specială. Fizic vorbind, nu răsuna puternic. Însă eu îl auzisem limpede în miezul nopții de departe, din pat. Iar cât timp sunase el, larva insectelor de toamnă încetase complet, de parcă li s-ar fi interzis să mai scoată vreun țârâit.

Așa că am tot sunat din clopoțel, sprijinit cu spatele de peretele din piatră. Clătinam ușor din încheietura mâinii într-o parte și în alta, încercând să-mi golesc mintea. Sunam o vreme, mă odihneam, apoi sunam din nou. Așa cum făcuse Comandorul înainte. Nu mi-a fost deloc greu să-mi limpezesc mintea. Ascultând clinchetul clopoțelului, n-am mai simțit nevoia să mă gândesc la ceva. Prin beznă răsuna complet diferit decât la lumina zilei. Și probabil chiar era complet diferit. Eram singur, închis într-o beznă adâncă și fără scăpare, dar când sunam din el nu mă simțeam nici înspăimântat și nici îngrijorat. Aproape că uitam și de frig, și de foame. Nu mai simțeam nici nevoia să gădesc vreo logică în ceva. Inutil de spus, pentru asta eram foarte recunoscător.

Când oboseam, aștepeam sprijinit de perete. De fiecare dată când mă trezeam, aprindeam lanterna și mă uitam la ceas. Iar de fiecare dată când mă uitam la ceas, vedeam că arată o oră aiurea. Sigur, poate că nu el era problema, ci eu. Tot ce se poate. Dar nici de asta nu-mi mai păsa. Sunam mecanic din clopoțel, clătinând din încheietura mâinii prin întuneric. Când oboseam, adormeam, iar când mă trezeam, sunam din nou. Repetam asta la nesfârșit. Iar repetiția îmi subția tot mai mult conștiința.

De pe fundul gropii nu se auzea niciun sunet. Nici ciripit de păsări, nici vânt, nici nimic. Oare de ce? De ce nu se auzea nimic? Se presupunea că revenisem la realitate.

Mă întorsesem în lumea reală, unde te încercă foamea și îți vine să-ți faci nevoile. Și care ar trebui să fie plină de tot felul de sunete.

Nu aveam nici cea mai vagă idee cât timp trecuse. Renunțasem să mă mai uit la ceas. Între mine și timp nu mai exista niciun punct de contact. Zilele aveau acum și mai puțin sens pentru mine decât orele, deoarece acolo nu exista zi sau noapte. Treptat, în bezna aceea, am ajuns să nu mă mai înțeleg nici pe mine. Nu pierdusem contactul doar cu timpul, ci și cu propriul meu trup. Și nu pricepeam ce însemna acest lucru. De fapt, nici măcar nu simțeam nevoia să pricep. Doar sunam mai departe din clopoțel până nu-mi mai simțeam încheietura.

După ce s-a scurs o întregă veșnicie (sau timpul a venit și s-a retras ca valurile la țărni), iar foamea a devenit insuportabilă, am auzit în sfârșit un sunet deasupra capului. Parcă cineva apucase lumea de o margine și încerca s-o dezlipească. Dar nu-mi suna deloc real. Cum adică să dezlipească cineva lumea? Și dacă reușea, ce urma? Venea o lume nouă sau un neant infinit? Dar mie mi-era totuna. Ambele ar fi dus la același lucru.

Am închis încet ochii prin întuneric și am așteptat să se termine. Însă lumea nu se lăsa ușor dezlipită. Sunetul care venea de deasupra se tot întetea. Părea totuși să fie real – un sunet produs fizic de un obiect real, acționat de ceva. Am deschis ochii și m-am uitat în sus. Am luminat plafonul cu lanterna. Cineva făcea o hărmălaie cumplită afară. Nu-mi dădeam seama exact ce se petrece, dar zgomotul îmi sfredelea urechile.

Nu știam dacă era îndreptat împotriva mea sau dacă era menit *pentru* mine. În orice caz, nu puteam decât să rămân acolo, așezat în fund, și să văd ce se întâmplă, sunând mai departe din clopoțel. Într-un sfârșit, o fâșie îngustă de lumină a pătruns printre scândurile care acopereau groapa. A spintecat întunericul ca lama lată și ascuțită a ghilotinei care taie o bucată imensă de gelatină și a ajuns într-o clipită pe fundul gropii. Lama aceea mi-a poposit chiar pe glezne. Am lăsat clopoțelul pe jos și mi-am acoperit ochii cu mâinile, ca să-i protejez.

Una din scânduri a fost apoi dată la o parte și în groapă a pătruns și mai multă lumină. Chiar și cu ochii închiși și palmele lipite bine de față, tot simțeam cum bezna se subțiază în fața mea. Odată cu lumina, a pătruns și aer. Un val de aer rece și proaspăt, în care simțeam iz de început de iarnă. Un miros care îmi trezea nostalgie. Mi-a reamintit de senzația pe care o aveam când eram copil, în prima dimineață din an când îmi puneam fularul la gât. Atingerea moale a lânii pe piele.

Cineva mi-a strigat numele de deasupra. Părea să fie numele meu. Uitasem că am unul, dar mi-am reamintit într-un final. Petrecusem multă vreme într-o lume în care numele nu aveau noimă.

A durat o vreme până mi-am dat seama că acel cineva era Wataru Menshiki. Am strigat ca să-i răspund, dar n-a ieșit niciun cuvânt. Am scos doar un urlat fără sens, menit să-i dea de știre că mai trăiam. Nu eram sigur dacă vocea mea putea să răzbată prin aerul dinăuntru, dar eu unul mi-am auzit-o. A sunat ca mugetul furios și straniu al unui animal imaginar.

— Vă simțiți bine? mi-a strigat Menshiki.

- Domnul Menshiki? am întrebat eu.
- Da, eu sunt, a răspuns el. Sunteți rănit?
- Nu cred, am zis. În sfârșit, îmi revenise vocea. Probabil, am adăugat apoi.
- De când sunteți acolo?
- Nu știu. M-am trezit aici.
- Dacă vă aduc scara, reușiți să urcați?
- Cred că da, am răspuns. Probabil.
- Așteptați puțin. O cobor imediat.

Cât s-a dus s-o ia, ochii mi s-au mai acomodat cu lumina, încă nu puteam să-i deschid complet, dar măcar nu mai trebuia să mi-i acopăr cu palmele. Din fericire, lumina nu era puternică. Mi-am dat seama că e ziuă, dar cerul părea înnorat. Sau poate că era pe înserate. În sfârșit, am auzit coborând scara metalică.

— Mai lăsați-mă puțin, am zis. Încă nu mi s-au obișnuit destul ochii cu lumina și mă dor.

— Sigur că da. Stați liniștit, a zis Menshiki.

— Dar de ce era atât de beznă? Nu pătrundea nicio rază de lumină.

— Acum două zile am acoperit eu groapa bine cu o prelată. Am văzut că cineva umblase la capac, așa că am adus de acasă o prelată groasă și am ancorat-o cu țaruși și sfoară ca să n-o mai miște nimeni din loc. Mi-era teamă să nu cadă vreun copil în ea din greșală. Bineînțeles că am verificat să nu fie cineva înăuntru. Și chiar nu era nimeni.

Acum înțelegeam. Pusese Menshiki o prelată deasupra. De-asta era atât de întuneric înăuntru. Avea logică.

— Nu văd niciun semn că prelata ar fi fost dată la o parte. Este exact așa cum am pus-o eu. Deci cum ați reușit să intrați? Chiar nu pricep, a zis Menshiki.

— Nu pricep nici eu. M-am trezit deodată aici.

Mai mult de atât nu puteam să-i explic. Și nici nu intenționez să fac.

— Să cobor? s-a oferit Menshiki.

— Nu, rămâneți acolo. Urc eu.

În sfârșit, puteam să-mi țin ochii deschiși pe jumătate, în fundul lor încă mi se mai învârteau niște forme misterioase, dar mintea îmi funcționa fără probleme. M-am uitat să văd unde era sprijinită scara de perete și am dat să pun piciorul pe prima treaptă, dar n-aveam vlagă. Parcă nici nu mai era al meu. Încet, am început să urc treaptă cu treaptă, atent unde calc. Pe măsură ce mă apropiam de suprafață, simțeam aer tot mai proaspăt. Auzeam și ciripit de păsări.

Când am pus mâna pe pământ, Menshiki m-a apucat zdravăn de încheietură și m-a tras afară. Era mai puternic decât mă așteptam. Atât de puternic, încât m-am lăsat cu totul pe mâna lui. Eram recunoscător din inimă pentru forța pe care o avea. M-am prăvălit apoi pe pământ, cu fața în sus. Vedeam deasupra cerul încețoșat. După cum mă așteptasem, era acoperit de nori cenușii. Nu-mi dădeam seama ce oră era. Am simțit niște picături mici de ploaie căzându-mi neregulat pe obraji și pe frunte. Era o senzație minunată. Nu-mi dădusem seama până atunci cât de plăcută poate fi ploaia. E plină de viață. Chiar și cea rece, de la început de

iarnă.

— Mi-e foarte foame. Am și gâtul uscat. Și mi-e groaznic de frig. Am înghețat complet, am zis eu.

Era tot ce puteam să spun. Dinții îmi clănțăneau cu putere.

Am parcurs încet drumul prin pădure, sprijinit de umărul lui. Nu prea reușeam să-mi potrivesc pasul cu el, așa că mai mult mă târa. Menshiki avea mușchi mai zdraveni decât părea. Probabil că exercițiile zilnice își spuneau cuvântul.

— Aveți cheie? m-a întrebat.

— E sub un ghiveci la intrare, în dreapta. Probabil.

„Probabil” era tot ce puteam să spun. Pe lumea asta nu există lucruri care să poată fi afirmate cu convingere, încă tremuram de frig. Îmi clănțăneau dinții și nu auzeam nici eu prea bine ce spun.

— Azi, pe la prânz, Marie s-a întors teafară acasă, a zis Menshiki. M-am bucurat enorm. Ce ușurare! M-a sunat doamna Akikawa acum o oră să-mi dea de știre. Am sunat acasă la dumneavoastră de mai multe ori și tot nu răspundea nimeni. M-am îngrijorat și am venit până aici. Atunci am auzit clopoțelul răsunând stins din pădure. M-am gândit că cine știe ce s-a întâmplat și am dat la o parte prelata.

Am ieșit din pădure și am ajuns în luminișul de lângă casă. Jaguarul lui Menshiki era parcat în locul obișnuit. Ca de obicei, nicio pată pe el.

— De ce mașina asta arată mereu atât de bine? l-am întrebat eu.

Poate că nu era o întrebare potrivită în circumstanțele de față, dar voiam să i-o pun de multă vreme.

— Știi și eu? a zis Menshiki fără prea mult interes. Când nu am nimic de făcut, îmi spăl mașina. O curăț bine pe toate părțile. Iar o dată pe lună vine o firmă specializată și o ceruiește. Evident, o țin în garaj, ca s-o feresc de ploaie și de vânt. Atâta tot.

Atâta tot, mi-am zis eu. Dacă ar auzi asta biata mea Toyota Corolla, ținută în ploaie de jumătate de an, s-ar pleoști toată. Ba cine știe, poate chiar ar leșina.

Menshiki a scos cheia de sub ghiveci și a descuiat ușa de la intrare.

— Apropo, ce zi e azi? l-am întrebat.

— Azi? E marți.

— Marți? Sunteți sigur?

Menshiki s-a mai gândit o dată.

— Ieri a fost luni, ziua în care se duc la gunoi sticlele și cutiile de aluminiu, deci azi e sigur marți.

Era sâmbătă când mă dusesem în vizită la Tomohiko Amada. Asta însemna că trecuseră trei zile. Nu m-aș fi mirat dacă ar fi trecut trei săptămâni, trei luni sau trei ani. În orice caz, se scurseseră trei zile. Mi-am întipărit acest lucru în minte. Mi-am frecat apoi bărbia cu palma. Nu aveam barba nerasă de trei zile. obrazul meu era ciudat de neted. Cum așa?

Menshiki m-a dus mai întâi la baie, m-a băgat sub apa fierbinte și m-a pus să mă schimb. Hainele de pe mine erau pline de noroi și de rupturi. Le-am adunat și le-am aruncat la coșul de gunoi. Eram julit și roșu pe ici, pe colo, dar n-am văzut

să am vreo rană. Măcar nu sângeram.

Apoi m-a dus la bucătărie, m-a așezat la masă și mi-a dat apă. Am băut-o încet, puțin câte puțin. Într-un final am golit o sticlă mare. Cât am băut eu, a găsit niște mere în frigider și le-a cojit. Mânuia cuțitul rapid și cu pricepere. Eu stăteam și îl admiram. Aranjate pe farfurie, merele cojite arătau nespuse de elegant și frumos.

Am mâncat vreo trei sau patru mere. Erau atât de gustoase că nu-mi venea să cred. Îmi eram recunoscător din suflet celui care crease merele. Când le-am terminat, Menshiki mi-a dat un pachet de biscuiți sărați, găsit printr-un dulap. I-am mâncat și pe aceia. Erau puțin înmuiți, dar și ei mi s-au părut cei mai buni biscuiți din lume. Între timp, a fiert apă, a făcut ceai și a pus miere în el. Am băut câteva cești. Ceaiul îndulcit cu miere m-a încălzit pe dinăuntru.

Nu aveam prea multe prin frigider, dar cu ouă eram bine aprovizionat.

— Ce ziceți de o omletă? m-a întrebat Menshiki.

— Ar fi bună, am răspuns eu. Simțeam nevoia să-mi mai umplu stomacul cu ceva.

Menshiki a scos patru ouă din frigider, le-a spart într-un bol, le-a bătut rapid cu bețișoarele și a pus lapte, sare și piper. Apoi le-a mai amestecat o dată bine cu bețișoarele. Avea mâna formată. A aprins apoi aragazul, a încins o tigaie mică și a pus un pic de unt în ea. A găsit o spatulă într-un sertar și a prăjit ouăle cu îndemănare.

După cum era de așteptat, i-a ieșit o omletă perfectă. Era bună de prezentat la televizor, la o emisiune culinară. Nevestele din întreaga țară ar fi oftat văzându-l cum gătește. La capitolul omletă – de fapt, la orice capitol –, Menshiki era incredibil de elegant, îndemânatic și eficient. Mă uitam la el vrăjit. Când a terminat, a pus-o pe farfurie și mi-a așezat-o în față, cu sticla de ketchup alături.

Era atât de frumoasă, că-mi venea s-o pictez. Dar n-am mai stat pe gânduri, am înfipt cuțitul în ea și am luat rapid o îmbucătură. Nu era doar frumoasă, ci și extrem de gustoasă.

— E perfectă, am zis eu.

Menshiki a râs.

— Nu e. Altele mi-au ieșit mai bine.

Cu ce puteau fi mai bune? Aveau aripi și zburau de la Tokyo la Osaka în două ore?

Am terminat omleta și mi-a luat farfuria. În sfârșit, îmi potolisem foamea. Menshiki s-a așezat la masă, în fața mea.

— Putem să stăm puțin de vorbă? m-a întrebat el.

— Sigur, am zis.

— Nu sunteți obosit?

— Ba poate că sunt, dar avem de vorbit.

Menshiki a încuviințat.

— Există niște goluri în zilele astea care trebuie umplute.

Asta dacă se pot umple, mi-am zis.

— Știți, am trecut pe aici și duminică, a zis el. Am tot sunat și nu răspundeți, așa că m-am îngrijorat și am venit să văd ce se întâmplă. Pe la unu după-amiaza.

Am încuviințat. În acel moment eu mă aflam *în altă parte*.

— Am sunat la sonerie și mi-a deschis fiul domnului Tomohiko Amada. Masahiko, dacă nu mă înșel.

— Da, Masahiko Amada. Suntem prieteni vechi. Este proprietarul casei, are cheie și poate să intre când nu sunt acasă.

— Cum să spun... era foarte îngrijorat de dumneavoastră. Mi-a spus că ați mers împreună sâmbătă după-amiază la centrul unde e internat tatăl lui, Tomohiko Amada, și că ați dispărut deodată din salon.

Am dat din cap fără să spun nimic.

— A zis că v-ați făcut nevăzut cât a fost plecat din salon să dea un telefon de serviciu. Centrul se află în vârful muntelui și e mult de mers pe jos până la gară. Nu fusese chemat nici vreun taxi. Plus că nu v-au văzut plecând nici paznicii, nici personalul de la recepție. A telefonat la dumneavoastră acasă și n-ați răspuns. S-a îngrijorat și a venit încoace. Era extrem de alarmat că poate ați pățit ceva.

Am oftat.

— Am să vorbesc eu cu Masahiko. I-am făcut necazuri tocmai acum, când are pe cap și situația tatălui său. Știți cumva cum se mai simte domnul Tomohiko Amada?

— Se pare că e în comă. Nu și-a mai recăpătat deloc cunoștința. Fiul spunea că rămăsese peste noapte undeva în apropierea centrului. Se oprise pe aici în drum spre Tokyo.

— Ar trebui să-l sun, am zis eu clătinând din cap.

— Așa e, a zis Menshiki sprijinindu-și mâinile pe masă. Dar dacă îl sunați, ar trebui să-i dați o explicație coerentă despre unde ați fost și ce ați făcut în aceste trei zile. Și despre cum ați dispărut de acolo. Nu v-ar crede că v-ați trezit pur și simplu înapoi aici.

— Probabil, am zis eu. Dar dumneavoastră? Mă credeți?

Menshiki a făcut o grimasă stânjenită și a rămas câteva clipe pe gânduri.

— De când mă știu, eu gândesc lucrurile logic, a zis el. Așa am fost învățat. Dar, sincer să vă spun, nu găsesc nicio explicație logică pentru groapa din spatele templului *hokora*. Am senzația că acolo se poate întâmpla orice. Am simțit-o mai ales atunci când am petrecut o oră singur în ea. Nu e o simplă groapă. Dar cine n-a avut de-a face cu ea nu are cum să înțeleagă.

N-am găsit nimic potrivit de spus, așa că am rămas tăcut.

— N-aveți încotro decât să insistați că nu vă amintiți nimic, a zis Menshiki. Nu știu cât o să vă creadă, dar altă cale nu e.

Am dat din cap. Probabil că altă cale nu era.

— În viață sunt lucruri care nu se pot explica, dar și lucruri care *nu trebuie* explicate, a zis el. Mai ales dacă ar duce la pierderea celui mai important lucru.

— Ați trecut și dumneavoastră prin asta?

— Sigur că da, a răspuns schițând un zâmbet. De mai multe ori.

Am băut restul de ceai din ceașcă.

— Deci Marie n-a pățit nimic? am întrebat.

— Se pare că era plină de noroi și avea câteva răni ușoare, dar nimic grav.

Doar niște julituri. Ca dumneavoastră.

Ca mine?

— Unde a fost zilele astea?

Menshiki a făcut o față încurcată.

— Despre asta nu știu absolut nimic. Știu doar că s-a întors acasă cu puțin timp în urmă. Plină de noroi și cu câteva răni ușoare. Asta e tot ce mi-a spus. Shōko era încă foarte agitată și n-a putut să-mi explice mai multe la telefon. Ar fi bine s-o întrebați direct, după ce se mai liniștesc puțin lucrurile. Sau, dacă se poate, chiar pe Marie.

— Așa e, am încuviințat eu. Așa o să fac.

— Poate n-ar fi rău să vă duceți la culcare în curând.

Abia când a zis el mi-am dat seama cât mi-era de somn. Deși dormisem dus atât de mult în groapă (trebuie că dormisem), picam de somn.

— Așa e. N-ar fi rău să mă culc puțin, am zis privind absent dosul mâinilor lui Menshiki, sprijinite pe masă.

— Odihniți-vă. Asta vă trebuie acum. Aș mai putea să fac ceva?

Am clătinat din cap.

— Deocamdată nu, mulțumesc.

— Atunci am să mă retrag. Dacă e ceva, vă rog să mă sunați fără reținere. O să fiu acasă, a zis el și s-a ridicat încet de la masă. Mă bucur că s-a întors Marie. Și că am putut să vă ajut pe dumneavoastră. Sincer să fiu, nici eu nu prea am dormit zilele astea. Așa că mă duc acasă și cred că mă culc un pic.

Apoi a plecat. Ca de obicei, portiera s-a închis cu un sunet ferm și huruitul motorului a reverberat adânc. După ce zgomotul s-a stins în depărtare, m-am dezbrăcat și m-am băgat în pat. Mi-am pus capul pe pernă, m-am gândit doar un pic la clopoțelul vechi (chiar așa, lăsasem și clopoțelul, și lanterna în groapă) și am căzut într-un somn adânc.

57. Ceva ce trebuie să fac la un moment dat

Când m-am trezit, era două și un sfert. În jur era întuneric. O clipă am avut senzația că mă aflu încă în groapă, dar mi-am dat imediat seama că nu era așa. Bezna deplină din groapă și întunericul nopții de la suprafața pământului nu erau făcute din aceeași plămădeală. La suprafață, oricât de întuneric ar fi, tot mai răzbate un strop de lumină. Nu e beznă deplină. Era două și un sfert noaptea, iar soarele se afla pe cealaltă parte a pământului. Atâta tot.

Am aprins veioza de pe noptieră, m-am dat jos din pat, m-am dus la bucătărie și am băut câteva pahare cu apă rece. Împrejur era liniște. Prea liniște. Mi-am ciulit urechile, dar n-am auzit niciun sunet. Nu bătea vântul. Venise iarna, insectele nu mai țârlăiau. Nu cântau nici păsări de noapte. Nici clopoțelul nu se auzea. Dacă mă gândeam bine, prima dată când îl auzisem fusese exact la ora asta. Ora la care era cel mai probabil să se întâmple lucruri neobișnuite.

Nu mai puteam să adorm la loc. Nu-mi mai era nici pic de somn. Mi-am tras un pulover peste pijama și m-am dus în atelier. Mi-am dat seama că nu călcasem pe acolo de când mă întorsesem acasă. Mă nelinișteau picturile pe care le lăsasem înăuntru. În special *Uciderea Comandorului*. După spusele lui Menshiki, Masahiko Amada trecuse pe aici în lipsa mea. Poate se dusese în atelier și-o văzuse. Și-ar fi dat seama dintr-o privire că e opera tatălui său.

Dar eu o acoperisem. O dădusem jos din perete și o învelisem în pânza albă ca să fiu sigur că n-o vede nimeni. Atâta vreme cât nu umblase la ea, n-avea cum s-o vadă.

Am intrat și am aprins becul din perete. Atelierul era și el învăluit în liniște. Evident, nu se afla nimeni acolo. Nici Comandorul, nici Tomohiko Amada. Eram singurul din încăpere.

Uciderea Comandorului stătea tot pe podea, învelit în pânză. Niciun semn că l-ar fi atins cineva. Evident, n-aveam cum să fiu absolut sigur. Dar ceva din aerul lui părea să spună că nu fusese atins. Am dat jos învelitoarea. Tabloul arăta la fel ca întotdeauna. În el era Comandorul. Era și Don Giovanni, care îl străpungea cu sabia. Alături, servitorul Leporello, cu răsuflarea tăiată. Frumoasa Donna Anna, îngrozită, cu mâna la gură. Iar în colțul din stânga, ciudatul Față-lungă se ițea din chepengul pătrat din pământ.

Sincer să fiu, în sinea mea îmi fusese teamă ca nu cumva acțiunile mele să fi provocat schimbări în el. De exemplu, chepengul prin care își ițea capul

Față-lungă să fie închis și, prin urmare, Față-lungă să fi dispărut și el din pânză. Sau Comandorul să nu mai fie ucis cu sabia, ci cu un cuțit. Am inspectat pictura până în cel mai mic detaliu, dar n-am găsit nimic schimbat la ea. Față-lungă ținea mai departe chepengul ridicat, ițindu-și prin el chipul ciudat. Se uita împrejur, cu ochii holbați. Inima Comandorului era străpunsă cu sabia ascuțită și din ea se revărsa sânge proaspăt. Pictura rămânea o operă de artă cu o compoziție perfectă. Am admirat-o un timp, apoi am învelit-o la loc în pânză.

M-am uitat apoi la cele două picturi în ulei la care lucram. Erau puse pe șevalet, una lângă alta. Una era *Groapa din pădure*, cu pânza dispusă pe orizontală, iar cealaltă, *Portretul lui Marie Akikawa*, pe verticală. Le-am privit cu atenție, pe rând. Ambele erau exact așa cum le lăsasem. Nicio schimbare. Una era deja terminată, iar cealaltă aștepta retușurile finale.

Am trecut apoi la *Bărbatul cu Subaru Forester alb*, sprijinită cu fața la perete. Am întors-o, m-am așezat pe podea și am privit-o. Din mănunchiul de culori, bărbatul cu Subaru Forester alb mă fixa cu privirea. Silueta lui nu era conturată clar, dar îl vedeam bine ascuns acolo, în spatele straturilor de vopsea aplicate gros cu cuțitul de paletă. Se uita drept la mine, cu privirea ascuțită a unei păsări de noapte. Pe chipul lui nu se citea nicio expresie. Se opunea categoric finalizării picturii – dezvăluirea înfățișării sale. Nu voia să fie tras afară din întuneric și adus la lumină.

Și totuși, poate cândva aveam să-i trasez clar silueta. Să-l scot din întuneric. Indiferent cât se împotriva el. Acum mi-era imposibil, dar la un moment dat trebuia s-o duc la bun sfârșit.

Am întors privirea din nou către *Portretul lui Marie Akikawa*. Ajunsesem deja în stadiul în care nu mai era nevoie să-mi pozeze. Mai rămâneau de făcut doar câteva retușuri și tabloul ar fi fost finalizat. Promitea să fie lucrarea cea mai reușită din tot ce pictasem până acum. Capta bine însuflețirea și prospețimea acestei fetițe frumoase de treisprezece ani. De asta eram sigur. Dar nu aveam să-l finalizez niciodată. Trebuia să-l las neterminat ca să protejez *ceva* dinăuntrul ei. O știam clar.

Aveam mai multe lucruri de rezolvat, cât mai repede cu putință. Unul era să-i telefonez lui Shōko Akikawa și să aflu detalii despre întoarcerea lui Marie. Altul era să-i telefonez lui Yuzu și să-i propun să ne vedem și să stăm de vorbă pe îndelete. Mă hotărâsem în timp ce stăteam în groapa aceea întunecoasă. Venise vremea. Și, desigur, trebuia să vorbesc și cu Masahiko Amada. Trebuia să-i explic (deși habar nu aveam ce explicație puteam să-i dau) de ce dispărașem brusc din centrul din Izukōgen și trei zile nu știuse nimic de mine.

Inutil să mai spun că nu puteam să dau telefoane în miezul nopții. Trebuia să aștept până se făcea o oră mai rezonabilă. La un moment dat avea să se facă și ora potrivită – presupunând că timpul se scurgea normal. Mi-am încălzit lapte într-un ibric și l-am băut ronțâind biscuiți și privind afară pe geam. Dincolo de fereastră se întindea întunericul. Stelele nu se vedeau. Zorii erau încă departe. Era perioada din an cu cele mai lungi nopți. Habar nu aveam ce să fac între timp. Cel mai

sănătos ar fi fost să mă bag la loc în pat și să dorm, dar nu-mi mai era somn. N-aveam chef nici să citesc, nici să lucrez. Nu mi-a venit nicio altă idee, așa că m-am hotărât să fac o baie. Am dat drumul la apă în cadă și, cât am așteptat să se umple, am stat întins pe canapea cu ochii în tavan.

De ce a trebuit să traversez lumea aceea din subteran? Ca să pot pătrunde în ea, am fost nevoit să-lucid pe Comandor cu mâna mea. El și-a sacrificat viața, iar eu am trecut prin cazne, pe un tărâm al întinericului. Trebuia să existe un motiv. În lumea aceea din subteran existau pericole de netăgăduit și spaime reale. Acolo se putea întâmpla orice lucru anormal și n-ar fi fost de mirare. Traversând lumea aceea, parcurgând un anumit proces, reușisem s-o eliberez pe Marie *de undeva*. Măcar se întorsese teafără acasă, așa cum prezisese Comandorul. Însă eu unul nu reușeam să găsec o legătură clară între ce trăisem eu în lumea din subteran și întoarcerea ei.

Poate că apa râului juca un rol important. Când băusem din ea, ceva se schimbase în corpul meu. Nu puteam s-o explic logic, dar asta îmi spunea trupul. Datorită acestei transformări, reușisem să trec printr-o galerie foarte îngustă, prin care fizic nu încăpeam. Ca să-mi biruiesc frica adânc înrădăcinată față de spațiile închise, Donna Anna și Komi mă călăuziseră și mă încurajaseră. De fapt, poate că Donna Anna și Komi fuseseră *una și aceeași*. Donna Anna, dar și Komi. Ele mă protejaseră de forțele întinericului și poate că, în aceleași timp, o protejaseră și pe Marie.

Și totuși unde stătuse închisă Marie? Chiar fusese închisă undeva? Îi făcusem vreun rău când îi dădusem luntrașului – „bărbatului fără chip” – talismanul-pinguin (de fapt, fusesem nevoit să i-l dau)? Sau, din contră, reușise figurina s-o protejeze în vreun fel?

Întrebările se tot înmulțeau.

Poate reușea să mă lămurească Marie. N-aveam decât să aștept. Sau cine știe, poate că adevărul n-avea să iasă vreodată la lumină. Poate Marie nu-și mai amintea nimic din ce i se întâmplase. Sau poate că își amintea, dar se hotărâse să nu spună nimănui (la fel ca mine).

În orice caz, trebuia să mă mai întâlnesc o dată cu ea, în lumea aceasta reală, și să vorbim pe îndelete. Trebuia să ne povestim unul altuia pățaniile din ultimele zile. Asta dacă se putea.

Dar *sigur e asta realitatea?* m-am întreat.

M-am uitat din nou în jur. Eram înconjurat de lucruri cunoscute. Aerul care pătrundea pe fereastră mirosea ca întotdeauna, iar sunetele dimprejur mi erau familiare.

Dar chiar dacă la prima vedere părea să fie realitatea, nu înseamnă neapărat că și era. Poate că doar presupuneam eu că e. Poate că intrasem în gaura aceea din Izukōgen, străbătusem tărâmul din subteran și trei zile mai târziu ieșisem prin altă parte, într-un vârf de munte de la periferia orașului Odawara. Nu aveam nicio garanție că lumea la care mă întorsesem era una și aceeași cu cea din care plecasem.

M-am ridicat de pe canapea, m-am dezbrăcat și m-am băgat în cadă. M-am săpunit din nou bine peste tot. M-am spălat pe cap și pe dinți. Mi-am curățat

urechile cu bețișoare și mi-am tăiat unghiile. M-am și bărbierit (deși barba nu prea-mi crescuse). Mi-am schimbat din nou chiloții. M-am îmbrăcat cu o cămașă albă din bumbac, proaspăt călcată, și o pereche de pantaloni kaki, călcați cu dungă. M-am străduit să înfrunt lumea reală într-un mod cât mai cuviincios. Dar încă nu se luminase de ziuă. Dincolo de geam era beznă. Mi-era teamă că dimineața n-avea să mai vină niciodată.

Dar în curând a venit. Mi-am făcut cafea proaspătă, am prăjit pâine, am uns-o cu unt și am mâncat-o. În frigider nu mai aveam aproape nimic de mâncare. Mai rămăseseră doar două ouă, niște lapte expirat și câteva legume. Mi-am propus să ajung la cumpărături în cursul zilei.

Cât am spălat ceașca de cafea și farfuria, mi-am dat seama că nu mă mai întâlnisem de multă vreme cu iubita mea cea măritată și mai mare decât mine. Oare de când n-o mai văzusem? Trebuia să mă uit în jurnal, pentru că nu-mi aminteam ziua exactă. În orice caz, de foarte multă vreme. În ultimul timp mi se întâmplaseră o mulțime de lucruri – unele chiar incredibil de neobișnuite – și până în acel moment nu observasem că nu mă mai căutase de mult.

Cum așa? De obicei mă suna de două ori pe săptămână. Zicea: „Ce faci, ești bine?”. Dar eu nu puteam s-o contactez. Nu-mi dăduse numărul ei de mobil, iar eu nu foloseam e-mailul. Dacă voiam s-o văd, n-aveam încotro decât să aștept să mă sune.

Însă pe la nouă și ceva, chiar când mă gândeam la ea, m-a sunat.

— Am ceva de vorbit cu tine, a zis fără vreun salut.

— Bine, hai să vorbim, am zis eu.

Luasem telefonul în bucătărie și stăteam sprijinit de bufet. Norii începeau să se spargă și soarele iernatic se ițea printre ei. Vremea se îndrepta. Dar ce avea ea să-mi spună nu părea de bine.

— Îmi pare rău, dar nu putem să ne mai vedem, a zis.

Din vocea ei nu mi-am dat seama dacă îi părea cu adevărat rău. Nu avea niciun ton în glas.

— Sunt mai multe motive.

— Mai multe motive, i-am repetat eu cuvintele.

— În primul rând, soțul meu a început să suspecteze ceva. Simte un anumit aer la mine.

— Aer, am repetat.

— Da, în situații de genul ăsta, femeia degajă un anumit aer. E mai atentă la cum se machiază sau cum se îmbracă, își schimbă parfumul, începe să țină cură de slăbit. Eu credeam că sunt atentă să nu las nimic să se vadă, dar...

— Aha.

— Plus că, în primul rând, așa ceva nu poate să dureze la nesfârșit.

— Așa ceva, am repetat.

— Adică ceva fără viitor. Fără soluție.

Avea dreptate. Relația noastră chiar era una „fără viitor”, „fără soluție”. Și era mult prea riscant s-o continuăm. Eu unul nu aveam mare lucru de pierdut, dar ea avea o familie, două fiice adolescente care mergeau la o școală privată de fete.

— Și încă ceva, a continuat. Am o problemă cu fata cea mare.

Fata cea mare. Dacă nu mă înșela memoria, era cea cu note bune, care asculta de părinți și care nu le crease niciodată probleme.

— O problemă?

— Nu se dă jos din pat.

— Nu se dă jos din pat?

— Auzi, mai repeți mult după mine ca papagalul?

— Scuze, am zis eu. Dar despre ce e vorba? Cum adică nu se dă jos din pat?

— Exact așa. De două săptămâni încoace nici nu încearcă să se dea jos din pat. Nu merge nici la școală. Stă toată ziua în pat, în pijama. Nu răspunde când vorbești cu ea. Îi duc mâncare, dar nu se atinge de ea.

— Te-ai sfătuit cu un consilier, ceva?

— Normal. Am vorbit cu consilierul de la școală, dar nu mi-a fost de niciun folos.

M-am gândit la ce-mi spusese, dar n-aveam nimic de zis. Nici măcar nu o cunoșteam pe fată.

— Așa că nu mai pot să mă văd cu tine, a zis ea.

— Fiindcă trebuie să stai acasă și să ai grijă de ea?

— Și de-asta. Dar nu e doar atât.

Mai mult n-a spus, dar îmi făcusem o idee despre ce se petrecea în sufletul ei. Era speriată și se simțea și responsabilă ca mamă pentru ceea ce făcea.

— Îmi pare tare rău, am zis.

— Mie îmi pare și mai rău decât ție.

Așa o fi, mi-am zis eu.

— Aș vrea să-ți mai spun un singur lucru, a spus și a tras adânc aer în piept.

— Ce anume?

— O să ajungi un pictor bun. Adică și mai bun decât acum.

— Mulțumesc, am răspuns. Mă simt încurajat.

— Cu bine.

— Ai grijă de tine, am zis eu.

După ce am închis telefonul, m-am dus în sufragerie, m-am întins pe canapea și m-am gândit la ea, cu ochii ațintiți în tavan. Mi-am dat seama că, deși mă văzusem cu ea de atâtea ori, nu-mi trecuse niciodată prin cap să-i fac portretul. Nu știu de ce, dar nu mi-a venit s-o fac. În schimb, am schițat-o de mai multe ori. Într-un mic caiet de schițe, cu un creion 2B, aproape dintr-o singură tușă. Cel mai adesea o înfățișam dezbrăcată, în posturi indecente. În una dintre ele avea picioarele desfăcute larg și i se vedea sexul. O surprinsesem și făcând sex. Erau desene simple, din câteva linii, dar toate erau foarte realiste. Și extrem de vulgare. Ei îi plăceau la nebunie.

— Te pricepi foarte bine la desene din astea indecente. Le faci așa, foarte degajat, dar sunt super deocheate, îmi spusese ea.

— Ei, mă prostesc și eu, îi răspunsesem.

Imediat cum le făceam, le și distrugeam. Nu puteam să le țin în casă pentru că riscam să le vadă cineva. Dar măcar unul tot ar fi trebuit să păstrez. Ca dovadă pentru mine că ea chiar a existat.

M-am ridicat încet de pe canapea. Ziua abia începuse. Iar eu aveam de discutat cu mai mulți oameni.

58. Parcă ar fi o poveste despre minunatele canale marțiene

Am sunat-o pe Shōko Akikawa. Era trecut de nouă și jumătate dimineața, oră la care majoritatea oamenilor și-au început deja activitatea. N-a răspuns nimeni. După câteva apeluri a intrat robotul. „Nu pot să răspund la telefon, vă rog să lăsați un mesaj după semnalul sonor.” N-am lăsat mesaj. Era probabil prinsă cu diverse lucruri de rezolvat legate de subita dispariție și întoarcere a nepoatei. Am lăsat să treacă un timp și am mai încercat de câteva ori, dar n-a ridicat nimeni receptorul.

M-am gândit s-o sun apoi pe Yuzu, dar nu voiam s-o prind în timpul serviciului, așa că am renunțat. M-am hotărât să aștept până la pauza de prânz. Dacă totul mergea bine, conversația avea să fie scurtă. Nu era o chestiune de discutat îndelung. Eu îi spuneam că aş vrea să ne vedem în curând, o întrebam dacă e dispusă să ne întâlnim și practic asta era tot. Îmi răspundea cu da sau nu. Dacă spunea da, stabileam ziua, ora și locul. Dacă spunea nu, conversația se încheia.

Deși îmi venea greu, l-am sunat apoi pe Masahiko Amada. A răspuns imediat. Când mi-a auzit vocea, a scos un ditamai oftatul.

— Ești acasă acum?

I-am zis că da.

— Pot să te sun eu un pic mai târziu?

Sigur, i-am spus. A revenit după un sfert de oră. Mă suna de pe mobil, de pe acoperișul clădirii, de undeva.

— Unde naiba ai fost până acum? m-a certat pe un ton neobișnuit de dur. Ai dispărut deodată din salon și n-am știut unde te-ai dus! Am venit și până la Odawara să văd ce-i cu tine.

— Îmi pare rău, am zis eu.

— Când te-ai întors?

— Ieri seară.

— Pe unde naiba ai umblat de sâmbătă după-amiază și până marți seara?

— Chestia e că nu-mi aduc deloc aminte unde am fost și ce-am făcut, am mințit eu.

— Adică pur și simplu te-ai trezit deodată acasă și nu-ți aduci aminte nimic?

— Exact.

— Tu chiar vorbești serios? Că nu-mi dau seama.

— Altă explicație n-am.

— Să știi că mie îmi sună a minciună.

— Dar dai tot timpul de așa ceva prin filme și cărți, nu?

— Mai lasă-mă! Dacă mă uit la vreun film sau serial la televizor și o dau cu amnezia, îl închid imediat. Mi se pare prea tras de păr.

— Dar până și Hitchcock a folosit-o.

— Te referi la *Fascinație*? E unul dintre filmele lui mediocre. Acum, *pe bune*, ce s-a întâmplat?

— Deocamdată nu știu nici eu prea bine. Încă nu reușesc să pun lucrurile cap la cap. Poate în timp o să-mi revină memoria și atunci o să fiu în stare să explic cum trebuie. Dar acum nu pot. Îmi pare rău, dar va trebui să mai aștepți puțin.

Masahiko s-a gândit o vreme, dar până la urmă a spus pe un ton resemnat:

— Am înțeles. Deocamdată o dăm pe memorie pierdută. Dar nu e ceva care implică droguri, alcool, tulburări psihice, femei ușoare sau extraterestre, nu?

— Nu. Nimic care să contravină legilor sau eticii sociale.

— Ce contează etica socială? a zis Masahiko. Dar îmi zici o chestie?

— Ce anume?

— Cum te-ai furișat sâmbătă din centrul din Izukubgen? Acolo sunt foarte stricți cu paza. Au internați oameni cunoscuți și sunt foarte atenți să nu se divulge informații personale. Există recepție la intrare, poarta e păzită de o firmă de securitate douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, au și camere de luat vederi. Dar tu ai dispărut subit de acolo în miezul zilei, fără să observe nimeni, fără să apari pe vreo cameră de luat vederi. Cum?

— Există un pasaj secret.

— Un pasaj secret?

— Unul prin care poți să ieși fără să te vadă nimeni.

— Dar cum ai știut tu de el? Era prima dată când călcai pe acolo, nu?

— Mi-a zis tatăl tău. Sau mai bine spus, mi-a dat de înțeles. Indirect, ce-i drept.

— Tata? a făcut Masahiko. Ce tot spui acolo? Tata are mintea ca o bucată de conopidă fiartă.

— Da, alt lucru pe care nu pot să-l explic cum trebuie.

— Asta e, a zis Masahiko cu un oftat. Dacă așa avea de-a face cu un om normal, m-aș enerva și i-aș zice să termine cu tâmpeniile, dar fiind vorba de tine, nu pot decât să te las în pace. La urma urmei, știu că ești doar un nătărău dus cu pluta, care trăiește din pictat.

— Mulțumesc, am zis eu. Apropo, cum se mai simte tatăl tău?

— Sâmbătă, când am închis telefonul și m-am întors în salon, tu dispăruseși, iar tata dormea dus. Nu dădea niciun semn că s-ar trezi, plus că respira extrem de slab. M-am panicat cumplit! Nu știam ce s-a întâmplat. Nu zic c-ai făcut tu ceva, dar nu puteam să nu-mi pun întrebări.

— Chiar îmi pare rău, am zis, și chiar asta simțeam.

În același timp însă eram și ușurat că trupul mort al Comandorului nu rămăsese acolo, și nici balta de sânge pe podea.

— Foarte bine, să-ți pară rău! Oricum, eu mi-am luat o cameră la o pensiune ca să fiu aproape de el, dar respirația i s-a stabilizat și și-a mai revenit, așa că m-am

întors la Tokyo a doua zi după-amiază. Aveam și mult de lucru. Mă duc din nou la sfârșitul săptămânii să mai stau cu el.

— Greu de tine.

— Asta e. Ți-am mai zis, muritul nu e treabă ușoară. Cel mai greu îmi e celui în cauză, așa că nu pot să mă plâng.

— Am cu ce să te ajut? l-am întrebat.

— Nu, n-ai cu ce, a zis el. Dar ți-aș fi recunoscător dacă nu mi-ai face și tu griji aiurea... A, chiar așa, pe drum înapoi spre Tokyo am trecut pe la tine, fiindcă eram îngrijorat, și tocmai atunci a venit în vizită amicul tău Menshiki. Gentlemanul cel chipeș, cu păr alb și un Jaguar argintiu trăsnet.

— Da, m-am văzut și eu cu el. Mi-a zis că erai la mine și că ați stat de vorbă.

— Doar am schimbat câteva cuvinte în ușă, dar mi s-a părut un tip destul de interesant.

— E un tip *foarte* interesant, l-am corectat eu cu blândețe.

— Cu ce se ocupă?

— Cu nimic. Are bani cu nemiluita și nu-i trebuie să muncească. Mai face tranzacții online cu acțiuni sau valută, dar asta doar de amuzament, ca să nu piardă vremea degeaba.

— Sună grozav, a zis Menshiki impresionat. Parcă ar fi o poveste despre minunatele canale marțiene. Marțienii care vâslesc în gondole cu vâsle din aur, fumând prin urechi tutun cu miere. Numai când aud și simt cum mi se încălzește inima... Apropo, ai găsit cuțitul pe care l-am lăsat la tine?

— Îmi pare rău, nu l-am găsit, am zis eu. Nu știu ce s-a întâmplat cu el. Îți cumpăr altul.

— Lasă, nu e cazul să-ți faci probleme. S-o fi dus ca tine pe undeva și și-a pierdut memoria. Apare el la un moment dat.

— Poate, am zis eu.

Deci cuțitul nu rămăsese în salonul lui Tomohiko Amada. Dispăruse și el odată cu cadavrul Comandorului și cu balta de sânge. Poate avea să apară la un moment dat, așa cum zicea Masahiko.

Aici am încheiat conversația. Ne-am propus să ne vedem în curând și am închis.

M-am urcat apoi în Corolla mea prăfuită, am coborât de pe munte și m-am dus la un mall. Am intrat în supermarket și mi-am făcut cumpărăturile, colindând printre rafturi, alături de casnicele din cartier. La ora aceea dinainte de amiază, femeile nu arătau deloc încântate. Probabil că lor nu li se întâmplau multe lucruri incitante. Sigur nu aveau parte de plimbări cu luntrea printr-un tărâm al metaforelor.

Am aruncat în coș tot ce-mi pica în mână – carne, pește, legume –, apoi am stat la coadă la casa de marcat și am plătit. Aveam o sacoșă la mine și am economisit cinci yeni neavând nevoie de pungă. Am trecut apoi pe la un magazin cu băuturi alcoolice, de unde mi-am luat un bax cu douăzeci de beri Sapporo. M-am întors acasă, am sortat cumpărăturile și am pus o parte în frigider, alături de șase beri. Pe altele le-am băgat în congelator. Am pus apoi pe foc o oală mare cu apă și am

opărit niște sparanghel și broccoli pentru salată. Am fiert și câteva ouă. În orice caz, am reușit să-mi mai trec vremea așa, dar tot îmi mai rămânea timp liber. Mi-a dat prin cap să-i urmez exemplul lui Menshiki și să spăl mașina, dar când m-am gândit că oricum avea să se prăfuiască numaidecât la loc, mi s-a tăiat elanul. Era mai util să stau în bucătărie și să fierb legume.

Pe la douăsprezece și un pic am telefonat la biroul de arhitectură unde lucra Yuzu. Aș fi preferat să las să treacă vreo câteva zile și să mă mai liniștesc înainte să vorbesc cu ea, dar voiam să pun cât mai repede în aplicare decizia pe care o luasem cât stătusem în groapa aceea întunecată. Dacă n-o făceam, riscam să mă răzgândesc. Dar când am ridicat receptorul să o sun, l-am simțit cumplit de greu în mână. A răspuns o voce veselă de femeie tânără, căreia i-am spus cum mă numesc. Apoi am cerut să vorbesc cu Yuzu.

— Sunteți soțul? m-a întrebat ea.

I-am spus că da. Strict vorbind, nu mai eram soțul ei, dar nu era cazul să stau și să-i explic totul.

— Așteptați puțin, vă rog, a zis.

Am așteptat foarte mult. Dar cum n-aveam altă treabă, am rămas sprijinit de blatul din bucătărie cu receptorul la ureche și am așteptat să vină Yuzu la telefon. Un corb mare a trecut în zbor chiar prin dreptul geamului. Penele lui lucioase și negre ca tăciunile sclipeau în lumina soarelui.

— Alo? a zis Yuzu.

Ne-am salutat simplu. Habar nu aveam cum ar trebui să se poarte un cuplu proaspăt divorțat, câtă distanță să păstreze în conversație. Așa că ne-am rezumat la un salut cât mai simplu și nonșalant. Ești bine? Da. Tu? Cuvinte scurte, care dispăreau înghițite de pământul arid al realității, ca o aversă în miez de vară.

— Mă gândeam să ne întâlnim și să stăm de vorbă față în față despre diverse lucruri, mi-am făcut eu curaj și am zis.

— Despre diverse lucruri? Adică despre ce? a întrebat Yuzu.

Nu mă așteptasem la întrebarea asta (cum de nu mă așteptasem?), așa că m-am blocat o clipă. Oare care erau lucrurile astea multe?

— Nu m-am gândit în amănunt, am bâiguit eu.

— Dar vrei să vorbim despre *diverse lucruri*?

— Da. Mi-am dat seama că am ajuns în situația asta fără să discutăm ca lumea despre nimic.

A stat un timp pe gânduri, apoi a spus:

— Știi, eu sunt însărcinată. Nu mă deranjează să ne vedem, dar deja am burta mare, așa că să nu fii surprins când dai cu ochii de mine.

— Știam. Am aflat de la Masahiko. Zicea că tu l-ai rugat să-mi spună.

— Așa e, a zis ea.

— Nu știu ce să zic de burta ta, dar, dacă nu te deranjează, mi-ar plăcea să ne vedem.

— Așteaptă puțin, m-a rugat.

Am așteptat. Am auzit-o cum și-a scos agenda, a întors paginile și și-a verificat programul. Între timp eu mă străduiam să-mi amintesc ce cântau cei de la

Go-Go's. Nu mi se părea o formație atât de grozavă pe cât susținea Masahiko, dar poate că el avea dreptate și eu eram cel care vedea lumea strâmb.

— Aș putea lumea viitoare, pe seară, a zis Yuzu.

Am calculat în minte. Azi era miercuri. Luni însemna peste cinci zile. Ziua în care Menshiki ducea cutiile de aluminiu și sticlele goale la punctul de colectare. Ziua în care nu predam la școala de pictură. Nu era nevoie să-mi consult agenda, știam deja că nu am niciun program. Dar oare cum se îmbrăca Menshiki când ducea gunoiul?

— E bine luni seară, am zis eu. Din partea mea, putem să ne vedem oriunde și oricând. Spune-mi locul și ora și o să fiu acolo.

A propus o cafenea din apropierea stației Shinjuku Gyoen-mae. Numele lui mi-a trezit nostalgi. Se afla aproape de biroul ei și ne întâlneam adesea acolo pe vremea când eram împreună, după ce ieșea de la serviciu. Mergeam apoi și luam cina. La o distanță scurtă era un mic *oyster bar*, unde aveau stridii proaspete la un preț relativ mic. Îi plăcea să mănânce micuțele stridii cu mult hrean, alături de un pahar de Chablis rece. Mai exista oare localul acela?

— Atunci rămâne să ne vedem acolo după șase?

I-am răspuns că da.

— Nu cred că o să întârzii.

— Poți să întârzii, nu e nicio problemă. Te aștept.

Bine atunci, ne vedem, a zis ea și a închis.

Am stat o vreme cu receptorul în mână și l-am privit. Urma să mă întâlnesc cu Yuzu. Cu fosta mea soție care avea să nască în curând copilul altuia. Stabiliserăm locul și ora la care să ne vedem. Totul mersese fără probleme, însă în acel moment nu eram convins că făcusem lucrul corect. Simțeam receptorul la fel de greu. Parcă ar fi fost făcut în epoca de piatră.

Dar există oare pe lumea asta lucruri complet corecte și complet greșite? m-am întrebat. În lumea în care trăim noi, plouă în proporție de treizeci la sută sau șaptezeci la sută. Poate că și adevărul e la fel. Ceva e adevărat în proporție de treizeci la sută sau șaptezeci la sută. Din punctul ăsta de vedere, corbii o duc bine. Pentru ei plouă sau nu, una din două. Nu-și bat capul cu procente.

După ce am vorbit cu Yuzu, o vreme n-am mai fost în stare de nimic. Am petrecut o oră întreagă așezat pe scaun în bucătărie, privind limbile ceasului. Lunea viitoare urma să mă întâlnesc cu ea. Și să vorbim despre „diverse lucruri”. Nu ne mai văzuserăm din martie. O după-amiază rece de duminică din luna martie, în care ploua liniștit. Acum era însărcinată în șapte luni. O schimbare majoră. Pe de altă parte, eu eram tot eu. Cu câteva zile în urmă băusem apă de pe tărâmul metaforelor și traversasem râul care desparte ființa de neființă, dar nu-mi dădeam seama dacă asta schimbuse ceva înăuntrul meu sau rămăsesem absolut la fel.

Am ridicat apoi receptorul și am mai sunat o dată acasă la Shōko Akikawa. Tot n-a răspuns nimeni. Doar a intrat robotul. Am renunțat și m-am așezat pe canapea în sufragerie. Dădusem toate telefoanele și nu-mi mai rămăsese nimic de făcut. Prin atelier nu mai călcasem ca să lucrez de nu știu câtă vreme și îmi venea

să mă duc să mai pictez ceva, dar nu știam ce.

Am pus la pick-up *The River* al lui Bruce Springsteen. M-am întins pe canapea, am închis ochii și am ascultat muzica. Când s-a terminat fața A de la primul disc, l-am întors și am ascultat fața B. Așa trebuie ascultat *The River* al lui Bruce Springsteen. Când se termină „Independence Day“ de pe fața A, apuci discul cu ambele mâini, îl întorci și cobori acul cu atenție la primul cântec de pe fața B. Începe „Hungry Heart“. Fără acest ritual, *The River* nu mai are niciun chichirez. Părerea mea strict personală despre acest album e că nu trebuie ascultat neîntrerupt de la cap la coadă, pe CD. Lucru valabil și pentru *Rubber Soul* și *Pet Sounds*. Muzica bună trebuie ascultată așa cum se cuvine. Cu atitudinea care se cuvine.

În orice caz, interpretarea celor de la The E Street Band de pe acest album e perfectă. Formația îl însuflețește pe solist, iar solistul inspiră formația. O vreme am uitat de grijile realității și doar am ascultat cântecele cu atenție, unul după altul.

Când s-a terminat primul disc și am ridicat acul, m-am gândit că poate ar fi bine să-l sun și pe Meshiki. Nu mai vorbisem cu el din ziua precedentă, de când mă salvase din groapă. Dar parcă nu-mi venea. Mi se mai întâmpla uneori să simt asta față de el. Era un tip interesant, dar uneori n-aveam niciun chef să-l văd sau să vorbesc cu el. Discrepanța era foarte mare. Și nu știam de ce. În orice caz, în acel moment nu aveam chef să-i aud vocea.

Până la urmă am renunțat să-l mai sun. Puteam s-o las pe mai târziu. Ziua abia începuse. Am pus la pick-up al doilea disc din *The River*, dar în timp ce ascultam „Cadillac Ranch” („Ne vom întâlni cândva cu toții la Cadillac Ranch”), a sunat telefonul. Am ridicat acul, m-am dus în bucătărie și am răspuns. Mă așteptam să fie Meshiki, dar era Shōko Akikawa.

— Ați sunat cumva de mai multe ori de dimineață? m-a întrebat ea mai întâi.

I-am spus că da.

— Am aflat aseară de la domnul Meshiki că s-a întors Marie și voiam să vă întreb de ea.

— Așa e, Marie s-a întors acasă teafară. Ieri după prânz. V-am telefonat de mai multe ori ca să vă anunț, dar nu v-am găsit. Așa că am luat legătura cu domnul Meshiki. Ați fost plecat?

— Da, am avut niște treburi de rezolvat și am fost plecat departe. Abia ce m-am întors aseară. Am vrut să vă sun, dar nu exista telefon acolo, iar eu nu am mobil, am zis eu și nu pot spune că era chiar o minciună.

— Marie a venit singură acasă ieri după prânz, plină de noroi. Din fericire însă, fără răni grave.

— Unde a fost tot timpul ăsta?

— Încă nu știu, a zis ea coborând vocea, de parcă se temea că trage cineva cu urechea. Nu spune ce s-a întâmplat. Anunțasem dispariția la poliție, așa că au venit și ei și i-au pus tot felul de întrebări, dar n-au primit niciun răspuns. A tăcut mâlc. Deocamdată au renunțat, dar urmează s-o chestioneze din nou după ce mai trece puțin timp și se liniștește. Au zis și ei că e bine că s-a întors acasă și e în

siguranță. Oricum, nu-mi răspunde nici mie, nici tatălui ei. După cum știți, e un copil încăpățânat.

— Era plină de noroi?

— Da, din cap până în picioare. Avea uniforma zdrențuită și julituri pe mâini și pe picioare. Dar nimic atât de grav încât să necesite îngrijiri medicale.

Exact ca mine, mi-am zis. Plină de noroi, cu uniforma zdrențuită. Să se fi întors și ea pe lumea asta târându-se printr-o galerie îngustă, ca mine?

— Și nu spune nimic? am întrebat eu.

— Nu, n-a scos nicio vorbă de când s-a întors. De fapt, nici nu i-am auzit vocea. Zici că i-a tăiat cineva limba.

— Să fi suferit vreun șoc cumplit, care a lăsat-o fără glas?

— Nu cred că e vorba de așa ceva. Mai degrabă tace mâlc pentru că așa a hotărât ea să facă. N-ar fi prima dată când se întâmplă. Dacă se enervează foarte tare, așa face. Iar odată ce se decide să facă un lucru, merge până în pânzele albe, orice ar fi.

— Dar nu se pune problema de vreo infracțiune, nu? am întrebat eu. Să fi fost răpită sau sechestrată.

— Nu mi-e clar nici asta. Ea nu suflă un cuvânt, iar poliția a spus că o s-o chestioneze după ce se mai liniștește puțin, a zis Shōko Akikawa. Apropo, aș avea o rugămintă la dumneavoastră.

— Despre ce este vorba?

— Ați vrea să vă întâlniți cu Marie și să stați de vorbă cu ea, între patru ochi? Ceva îmi spune că sunteți singurul în care are încredere și mă gândesc că poate dumneavoastră v-ar spune ce s-a întâmplat.

Am stat și m-am gândit la propunerea ei, ținând receptorul la ureche cu mâna dreaptă. N-aveam nici cea mai vagă idee cum și despre ce să vorbesc cu ea între patru ochi. Eu aveam enigmele mele, ea (probabil) pe ale ei. Dacă ne luam enigmele și le puneam împreună, s-ar fi încropit din ele vreun răspuns? Oricum, trebuia să mă văd cu ea. Aveam mai multe lucruri de discutat.

— Sigur că da. O să mă întâlnesc și-o să stau de vorbă cu ea, am zis eu. Unde ați vrea să vin?

— Nu, venim noi la dumneavoastră, ca de obicei. Așa mi se pare cel mai bine. Desigur, dacă nu vă deranjează.

— Nicio problemă, am zis. Nu am planuri. Puteți să veniți oricând vă convine.

— Se poate și acum? Astăzi lipsește de la școală. Evident, dacă e și ea de acord.

— Vă rog să-i transmiteți că ea nu trebuie să spună nimic. Am eu de vorbit cu ea, am zis.

— Am înțeles. Am să-i transmit întocmai. Îmi cer scuze pentru tot deranjul, a zis frumoasa mătușă, apoi a închis încet telefonul.

Douăzeci de minute mai târziu a sunat din nou telefonul. Era Shōko Akikawa.

— Venim după-amiază, la ora trei, a zis. A fost și Marie de acord. De fapt, doar a dat scurt din cap.

I-am spus că le aștept la trei.

— Vă mulțumesc, a zis ea. Mă simt complet pierdută. Nu știu ce s-a întâmplat și nici ce să fac mai departe.

Aș fi vrut să-i spun că și eu mă simt întocmai, dar n-am făcut-o. Nu era răspunsul pe care și l-ar fi dorit.

— O să fac tot ce pot, dar nu sunt convins că o să reușesc ceva, am zis eu, apoi am închis.

După ce am pus receptorul în furcă, am aruncat o privire împrejur. Speram să-l zăresc pe Comandor. Însă nu era nicăieri. Îmi lipsea. Îmi lipsea compania lui, modul lui ciudat de a vorbi. Dar nu aveam să-l mai văd niciodată. Eu cu mâna mea îl înjunghiasem în inimă. Cu cuțitul ascuțit de bucătărie pe care îl adusese Masahiko. Făcusem asta ca s-o salvez pe Marie de undeva. Și trebuia să aflu *de unde anume*.

59. Până ce moartea ne-a despărțit

Înainte să sosească Marie, i-am examinat din nou portretul, care era aproape gata. Mi-am imaginat din nou cu claritate cum ar fi arătat în formă finală. Dar nu aveam să-l termin niciodată. Era păcat, dar nu aveam încotro, încă nu puteam să-mi explic cu exactitate de ce anume nu trebuia să finalizez acel portret. Evident, nu aveam niște argumente logice, ci doar sentimentul că *așa trebuie să fac*. Urma să-mi dau eu seama în timp care anume era motivul. În orice caz, mă confruntam cu un adversar foarte periculos. Trebuia să fiu extrem de precaut.

Am ieșit apoi pe terasă, m-am așezat pe șezlong și am privit absent vila albă a lui Menshiki de dincolo de vale. Domnul Menshiki cel „lipsit de culoare”, chipeș, cu păr alb. „Doar am stat un pic de vorbă în ușă, dar mi s-a părut un tip destul de interesant”, zisese Masahiko, iar eu îl corectasem cu blândețe spunând că „e un tip *foarte* interesant”. Un tip foarte, foarte, foarte interesant, am reformulat în gând.

Cu puțin înainte de ora trei, obișnuita Toyota Prius albastră a apărut urcând panta și a tras în locul în care parca de obicei în fața casei. Motorul s-a oprit, portiera șoferului s-a deschis și dinăuntru a coborât Shōko Akikawa. A făcut-o elegant, rotindu-și frumos corpul, cu genunchii strânși. Câteva clipe mai târziu, a coborât și Marie Akikawa din scaunul de alături. A făcut-o cu o mișcare greoaie și foarte agasată. Norii care acoperiseră cerul până de dimineață se risipiseră, lăsând în urma lor un albastru senin de început de iarnă. Vântul rece care bătea dinspre munți dansa prin părul moale al celor două femei. Marie își dădea la o parte enervată bretonul din ochi.

În mod straniu, Marie purta fustă. Era o fustă de lână bleumarin, până la genunchi. Pe dedesubt avea o pereche de colanți albastru închis. În partea de sus purta o bluză albă, iar pe deasupra, un pulover de cașmir cu decolteu în V. Puloverul era vișiniu. Era încălțată cu mocasini maro închis. Îmbrăcată așa, arăta ca o tânără educată, frumoasă, sănătoasă și perfect normală, dintr-o familie aleasă. Nu remarcai nimic excentric la ea. Atâta doar că nu avea piept deloc.

În ziua aceea, Shōko Akikawa purta niște pantaloni strâmți, gri deschis. Pantofi negri cu toc jos, bine lustruiți. Pe deasupra, un cardigan alb și lung, prins la brâu cu o curea. Pieptul ei se contura frumos prin cardiganul alb. În mână avea un fel de poșetă neagră lăcuită. Femeile cară mereu o poșetă la ele și n-am nici cea mai vagă idee ce ar putea avea înăuntru. Marie, în schimb, nu avea nicio geantă la ea și, fără obișnuitele buzunare în care să-și țină mâinile, nu știa ce să facă cu ele.

Cu toată diferența de vârstă și de maturitate dintre ele, tânăra mătușă și nepoata ei erau amândouă niște femei frumoase. Le-am urmărit prin crăpătura perdelei. Văzându-le cum se apropie, una lângă alta, lumea îmi părea un pic mai luminoasă. Erau precum Crăciunul și Anul Nou, care sosesc mereu împreună.

S-a auzit soneria și am deschis ușa. Shōko Akikawa m-a salutat politicos. Le-am invitat înăuntru. Marie nu scotea o vorbă. Își ținea buzele lipite de parcă cineva i le cususe una de alta. Avea o voință de fier. Odată ce hotăra ceva, nu mai dădea înapoi.

Le-am condus ca de obicei în sufragerie. Shōko Akikawa s-a lansat în niște scuze lungi pentru tot deranjul pe care mi l-a provocat, dar am oprit-o. Nu aveam timp de asemenea formalități.

— Dacă nu vă deranjează, mă lăsați puțin doar cu Marie? am spus trecând direct la subiect. Așa mi se pare cel mai bine. Reveniți, vă rog, peste două ore. E în regulă?

— Sigur că da, a zis mătușă cea tânără, ușor încurcată. Dacă pe Marie n-o deranjează, nu mă deranjează nici pe mine.

Marie a încuviințat scurt, în semn că nu. Shōko Akikawa și-a privit micuțul ceas argintiu.

— Mă întorc în jur de ora cinci. Am să aștept acasă, așa că vă rog să mă sunați dacă aveți nevoie de ceva.

I-am spus că așa o să fac.

Shōko Akikawa a rămas o vreme în picioare cu poșeta neagră lăcuită în mână, fără să spună nimic. Arăta de parcă o frământa ceva. Apoi a părut că se răzgândește. A răsuflat adânc, a zâmbit și s-a îndreptat spre ieșire. Motorul Priusului a pornit (am presupus că a pornit, pentru că altfel nu s-a auzit) și mașina a dispărut la vale. În casă am rămas doar eu și Marie.

Stătea pe canapea cu buzele strâns lipite și își privea genunchii înveliți în colanți, lipiți unul de celălalt. Bluza ei albă plisată era călcată cu multă grijă.

S-a așternut o tăcere lungă, căreia i-am pus capăt spunând:

— Nu trebuie să zici nimic. Dacă vrei să taci, poți să taci cât vrei. Nu ai de ce să stai așa de încordată. Vorbesc eu și tu mă ascuți. Ne-am înțeles?

Marie a ridicat privirea către mine, dar n-a spus nimic. N-a dat din cap în semn de aprobare și nici nu l-a clătinat. Doar m-a privit fix. Parcă se uita la o lună iernatică, mare și palidă. Și poate că, pe moment, își transformase sufletul într-o lună, într-o stâncă dură care plutește în văzduh.

— În primul rând aș vrea să mă ajuți cu ceva, am zis eu. Vii un pic până în atelier?

M-am ridicat de pe fotoliu și m-am dus în atelier. S-a ridicat și ea de pe canapea câteva clipe mai târziu și a venit după mine. În atelier era frig. Am aprins mai întâi soba cu gaz lampant. Am dat draperiile în lături și am văzut cum soarele puternic de după-amiază luminează coasta muntelui. Pe șevalet era așezat portretul ei. Era aproape gata. Marie s-a uitat la el, apoi și-a ferit imediat privirea de parcă văzuse ceva ce n-ar fi trebuit să vadă.

M-am lăsat pe vine, am scos pânza în care era învelit *Uciderea Comandorului* și

I-am agățat în perete. I-am spus lui Marie să se așeze pe taburet ca să-l privească mai bine.

— Ai mai văzut pictura asta, nu?

Marie a dat scurt din cap în semn că da.

— Se numește *Uciderea Comandorului*. Cel puțin așa scria pe eticheta de pe ambalaj. A fost pictată de domnul Tomohiko Amada, nu știu când anume, și este o operă desăvârșită. Are o compoziție minunată și o tehnică perfectă. Fiecare personaj e bine conturat, într-o manieră foarte convingătoare.

Aici am făcut o pauză și am așteptat ca vorbele mele să-i pătrundă în minte. Apoi am continuat.

— Dar tabloul ăsta a stat până acum ascuns în pod. A zăcut acolo ani de zile, plin de praf și învelit în hârtie ca să nu-l vadă nimeni. Eu l-am descoperit întâmplător și l-am adus aici. Singurii care l-au văzut până acum în afară de autor suntem eu și cu tine. Probabil l-a văzut și mătușa ta în prima zi, dar nu știu de ce, nu i-a atras deloc atenția. Nu știu care este motivul pentru care Tomohiko Amada l-a ascuns în pod. Este o operă strălucită, una dintre marile lui capodopere și chiar mă întreb de ce n-a vrut să-l arate nimănui.

Marie nu spunea nimic. Stătea pe taburet și studia *Uciderea Comandorului* cu o privire serioasă.

— Din momentul în care l-am descoperit, ca la un semnal, au început să se întâmple tot felul de lucruri, unul după altul. Lucruri stranii. Mai întâi m-a abordat domnul Menshiki. Cel care locuiește peste vale. Ai fost în vizită la el acasă, nu?

Marie a încuviințat scurt.

— Apoi am descoperit groapa aceea ciudată din pădure, din spatele templului *hokora*. Am auzit un clopoțel sunând noaptea, m-am luat după sunet și așa am ajuns la ea. Clinchetul venea de sub un maldăr de bolovani. Nu puteam să-i dau la o parte singur. Erau prea mari și prea grei. Așa că domnul Menshiki a chemat o firmă care a venit cu un excavator și a dat bolovanii la o parte. N-am înțeles de ce a fost dispus el să se dea peste cap cu asta și nu înțeleg nici acum. În orice caz, cu timpul și banii investiți de el, maldărul de pietre a fost dat la o parte. Și așa a apărut groapa aceea. Un puț rotund, de aproape doi metri în diametru. O încăpere de piatră, astupată bine cu bolovani. Cine și de ce a făcut asta rămâne un mister. Evident, ai aflat și tu de ea, nu-i așa?

Marie a încuviințat.

— Când am destupat-o, dinăuntru a ieșit Comandorul. Cel care apare și în pictura asta.

M-am dus lângă tablou și am arătat cu degetul către el. Marie îl fixa cu privirea. Însă expresia de pe chip nu i s-a schimbat.

— Arăta exact la fel și era îmbrăcat la fel. Doar că nu avea decât vreo șaiszeci de centimetri înălțime. Foarte micuț. Și vorbea un pic ciudat. Nu știu cum, dar eu eram singurul care putea să-l vadă. Mi-a spus că e o idee și că fusese închis în groapă. Iar eu și Menshiki l-am eliberat de acolo. Știi la ce mă refer când spun „idee”?

Marie a clătinat din cap.

— Pe scurt, ideea este un tip de concept. Dar nu toate conceptele sunt idei. De exemplu, iubirea în sine nu este o idee, dar este alcătuită din idei. Fără idei nu există iubire. Dar asta e un subiect care se poate dezbate la nesfârșit. Plus că, sincer să fiu, nu știu nici eu cum s-o definesc exact. În orice caz, ideea e un concept, iar conceptul nu are formă. E ceva abstract. Și ca să fie vizibilă, ideea aceea a luat forma Comandorului din acest tablou, adică i-a împrumutat înfățișarea și așa și-a făcut apariția în fața mea. Până aici ai înțeles?

— În mare, da, a rostit Marie primele cuvinte. Fiindcă l-am întâlnit.

— L-ai întâlnit? am zis eu mirat și am cercetat-o cu privirea.

O vreme n-am mai fost în stare să zic nimic, dar apoi mi-am amintit ce-mi spusese Comandorul în centrul din Izukogen. „Tocmai ce m-am întâlnit cu ea. Am stat și un pic de vorbă.”

— Deci l-ai întâlnit pe Comandor.

Marie a încuviințat.

— Când? Unde?

— Acasă la domnul Menshiki, a zis ea.

— Și ce ți-a zis?

Marie și-a lipit din nou buzele strâns, în semn că mai mult de atât nu voia să spună în acel moment. Așa că n-am mai insistat.

— Au mai apărut și alte personaje din tablou, am zis eu. Îl vezi pe bărbatul ăsta cu față lunguiață, din colțul din stânga-jos? Țsta de aici?

L-am arătat cu degetul.

— Pe individul ăsta l-am poreclit „Față-lungă” și e o ciudățenie de om. E și el mic de statură, n-are decât vreo șaptezeci de centimetri înălțime. Și, la fel, a ieșit din tablou și a răsărit în fața mea. A apărut dintr-o gaură din pământ, printr-un chepeng, și m-a călăuzit către tărâmul din subteran. De fapt, l-am obligat să-mi arate calea.

Marie l-a privit mult timp pe Față-lungă. Însă tot nu spunea nimic.

— Am străbătut tărâmul întunecat din subteran, am continuat eu. Am traversat dealuri, am trecut un râu cu ape iuți și am întâlnit-o pe femeia aceasta tânără și frumoasă de aici. La ea mă refer. Ca personaj din opera *Don Giovanni* a lui Mozart, e Donna Anna. Și ea era tot mică de statură. M-a condus printr-o galerie laterală dintr-o peșteră. Alături de sora mea care a murit, m-a încurajat și m-a ajutat să răzbat prin ea. Fără ele nu cred că aș fi reușit să mai ies din galeria aia. Aș fi rămas blocat acolo, în tărâmul din subteran. E posibil (și asta chiar e doar o presupunere) ca Donna Anna să fi fost iubita lui Tomohiko Amada din tinerețe, de pe vremea când era student la Viena. A fost arestată din motive politice acum șaptezeci de ani și executată.

Marie o privea pe Donna Anna din tablou. Privirea îi era lipsită de expresie, la fel ca luna palidă de iarnă.

Sau poate că Donna Anna era mama lui Marie, care murise înțepată de viespi. Poate că ea fusese cea care încerca s-o protejeze. Sau poate că Donna Anna întruchipa simultan mai multe lucruri. Însă n-am spus-o cu voce tare.

— Și mai e un bărbat aici, am zis eu și am întors cealaltă pictură.

Am sprijinit-o apoi de perete. Era portretul *Bărbatului cu Subaru Forester alb*.

La prima vedere, nu părea să fie decât o pânză mânjită cu vopsele în trei culori. Dar în spatele stratului gros de vopsea se prefigura bărbatul cu Subaru Forester alb. Eu îl vedeam, alții nu.

— Ai mai văzut pictura asta, nu?

Marie doar a dat din cap în semn că da, fără să spună nimic.

— Ai zis că e deja finalizată și s-o las așa cum e.

Marie a mai încuviințat o dată.

— Cel pe care l-am pictat aici, sau cel pe care ar trebui să-l pictez aici, e un tip pe care l-am numit „bărbatul cu Subaru Forester alb”. L-am întâlnit într-un mic oraș de coastă din prefectura Miyagi. De două ori. Întâlnirile mele cu el au fost foarte enigmatice și semnificative. Nu știu ce fel de om este. Nu-i știu nici numele. Dar la un moment dat am simțit nevoia să-i pictez portretul. Am simțit o nevoie *foarte mare*. M-am apucat să-l pictez din amintire, dar n-a fost chip să-l termin. De-asta a rămas sub stratul de vopsea.

Marie își ținea în continuare buzele lipite. A clătinat apoi din cap.

— Mă sperie, a zis ea.

— El? am întrebat eu și i-am urmărit privirea.

Se uita la *Bărbatul cu Subaru Forester alb*.

— Te referi la tablou? La bărbatul cu Subaru Forester alb?

A dat scurt din cap. Îi era teamă, dar nu putea să-și dezlipească privirea de la el.

— Îl vezi?

Marie a încuviințat.

— Îl văd în spatele stratului de vopsea. Stă acolo și mă privește. Are o șapcă neagră pe cap.

Am ridicat pânza de pe podea și am întors-o din nou cu spatele.

— Deci ești în stare să-l vezi pe bărbatul cu Subaru Forester alb. Un om obișnuit n-ar putea, am zis eu. Dar ar fi bine să nu te mai uiți la el. E un lucru pe care deocamdată n-ai nevoie să-l vezi.

Marie a dat aprobator din cap.

— Nici măcar nu știu dacă acest „bărbat cu Subaru Forester alb” există în realitate. Poate că cineva sau ceva doar i-a împrumutat temporar înfățișarea. La fel cum ideea a împrumutat înfățișarea Comandorului. Sau poate că m-am văzut eu proiectat în el. Dar cât am stat într-o beznă deplină, nu era deloc doar o proiecție. Era *ceva* palpabil, care trăia și se mișca. Oamenii de pe tărâmul acelea îl numeau „dublă metaforă”. Am de gând să finalizez portretul cândva. Dar acum e încă prea devreme. E prea primejdios. Pe lumea asta sunt lucruri care nu trebuie aduse la lumină cu nesocotință. Dar eu...

Marie mă fixa cu privirea fără să spună nimic. N-am mai putut să continui.

— În orice caz, ajutat de mai mulți oameni, am străbătut tărâmul din subteran, am trecut printr-o galerie îngustă și întunecoasă și am reușit să ajung înapoi în lumea reală. Și aproape în același timp, în paralel cu mine, ai fost și tu eliberată *de undeva* și te-ai întors. Nu cred că a fost pură coincidență. Ai dispărut vineri, timp de patru zile. Am fost și eu dispărut trei zile, de sâmbătă. Amândoi *ne-arn întors*

marți. Sunt sigur că cele două evenimente sunt legate cumva. Comandorul a avut rolul de a le lega între ele. Dar el nu mai e pe lumea asta. Și-a îndeplinit rolul și a plecat mai departe. N-am mai rămas decât noi doi să închidem cercul. Crezi ce-ți zic?

Marie a încuviințat.

— Asta e ce voiam să-ți spun. Motivul pentru care am vrut să rămânem singuri.

Marie mă fixa cu privirea.

— M-am gândit că nu m-ar crede nimeni altcineva dacă aș spune adevărul, am zis. Ar zice că am înnebunit. Chiar e o poveste fără logică și complet ruptă de realitate. Dar m-am gândit că tu sigur m-ai înțelege. Plus că, oricui i-aș fi povestit, ar fi însemnat să-i arăt *Uciderea Comandorului*, iar eu nu voiam s-o vadă nimeni în afară de tine.

Marie mă privea în tăcere. Ochii ei începuseră să prindă viață.

— Tomohiko Amada și-a pus tot sufletul în tabloul ăsta când l-a pictat. A revărsat în el tot ce simțea. Și-a vărsat sângele, a tăiat din propria lui carne. E genul de operă pe care n-o creezi decât o dată în viață. A făcut-o pentru el și pentru toți cei care nu mai sunt pe lumea asta, ca un fel de recviem. Ca să purifice tot sângele vărsat.

— Recviem?

— O operă menită să odihnească sufletul celor care nu mai sunt și să oblojească rănile. Pentru el, criticile favorabile, elogiile, câștigul financiar și alte asemenea nimicuri lumești nu aveau nicio noimă. Ba chiar le evita. Pentru el a fost suficient să știe că tabloul e pictat și există undeva pe lumea asta. Chiar dacă stătea învelit în hârtie și ascuns în pod, ferit de ochii altora. Iar eu aș vrea să-i respect dorința.

S-au așternut câteva clipe de tăcere.

— Tu vii de mult timp pe aici, prin pasajul secret, nu-i așa?

Marie a încuviințat.

— L-ai întâlnit vreodată pe Tomohiko Amada?

— L-am văzut, dar n-am vorbit niciodată cu el. Eram pe proprietatea lui fără permisiune și doar l-am privit pe furiș, de la depărtare, în timp ce picta.

Am încuviințat. Puteam să-mi imaginez foarte bine scena. Ascunsă în tufișuri, Marie se uită pe furiș în atelier. Tomohiko Amada stă așezat pe taburet și își mișcă pensula concentrat. Nici nu-i trecea prin cap că ar putea fi urmărit.

— Ziceai că vrei să te ajut cu ceva, a spus Marie.

— Așa e. E o chestie cu care aș vrea să mă ajuți. Aș vrea să împachetez picturile astea două și să le ascund în pod, unde să nu le vadă nimeni. *Uciderea Comandorului* și *Bărbatul cu Subaru Forester alb*. Nu cred că mai avem nevoie de ele. Cu asta aș vrea să mă ajuți, dacă se poate.

Marie a încuviințat în tăcere. Sincer să fiu, nu voiam s-o fac singur. Nu aveam nevoie doar de ajutor, ci și de un martor ocular. De cineva cu gura ferecată, cu care să pot împărtăși secretul.

Am adus din bucătărie un cutter și niște sfoară din hârtie. Împreună cu Marie, am împachetat zdravăn *Uciderea Comandorului*. L-am învelit frumos în hârtia maronie, l-am legat cu sfoară, l-am învelit apoi în pânza albă, apoi l-am mai legat

cu un rând de sfoară. Strâns, să nu se poată desface ușor. Vopseaua de pe *Bărbatul cu Subaru Forester alb* încă nu se uscuse, așa că doar l-am acoperit. Le-am luat și am mers cu ele în dormitorul pentru oaspeți. M-am cățarat pe scăriță, am deschis chepengul (dacă stăteam să mă gândesc, semăna mult cu chepengul pătrat din care se ȳea Fața-lungă) și am urcat în pod. Aerul din pod era rece, dar o răcoare plăcută. Marie mi-a ȳtins picturile de jos și eu le-am tras ȳnăuntru. Mai ȳntăi *Uciderea Comandorului*, apoi *Bărbatul cu Subaru Forester alb*. Le-am sprijinit de perete, una lângă alta.

ȳn momentul acela mi-am dat seama de ceva. Nu eram singur în pod. Se mai simȳea o prezenȳă. Mi s-a ȳaiat răsufierea. Era cineva acolo. ȳnsă acel cineva era o bufniȳă, mai mult ca sigur aceeași pe care o văzusem prima dată când venisem aici. Pasărea de noapte se odihnea ȳn liniște pe aceeași grindă. Nu părea să se sinchisească de mine. Ca data trecută.

— Vino să vezi ceva, i-am strigat eu ȳncet lui Marie. Hai să-ȳi arăt ceva superb. Urcă cu grijă, să nu faci zgomot.

Marie s-a cățarat pe scăriȳă cu o faȳă intrigată și a urcat în pod. Am prins-o de mâini și am săltat-o ȳnăuntru. Podeaua era acoperită cu un strat subtȳire de praf alb și sigur ȳși murdărea fusta, dar ei nu-i păsa. M-am așezat pe jos și am arătat cu degetul ȳn direcȳia grinzii unde era bufniȳă. Marie s-a lăsat ȳn genunchi lângă mine și a privit-o fascinată. Pasărea era foarte frumoasă, ca o pisică ȳnaripată.

— Bufniȳă asta locuiește aici, i-am șoptit eu. Noaptea se duce ȳn pădure să mănânce, iar dimineaȳă vine aici să se odihnească. Intră și iese pe acolo.

Am arătat către gura de ventilaȳie cu plasa ruptă. Marie a dat din cap. ȳi auzeam respiraȳia liniștită și ușoară.

Am stat și ne-am uitat la bufniȳă fără să spunem nimic. Pasărea se odihnea discret acolo, fără să se sinchisească de noi. ȳmpărȳeam tacit această casă. Unul cutreiera ziua, celălalt noaptea – așa ȳmpărȳeam pe din două tărâmul conștiinȳei, eu jumate, ea jumate.

Mâna micuȳă a lui Marie a strâns-o pe a mea. Și-a odihnit apoi capul pe umărul meu. I-am strâns și eu ușor mâna. Așa petrecusem multe ore alături de sora mea, Komi. Ne aveam bine ca fraȳi. ȳnȳelegem mereu firesc ce simȳea celălalt. Până ce moartea ne-a despărȳit.

Am simȳit-o pe Marie relaxându-se. ȳncordarea i s-a risipit treptat din corp. I-am mângâiat capul sprijinit pe umărul meu. Avea părul neted și moale. I-am atins obrazul și mi-am dat seama că plânge. I-am simȳit lacrimile calde ca niște picături de sânge care se revarsă din inimă. Am rămas o vreme așa, ȳinând-o ȳn braȳe. Simȳise nevoia să plângă, dar nu putuse. Probabil că de multă vreme. Am privit-o fără să spun nimic, alături de bufniȳă.

Prin gura de ventilaȳie cu plasa ruptă se revărsau pieziș razele de după-amiază. ȳn jurul nostru nu era decăt tăcere și praf alb. Tăcere și praf parcă venite din vremuri străvechi. Nu se auzea nici vântul. Cocoȳată pe grindă, bufniȳă păstra ȳn ea ȳnȳelepciunea pădurii. O ȳnȳelepciune la rândul ei primită moștenire din vremuri ȳndepărtate.

Marie a plâns mult timp, fără suspine. ȳmi dădeam seama că ȳncă mai plânge

după tresărirea ușoară a corpului. Am continuat s-o mângâi blând pe păr. Mă simțeam de parcă urcam în amonte pe râul timpului.

60. Dacă ai fi avut mâinile foarte lungi

— Am fost acasă la domnul Menshiki. Patru zile acolo am stat, a zis Marie.

După ce plânsese o vreme, își recăpătase glasul. Eram împreună în atelier. Marie stătea pe taburetul rotund de lucru, cu genunchii strâns lipiți, ivindu-se de sub fustă. Eu eram la geam, sprijinit de pervaz. Avea picioare foarte frumoase. Îmi dădeam seama chiar și prin colanții groși. După ce se mai maturiza un pic, picioarele acelea aveau să atragă privirile multor bărbați. Până atunci aveau să-i crească și sânii. Însă deocamdată nu era decât o fetiță fragilă, care șovăie în pragul vieții.

— Ai fost acasă la Menshiki? am întrebat eu. Nu pricep. Poți să-mi mai dai detalii?

— M-am dus pentru că trebuia să aflui mai multe despre el. În primul rând voiam să știu de ce se uită la casa mea cu binoclul în fiecare seară. Eu cred că și-a cumpărat ditamai vila peste vale special pentru asta, ca să se uite la casa mea. Dar nu puteam să înțeleg nici în ruptul capului de ce face așa ceva. Chiar nu e normal, nu? M-am gândit că trebuie să existe un motiv întemeiat.

— Și de-asta te-ai dus în vizită la el?

Marie a clătinat din cap.

— Nu în vizită. M-am furișat. Am intrat pe ascuns. Dar n-am mai putut să ies.

— Te-ai furișat?

— Da, ca hoțul. Deși nu asta plănuiam să fac.

Vineri, după ce terminase orele de dimineață, plecase de la școală pe poarta din spate. Dacă nu ajungea la ore fără să anunțe, familia ar fi fost contactată imediat. Dar dacă se furișa după pauza de prânz și chiulea la orele de după-amiază, nu mai suna nimeni. Așa era sistemul, nu se știe de ce. S-a gândit că reușea ea să se justifice cumva în caz că profesorii o luau la rost ulterior, mai ales că nu mai făcuse niciodată așa ceva. S-a urcat în autobuz și a ajuns până aproape de casă. Dar de acolo s-a dus la Menshiki, pe versantul din partea opusă.

Marie nu intenționase să se strecoare înăuntru. Nici nu-i trecuse prin cap una ca asta. Însă nici nu avea de gând să sune la ușă și să ceară să vorbească cu el. Nu avea niciun plan. Pur și simplu vila aceea albă o atrăgea așa cum un magnet puternic atrage o bucatică de fier. Pe de altă parte, nu dezlega cu nimic enigma uitându-se peste gard la casa lui Menshiki. De atâta lucru își dădea și ea seama. Totuși nu putuse să-și înfrângă curiozitatea. Picioarele o purtaseră singure într-acolo.

Ca să ajungă la vilă, fusese nevoită să urce o pantă foarte lungă. Când se

întorcea să privească înapoi, vedea marea sclipind orbitor printre munți. Vila era împrejmuită cu un gard înalt, iar la intrare era o poartă zdravănă, electrică. De ambele părți erau camere de luat vederi. Pe stâlpul de la poartă era lipit un autocolant cu numele firmei de pază. Trebuia să aibă grijă. S-a ascuns în tufișurile din apropierea porții și a tras cu ochiul o vreme, însă nu se vedea nicio mișcare în casă sau pe afară. Nu intra și nu ieșea nimeni, iar dinăuntru nu răzbătea niciun sunet.

După o jumătate de oră pierdută acolo, tocmai când se gândea să se lase păgubașă și să plece, a apărut o furgonetă urcând panta agale. Era o dubă mică, de la o firmă de curierat. A oprit în fața porții, s-a deschis portiera și dinăuntru a coborât un bărbat tânăr în uniformă, cu un clipboard în mână. S-a dus și a sunat la soneria de pe stâlp. A purtat o scurtă conversație prin interfon cu cineva dinăuntru. După câteva clipe, poarta mare de lemn s-a deschis către interior. Bărbatul s-a întors în grabă la volan și a pătruns în curte.

Nu era timp de stat pe gânduri. Imediat ce furgoneta a intrat, Marie a zbughit-o din tufișuri și a alergat cu toată viteza către poarta care se închidea. A reușit la limită să se strecoare înăuntru. Probabil că o surprinseseră camerele de luat vederi, dar n-a venit nimeni s-o ia la întrebări. Mai degrabă se temea de câini. Poate că dincolo de gard erau câini de pază care umblau liberi. Nu se gândise la asta când o zbughise pe poartă. I-a dat prin cap abia după aceea. La cât de mare era casa, n-ar fi fost de mirare dacă ar fi patrat prin curte vreun doberman sau ciobănesc german. Dacă era vreun câine de talie mare, chiar o încurca. Ei nu-i plăceau câinii. Din fericire însă, n-a apărut niciun dulău și nici nu s-a auzit vreo lătrătură. Și nu-și amintea să fi venit vorba de vreun câine data trecută când fusese pe acolo.

Marie s-a ascuns în umbra arbuștilor din curte și a stat să cerceteze situația. Își simțea gâtulejul cumplit de uscat. M-am strecurat aici ca un hoț, și-a spus ea. Asta se cheamă violare de domiciliu – mai mult ca sigur fac ceva ilegal. Imaginile de pe camerele de luat vederi sunt dovezi clare.

Acum nu mai era sigură că procedase corect. Când văzuse furgoneta trecând pe poartă, o zbughise înăuntru instinctiv. Nu mai stătuse să se gândească la consecințe. Își dăduse seama că era o ocazie unică să facă ceva, așa că acționase imediat. Corpul se pusese în mișcare înainte ca mintea să gândească logic. Și totuși n-o chinua vreo remușcare.

Din umbra arbuștilor, a văzut în sfârșit furgoneta urcând panta înapoi. Porțile s-au deschis din nou încet către interior și mașina a ieșit. Acum avea șansa să plece. Trebuia s-o ia la fugă înainte să se închidă porțile. Putea să se întoarcă la o lume în care să fie în siguranță. În care să nu mai fie infractor. Însă n-a făcut-o. A rămas ascunsă și a privit cum poarta se închide, mușcându-și buzele.

A așteptat apoi zece minute. A măsurat cu exactitate zece minute pe micul ei ceas Casio G-Shock, după care a ieșit din umbra copacilor. A luat-o la pas rapid pe panta blândă care ducea în jos spre casă, mergând aplecată ca să evite camerele de luat vederi. Era ora două și jumătate.

Ce se făcea dacă o prindea Menshiki? A stat un pic și s-a gândit. Ei bine, la o

adică ieșea ea cumva basma curată. Meshiki dădea dovadă de un interes puternic (sau ceva de genul ăsta) față de ea. Putea să-i spună că a venit în vizită pe la el de una singură, a găsit poarta deschisă și a intrat. O dădea în joacă. Spunând totul cu o față de copil, sigur ar fi crezut-o. *Individul ăsta vrea să creadă ceva*, așa că ar lua de bun orice i-aș zice, și-a spus ea cu convingere. Singurul lucru de care nu-și dădea seama era de unde vine acel „interes puternic” față de ea – dacă pentru ea era ceva de bine sau de rău.

Aleea întortocheată care ducea la vale se termina în dreptul ușii de la intrare. Lângă ușă era soneria. Dar nu putea să sune. A dat roată larg ca să evite bucla asfaltată din fața casei și a ocolit pe lângă pereții de beton în direcția acelor de ceasornic, ascunzându-se pe după copaci și arbuști. Lângă intrare era un garaj pentru două mașini. Ușa verticală era închisă. A mai înaintat puțin și a văzut o căsuță elegantă la o mică depărtare de vilă. Părea să fie locuința pentru oaspeți. Dincolo de ea era un teren de tenis. Marie vedea pentru prima dată o casă cu teren de tenis. Cu cine juca Meshiki tenis? Însă nu părea folosit de multă vreme. Nu avea fileu, zgura era plină de frunze uscate, iar marcajele albe se șterseseră aproape de tot.

Ferestrele dinspre munte erau toate mici și acoperite cu obloane. Nu se vedea nimic înăuntru. Din casă tot nu venea niciun sunet. Nu se auzea nici lătrat de câine. Mai răzbătea când și când câte un ciripit de pasăre din vârful crengilor. A mai înaintat și a dat peste un alt garaj în spatele casei. Era tot pentru două mașini, dar fusese renovat ca să încapă mai multe.

În spatele casei era o spațioasă grădină japoneză, amenajată astfel încât să se folosească înclinația pantei. Avea câteva trepte și o alee care șerpuia printre niște pietre mari. Tufe de azalee bine îngrijite, pini viu colorați care își întindeau crengile pe deasupra capului. Puțin mai departe era și un foisor. Înăuntru se afla un șezlong reglabil, pe care puteai sta întins ca să citești. Alături era și o măsuță de cafea. Ici, colo erau presărate lămpi și felinare de grădină.

Marie a ocolit vila și a ieșit pe partea dinspre vale. Pe latura aceea era o terasă imensă. Fusese acolo data trecută când venise în vizită. De acolo îi spiona Meshiki casa. Își dăduse seama din momentul în care pusese piciorul pe terasă. O simțise clar.

A mijit ochii și s-a uitat în direcția casei sale. Era chiar peste vale. Atât de aproape încât ai fi zis că poți să te întinzi și s-o atingi (dacă ai fi avut mâinile foarte lungi). Privită de acolo, casa arăta foarte neajutorată. Când fusese construită nu exista nicio clădire peste vale. Abia de curând (de fapt, cu mai bine de zece ani în urmă) se mai relaxase legislația cu privire la construcții și începuse să se dezvolte zona de pe partea aceasta. Astfel, casa ei nu fusese proiectată astfel încât să fie ferită de priviri dinspre partea aceasta a văii. Era complet expusă. Cu un telescop sau un binoclu performant puteai să vezi perfect înăuntru. Se vedea și la ea în cameră. Desigur, Marie era o fată precaută. Atunci când se dezbrăca avea grijă să tragă draperiile. Dar nu era imposibil să-i mai fi scăpat câteodată. Oare ce văzuse Meshiki până acum?

A coborât treptele de-a lungul pantei și a ajuns la nivelul cu biroul, dar

ferestrele erau astupate bine cu obloane. Nu se vedea nimic înăuntru. Așa că a coborât la nivelul de mai jos. Acolo erau încăperile utilitare, spălătoria, un spațiu pentru călcat rufe, o încăpere tip studio destinată menajerei, iar pe partea opusă, o sală de sport spațioasă, în ea erau cinci sau șase echipamente de fitness. Spre deosebire de terenul de tenis, aceasta părea des folosită.

Mașinile arătau bine lustruite și unse. Era și un sac de box atârnat în tavan. Palierul acela nu părea păzit la fel de bine ca celelalte. La multe dintre ferestre nu existau draperii și se vedea înăuntru. Însă toate ușile și ferestrele erau încuiate din interior. Și aici erau autocolante cu numele firmei de pază, ca să-i descurajeze pe hoți să pătrundă înăuntru. Dacă forțai vreo ușă, erau imediat alertați.

Casa era imensă. Nici nu-i venea să creadă că cineva locuiește singur într-un spațiu atât de mare. Nu putea fi decât un trai însingurat. Clădirea era zdravănă, făcută din beton și zăvorâtă în fel și chip. Nu se vedea prin preajmă niciun dulău (poate că proprietarului nu-i plăceau câinii), dar erau luate toate măsurile de precauție posibile ca să țină intrușii la distanță.

Mai departe ce să facă? Nu-i venea nicio idee. Nu putea să intre în casă și nu putea să treacă nici de gard. În clipa aceea, Menshiki se afla cu siguranță înăuntru, pentru că apăsase pe buton să deschidă poarta și preluase coletul livrat de curier. Era singurul care locuia aici. În afară de firma de curățenie care venea o dată pe săptămână, în principiu nu-i mai călca nimeni pragul. Așa zisese și el când îl vizitase atunci.

Atâta vreme cât n-avea cum să pătrundă în casă, trebuia să găsească un loc în care să se ascundă. Dacă se mai învârtea mult pe afară, la un moment dat ar fi văzut-o. A mai căutat încolo și încoace, până a găsit un fel de șopron într-un ungher al grădinii. Nu era încuiat. Înăuntru erau niște furtunuri și diverse articole pentru grădinarit, plus un maldăr de saci cu îngrășământ. A intrat și s-a așezat pe saci. Nu era un loc prea îmbietor, dar dacă stătea cuminte aici, nu risca s-o surprindă vreo cameră de luat vederi. Și nici n-ar fi venit careva în control. La un moment dat tot avea să simtă vreo mișcare. Nu trebuia decât să aștepte.

În ciuda faptului că era blocată acolo, ea jubila pe dinăuntru. În dimineața aceea, după ce făcuse duș, se postase goală în fața oglinzii și observase niște mici umflături pe piept. Poate că și asta contribuia puțin la exaltarea ei. Desigur, poate că doar i se năzărise. Poate i se păruse fiindcă și-o dorea atât de mult. Dar se privise foarte obiectiv din mai multe unghiuri, se palpase și simțise niște umflături moi care înainte nu existau. Avea sânii încă foarte mici (ca niște sâmburi de măslină în comparație cu ai mătușii ei), dar dădeau semne de înmugurire.

A pierdut timpul prin șopron gândindu-se la micile ei umflături. Și-a imaginat pieptul crescând tot mai mult. Oare cum era să ai niște sânii bogăți? S-a imaginat punându-și un sutien adevărat, robust, așa cum purta mătușa ei. Dar acest moment era încă foarte departe. Abia ce-i venise ciclul, în primăvară.

Își simțea gâtul puțin uscat, dar mai putea să reziste o vreme. S-a uitat la ceasul ei butucănos de la mână. G-Shock-ul indica ora trei și cinci minute. Era vineri, zi în care avea ora de pictură, dar intenționase de la bun început să lipsească. Nu-și

luase geanta cu instrumentele pentru pictat. Și totuși, dacă nu ajungea acasă la cină, mătușa sigur s-ar fi îngrijorat. Trebuia să inventeze o scuză plauzibilă.

A ațipit un pic. N-ar fi crezut că ar putea să doarmă chiar și o clipă într-un asemenea loc și în asemenea circumstanțe. Și totuși o furase somnul. Dormise puțin, doar vreo zece, cincisprezece minute. Poate chiar mai puțin. Însă fusese un somn adânc. S-a trezit dezorientată. Pe moment nu și-a dat seama unde se află și ce caută acolo. Avusese și un vis confuz, ceva cu sâni bogați și ciocolată cu lapte. Avea gura plină de salivă. În acel moment și-a amintit. Se strecurase în curtea lui Meshiki și se ascundea în șopron.

O trezise un zgomot. Era un sunet mecanic, intermitent. Suna a ușă de garaj care se deschide. Era cea de la garajul de lângă intrare, care se ridica clănțânind. Pesemne că Meshiki avea de gând să plece undeva cu mașina. A ieșit imediat din șopron și a luat-o tiptil către partea din față a casei. Ușa s-a ridicat complet și motorul s-a oprit. Apoi s-a auzit pornind un motor de mașină și Jaguarul argintiu și-a ițit încet botul dinăuntru. La volan era Meshiki. Geamul de lângă șofer era deschis și părul lui de un alb imaculat strălucea viu în soare. Marie stătea și îl privea din umbra tufișurilor.

Dacă Meshiki ar fi întors capul către dreapta, ar fi văzut-o ascunsă în umbra tufelor, prea mici ca să o acopere în întregime. Dar și-a ținut privirea ațintită drept în față. Stătea cu mâinile pe volan și părea preocupat de ceva. Jaguarul a cotit pe alee și a dispărut. Ușa de la garaj a început să coboare la loc, acționată prin telecomandă. Marie a țâșnit din tufișuri și s-a strecurat în ultima clipă prin ușa aproape închisă, ca Indiana Jones în *Căutătorii arcei pierdute*. Fusese tot o reacție instinctivă, de moment. Judecase instantaneu că, dacă reușește să intre în garaj, de acolo ar putea să pătrundă și în casă. Sensorul a detectat-o și ușa a ezitat o clipă, dar apoi a reînceput să coboare până s-a închis complet.

În garaj mai era o mașină, cea sport bleumarin decapotabilă, cu capotă bej, pe care o admirase mătușa ei de curând. Pe ea nu o interesau automobilele, așa că atunci nici nu se uitase la ea. Avea un bot groaznic de lung și purta tot emblema Jaguar. Cu toată nepriceperea ei la mașini, își putea imagina cu ușurință că e scumpă. Ceva foarte valoros.

În fundul garajului a văzut o ușă care dădea către casă. Temătoare, Marie a rotit clanța și a văzut că nu era încuiată. A răsuflat ușurată. În mod normal, lumea nu încuie pe timpul zilei o ușă care duce din garaj în casă, dar Meshiki era un individ atât de atent și precaut, încât nici nu sperase că o să fie descuiată. Probabil îl preocupase ceva foarte important de o lăsase așa. Avusese noroc.

A pășit pe ușa aceea în casă. A ezitat neștiind ce să facă cu pantofii, dar până la urmă s-a hotărât să se descalțe și să-i ia cu ea. Nu putea să-i lase acolo. Casa era cufundată în liniște, de parcă toate obiectele își țineau răsuflarea. Cu Meshiki plecat, era sigură că nu mai e nimeni altcineva în casă. În momentul acesta, singura persoană din toată vila sunt eu, și-a spus ea. Deocamdată sunt liberă să mă duc unde vreau și să fac ce vreau.

Când venise aici data trecută, Meshiki îi făcuse un scurt tur al casei. Și-l

amintea foarte bine. Reținuse în mare cum sunt amplasate camerele. S-a dus mai întâi în livingul mare de la parter, care acoperea cea mai mare parte a palierului. De acolo se putea ieși pe terasa spațioasă printr-o ușă mare glisantă, din sticlă. A ezitat o vreme dacă s-o deschidă sau nu. Poate că Meshiki activase alarma la plecare și atunci, în clipa în care o deschidea, ar fi declanșat-o. Lampa de avertizare de la firma de pază ar fi început să lumineze intermitent. Firma de pază ar fi telefonat mai întâi aici ca să verifice situația, moment în care ar fi trebuit să le comunice parola. Cu mocasinii negri în mână, Marie se tot întreba ce să facă.

Concluzia la care a ajuns a fost că, cel mai probabil, Meshiki nu activase alarma. Nu încuiase nici ușa din garaj, așa că nu avea de gând să se ducă departe. Probabil dăduse o fugă la cumpărături în apropiere. Marie a descuiat ușa fără să mai stea pe gânduri și a deschis-o. A așteptat câteva clipe, dar n-a sunat alarma și n-a telefonat nici firma de pază. Răsuflând ușurată (dacă apărea cineva de la firma de pază, nu mai putea s-o dea pe glumă), a ieșit pe terasă. Și-a lăsat pantofii pe jos și a scos binoclul din cutia de plastic. Era prea mare pentru mâinile ei, așa că a încercat să folosească balustrada ca sprijin, dar nu a reușit. S-a uitat împrejur și a observat proptit de perete un fel de stativ pentru binoclu. Semăna cu un trepid pentru aparatul de fotografiat și avea aceeași culoare ca binoclul, un verde oliv închis. Binoclul se prindea de el cu șuruburi. Marie a fixat binoclul pe stativ, s-a așezat pe un taburet scund din metal aflat în apropiere și s-a uitat prin lentile. De data aceasta, imaginea era stabilă. Iar la cum stătea, n-ar fi văzut-o nimeni din direcția opusă. Mai mult ca sigur așa se uita și Meshiki mereu prin el.

Se vedea surprinzător de bine înăuntrul casei ei. Câmpul vizual redat prin lentile era mai luminos decât în realitate și mai clar. Probabil că binoclul era dotat cu cine știe ce funcție optică. La câteva din camerele învecinate cu valea, ferestrele nu erau acoperite cu draperii. Se vedeau toate detaliile dinăuntru, atât de aproape, că parcă puteai atinge totul cu mâna. Se vedeau până și glastra și revistele de pe masă. Mătușa ar fi trebuit să fie acasă, dar nu se zărea pe nicăieri.

Faptul că era departe, dar vedea detalii din casă îi dădea o senzație tare ciudată. Se simțea de parcă murise (fără să știe ce s-a întâmplat, trezindu-se deodată întovărășită cu cei morți) și acum privea de pe lumea cealaltă casa în care locuise odinioară. Un spațiu de care aparținuse multă vreme, dar în care nu-și mai avea locul acum. Un loc familiar, pe care îl cunoștea bine, dar la care nu se mai putea întoarce. O încerca un sentiment de înstrăinare tare ciudat.

S-a uitat apoi la camera ei. Ferestrele dădeau către vale, dar draperiile erau trase. Acopereau perfect geamurile, fără nicio crăpătură între ele. Draperiile portocalii, cu modelul lor atât de familiar, decolorate de soare. Nu se vedea nimic prin ele. Dar noaptea, cu lumina aprinsă, poate că se deslușea vag silueta persoanei dinăuntru. Atâta vreme cât nu venea noaptea încoace să se uite prin binoclu, nu avea cum să știe cât se vede. Marie a rotit încet binoclul. Mătușa trebuia să fie undeva prin casă, dar n-o zărea pe nicăieri. Poate că era în spate, în bucătărie, și pregătea cina. Sau se odihnea la ea în cameră. Partea aceea din casă nu se vedea de aici.

Vreau să mă întorc imediat acasă, și-a zis ea. A fost o senzație care a cuprins-o

brusc. Vreau să mă întorc acolo, să mă așez pe scaunul meu în sufragerie și să beau ceai din ceașca din care beau eu mereu. Mătușa să fie în bucătărie, iar eu s-o privesc absent cum pregătește masa. Cât de minunat ar fi să pot! și-a spus. Nici nu-i trecuse vreodată prin cap că ar putea ajunge să-i fie dor de casa aceea. Mereu o considerase goală și urâtă. Nu suporta defel să trăiască în ea. Spera să crească mai repede, ca să plece de acolo și să locuiască singură, într-o casă pe placul ei. Dar în acel moment, privind-o prin lentilele clare ale binocului, de pe cealaltă parte a văii, își dorea din tot sufletul să se întoarcă la ea. *Orice-ar fi, acolo e locul meu.* E locul în care sunt protejată, și-a zis.

Atunci i-a ajuns la ureche un zumzet înfundat. Și-a luat privirea de la binoclu și a zărit ceva negru zburând prin aer. Era o albină. Dar judecând după mărimea și corpul ei lunguieț, probabil era o viespe. Una din viespile agresive, cu ac foarte ascuțit, care îi omorâseră mama. Marie a zbughit-o în grabă în casă, a închis ușa glisantă în urma ei și a încuiat-o. Viespea a continuat să se învârtă în spatele geamului, vrând parcă s-o încolțească. Chiar s-a lovit de câteva ori de geam. Apoi, într-un sfârșit, s-a lăsat păgubașă și a plecat. Marie a răsuflat ușurată. Încă mai respira agitat și inima îi bătea cu putere. Viespile erau unul dintre lucrurile de care se teame cel mai mult pe lume. Tatăl ei îi vorbise de nenumărate ori despre cât de cumplite sunt. Le studiasse de nenumărate ori în atlas. Și fără să-și dea seama, ajunsese să se teamă că o să moară și ea înțepată de viespi, la fel ca mama ei. Poate că moștenise de la ea aceeași alergie la veninul lor. Știa că moartea e inevitabilă, dar era prea devreme să moară. Voia să apuce și ea să simtă ce înseamnă să ai niște sâni mari, cu sfârcuri bine conturate. Ar fi fost mult prea jalnic să moară acum, înțepată de o viespe.

În orice caz, mai bine rămânea înăuntru o vreme, s-a gândit. Viespea aceea agresivă sigur se mai învârtea prin apropiere. Și parcă o luase în vizor pe ea, personal. A renunțat să mai iasă și s-a hotărât să cerceteze bine casa.

Marie a examinat mai întâi sufrageria spațioasă. Nu se schimbase cu nimic față de data trecută când o văzuse, în ea se afla marele pian Steinway. Pe el stăteau câteva partituri. O invențiune de Bach, o sonată de Beethoven, un studiu de Chopin, cam așa ceva. Nimic prea dificil din punct de vedere tehnic. Și totuși era mare lucru să le poți cânta și pe acestea. Studiasse și ea pianul în trecut (nu progresase prea mult pentru că o atrăgea mai degrabă pictura) și știa ce înseamnă.

Pe măsuta de cafea cu blat din marmură erau stivuite câteva cărți, toate începute. Aveau câte un semn de carte prins între pagini. Una de filosofie, una de istorie și două romane (dintre care unul în engleză). Nu mai văzuse niciodată acele titluri și nu auzise nici de vreunul dintre autori. Le-a răsfoit puțin, dar nu erau genul de cărți care s-o intereseze. Așadar, stăpânul acestei case citea cărți dificile și iubea muzica clasică. Iar între timp mai trăgea și cu ochiul printr-un binoclu performant la casa ei de peste vale.

Să fie doar un pervers? Să aibă totuși un scop pe care să-l poată justifica logic? Îl interesa mătușa ei? Sau ea? Sau amândouă? (Era oare posibil?)

Mai departe s-a hotărât să cerceteze demisolul. A coborât scările și s-a dus mai întâi în birou, unde se afla portretul lui. Marie s-a postat în mijlocul camerei și a privit o vreme tabloul. Se uitase la el și data trecută (venise aici special ca să-l vadă). Însă privindu-l din nou, a cuprins-o senzația că Meshiki se afla și el în încăpere. Prin urmare, a renunțat să-l mai privească. A inspectat fiecare obiect de pe birou, evitând să se mai uite la portret. Pe birou era un computer Apple, dar nu l-a pornit. Știa prea bine că trebuie să fie parolat. Nu ar fi avut cum să-i spargă parola, în afară de el nu mai erau multe alte obiecte. Un calendar cu câte o filă pentru fiecare zi, însă nu era notat nimic în el. Doar niște cifre și simboluri obscure presărate pe ici, pe colo. Probabil că agenda adevărată și-o ținea în computer, ca s-o poată accesa de pe mai multe dispozitive. Evident, toate bine securizate. Meshiki era un tip foarte precaut. Nu se lăsa el descoperit.

Altfel, pe birou nu se mai aflau decât obiecte de papetărie obișnuite, așa cum se găsesc pe orice birou. Creioanele aveau toate aceeași lungime și vârful foarte frumos ascuțit. Agrafele erau împărțite meticolos pe mărime. Blocnotesul cu foi albe aștepta cuminte să se scrie ceva pe el. Ceasul digital de birou consemna credincios trecerea timpului. Totul era într-o ordine aproape înspăimântătoare. „Dacă nu cumva Meshiki e un android foarte reușit”, și-a zis Marie în sinea ei, „atunci sigur e ceva în neregulă cu el”.

Bineînțeles, toate sertarele de la birou erau încuiate. Evident. N-avea cum să le lase descuiate. Altceva de văzut nu mai era prin încăpere. Biblioteca, rafturile cu CD-uri sau sistemul audio probabil foarte scump și de ultimă generație nu i-au captat deloc atenția. Nu erau decât niște obiecte care indicau gusturile lui Meshiki. Nu o ajutau să-l înțeleagă ca om. Nu o conduceau la secretul pe care (probabil) îl avea.

Marie a părăsit biroul, a străbătut coridorul lung și întunecat și a deschis ușile câtorva încăperi. Niciuna nu era încuiată. Când venise data trecută, nu intrase prin ele. Meshiki le condusesese doar prin livingul de la parter, biroul de la demisol, sufragerie și bucătărie (iar ea se dusesse și la baia pentru oaspeți de la parter). Marie a deschis pe rând ușile de la camerele necunoscute. Una dintre ele era dormitorul lui Meshiki. Părea să fie dormitorul principal, pentru că era foarte spațios. Avea dressing și baie proprie. Un pat dublu, frumos aranjat. Era acoperit cu o cuvertură matlasată. Cum nu exista o menajeră care să locuiască permanent în casă, probabil că Meshiki își făcea singur patul. N-ar fi fost de mirare. La capul lui era o pijama maro închis, fără model, frumos împăturită. Câteva litografii micițe agățate pe perete. Păreau să fie un set creat de același autor. Pe noptieră stătea o altă carte începută, din nou semn că Meshiki era un cititor înfocat. Ferestrele dădeau către vale, dar nu erau prea mari și aveau jaluzelele lăsate.

A deschis ușa de la dressing. Era spațios, cu haine frumos aliniat. Puține costume, mai multe jachete și sacouri. Nu erau nici multe cravate. Probabil că nu avea des nevoie să se îmbrace formal. Toate cămășile păreau proaspăt sosite de la curățătorie, în husă de plastic. O mulțime de pantofi din piele și pantofi sport erau înșiruiți pe rafturi. Ceva mai departe erau câteva paltoane de diferite grosimi. Toate hainele adunate acolo erau bine întreținute și vădeau bun-gust. Ar fi putut

apărea într-o revistă de modă. Nu erau nici prea multe, nici prea puține. Moderația își spunea cuvântul.

Sertarele de la comodă erau pline cu șosete, batiste, lenjerie și bluze de corp, toate împăturite fără o cută și aranjate meticolos. Erau și sertare cu blugi, tricouri polo și bluze cu mânecă lungă. Un sertar mare era dedicat unor pulovere frumoase, de diverse culori. Toate uni. Dar nu a găsit nimic care să-i dezvăluie secretul lui Menshiki. Totul era impecabil și ordonat foarte practic. Pe podea nu exista niciun fir de praf și toate ramele din perete erau poziționate perfect.

Un singur lucru a înțeles Marie foarte clar, și anume că n-ar putea niciodată să trăiască împreună cu un asemenea om. Niciun om normal, din carne și oase, n-ar putea. Și mătușii îi plăcea ordinea, dar nu era atât de perfecționistă.

Următoarea încăpere părea să fie o cameră pentru musafiri. Avea un pat dublu, o masă pentru scris și un scaun de birou. Mai era și un mic televizor. Însă nu vedea nicio urmă sau indiciu că ar fi stat vreodată un musafir acolo. Arăta abandonată pe vecie. Menshiki nu părea genul de om căruia să-i placă musafirii. Pregătise un dormitor pentru oaspeți doar în caz de urgență (ce urgență, nu-și putea imagina).

Încăperea alăturată era un spațiu de depozitare. Nu avea mobilier, iar pe podeaua acoperită cu un covor verde erau stivuite vreo zece cutii de carton. Judecând după greutate, probabil conțineau documente. Aveau etichete pe care erau făcute niște semne cu pixul. Toate erau sigilate zdravăn cu bandă adezivă. Marie și-a imaginat că sunt documente de serviciu. Poate că în vreuna dintre cutii se ascundea un secret important. Dar n-ar fi avut legătură cu ea, ci cu afacerile lui.

Niciuna dintre încăperi nu era încuiată. Toate aveau ferestre care dădeau spre vale, cu jaluzelele complet trase. Deocamdată nu era nimeni acolo care să tânjească după lumina soarelui sau o priveliște frumoasă. Erau învăluite în penumbră și miroseau a abandon.

A patra cameră i s-a părut cea mai interesantă. Dar nu încăperea în sine. Nu era mai deloc mobilată. Avea doar un scaun de bucătărie și o măsuță simplă din lemn. Pereții erau goi, fără niciun tablou pe ei. Avea un aer părăsit. Nu existau obiecte de decor. Părea să fie doar o cameră goală, nefolosită. Însă când Marie a deschis într-o doară ușa de la dressing, a găsit niște haine de damă. Nu erau prea multe, dar suficiente să-i ajungă unei femei adulte să locuiască acolo câteva zile. Marie și-a imaginat că exista o femeie care rămânea periodic peste noapte în casă și avea pregătit acolo un rând de haine. S-a încruntat. Mătușa ei știa că Menshiki o avea pe femeia aceasta?

Imediat însă și-a dat seama că se înșelase. Toate hainele agățate pe umerase erau demodate. Rochiile, fustele și bluzele erau toate de firmă, șic și scumpe, dar nicio femeie din zilele noastre nu ar fi purtat așa ceva. Marie nu se pricepea defel la modă, dar de atâta lucru își dădea și ea seama. Probabil că o astfel de vestimentație se purta înainte ca ea să se nască. Toate hainele miroseau puternic a naftalină. Zăceau acolo de multă vreme. Dar fuseseră păstrate bine, pentru că nu erau deloc roase de molii. Nici decolorate, ceea ce însemna că și aerul era menținut la un nivel de umiditate optim pentru fiecare anotimp. Rochiile erau

mărimea 34, deci femeia avea o înălțime cam de un metru cincizeci și cinci. Și o siluetă zveltă, după cum indicau fustele. Pantofii erau mărimea 36.

Sertarele erau pline cu lenjerie, șosete și cămăși de noapte, toate în pungi de plastic, ca să nu se pună praf pe ele. Marie a scos câteva articole de lenjerie dintr-o pungă. Mărimea sutienului era 65C. Pornind de la forma cupei, și-a imaginat sânii femeii. Probabil erau un pic mai mici decât ai mătușii (bineînțeles, nu putea ști cum arătau sfârcurile). Toată lenjeria era elegantă și rafinată. Sau poate mai degrabă sexy. În orice caz, era genul de lenjerie de calitate cumpărată dintr-un magazin de specialitate de o femeie adultă, cu mijloace financiare, care se gândește la atingerea bărbatului iubit. Mătase delicată și dantelă, doar materiale care necesită spălare cu apă caldă. Nu ce-ai purta când tunzi iarba prin curte. Toate erau puternic impregnate de un miros de naftalină. Marie le-a împăturit cu grijă, le-a pus înapoi în punga de plastic și a închis sertarul.

Era garderoba unei femei cu care Menshiki avusese o relație intimă cu cincisprezece, douăzeci de ani în urmă. Aceasta era concluzia la care a ajuns Marie. Apoi ceva s-a întâmplat și femeia care purta mărimea 34 la haine, 36 la pantofi și 65C la sutien își lăsase acolo toate lucrurile acelea de bun-gust. Și nu se mai întorsese. Dar cum de-și lăsase în urmă toate hainele acelea luxoase? Dacă se des- părțiseră dintr-un motiv sau altul, în mod normal le-ar fi luat cu ea. Evident, Marie nu avea cum să știe ce se întâmplase. În orice caz, Menshiki păstrase cu mare grijă acele haine abandonate, aidoma piticilor de pe Rin care își păzeau cu înverșunare legendara comoară. Poate venea din când în când în această încăpere, le privea cu nesaț și le atingea. Iar în fiecare anotimp schimba naftalina (pentru că nu ar fi lăsat pe altcineva s-o facă).

Oare unde era acum femeia aceea și ce făcea? Poate era soția altcuiva. Sau poate se îmbolnăvisese ori avusese un accident și murise. Însă el păstra și acum amintirea ei. (Desigur, Marie nu știa că femeia respectivă era mama ei, iar *eu unul* nu găsisem vreun motiv întemeiat să-i spun adevărul. Singurul care avea dreptul s-o facă era Menshiki.)

Marie a căzut pe gânduri. Ar fi trebuit să-i fie mai simpatic Menshiki pentru că purtase în gând o femeie atâta amar de vreme? Sau ar fi trebuit să-i dea fiori faptul că păstrase cu atâta grijă, atât de perfect, hainele ei?

În timp ce se gândea la asta, a auzit deodată ușa de la garaj deschizându-se. Menshiki se întorsese acasă. Fusese prea absorbită de haine și nu auzise când se deschisese poarta și mașina se apropiase. Trebuia să fugă cât mai grabnic de acolo și să se ascundă undeva în siguranță, însă în momentul acela a realizat ceva. *Un fapt cumplit de important.* Panica i-a cuprins întreg trupul.

Își lăsase încălțările pe terasă. Binoclul rămăsese afară din cutie, montat pe trepied. Fugise îngrozită când văzuse viespea, lăsase totul baltă și se adăpostise în casă. Dacă Menshiki ieșea pe terasă și le vedea (mai devreme sau mai târziu tot avea să le vadă), și-ar fi dat seama imediat că cineva îi intrase în casă cât fusese plecat. Iar dacă se uita la mocasinii ei negri, ar fi știut după mărime că erau ai unei fete. Pe Menshiki îl ducea capul. N-ar fi durat mult până se prindea că erau ai lui

Marie. Ar fi căutat-o prin toată casa și ar fi găsit-o ușor ascunsă acolo.

Acum nu mai avea timp să fugă pe terasă, să-și recupereze pantofii și să pună binoclul înapoi. La un moment dat tot ar fi dat nas în nas cu el. Nu știa ce să facă. I s-a tăiat răsuflarea, pulsul i-a crescut, mâinile și picioarele i-au înghețat.

Motorul mașinii s-a oprit, apoi s-a auzit ușa închizându-se. În curând, Menshiki avea să intre în casă. Ce să facă? Minte i se golise complet. S-a așezat pe podea, a închis ochii și și-a acoperit fața cu palmele.

— Ați face bine să rămâneți acolo, a zis cineva.

A crezut că i s-a năzărit, dar nu fusese așa. A deschis ochii și deodată a văzut în fața ei un bătrân înalt de vreo șaizeci de centimetri. Stătea cocoțat pe comoda scundă. Avea părul cărunț prins în vârful capului, era îmbrăcat cu niște straie albe, antice și purta la brâu o sabie micuță. Evident, prima dată a crezut că e o halucinație. Că, din pricina panicii cumplite, vede ceva ce nu există.

— Nu, eu nu-s halucinație, a zis el pe un ton încet, dar pătrunzător. Numele meu e Comandorul. Sunt aici ca să vă ajut pe voi.

61. Fii fetiță curajoasă și isteță

— Nu-s halucinație, a repetat Comandorul. Dacă exist sau nu în realitate poate fi subiect de controversă, dar halucinație nu sunt. Și am venit aici ca să vă salvez pe voi. Aveți nevoie de ajutor, nu-i așa?

Marie a presupus că prin „voi” se referea la ea. A încuviințat. Vorbea foarte ciudat, dar avea dreptate cu ce spunea. Sigur că avea nevoie de ajutor.

— Nu puteți merge acum pe terasă să vă recuperați pantofii, a zis Comandorul. Uitați și de binoclu. Dar nu vă faceți griji. Am să fac tot ce-mi stă în putință ca Menshiki să nu iasă pe terasă. Cel puțin o vreme. Dar după ce apune soarele, n-am să mai pot. Când se întuneacă afară, o să iasă pe terasă și o să se uite prin binoclu peste vale, la casa voastră. Țsta îi e obiceiul în fiecare zi. Până atunci, problema trebuie rezolvată. Înțelegeți ce vreau să spun, da?

Marie doar a dat din cap că da. Înțelegea, cumva.

— Voi să vă ascundeți deocamdată în dulap, a zis Comandorul. Vă pitiți și nu faceți zgomot. Altă cale nu e. Vă anunț eu când vine momentul potrivit. Până atunci să nu vă mișcați. Nu ziceți nici pis, orice s-ar întâmpla. Pricepurăți?

Marie a mai dat o dată din cap. Oare visez? s-a întrebat ea. Sau omul ăsta o fi un spiriduș?

— Nu-s nici vis, nici spiriduș, a zis Comandorul citindu-i gândurile. Eu sunt o idee și nu am formă. Mi-am luat înfățișarea Comandorului fiindcă altfel nu m-ați vedea voi.

Idee, Comandor... a repetat Marie în minte aceste cuvinte, fără să le spună cu voce tare. Omul ăsta îmi citește gândurile, și-a zis ea. În acel moment și-a amintit. Era un personaj din pictura *nihonga* cea lungă și îngustă, pe care o văzuse în casa lui Tomohiko Amada. Sigur ieșise din acel tablou. Tocmai de aceea era și mic de statură.

— Exact, a zis Comandorul. Am împrumutat înfățișarea unui personaj din pictura aceea. Comandorul – nici eu nu știu prea bine ce înseamnă asta. Dar deocamdată așa mă cheamă. Rămâneți aici și faceți liniște. Când vine vremea, mă întorc după voi. Nu aveți de ce să vă temeți. Hainele de aici vă vor proteja.

Mă protejează hainele? Marie nu pricepea ce voia să spună. Însă n-a primit niciun răspuns. În clipa următoare, Comandorul s-a făcut nevăzut. A dispărut ca aburul în văzduh.

Marie stătea în dressing și respira încetișor. Avea grijă pe cât posibil să nu se miște și să nu facă zgomot, așa cum îi spusese Comandorul. Menshiki se întorsese și intrase în casă. Părea venit de la cumpărături, pentru că se auzea foșnet de pungi de hârtie. Când i-a auzit pașii molateci în papucii de casă trecând prin fața camerei unde se ascundea, i s-a tăiat răsuflarea.

Ușa de la dressing era sub forma unei jaluzele venețiene și printre lamelele orientate în jos pătrundea lumină, dar nu multă. Odată cu înserarea, încăperea avea să se întunece tot mai mult. Prin jaluzele nu se vedea decât covorul de pe podea. Dressingul era îngust și duhnea a naftalină. Era înconjurată de pereți și nu putea să fugă. Ceea ce o speria pe Marie mai mult decât orice era că nu avea cale de scăpare.

Comandorul îi spusese că se întoarce după ea când vine vremea. Nu avea încotro decât să-l creadă pe cuvânt și să aștepte. Îi mai spusese și că hainele o vor proteja. Probabil se referise la cele dinăuntru. Niște haine vechi, pe care o necunoscută le purtase înainte ca ea să se nască. Cum s-o protejeze? A întins mâna și a atins tivul rochiei înflorate din fața ei. Era dintr-un material roz, moale și plăcut la atingere. L-a strâns o vreme în mână, cu grijă. Nu știa nici ea de ce, dar atingerea ei o mai liniștea.

Dacă vreau, aș putea chiar să mă îmbrac cu rochia asta, și-a spus Marie. Am cam aceeași înălțime ca femeia asta. Măsura 34 ar trebui să-mi vină. Bine, n-am piept și ar trebui să improvizez ceva. Dar dacă aș avea chef, sau dacă aș fi nevoită, la o adică aș putea să port ce e aici. La gândul acela, a simțit un fior de încăntare.

Timpul trecea. Camera se întuneca puțin câte puțin. Noaptea se apropia tot mai mult. Și-a privit ceasul de la mână. Era prea întuneric ca să distingă cifrele. A apăsat butonul pentru iluminat cadranul. Era aproape patru și jumătate. Zilele erau acum tot mai scurte și soarele începuse deja să apună. Iar când se întuneca, Menshiki avea să iasă pe terasă și să descopere imediat că cineva îi pătrunsese în casă. Trebuia să ajungă acolo și să rezolve cu pantofii și binoclul înainte să se întâmple asta.

Marie aștepta neliniștită să vină Comandorul după ea. Însă timpul trecea, iar Comandorul tot nu se arăta. Poate că lucrurile nu mergeau bine. Poate că Menshiki nu-i oferise nicio portiuță. Plus că nu știa câtă putere reală avea acest individ – sau „idee” – și cât putea să se bazeze pe el. Însă acum nu avea încotro decât să se bizuie pe el. Marie stătea așezată pe jos în dressing, ținându-și genunchii cu mâinile și privea covorul prin crăpătura de la jaluzele. Când și când, întindea mâna și strângea ușor tivul rochiei, ca și cum ar fi fost colacul ei de salvare.

Când în cameră s-a întunecat destul de mult, s-au auzit din nou pași pe coridor. Erau tot niște pași molateci. Au ajuns până în dreptul camerei în care se ascundea și acolo s-au oprit brusc, de parcă ar fi amușinat ceva în aer. După câteva clipe s-a auzit o ușă deschizându-se. Era chiar ușa de la camera în care se afla. O știa sigur. Inima i-a înghețat și aproape că i-a stat în loc. Apoi acel cineva (probabil că Menshiki, pentru că altcineva nu mai era în casă) a pășit înăuntru și a închis încet ușa în spatele lui. S-a auzit un clic. *Bărbatul ăla e înăuntru. Sigur.* La fel ca ea, își ținea respirația și încerca să deslușească vreo mișcare, cu urechile

ciulite. Bărbatul n-a aprins lumina. Stătea nemișcat și își mijeja ochii prin penumbra din încăpere. De ce nu aprindea lumina? Nu asta ai face în mod normal? Nu-și dădea seama ce motiv putea să aibă.

Marie privea podeaua prin jaluzele. Dacă s-ar fi apropiat mai mult, ar fi putut să-i vadă vârful încălțărilor. Încă nu se vedea nimic, dar simțea clar prezența cuiva în încăpere. Prezența unui bărbat. Iar acel bărbat – probabil Menshiki (cine altcineva în afară de el putea să fie acum în casă?) – părea că fixează cu privirea prin întuneric ușa de la dressing. Simțea ceva acolo. În dressing se întâmpla ceva neobișnuit. Urma să deschidă ușa. Nu avea ce altceva să facă. Evident, nu era încuiată și i-ar fi fost simplu s-o deschidă. Nu trebuia decât să întindă mâna și să tragă de mâner.

Pașii s-au apropiat tot mai mult. O groază cumplită i-a pus stăpânire pe tot corpul. Sudoare rece îi șiroia de la subraț. Nu trebuia să vin aici, își spunea ea. Trebuia să stau cuminte la mine acasă. În casa mea dragă, din vârful muntelui de vizavi. Pe aici bântuie *ceva cumplit*. Ceva de care n-ar fi trebuit să mă apropie cu atâta neatenție. Ceva mânat de un fel de conștiință, din care făcea parte și viespea. Iar acel *ceva* putea să întindă mâna și s-o înhațe. I-a văzut vârful încălțărilor prin jaluzele. Erau niște papuci de casă din piele maro. Însă era prea întuneric ca să deslușească mai multe detalii.

Marie a întins instinctiv mâna și a strâns cu putere tivul rochiei agățate pe umerăș. Rochia înflorată, măsura 34. Și s-a rugat. Salvează-mă, te rog! Apără-mă!

Bărbatul a stat mult timp nemișcat în fața ușii de la dressing. Nu scotea niciun sunet. Nu i se auzea nici răsuflarea. Stătea înțepenit acolo ca o statuie din piatră, cercetând în jur. Totul era învăluit într-o tăcere apăsătoare și un întuneric care se tot adâncea. Ghemuită pe podea, Marie tremura ușor. Dinții i se loveau unii de alții cu un clănțănit surd. Îi venea să închidă ochii și să-și astupe urechile. Să-și alunge toate gândurile din minte. Dar n-a făcut-o. Simțea că nu trebuie s-o facă. Oricât de speriată era, nu trebuia să se lase copleșită de frică. Nu trebuia să-și blocheze simțurile. Nu trebuia să-și piardă gândurile. Așa că a căscat bine ochii, și-a ciulit urechile și a privit mai departe picioarele acelea, strângând cu putere rochia roz și moale.

Hainele mă vor proteja, și-a spus ea crezând asta cu tărie. Toate hainele de aici sunt aliatele mele. Întreaga garderobă, cu rochii măsura 34, pantofi 36 și sutiene 65C, o să mă învăluie și o să mă protejeze, o să mă facă să fiu transparentă. Eu nu sunt aici. *Nu sunt aici.*

Nu-și dădea seama cât timp trecuse. Acolo, timpul nu mai curgea uniform și nici în ordine. Și totuși se scursese o bucată bună. La un moment dat, bărbatul a întins mâna și a dat să deschidă ușa. Marie l-a simțit clar. Și atunci s-a pregătit sufletește. Ușa o să se deschidă și bărbatul o s-o vadă. Urma să-l vadă și ea pe el. Mai departe nu știa ce are să se întâmple. Nu avea nici cea mai vagă idee. **Poate că bărbatul ăsta nici nu e Menshiki.** Gândul acesta i-a răsărit deodată în minte. **Și atunci cine e?**

Dar până la urmă bărbatul n-a deschis ușa. A ezitat o vreme, apoi și-a retras mâna și a plecat de acolo. Marie nu știa ce-l făcuse să se răzgândească în ultima

clipă. Probabil că *ceva* îl oprise. Apoi bărbatul a deschis ușa de la încăpere, a ieșit în hol și a închis-o în urma lui. Camera rămăsese din nou pustie. Doar ea se mai afla acolo. Nu era nicio păcăleală. Era sigură de asta. Într-un sfârșit, Marie a închis ochii și a expirat prelung tot aerul pe care îl adunase în plămâni.

Inima încă îi bătea cu putere. I-o luase la galop – așa s-ar descrie într-un roman, deși Marie nu știa exact ce e galopul. Chiar a fost cât pe-aci, și-a spus ea. Dar *ceva* m-a salvat în ultima clipă. Am fost în pericol. Acel cineva m-a simțit aici, în cameră. Sunt sigură de asta. Nu pot să stau pitită aici la nesfârșit. Acum am reușit eu să scap teafară, dar nu înseamnă că o să-mi meargă la fel și data viitoare.

A continuat să aștepte. În cameră se făcea tot mai întuneric. Și totuși a așteptat mai departe, nemișcată. A stat tăcută, luptându-se cu neliniștea și teama. Comandorul sigur n-avea să uite de ea. Marie îl crezuse. De fapt, altă alegere nu avea decât să se încreadă în individul acela mic de statură, care vorbea ciudat.

Deodată s-a pomenit cu Comandorul acolo.

— Trebuie să plecați, i-a zis el în șoaptă. Acum e momentul. Haideți, ridicați-vă!

Marie era încurcată. Nu reușea să se ridice de jos. Gândul de a părăsi dressingul în acel moment o umplea de o nouă spaimă. Poate că în lumea de afară o așteptau grozăvii și mai mari.

— Menshiki face duș acum, a zis Comandorul. După cum vedeți, lui îi place curățenia. Petrece multă vreme la duș. Dar n-o să stea acolo o veșnicie. Asta e singura șansă. Hai, grăbiți-vă!

Marie și-a adunat puterile și a reușit să se ridice. A împins ușa de la dressing și a deschis-o. Camera era întunecată și pustie. Înainte să iasă, s-a întors și a mai privit o dată hainele atârinate pe umerase. A tras aer în piept și a inhalat mirosul de naftalină. Probabil că era ultima dată când le vedea. Nu știa de ce, dar le simțea foarte calde și apropiate.

— Hai, grăbiți-vă! i-a strigat Comandorul. Nu e timp. Ieșiți în coridor și luați-o la stânga!

Marie și-a pus geanta pe umăr, a deschis ușa, a ieșit în hol și a luat-o la stânga. S-a repezit pe scări în sus, a intrat în living, a traversat palierul imens și a deschis ușa de sticlă care dădea către terasă. Poate că viespea încă mai era prin preajmă. Poate că era deja complet beznă afară și încetase să mai colinde. Sau poate că, din contră, e o viespe pe care nu o deranjează întunericul. Dar nu era vreme să se gândească la așa ceva. A ieșit pe terasă, a deșurubat binoclul din suport și l-a pus înapoi în cutia de plastic. A pliat apoi trepiedul și l-a proptit la loc de perete. Din pricina încordării, degetele nu i se mișcau cum trebuie și a durat mai mult decât se aștepta. Și-a luat apoi mocasinii negri de pe jos. Comandorul stătea așezat pe taburet și o urmărea. Viespea nu se zărea pe nicăieri. Marie a răsuflat ușurată.

— Bine, a zis Comandorul dând din cap. Acum intrați și închideți ușa. Mergeți în hol și coborâți două etaje.

Două etaje? Asta înseamnă să ajung în locul cel mai îndepărtat din vila asta,

și-a zis ea. Nu mai bine fug de aici?

— Nu puteți să fugiți acum de aici, a zis Comandorul citindu-i din nou gândurile și clătînând din cap. Ieșirea e ferecată zdravăn. Voi n-aveți încotro decât să vă mai ascundeți o vreme înăuntru. Ați face bine să mă ascultați.

Marie n-avea de ales decât să-l creadă pe Comandor. Așa că a părăsit livingul și a coborât tiptil două etaje.

La etajul doi de la subsol era încăperea destinată menajerei. Alături se afla spălătoria, iar lângă aceasta, o pivniță. În capătul coridorului se afla sala de sport cu echipamente de fitness. Comandorul a arătat către camera menajerei.

— Aici trebuie să vă ascundeți, a zis el. Menshiki nu vine niciodată încoace. Coboară o dată pe zi ca să spele rufe și să facă mișcare, dar nu intră în camera menajerei. Stați cuminte aici și n-o să vă găsească. Aveți și baie, și frigider. Pivnița e plină cu apă minerală și provizii în caz de cutremur. Așa că n-o să flămânziți. Puteți să vă petreceți zilele aici relativ în tihnă.

Să-mi petrec zilele? s-a întrebat Marie uluită (nu și cu voce tare), ținând încă mocasinii în mână. Zilele? Adică să stau *aici* mai multe zile?

— Îmi pare rău, dar nu puteți să plecați de îndată, a zis Comandorul clătînând din capul micuț. Locul ăsta e grozav de bine păzit. E urmărit îndeaproape, din mai multe puncte de vedere. Iar eu nu pot să fac nimic legat de asta. Din păcate, și ideile au puteri limitate.

— Cât ar trebui să stau aici? a întrebat Marie încetișor. Trebuie să ajung acasă cât mai repede. Altfel, mătușa mea o să se îngrijoreze. Dacă lipsesc prea mult, poate chiar sună la poliție. Și atunci se complică rău treaba.

— Din păcate, asta nu depinde de mine, a zis Comandorul clătînând din cap. N-aveți încotro decât să așteptați.

— Domnul Menshiki e un om periculos?

— Greu de spus, a zis Comandorul și s-a încruntat. Menshiki în sine nu e un om rău. Ba chiar așa zice că e mai destoinic și mai cumsecade decât alții. Are chiar și un soi de noblețe. Dar în același timp, în sufletul lui există un gol mai neobișnuit, care atrage pericolul, anormalul. Iar asta e o problemă.

Desigur, Marie nu avea cum să înțeleagă ce însemna asta. *Anormalul?*

— Cel care a stat nemișcat în fața dressingului mai devreme era Menshiki? a întrebat ea.

— Era Menshiki și în același timp nu era.

— Dar el își dă seama de asta?

— Probabil, a răspuns Comandorul. Probabil. Dar nu are ce face.

Pericolul și anormalul? Poate că și viespea pe care o văzuse era o întruchipare a lor.

— Exact. Să aveți mare grijă la viespi. Sunt niște ființe extrem de letale, a zis Comandorul citindu-i gândurile.

— Letale?

— Da, adică ucigătoare, i-a explicat Comandorul. Voi trebuie să stați aici și să nu vă mișcați. Dacă ieșiți acum afară, o să fie rău.

„Letal”, a repetat Marie în gând. Cuvântul avea în el un ecou de rău augur.

Marie a deschis ușa de la camera menajerei și a intrat. Era ceva mai mică

decât dressingul din dormitorul lui Menshiki. Era dotată cu o chicinetă, frigider, plită electrică, un cuptor mic cu microunde și o chiuvetă cu robinet. Mai avea și o mică baie și un pat. Patul era gol, dar a văzut pături, așternuturi și perne pe un raft. Se mai afla acolo o masă simplă cu un sigur scaun, unde puteai să mănânci. Exista o singură ferestruică, orientată către vale. Prin crăpătura de la draperii se vedea toată valea.

— Dacă nu vreți să vă găsească nimeni, stați aici cuminte și nu faceți zgomot, a zis Comandorul. Pricepurăți?

Marie a încuviințat.

— Voi sunteți o fetiță curajoasă, a zis el. Un pic cam nechibzuită, dar curajoasă. Iar asta e bine. Dar atâta vreme cât sunteți aici, trebuie să aveți *mare* grijă. Neglijența nu-i permisă. Locul ăsta nu-i unul obișnuit. Lucruri cumplite se preumblă pe aici.

— Se preumblă?

— Adică umblă prin preajmă.

Marie a încuviințat. Ar fi vrut să afle de ce nu era un loc „obișnuit” și ce fel de lucruri „cumplite” colindau prin preajmă, dar nu a reușit să întrebe. Erau prea multe lucruri pe care nu le înțelegea și nu știa de unde să le apuce.

— S-ar putea să nu mai pot veni încoace, a zis Comandorul de parcă îi dezvăluia un secret. Am de mers în altă parte, cu alte treburi. E vorba de ceva foarte important. Așa că îmi pare nespuse de rău, dar nu mai pot să vă ajut de acum încolo. Mai departe trebuie să răzbiți prin propriile voastre forțe.

— Dar cum să scap eu de aici doar prin propriile forțe?

Comandorul a privit-o pe Marie mijindu-și ochii.

— Ciuliți urechile, căsați bine ochii și păstrați-vă mintea ageră. Altă cale nu-i. Când o să vină vremea, o să știți. O să ziceți, gata, acum e momentul! Voi sunteți o fată curajoasă și isteată. Dar să fiți și vigilentă.

Marie a încuviințat. Trebuie să fiu o fată curajoasă și isteată, și-a zis ea.

— Vă urez tot binele, a zis Comandorul încurajator, apoi a adăugat imediat: Fiți fără grijă, în curând o să vă crească și pieptul.

— Cât să-mi vină o cupă C, măsura 65?

Comandorul și-a înclinat capul într-o parte, încurcat.

— Eu nu sunt decât o idee. Nu cunosc măsurile de la lenjeria de damă. Dar cu siguranță o să se facă mult mai mare decât e acum. Fiți fără grijă. Timpul le rezolvă pe toate. Își pune amprenta pe tot ceea ce are formă. Timpul nu e ceva care există la nesfârșit, dar poate fi foarte eficace. Așa că aveți răbdare, o să vină și vremuri mai frumoase.

— Mulțumesc, i-a spus Marie recunoscătoare.

Chiar era o veste bună. Iar ea avea nevoie de lucruri care să-i dea curaj.

Apoi Comandorul s-a făcut nevăzut, ca aburul care se împrășteie în văzduh. După ce a dispărut, tăcerea din jur s-a adâncit și mai mult. O întrista gândul că nu avea să-l mai vadă niciodată. Nu mai avea pe cine să se bazeze. Marie s-a întins pe patul gol și s-a uitat în tavanul scund. Era decorat cu o rozetă albă din ipsos, în centrul căreia stătea fixată lustra. Dar, desigur, nu a aprins-o. Nu putea să aprindă lumina.

Oare cât mai am de stat aici? s-a întrebat ea. Se apropie ora cinei. Dacă nu ajung acasă până la șapte și jumătate, mătușa sigur o să dea telefon la școala de pictură. O să afle că am lipsit azi de la curs. La acest gând, Marie a simțit o strângere de inimă. Mătușa o să se îngrijoreze foarte tare. O să se întrebe ce mi s-a întâmplat. Trebuie să o anunț cumva că sunt teafară. În acel moment și-a dat seama că are telefonul mobil în buzunarul de la jachetă. Dar era închis.

Marie l-a scos din buzunar și l-a pornit. Pe ecran a apărut mesajul „baterie descărcată”. Era golită complet. Imediat apoi, ecranul s-a închis. Având în vedere că uitase de mult să-l mai încarce (nu avea nevoie de el zilnic și nici nu o interesau sau îi plăceau funcțiile pe care le oferea), nu era cazul să se mire că era descărcat și nici să comenteze.

A oftat din rărunchi. Ar fi trebuit să-l încarce măcar din când în când, fiindcă nu știi ce se poate întâmpla. Dar n-o ajuta cu nimic acum să-și facă reproșuri. A băgat mobilul mort înapoi în buzunarul de la sacou, însă ceva i-a atras atenția și l-a scos la loc. Nu mai avea figurina în formă de pinguin. O luase folosind punctele adunate de la o gogoșărie și îl purta de multă vreme în chip de talisman. Probabil i se rupsese curelușa. Dar pe unde să fi căzut? Nu avea nici cea mai vagă idee. Nici măcar nu-l scosese din buzunar.

Faptul că pierduse micuțul talisman a neliniștit-o. Însă după câteva clipe de gândire, și-a revenit. Oi fi pierdut eu din neatenție pinguinul, dar hainele din dressing m-au protejat, sunt noul meu talisman, și-a zis ea. Iar Comandorul acela micuț, care vorbește ciudat, m-a condus până aici. Încă mă mai protejează *ceva*. Nu trebuie să-mi mai pese că am pierdut pinguinul.

Tot ce mai avea asupra ei era un portmoneu, o batistă, un portofel pentru mărunțiș, cheile de la casă și o jumătate de pachet de gumă mentolată. În geantă avea instrumente de scris și câteva caiete și manuale. Nimic care să-i fie de folos.

Marie s-a strecurat afară din camera menajerei și s-a dus să cerceteze pivnița. Așa cum zisese Comandorul, era plină cu provizii în caz de cutremur. Terenul era relativ solid în zona muntoasă din Odawara și un cutremur n-ar fi provocat mari pagube. Și la marele cutremur din Kanto din 1923 fuseseră puține pagube în zonă, deși orașul fusese grav afectat (când era în școala primară, cercetase pagubele din zona Odawara de după marele cutremur din Kanto, ca temă de studiu pentru vacanța de vară). Însă imediat după cutremur, hrana și apa sunt greu de găsit. Mai ales în vârful muntelui. Prin urmare, Menshiki se aprovizionase pentru cazuri de urgență. Era un om extrem de precaut.

A luat din pivniță două sticle de apă minerală, un pachet de biscuiți sărați și o ciocolată și s-a întors cu ele în cameră. Nu erau multe și nu avea să li se observe lipsa. Oricât de meticulos ar fi Menshiki, nu se apucă să numere sticlele de apă minerală. Le luase ca să nu folosească apa curentă. Nu știa cât zgomot ar fi putut face. Iar Comandorul îi spusese să evite zgomotul pe cât posibil. Trebuia să aibă grijă.

Marie a intrat în cameră și a încuiat ușa pe dinăuntru. Desigur, putea s-o încuie ea cât voia, Menshiki oricum avea cheie. Dar măcar mai câștiga niște timp la o adică. Sau cel puțin o făcea să se simtă un pic mai liniștită.

Nu avea poftă de mâncare, dar a încercat să ronțăie câțiva biscuiți și să bea

apă. Biscuiții erau foarte banali, apa, foarte banală și ea. S-a uitat pe ambalaj într-o doară, dar ambele aveau termen de expirare valid. E în regulă, n-o să mor de foame, și-a zis.

Afară era complet beznă. Marie a tras un pic draperia din dreptul ferestrei și s-a uitat peste vale. Se vedea casa ei. Nu avea binoclul, așa că nu putea vedea înăuntru, dar lumina era aprinsă în câteva camere. Dacă își încorda bine privirea, parcă deslușea și silueta cuiva. Sigur e mătușa care stă ca pe ghimpi văzând că s-a făcut ora la care trebuie să vin acasă și eu nu mai apar, și-a zis. Oare am de unde s-o sun? Trebuie să existe un telefon fix pe undeva. Aș putea să-i zic scurt „stai liniștită, sunt în siguranță” și să închid. Dacă m-aș mișca rapid, nu m-ar observa Menshiki. Însă nici în camera ei, nici în cele alăturate nu se zărea vreun telefon.

Oare se putea furișa de acolo noaptea, la adăpostul întunericului? Ar fi putut să găsească o scară și să sară peste gard. Parcă își amintea că văzuse o scară pliantă în șopronul din curte. Însă și-a amintit cuvintele Comandorului. *Locul ăsta e grozav de bine păzit. E urmărit îndeaproape, din mai multe puncte de vedere.* Iar prin „bine păzit” nu se referise doar la sistemul de alarmă cuplat la firma de securitate.

Ar trebui să-l cred pe Comandor, și-a spus ea. Locul ăsta nu e unul obișnuit. E un loc prin care se preumblă tot felul de lucruri. Trebuie să fiu precaută. Să am multă răbdare. Nu trebuie să fiu imprudentă și nici să forțez lucrurile. Să aștept să vină momentul potrivit.

Când o să vină vremea, o să știți. O să ziceți, gata, acum e momentul! Voi sunteți o fată curajoasă și isteată.

Da, trebuie să fiu o fată curajoasă și isteată. Să scap cu viață, ca să apuc vremea când o să am pieptul mare.

Așa se gândea Marie, întinsă pe patul gol. Împrejur se întuneca tot mai mult. O beznă încă și mai adâncă avea să se pogoare.

62. Ca atras într-un labirint întortocheat

Timpul se scurgea urmându-și propriile principii, fără să țină cont de ce își dorea Marie. Stătea întinsă pe patul gol și privea cum timpul defilează cu pași molcomi prin fața ei. Altceva oricum nu avea de făcut. Și-ar fi dorit să poată citi o carte, ceva. Însă nu avea niciuna la îndemână și, chiar de-ar fi avut, nu putea să aprindă lumina. Tot ce putea face era să stea nemișcată, în întuneric. Găsise în pivniță o lanternă și baterii de rezervă, dar prefera să nu o aprindă nici pe aceasta.

Într-un târziu, a venit noaptea și Marie a adormit. O neliniștea gândul de a dormi într-un loc necunoscut și ar fi preferat să stea trează cât mai mult posibil, dar la un moment dat i s-a făcut cumplit de somn. N-a mai putut să-și țină ochii deschiși. Patul gol era foarte rece, dar a luat de pe raft o pătură și așternuturi, s-a înfășurat în ele ca o ruladă și a închis ochii. Nu exista niciun aparat de încălzit și nu putea să pornească nici aerul condiționat. **(Aici intervin eu cu o explicație despre cum s-au succedat lucrurile. În timp ce Marie dormea acolo, Menshiki a ieșit din casă și a venit la mine. A rămas la mine până a doua zi. Deci Menshiki nu a fost acasă în noaptea aceea. Casa era pustie, dar Marie nu știa.)**

S-a trezit o dată peste noapte și s-a dus la toaletă, dar n-a tras apa. În timpul zilei mai era cum era, dar dacă trăgea apa noaptea, când totul era cufundat în liniște, era foarte posibil să se audă. Inutil de reamintit că Menshiki e o persoană atentă și meticuloasă. Ar fi observat orice schimbare, oricât de neînsemnată. Marie nu voia să riște un asemenea pericol.

Și-a privit ceasul de la mână. Limbile indicau ora două dimineața. Era sâmbătă. Ziua de vineri deja se sfârșise. S-a uitat prin crăpătura de la draperie către casa ei de peste vale și a văzut că luminile erau încă aprinse în sufragerie. S-a îngrijorat lumea că s-a făcut noapte și eu n-am ajuns acasă – bine, peste noapte n-ar fi acasă decât tata și mătușa – și sigur nu pot să doarmă. Am făcut un lucru rău, și-a zis Marie. Se simțea vinovată până și față de tatăl ei (ceea ce era un lucru extrem de straniu). N-ar fi trebuit să fac o prostie atât de mare. Nu plănuisem să fac așa ceva, dar am acționat așa cum am simțit pe moment și uite care e rezultatul.

Însă oricât ar fi regretat și s-ar fi învinovățit, nu putea să zboare peste vale și să ajungă acasă. Trupul ei nu era ca al corbilor. Nu era făcut să planeze prin văzduh. Nu putea nici să dispară și să apară după cum voia, asemenea Comandorului. Nu era decât o ființă stângace, închisă într-un corp aflat încă în

creștere, a cărei libertate de mișcare era constrânsă de timp și spațiu. Nici măcar nu-i crescuseră sâni. Avea pieptul plat ca o clătită.

Desigur, lui Marie îi era teamă să fie singură, pe întuneric. Își resimțea din plin neputința. De-ar fi Comandorul acum alături de mine, și-a zis ea. Avea multe să-l întrebe. Poate că n-ar fi primit un răspuns la întrebări, dar măcar ar fi avut cu cine să vorbească. Vorbea foarte ciudat, nu într-o japoneză contemporană, dar înțelegea fără probleme ce voia să spună. Dar Comandorul probabil că nu avea să i se mai arate vreodată. „Am de mers în altă parte, cu alte treburi”, îi spusese el, iar asta o făcea să se simtă foarte singură.

Dincolo de geam s-a auzit țipătul pătrunzător al unei păsări de noapte. Era probabil o bufniță sau o cucuvea. Se ascundeau în adâncul pădurii, folosindu-se din plin de inteligența pe care o au. Trebuie să-mi pun și eu mintea la treabă, și-a zis ea. Trebuie să fiu fată curajoasă și isteată. Dar somnul a cuprins-o din nou și n-a mai putut să-și țină ochii deschiși. S-a înfășurat la loc în așternuturi, s-a întins în pat și a închis ochii. A dormit adânc, fără vise. Când a deschis ochii iar, se crăpa de ziuă. Ceasul arăta ora șase și jumătate.

Lumea întâmpina zorii zilei de sâmbătă.

Marie a petrecut toată sâmbăta liniștită în camera menajerei. A ronțăit din nou biscuiți sărați și ciocolată pe post de mic dejun și a băut apă minerală. S-a strecurat în sala de sport și a înșfăcat câteva numere vechi din stiva de reviste *National Geographic* în ediție japoneză (pe care Menshiki părea să le citească în timp ce pedala pe bicicletă sau folosea stepperul, pentru că aveau urme de transpirație pe ele). Le-a citit de mai multe ori. Conțineau articole despre habitatul lupului siberian, despre misterele legate de fazele lunii, viața inuțiilor și pădurile tropicale amazoniene care se micșorează de la an la an. În mod normal n-ar fi citit asemenea articole, dar în lipsă de altceva, a devorat acele reviste până le-a învățat pe de rost. S-a uitat la fotografiile de atâtea ori că ziceai c-o să le străpungă cu privirea.

Când se plictisea de ele, se întindea în pat și trăgea un pui de somn. Alteori, își mai privea casa de peste vale prin crăpătura de la draperie. Ce bine mi-ar fi prins binoclul, și-a zis ea. Aș fi putut să văd mai bine înăuntru, să urmăresc oamenii plimbându-se pe acolo. Ce-aș vrea să fiu înapoi în camera mea cu draperii portocalii! și-a mai zis. Să fac o baie fierbinte, să mă spăl bine peste tot, să pun pe mine haine curate și să mă culcușesc în patul cald cu pisica.

Puțin după ora nouă a auzit pe cineva coborând scările alene. Erau pași de bărbat, încălțat cu papuci. După mers, părea să fie Menshiki. S-ar fi uitat prin gaura cheii, dar ușa nu avea așa ceva. Marie s-a ghemuit pe podea într-un ungher, încordată. Dacă se deschidea ușa, n-ar fi avut pe unde să fugă. Comandorul spusese că Menshiki nu intră în camera aceea. Nu avea încotro decât să-l creadă. Dar nu știe nimeni ce se poate întâmpla. Pe lumea asta nu există nicio certitudine. Încercând să nu-și facă simțită prezența, Marie s-a gândit la hainele din dressing și s-a rugat să nu i se întâmple nimic. Își simțea gâtulejul complet uscat.

Menshiki adusese rufe la spălat. Probabil că în fiecare dimineață se ocupa de spălat la ora aceea. A aruncat rufele în mașină, a pus detergent, a rotit butonul și a

selectat programul, apoi a apăsat butonul de start. Erau mișcări exersate. Marie a ascultat suita aceea de zgomote. Se auzeau surprinzător de clar. Cuva de la mașina de spălat a început să se învârtă. Odată ce a terminat, Menshiki s-a dus în sala de sport și s-a urcat pe un aparat. Acesta părea să fie ritualul lui de dimineață, să facă mișcare în timp ce mașina de spălat merge. Din boxele fixate în tavan se revărsa muzică barocă. Bach, Händel sau Vivaldi, cam așa ceva. Marie nu era o cunoscătoare de muzică clasică și nu făcea deosebirea între ei.

A petrecut o oră ascultând zgomotul mecanic al mașinii de spălat, sunetul regulat al aparatului de fitness și muzica de Bach, Händel sau Vivaldi. A fost o oră plină de neliniște. Menshiki probabil că n-ar fi observat lipsa câtorva numere din vrafal de reviste *National Geographic* și nici faptul că sticlele de apă minerală și pachetele de biscuiți se împuținaseră. Raportată la cantitatea totală, schimbarea era nesemnificativă. *Dar nu știe nimeni ce se poate întâmpla.* Nu-și permitea să fie neglijentă. Nu avea voie să fie neatentă.

În cele din urmă, mașina de spălat a emis o atenționare sonoră și s-a oprit. Menshiki s-a întors alene în spălătorie, a scos rufele din mașină, le-a mutat în uscător și l-a pornit. Cuva de la uscător a început să se rotească cu zgomot. Odată ce a terminat și cu asta, Menshiki a luat-o în sus pe scări. Părea că-și încheiase ora de sport de dimineață. Probabil că urma să facă un duș lung.

Marie a închis ochii și a oftat ușurată. Menshiki avea să se întoarcă peste o oră ca să ia hainele uscate. Dar simțea că momentul cel mai primejdios trecuse. Menshiki nu observase că se ascundea acolo. Nu-i simțise prezența. Iar asta o mai liniștea.

Oare cine stătuse atunci în fața ușilor de la dressing? Comandorul spusese că era Menshiki și în același timp nu era. Ce însemna asta? Nu pricepea ce încercase să-i spună. Era prea complicat pentru ea. În orice caz, *cineva* știuse că ea era în dulap (sau că era cineva acolo). Cu siguranță îi simțise prezența. Însă acel *cineva*, *dintr-un motiv anume*, nu deschisese ușile. Ce motiv putuse să aibă? Chiar să mă fi protejat hainele acelea vechi și frumoase? s-a întrebat ea.

Ar fi vrut să-i explice mai multe Comandorul. Dar el plecase. Nu mai avea cine să-i explice nimic.

În ziua aceea Menshiki nu a pus piciorul afară din casă. Din câte și-a dat ea seama, nu s-a auzit nici ușa de la garaj deschizându-se, nici motorul mașinii pornind. A venit să-și ia rufele uscate, apoi a urcat alene scările la loc. Atâta tot. N-a trecut nimeni pe la casa aceea aflată în vârful muntelui, la capătul drumului. Nu a sosit nici poșta, nici vreun curier. Soneria de la intrare a rămas mută. S-a auzit telefonul sunând de două ori. Se auzise slab, ca din depărtare, dar îi ajunsese la urechi. Prima dată a răspuns la al doilea apel, iar a doua oară, la al treilea (așa și-a și dat seama că Menshiki era pe undeva prin casă). Mașina de gunoi a urcat panta agale cântând melodia, *Annie Laurie*, apoi a plecat alene (sâmbăta era ziua în care se colecta gunoiul menajer). Nu s-a mai auzit nimic altceva. Casa a fost mai tot timpul învăluită în liniște.

Dimineața s-a scurs, s-a făcut după-amiază, apoi s-a lăsat seara (**Aici intervin eu din nou cu o explicație despre cum s-au succedat lucrurile. Cât timp Marie a stat ascunsă în cămăruța aceea, eu l-am ucis pe Comandor în salonul din centrul de îngrijire pentru**

vârstnici din Izukôgen, l-am înhățat pe Față-lungă, care se ivise din pământ și am coborât în lumea din subteran.) Însă ea tot nu găsea momentul potrivit ca s-o zbughească de acolo. Comandorul îi spusese să aștepte cu răbdare până „vine vremea” să scape de acolo. „Când o să vină vremea, o să știți. O să ziceți, gata, acum e momentul!”, spusese el.

Dar „vremea” tot nu venea, iar Marie era tot mai sătulă de așteptat. Ei nu-i plăcea să stea pitiță într-un loc și să aștepte. Până când s-o facă?

După ce s-a înserat, Menshiki a început să exerseze la pian. Probabil că geamurile din living erau deschise, pentru că se auzea până în camera în care se ascundea ea. Părea să fie o sonată de Mozart. O sonată într-o tonalitate majoră. Și-a amintit că avea partitura pe pian. A interpretat câteva mișcări lente, apoi a repetat câteva pasaje. Și-a exersat digitația până a fost mulțumit. Digitația era grea, iar unele pasaje nu-i sunau uniform și păreau să-l deranjeze la ureche. Majoritatea sonatelor lui Mozart nu sunt în general complicate, dar când încerci să le stăpânești, adeseori te simți ca atras într-un labirint întortocheat. Iar Menshiki era genul de om dispus să se avânte într-un asemenea labirint. Marie îi asculta pașii care îl purtau încolo și înapoi cu răbdare prin el. Exercițiul a durat o oră întregă. Apoi s-a auzit capacul pianului închizându-se cu un bufnet iritat. Însă nu era o iritare prea puternică, ci una moderată, elegantă. Era el singur (sau se credea singur) într-o vilă imensă, dar nu era omul care să uite de autocontrol.

Mai departe totul s-a derulat ca în ziua precedentă. Când soarele a asfințit și afară s-a întunecat, corbii s-au întors croncânind către cuiburile lor din munți. Lumina s-a aprins pe rând pe la casele de peste vale. În locuința familiei Akikawa lumina nu s-a stins nici după miezul nopții. În ea se simțea îngrijorarea celor dinăuntru față de ea. Cel puțin așa o simțea Mane. Îi venea greu să nu poată face absolut nimic pentru oamenii aceia care sufereau acolo.

La polul opus era casa lui Tomohiko Amada de peste vale (adică cea în care locuiau eu), unde nu se vedea nicio lumină. Părea să nu mai locuiască nimeni acolo. Se însera, dar nu se aprindea niciun bec. Nu se simțea prezența nimănui înăuntru. Ce ciudat, și-a zis Marie contrariată. Unde să se fi dus domnul profesor? Oare știe că am dispărut de acasă?

La un moment dat în noapte, lui Marie i s-a făcut din nou foarte somn. A cuprins-o o somnolență cumplită. Cu sacoul de la uniformă pe ea, s-a înfășurat în așternuturi și a adormit tremurând. M-aș mai fi încălzit un pic dacă aveam pisica cu mine, și-a zis ea chiar înainte să adoarmă. Pisica ei nu miorlăia deloc. Doar torcea. Așa că s-ar fi putut ascunde acolo împreună. Dar, desigur, pisica nu era cu ea. Se simțea cumplit de singură. Era închisă într-o cameră mică și întunecată, din care nu putea scăpa.

Așa au venit zorii zilei de duminică. Când Marie s-a trezit, încăperea era încă învăluită în penumbră. Limbile ceasului se apropiau de ora șase. Ziua se scurta tot mai mult. Afară cădea o ploaie molcomă de iarnă. Abia când a auzit stropii picurând de pe crengile copacilor, și-a dat seama că plouă. Aerul din cameră era rece și umed. Ce bine mi-ar prinde un pulover, și-a zis Marie. Pe sub sacoul din

lână nu avea decât o vestă subțire tricotată și o bluză din bumbac. Pe sub bluza din bumbac, un tricou cu mânecă scurtă. O vestimentație potrivită pe timp de zi, când e mai cald. Un pulover de lână i-ar fi prins foarte bine.

Și-a amintit că văzuse un pulover în dulapul din *camera aceea*. Unul alb, din cașmir, care părea foarte călduros. De-aș putea să dau o fugă până sus să-l iau, s-a gândit ea. Mi-ar fi așa de cald și bine cu el pe sub sacou! Însă era mult prea primejdios să iasă din cameră și să se ducă pe scări până la etaj. *Mai ales în camera aceea*. Prin urmare, nu avea decât să reziste cu hainele de pe ea. Desigur, nu era un frig insuportabil. Nu se afla pe un tărâm atât de rece cum era cel în care trăiau inuții. Aici era la periferia orașului Odawara și abia ce începuse luna decembrie.

Însă dimineața aceea ploioasă de iarnă aducea cu ea un frig care-i pătrundea în tot corpul. Simțea că îngheață până în măduva oaselor. A închis ochii și s-a gândit la Hawaii. Pe când era mică, se dusesse în călătorie în Hawaii împreună cu mătușa și cu o prietenă de-a mătușii din vremea studenției. Îi închiriaseră o mică placă de surf pe plaja din Waikiki și se juca cu ea în apă, iar când obosea, se întindea la soare pe nisipul alb. Era cald și totul era tihnit și plăcut. Sus, deasupra capului, frunzele palmierilor se legănau în bătaia alizeului. Nori albi se perindau pe cer în largul mării. Îi privea bând limonadă rece. Atât de rece, încât îi pulsau tâmplele. Își amintea acele lucruri concret, în cel mai mic detaliu. Oare o să mai ajung vreodată într-un loc ca acela? s-a întrebat ea. Aș da orice să mai pot merge acolo.

După ora nouă s-au auzit din nou papucii de casă și Meshiki a coborât. A pornit mașina de spălat, a pus muzică clasică (de data aceasta o simfonie de Brahms) și s-a antrenat o oră. O repetiție întocmai. În afară de muzică, nici cea mai mică ieșire din tipar. Stăpânul acestei case era, fără doar și poate, un om cu tabieturi. Rufele au fost trecute din mașina de spălat în uscător și recuperate o oră mai târziu. Apoi Meshiki n-a mai coborât la demisol și nici n-a părut interesat în vreun fel de camera menajerei. **(Aici intervin eu din nou să explic cum s-au succedat lucrurile. În după-amiaza aceea, Meshiki a venit la mine acasă și a schimbat câteva cuvinte cu Masahiko Amada, care trecuse întâmplător pe la mine. Nu se știe de ce, dar Marie n-a observat nici de această dată că plecase.)**

Marie era recunosătoare, mai presus de orice, pentru faptul că acțiunile lui erau regulate, dictate de obicei. Așa putea și ea să se pregătească sufletește și să-și planifice mișcărilor. Cel mai mult o consuma psihic atunci când se tot întâmplau lucruri neprevăzute. Marie i-a învățat tiparul lui Meshiki și s-a adaptat la el. Nu pleca nicăieri (cel puțin din câte știa ea). Stătea în birou și lucra, își spăla singur rufe, își gătea singur, iar seara exersa la pianul Steinway din living. Când și când mai suna telefonul, dar nu prea des. Doar de câteva ori pe zi. Meshiki nu părea să se dea în vânt după telefon. Tot ce avea de comunicat în interes de serviciu – nu se știe în ce măsură – rezolva prin intermediul computerului din birou.

În principiu, făcea singur curat prin casă, dar apela și la o firmă de curățenie, o dată pe săptămână. Marie își amintea că-l auzise chiar pe el spunând asta când îl vizitase cu puțin timp în urmă. Zisese că nu-i displace deloc să facă curat, ba din

contră, îl ajută să-și schimbe starea de spirit, la fel ca gătitul. Doar că îi e practic imposibil să facă singur curat într-o casă atât de mare. Așa că e nevoit să apeleze la niște profesioniști. Când aceștia vin, își petrece jumătate de zi plecat de acasă. Oare în ce zi a săptămânii se întâmpla asta? s-a întrebat Marie. Atunci aş putea să scap de aici. Probabil că o să fie o mulțime de oameni înarmați cu instrumente de curățenie, care o să tot circule cu mașina, iar în timpul ăsta poarta o să se închidă și deschidă de mai multe ori. Iar Menshiki o să fie plecat o vreme. Nu mi-ar fi deloc greu să mă strecor afară din casă. De fapt, s-ar putea să fie singura mea șansă să scap de aici.

Însă firma de curățenie nu mai apărea. Ziua de luni a trecut ca cea de duminică, fără să se întâmple nimic. Felul în care Menshiki îl interpreta pe Mozart devenea tot mai precis, tot mai legat. Era un om atent și răbdător. Odată ce-și stabilea un obiectiv, înainta neobosit către el. Nu putea să nu fie impresionată. Dar odată ce reușea să interpreteze piesa aceea de Mozart fără nicio scăpare, cât de plăcută mai era muzica în sine? se întreba ea, ascultând notele care se revărsau de la etaj.

Supraviețuia cu biscuiți sărați, ciocolată și apă minerală. A mâncat și un baton energizant cu alune. A gustat și dintr-o conservă de ton. Neavând periură de dinți, și i-a curățat cât a putut de bine cu degetul și cu apă minerală. A citit pe rând toate revistele *National Geographic* din sala de sport. A aflat o mulțime de lucruri despre tigrii bengalezi, devoratori de oameni, despre maimuțele ciudate din Madagascar, despre modificările de relief din Marele Canion, despre forajul după gaze naturale din Siberia, despre media de viață a pinguinilor de la Polul Sud, despre traiul nomazilor din regiunile de podiș din Afganistan, despre riturile dure de inițiere la care erau supuși tinerii de la țară din Noua Guinee. Și-a însușit câteva noțiuni de bază despre SIDA și Ebola. Variatele cunoștințe despre natură poate că aveau să-i servească la un moment dat. Sau poate n-aveau să-i servească la nimic. În orice caz, alte cărți nu avea la îndemână, așa că a continuat să devoreze numerele vechi din ediția japoneză *National Geographic*.

Din când în când, își băga mâna pe sub tricou și își pipăia pieptul. Tot nu creștea deloc. Din contră, parcă se micșorase chiar. Marie s-a gândit la menstruație. A făcut un calcul și a văzut că mai rămâneau zece zile până la următorul ciclu. I-ar fi fost foarte complicat dacă îi venea cât era ascunsă aici, pentru că nu avea cele necesare (printre proviziile pentru cutremur a găsit hârtie igienică, dar nu și tampoane sau absorbante. Pesemne că stăpânul casei nu luase în calcul și prezența unei femei). Dar probabil că până atunci reușea ea să scape. *Probabil*. Nu putea să stea aici zece zile întregi.

Măști dimineață pe la ora zece a venit mașina de la firma de curățenie. Din curtea de sus răzbăteau vocile vesele ale femeilor care descărcau din mașină instrumentele de curățat. În dimineața aceea, Menshiki nu spălase rufe și nici nu făcuse mișcare. Nu coborâse deloc la demisol. De-asta să fie? se întrebese Marie (Menshiki trebuie că avea un motiv întemeiat să-și schimbe obiceiul). Și a fost așa cum se așteptase. Probabil că în momentul în care a venit furgoneta de la firma de curățenie, Menshiki s-a urcat în Jaguarul lui și a plecat.

Marie a făcut în grabă ordine prin camera menajerei. A adunat sticlele de apă și ambalajele de biscuiți și le-a băgat într-un sac de gunoi, pe care l-a pus într-un loc vizibil, ca să-l ia femeile de serviciu. A împăturit frumos așternuturile și pătura și le-a așezat înapoi pe raft. A șters cu mare grijă orice urmă care trăda faptul că cineva locuise acolo câteva zile. Și-a pus apoi geanta pe umăr și a urcat scările tiptil. A prins momentul oportun să traverseze holul, astfel încât să n-o vadă femeile. Inima îi bătea cu putere la gândul acelei camere. Iar în același timp se gândea cu jind la hainele din dressing. Ar fi vrut să le mai privească o dată, pe îndelete. Să le atingă. Dar acum nu avea timp de așa ceva. Trebuia să se grăbească.

A reușit să se strecoare pe ușa de la intrare fără s-o vadă nimeni și a luat-o la fugă pe panta în curbă. Așa cum se aștepta, poarta rămăsese deschisă. Nu avea rost ca cei de la firma de curățenie s-o tot închidă și deschidă de fiecare dată. A ieșit pe ea cu o expresie nonșalantă pe chip.

Oare chiar pot să scap de aici atât de ușor? s-a întrebat în timp ce ieșea pe poartă. N-ar trebui să mă aștepte o încercare mai grea, mai dură? Ceva de genul ritualului dureros de inițiere prin care trec tinerii din triburile din Noua Guinee, despre care scria în *National Geographic*? Ceva care să-și lase amprenta asupra mea? Însă gândul acesta doar i-a fulgerat prin cap. Sentimentul de ușurare că reușise să scape de acolo era mult mai puternic.

Era o zi posomorâtă, cu nori groși și joși care amenințau cu ploaia în orice moment. Însă ea și-a ridicat fața către cer, a inspirat adânc de câteva ori și s-a simțit nespus de fericită. Se simțea ca pe plaja din Waikiki, când privea cum se leagănă în vânt frunzele palmierilor. Era liberă, însuși faptul că mai trăia o făcea să se bucure, să se simtă recunoscătoare. Trecuseră doar patru zile, dar lumea de afară i se părea plină de proșpețime. Fiecare plantă pulsa cu putere, plină de vigoare. Mirosul vântului îi făcea inima să tresalte.

Dar nu putea să zăbovească acolo la nesfârșit. Menshiki putea să fi uitat ceva și să se întoarcă. Trebuia să plece cât mai repede. Și-a netezit cât a putut de bine uniforma boțită (dormise mai multe zile cu uniforma pe ea, înfășurată în așternuturi), astfel încât să nu se mire nimeni dacă o vedea, și-a aranjat părul cu mâna și a luat-o iute în jos pe pantă, cu o expresie nonșalantă pe chip.

Ajunsă în vale, a început să urce pe coasta opusă. Dar nu a luat-o spre casa ei, ci a venit mai întâi la mine. Își făcuse ea un mic plan. Însă nu m-a găsit acasă. A sunat mult la sonerie, dar n-a răspuns nimeni.

Marie s-a lăsat păgubașă și a luat-o prin pădure către groapa din spatele templului *hokora*. A găsit-o acoperită bine cu o prelată albastră, care nu fusese acolo până atunci. Era ancorată zdravăn în pământ cu țaruși și sfoară. Deasupra erau așezate pietre grele. Era acoperită astfel încât să nu poți să-ți bagi ușor nasul înăuntru. Cineva venise aici fără știrea ei – nu se știe cine – și o astupase. Probabil considerase periculos să rămână descoperită. S-a oprit în dreptul ei și și-a ciulit urechile, dar n-a auzit niciun zgomot dinăuntru. **(Interviu eu: dacă nu auzise clopoțelul înseamnă că eu nu ajunsesem încă acolo sau se întâmpla să dorm în momentul acela.)**

A început să cadă o ploaie rece. Trebuie să mă întorc acasă, și-a zis ea. Ai mei

sigur sunt îngrijorați. Dar, dacă ajung acasă, va trebui să le explic tuturor unde am fost patru zile. Nu pot să spun adevărul, și anume că m-am furișat în casa lui Menshiki și am stat ascunsă acolo. Aș da rău de necaz. Probabil m-au și dat dispărută la poliție. Dacă află poliția că am intrat prin efracție în casa lui Menshiki, sigur o s-o pătesc.

Se gândise să spună că picase din greșeală în groapă și nu putuse să iasă de acolo timp de patru zile. Dar domnul profesor – adică eu – o descoperise acolo din întâmplare și o salvase. Născocise această poveste și spera să se pună de acord cu mine asupra ei. Dar nu mă găsisese acasă, iar groapa era deja bine astupată cu prelata. Așa că planul ei s-a dovedit imposibil de pus în aplicare. **(Dacă lucrurile s-ar fi desfășurat conform aceluși plan, probabil aș fi fost nevoit să le explic polițiștilor motivul pentru care mă apucasem să aduc un excavator ca să destup groapa, ceea ce m-ar fi pus într-o situație extrem de neplăcută.)**

Singurul lucru la care s-a mai putut gândi a fost să invoce pierderea memoriei. N-a găsit altă metodă. Nu-și amintea ce se întâmplase cu ea timp de patru zile. Nu știa nimic. S-a trezit deodată singură, prin munți. N-avea decât să insiste pe asta. Văzuse cândva la televizor un serial în care se miza pe amnezie. Nu știa dacă lumea ar fi crezut ușor explicația asta. Probabil că și familia, și poliția ar fi luat-o la bani mărunți. Poate chiar ar fi dus-o la psihiatru. Dar n-avea încotro decât să insiste că nu-și amintește nimic. Să-și ciufulească părul, să se umple de noroi pe mâini și pe picioare și să-și facă niște zgârieturi ici și colo, astfel încât să pară că a petrecut mult timp prin munți. Trebuia să joace teatrul ăsta până în pânzele albe.

Și-a pus planul în aplicare. Nu fusese o interpretare strălucită, dar altă cale nu găsisese.

Asta mi-a dezvăluit mie Marie. Chiar când a terminat de povestit, s-a întors Shōko Akikawa. Am auzit Toyota Prius oprind în fața casei.

— Ar fi bine să nu spui nimic despre ce ți s-a întâmplat de fapt, am sfătuit-o eu. Să nu mai vorbești cu nimeni altcineva despre asta. O să rămână secretul nostru.

— Bineînțeles, a zis ea. Sigur că n-o să spun. Plus că oricum nu m-ar crede nimeni.

— Eu te cred.

— Cu asta s-a închis cercul?

— Nu știu, am zis. Probabil că încă nu s-a închis de tot. Dar vedem noi mai departe. Ce-a fost mai rău a trecut.

— Ce-a fost letal.

— Da, ce-a fost letal, am încuviințat eu.

Marie m-a fixat cu privirea preț de vreo zece secunde. A zis apoi, încetișor:

— Comandorul există cu adevărat.

— Da, Comandorul chiar există, am zis eu.

Iar eu l-am ucis cu mâna mea. *Cu adevărat.* Dar nu puteam să-i mărturisesc asta.

Marie a dat din cap. Sigur urma să păstreze secretul pe vecie. Avea să fie marea taină împărtășită doar de ea și de mine.

Îmi doream să-i pot spune că hainele care o protejaseră de acel *ceva* erau haine pe care mama ei le purtase înainte să se căsătorească. Dar nu puteam s-o fac. Nu aveam acest drept. Singurul om din lume care îl avea era Menshiki. Iar Menshiki nu avea să-și exercite niciodată acest drept.

Toți purtăm în suflet secrete pe care nu le putem împărtăși.

63. Dar nu e ce crezi tu

Eu și Marie împărtășeam un secret. Era unul important, iar noi eram probabil singurii oameni din lume care îl știau. Eu i-am povestit întocmai tot ce mi se întâmplase pe tărâmul din adâncul pământului, iar ea mi-a povestit întocmai tot ce se petrecuse în casa lui Menshiki. În plus, noi doi eram singurii oameni de pe lumea asta care știau că există două picturi, *Uciderea Comandorului și Bărbatul cu Subaru Forester alb*, împachetate bine și ascunse în podul casei lui Tomohiko Amada. Sigur, mai știa și bufnița, dar ea nu spunea nimic. Ne păstra secretul într-o tăcere deplină.

Marie mă mai vizita uneori (venind prin pasajul secret, fără să-i spună mătușii). Atunci stăteam și analizam cronologic, de-a fir a păr, experiențele pe care le trăiserăm în paralel, încercând să găsim puncte comune.

Eram îngrijorat ca nu cumva Shōko Akikawa să suspecteze ceva având în vedere că lipsa de patru zile a lui Marie se suprapunea cu cele trei zile în care eu fusesem „într-o excursie departe”, dar acest lucru nici măcar nu i-a trecut prin cap. Și atunci, evident, nici polițiștii nu și-au îndreptat atenția asupra mea. Ei nu știau de existența „pasajului secret” și, pentru ei, casa mea nu era decât „cea de pe creasta de dincolo”. Nu m-au considerat vecin, drept care nici n-au venit să mă chestioneze. Se pare că Shōko Akikawa nu le-a pomenit despre faptul că Marie îmi poza pentru un tablou. Probabil că n-a considerat-o o informație necesară. Dacă poliția ar fi făcut legătura între perioada în care Marie fusese dată dispărută și cea în care eu mă făcusem nevăzut, aș fi fost pus într-o poziție foarte delicată.

Până la urmă nu i-am finalizat portretul lui Marie. Era aproape gata, mai trebuiau doar niște retușuri, dar mi-a fost teamă de ce s-ar fi întâmplat odată ce-l terminam. Imediat cum l-aș fi finalizat, Menshiki ar fi făcut tot ce era cu putință să intre în posesia lui. La asta mă așteptam, indiferent ce ar fi spus el. Iar eu nu voiam să i-l dau lui Menshiki. Nu puteam lăsa portretul să ajungă în „templul” lui. Mi se părea periculos. Așa că a rămas neterminat. Însă Marie mi-a spus că îi place foarte mult („redă foarte bine ce gândesc eu acum”) și că ar fi vrut să-l aibă ea. I l-am dat cu mare drag (alături de cele trei schițe pe care i le promisesem). Mi-a spus că îl preferă așa, neterminat.

— Dacă tabloul nu e sfârșit, atunci aș rămâne și eu așa mereu. Ar fi super.

— Nimeni pe lumea asta nu e săvârșit pe deplin. Toți rămânem așa, la nesfârșit.

— Și domnul Menshiki? m-a întrebat Marie. El pare foarte împlinit.

— Nu. Nici domnul Meshiki nu e, am zis eu.

Din punctul meu de vedere, Meshiki nu era în niciun caz un om împlinit. Tocmai de aceea o urmărea pe Marie seară de seară prin binoclul lui ultraperformant. Nu putea să se abțină. Secretul pe care îl avea îl ajuta să-și mențină echilibrul pe lumea asta. Pentru el, era ca prăjina pe care o folosesc acrobații la circ atunci când merg pe sfoară.

Desigur, Marie știa că Meshiki se uită cu binoclul în casa ei. Însă n-a spus asta nimănui (cu excepția mea). Nici mătușii. Nu-i era clar ce motiv avea s-o facă, dar, nu se știe de ce, nici nu încerca să afle. Doar nu și-a mai deschis draperiile și atât. Draperiile acelea portocalii, arse de soare, au rămas în permanență trase bine peste geam. Iar seara, când se dezbrăca, avea mereu grijă să stingă lumina. Altfel, ur-mi păsa că Meshiki se uită pe furiș în restul casei. Era conștientă de faptul că e urmărită, dar mai degrabă se amuza. Sau poate pentru ea conta faptul că era *singura care știe asta*.

Din câte spunea Marie, Shōko Akikawa și Meshiki își continuau relația. O dată sau de două ori pe săptămână, mătușa se urca în mașină și se ducea pe la el. Iar atunci, se pare că făceau sex (Marie mi-a dat de înțeles asta foarte pe ocolite). Nu spunea unde se duce, dar lui Marie îi era clar. Când se întorcea acasă, tânăra ei mătușă avea obrajii îmbujorați. În orice caz – indiferent de golul neobișnuit care exista înăuntrul lui Meshiki – Marie nu putea să le împiedice relația. Nu avea încotro decât să-i lase să-și vadă de drumul pe care și-l aleseseră. Tot ce spera era să nu o implice în relația lor. Să-și poată păstra o poziție independentă, departe de vârtejul acestei legături.

Eu mă îndoiam că se poate. Mai devreme sau mai târziu, într-o măsură mai mică sau mai mare, tot avea să fie trasă în acel vârtej, fără să-și dea seama. Avea să ajungă de pe margine chiar în centrul acțiunii. Meshiki sigur se gândise la Marie când începuse relația cu Shōko Akikawa. Indiferent dacă asta îi fusese sau nu strategia de la bun început, nu putuse să se abțină. Așa era el ca om. Iar eu eram cel care până la urmă îi adusese împreună pe cei doi, chiar dacă nu asta îmi fusese intenția. O cunoscuse pe Shōko Akikawa în casa mea. Asta își dorise. Iar Meshiki era mult prea obișnuit să obțină mereu ce-și dorește.

Marie nu știa ce are de gând să facă Meshiki cu hainele și pantofii de damă din dressing, dar presupunea că o să ascundă cu grijă hainele iubitei din trecut și să le păstreze acolo – sau în alt loc – pe vecie. Oricum ar fi evoluat relația lui cu Shōko Akikawa, Meshiki n-ar fi fost în stare să le arunce sau să le ardă. Hainele acelea făceau deja parte din psihicul lui. Apartțineau templului său și avea să se închine la ele pentru totdeauna.

Am renunțat la cursurile de pictură din apropierea gării Odawara. I-am motivat directorului că „îmi pare rău, dar trebuie să mă concentrez pe munca mea“. Mi-a acceptat explicația relativ ușor. „Ați fost foarte apreciat ca profesor“, mi-a spus el și n-a părut să fie deloc un compliment fals. I-am mulțumit politicos. Am rămas să predau acolo până la sfârșitul anului, timp în care mi-a găsit un înlocuitor, o fostă profesoară de arte de liceu. Era o femeie cu fire plăcută și ochi ca de elefant.

Menshiki îmi mai telefona când și când. Nu o făcea cu vreo treabă anume, ci doar ca să stăm la taclale. Mă întreba mereu dacă a mai apărut vreo schimbare la groapa din spatele templului *hokora* și eu îi răspundeam mereu că nu. Și chiar nu era nimic schimbat. Rămăsese acoperită bine cu prelată albastră. Mai treceam pe acolo când ieșeam la plimbare, dar n-am găsit niciodată semne că ar fi încercat cineva să o dea la o parte. Pietrele erau puse la fel deasupra. Nu s-a mai întâmplat nimic straniu sau neliniștitor legat de groapa aceea. Nu s-a mai auzit nici clopoțelul sunând în miez de noapte, nu s-a mai arătat nici Comandorul (și nici altceva). Era o simplă groapă care stătea liniștită în pădure. Iarba de pampas tăvălită de șenilele excavatorului începea treptat să-și revină, ascunzând din nou zona din jurul ei.

Din câte știa el, eu stătusem în groapa aceea tot timpul cât fusesem dispărut. Nu putea nici el să-și explice cum de ajunsese acolo. Dar faptul că mă aflasem pe fundul gropii era un adevăr incontestabil. De aceea nu legase dispariția mea de cea a lui Marie. Din punctul lui de vedere, cele două evenimente fuseseră o coincidență.

L-am iscodit cu atenție să văd dacă observase în vreun fel că cineva stătuse ascuns patru zile în casa lui. N-a dat niciun semn că ar fi făcut-o. Menshiki habar nu avea ce se întâmplase. Ceea ce înseamnă că cel care stătuse în fața dressingului din „camera ferecată” nu fusese el. Cine să fi fost atunci?

Deși mă mai suna, Menshiki nu mai trecea pe la mine. Poate că nu mai simțea nevoia să avem vreo legătură personală, atâta vreme cât reușise s-o obțină pe Shōko Akikawa. Sau poate că-și pierduse interesul față de mine. Poate și una, și alta. Mie nu-mi păsa oricum ar fi fost (deși uneori îmi era dor să aud cum toarce motorul V8 al Jaguarului).

Pe de altă parte, faptul că mă mai suna din când în când (întotdeauna înainte de opt seara) însemna că încă simțea nevoia să păstreze o legătură cu mine. Poate îl preocupa un pic faptul că îmi dezvăluise secretul său, și anume că *era posibil* ca Marie să fie fiica lui. Nu-l credeam îngrijorat că l-aș divulga cuiva – lui Shōko Akikawa sau lui Marie. Știa bine că am gura ferecată. Avea ochi suficient de buni ca să-i citească corect pe oameni. Însă *nu-i stătea deloc în fire* să destăinuiască cuiva, indiferent cine era acela, un secret atât de intim și de important. Avea el o voință de fier, dar poate că era sătul să-și tot poarte taina în suflet. Sau poate că avusese prea mare nevoie de mine să-l ajut. Și îi părusem relativ inofensiv.

Chiar dacă plănuise sau nu de la bun început să se folosească de mine, îi rămâncam oricum recunoscător. El fusese cel care mă salvase din groapa aceea. Dacă n-ar fi venit el, n-ar fi coborât scara și nu m-ar fi tras la suprafață, aș fi putrezit acolo, incapabil să fac ceva. Într-un anumit sens, ne salvaserăm reciproc, iar acum puteam considera că suntem chit.

Când i-am spus că îi dădusem lui Marie *Portretul lui Marie Akikawa*, așa nefinalizat cum era, doar a încuviințat, fără să comenteze nimic. El îmi ceruse să-l pictez, dar poate că nu mai avea atât de mare nevoie de el. Poate că nu vedea sensul unui tablou nefinalizat. Sau poate că se gândea la cu totul altceva.

La câteva zile după ce am avut această discuție cu Menshiki, am pus *Groapa din pădure* într-o ramă simplă și i l-am făcut cadou. L-am pus frumos în

portbagajul Corollei și i l-am dus acasă (a fost ultima dată când ne-am văzut).

— Vă rog să-l acceptați în semn de mulțumire că mi-ați salvat viața, i-am spus eu.

A părut să-i placă mult (nu mi se părea nici mie deloc rău ca execuție). Mi-a spus că vrea neapărat să mă recompenseze, dar l-am refuzat categoric. Primisem deja extrem de mulți bani de la el și nu aveam de gând să mai accept nimic. Nu voiam să ne mai creăm obligații unul față de celălalt. Acum nu mai eram decât niște vecini separați de o vale îngustă și așa fi vrut, pe cât posibil, să rămânem așa.

În sâmbăta din săptămâna în care fusem salvat din groapă, Tomohiko Amada s-a stins din viață. Inima a încetat să-i mai bată la capătul a trei zile de comă. S-a oprit încet și foarte natural, aidoma unei locomotive ajunse în stația terminus. Masahiko i-a fost tot timpul alături. M-a sunat să-mi spună imediat ce a murit.

— A murit foarte pașnic, a zis el. Când o fi să fie, vreau și eu să mă duc la fel de liniștit. Avea până și un zâmbet pe buze.

— Zâmbet? am zis eu.

— Poate că nu era un zâmbet adevărat, dar așa părea. Cel puțin mie.

Mi-am ales cuvintele cu grijă.

— Îmi pare rău că s-a prăpădit, dar mă bucur că s-a stins în pace.

— Până la mijlocul săptămânii a fost oarecum conștient, a zis Masahiko, dar n-a avut niciun ultim cuvânt de spus. A trăit mai bine de nouăzeci de ani, a făcut ce i-a plăcut, așa că n-a avut nici regrete.

Ba a avut, mi-am zis eu. Ceva îi apăsa inima. Însă doar el știa exact ce. Iar acum n-o să mai afle nimeni vreodată.

— O să fiu ocupat o vreme, a zis Masahiko. Tata era un om renumit și odată cu moartea lui o să am tot felul de chestii de rezolvat. Sunt fiul moștenitor, așa că trebuie să mă ocup de ele. Hai să mai stăm pe îndelete de vorbă după ce se mai liniștesc lucrurile.

I-am mulțumit că mă anunțase de moartea tatălui său și am închis.

Moartea lui Tomohiko Amada a adus în casă o liniște și mai profundă. Era și normal. La urma urmei, doar era casa în care trăise atâta amar de vreme. Am petrecut câteva zile în compania acelei tăceri. Era o tăcere densă, dar nu neplăcută. O liniște pură, neatinsă de nimic. În orice caz, simțeam că șirul de evenimente se încheiase. Iar aceasta era pacea care vine atunci când niște evenimente majore ajung la final.

Într-o seară, la două săptămâni după moartea lui Tomohiko Amada, Marie a venit până la mine, furișându-se ca o pisică precaută. Am stat un pic de vorbă, după care a plecat. Nu a zăbovit mult. Familia o supraveghea cu atenție sporită și nu mai putea să se strecoare din casă la fel de ușor ca înainte.

— Mi-a tot crescut pieptul, m-a anunțat ea. Am fost de curând cu mătușa și mi-am cumpărat sutien. Știai că există „sutiene pentru începătoare”?

I-am spus că nu. M-am uitat la pieptul ei, dar n-am distins vreo umflătură prin

puloverul verde din lână.

— Încă nu-mi dau seama, am zis eu.

— Pentru că deocamdată am unul cu puțin burete. Dacă ar fi mai gros, toată lumea ar observa imediat diferența și ar zice că ți-ai îndesat ceva în el. Așa că începi cu cel mai subțire și adaugi puțin câte puțin. E treabă complicată.

Fusese chestionată îndelung de o polițistă în legătură cu locul unde fusese în cele patru zile. Polițista o tratase în mare parte cu blândețe, dar de câteva ori fusese și agresivă cu ea. În orice caz, Marie o ținuse pe-a ei, și anume că tot ce-și amintea era că se plimba prin pădure și la un moment dat s-a rătăcit, iar în rest în mintea ei era un gol complet. Avea mereu la ea batoane de ciocolată și apă minerală, așa că presupunea că s-a hrănit cu ele. Altceva n-a mai spus. Și-a ținut gura complet ferecată. Se pricepuse dintotdeauna la asta. După ce s-au lămurit că nu era vorba de o răpire pentru a obține o răscumpărare, a fost dusă la un spital indicat de poliție, ca să-i fie examinate rănilile. Înceau să afle dacă fusese agresată sexual. Când s-a dovedit că nu exista nici urmă de așa ceva, poliția și-a pierdut interesul. Nu era decât o adolescentă care fugise câteva zile de acasă și umblase haihui. Nimic neobișnuit.

Marie a aruncat tot ce purtase în zilele acelea. Sacoul bleumarin, fusta cadrilată, bluza albă, vesta tricotată, mocasinii, tot. Și-a cumpărat o uniformă nouă. A făcut-o ca să-și schimbe complet starea de spirit. Apoi și-a reluat viața ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. A renunțat însă la orele de pictură (oricum erau pentru copii și ea nu mai avea vârsta potrivită). Și-a agățat la ea în cameră portretul pictat de mine (nefinalizat).

Nu reușeam să-mi imaginez în ce fel de femeie urma să se transforme odată ce creștea. Fetele de vârsta ei se pot schimba într-o clipită, atât fizic, cât și sufletește. Poate nici n-aș mai fi recunoscut-o peste câțiva ani. Mă bucuram că reușisem s-o immortalizez într-un portret (nefinalizat cum era el) așa cum o văzusem la treisprezece ani. În lumea reală în care trăim, nimic nu rămâne neschimbat de-a pururi.

I-am telefonat fostului meu agent din Tokyo și i-am spus că vreau să reîncep să lucrez portrete. S-a bucurat la auzul veștii. Aveau mereu nevoie de pictori pricepuți.

— Dar ziceai că ai renunțat la portretele comerciale, nu? a zis el.

— Mi-am schimbat puțin modul de gândire, i-am răspuns eu, fără să-i explic în ce fel. Nici el n-a întrebat.

Voiam ca o vreme doar să-mi mișc mâinile automat, fără să mă gândesc la nimic. Să produc portrete „comerciale” pe bandă rulantă. Asta mi-ar fi adus și stabilitate financiară. Nu știam câtă vreme aș fi putut s-o țin așa. Nu știam la ce să mă aștept. Însă deocamdată asta îmi doream să fac. Să mă folosesc de ce învățasem în timp, fără să-mi încarc mintea cu gânduri inutile. Să nu am nimic de-a face cu ideile sau cu metaforele. Să nu fiu amestecat în complicatele treburi personale ale unui bogătaș misterios care locuia peste vale. Să nu mai scot la lumină capodopere ascunse și să ajung astfel să mă târăsc printr-o galerie

subterană îngustă și întunecoasă. Asta îmi doream acum mai presus de orice.

M-am întâlnit cu Yuzu și am stat de vorbă la o cafea și o apă Perrier într-o cafenea din apropierea biroului ei. Burta nu-i era chiar atât de mare pe cât îmi imaginasem.

— Nu ai de gând să te căsătorești cu tipul respectiv? am întrebat-o eu din start.

A clătinat din cap.

— Deocamdată nu.

— De ce?

— Pur și simplu simt că așa e mai bine.

— Dar intenționezi să duci sarcina la termen, nu?

A încuviințat scurt din cap.

— Sigur că da. Nu mai pot da înapoi.

— Locuiești cu el?

— Nu. Stau singură de când ai plecat.

— De ce?

— În primul rând, pentru că noi încă nu suntem divorțați.

— Dar am semnat și parafat hârtiile pe care mi le-ai trimis. Eu credeam că s-a pronunțat divorțul.

Yuzu a căzut pe gânduri o vreme, apoi a spus:

— Sinceră să fiu, încă nu le-am depus. Cumva n-am putut și le-am păstrat. Așa că, legal, am rămas căsătoriți. Și chiar dacă divorțăm sau nu, din punct de vedere legal, copilul pe care urmează să-l am e al tău. Tu n-o să ai nicio răspundere legat de asta, bineînțeles.

Nu reușeam să pricep.

— Dar copilul pe care urmează să-l ai este al tipului respectiv, nu? Biologic vorbind.

Yuzu mă privea în tăcere.

— Nu e atât de simplu, a zis ea într-un sfârșit.

— Cum adică?

— Nu știu cum să zic. Nu sunt convinsă că el e tatăl.

A fost rândul meu s-o fixeze cu privirea.

— Vrei să spui că nu știi cine te-a lăsat însărcinată?

Yuzu a dat din cap. *Nu știa.*

— Dar nu e ce crezi. Eu nu mă culc cu oricine îmi iese în cale. Nu mă implic sexual decât cu un bărbat o dată. De-asta la un moment am încetat să mă mai culc cu tine. Nu?

Am încuviințat.

— Dar mi-a părut rău, să știi.

Am mai încuviințat o dată,

— Am avut și cu el mare grijă să nu rămân însărcinată, a continuat Yuzu. Nu aveam de gând să fac un copil. Mă știi, sunt foarte precaută în privința asta. Dar m-am trezit însărcinată.

— Poți să dai greș oricât de precaut ai fi.

Și-a înclinat din nou capul într-o parte.

— Femeile își dau seama când se întâmplă asta. Avem un fel de intuiție. E o senzație pe care bărbații nu cred că o au.

Evident, eu nu o aveam.

— În orice caz, o să ai un copil, am zis eu.

Yuzu a încuviințat.

— Dar tu nu ți-ai dorit niciodată copii. Cel puțin nu cu mine.

— Așa e, nu mi-am dorit, a răspuns ea. Și nu doar cu tine, cu nimeni.

— Dar urmează să aduci pe lume un copil al cărui tată nu știi sigur cine este. Deși, dacă voiai, puteai să întrerupi sarcina din timp.

— Evident, m-am gândit la asta.

— Dar n-ai făcut-o.

— Uite cum am început eu să gândesc în ultima vreme, a zis Yuzu. Viața mea e viața mea, desigur, dar poate că multe din lucrurile care mi se întâmplă se decid și se desfășoară fără ca eu să am vreun cuvânt de spus. Adică eu am senzația că am libertatea de a alege, însă până la urmă nu eu sunt cea care ia deciziile importante. Iar faptul că am rămas însărcinată e o dovadă în acest sens.

O ascultam fără să spun nimic.

— Poate că o să-ți sune a gândire fatalistă, dar asta am început să simt *cu adevărat*. Sincer, cu putere. Și atunci mi-am spus că, dacă așa stau lucrurile, trebuie să nasc și să cresc copilul singură, orice ar fi. Să duc lucrurile la bun sfârșit și să văd ce se întâmplă. Mi se pare extrem de important s-o fac.

— Un singur lucru aș vrea să te întreb, mi-am adunat eu curajul și am zis.

— Ce anume?

— E o întrebare simplă, la care poți să răspunzi cu da sau nu. Iar eu n-o să mai spun nimic.

— În regulă. Întreabă-mă.

— Mă primești înapoi la tine?

Yuzu s-a încruntat ușor. M-a fixat cu privirea câteva clipe.

— Adică să trăim din nou ca soț și soție?

— Da, dacă se poate.

— Da, a răspuns ea pe un ton calm, fără ezitare. Ești încă soțul meu, iar camera ta a rămas exact așa cum era când ai plecat. Poți să te întorci oricând vrei.

— Încă mai ești cu tipul ăla? am întrebat-o.

Yuzu a clătinat încet din cap.

— Nu. Am pus capăt relației.

— De ce?

— În primul rând pentru că nu voiam să aibă drepturi părintești asupra copilului.

N-am spus nimic.

— A fost un mare șoc pentru el. Bine, presupun că e normal, a zis ea și și-a frecat obrazii cu palmele.

— Dar nu te-ar deranja dacă le-aș avea eu?

Yuzu și-a sprijinit mâinile pe masă și m-a fixat din nou cu privirea.

— Îmi pari un pic schimbat. Arăți altfel la față.

— Nu știi ce să zic de felul în care arăt, dar cred că am învățat câteva lucruri în perioada asta.

— Poate am învățat și eu câteva.

Am luat ceașca și am băut cafeaua rămasă.

— Tatăl lui Masahiko a murit, am zis eu. Acum trece printr-o perioadă grea și cred că o să dureze o vreme până se mai liniștește. Dar odată ce se liniștesc treburile, poate pe la începutul anului viitor, aș vrea să-mi strâng lucrurile și să mă întorc în apartamentul nostru din Hiroo. Asta dacă ești și tu de acord.

Yuzu m-a privit timp îndelungat. Se uita la mine ca și cum revedea după mult timp o priveliște care îi lipsise. Apoi s-a întins și și-a pus cu blândețe mâinile peste ale mele.

— Aș vrea să încercăm din nou, a zis ea. Sinceră să fiu, mă gândesc de mult timp la asta.

— Și eu mă gândeam la fel, am zis eu.

— Nu știi dacă o să ne meargă bine.

— Nu știi nici eu. Dar merită să încercăm.

— În scurt timp o să nasc un copil al cărui tată nu știi cine e și am să cresc acest copil. N-o să te deranjeze?

— Nu mă deranjează, am zis. Poate că o să mă crezi nebun că spun asta, dar e posibil ca eu să fiu tatăl. Asta e senzația mea. S-ar putea să te fi lăsat însărcinată mental, de la distanță. Ca un concept care a străbătut un culoar mai neobișnuit.

— Ca un concept?

— Da. E și asta o ipoteză.

Yuzu s-a gândit câteva clipe la ce-i spusese.

— Dacă e așa, a spus ea, mi se pare o ipoteză minunată.

— Nu există certitudini pe lumea asta, am zis eu. Dar măcar putem să credem în ceva.

A zâmbit. Aici s-a încheiat întâlnirea noastră. Ea a coborât la metrou și s-a dus acasă, iar eu m-am urcat în Toyota Corolla mea prăfuită și m-am întors la casa din munți.

64. Ca un dar divin

La câțiva ani după ce m-am întors la soția mea și ne-am reluat viața împreună, în data de 11 martie, un cutremur puternic a lovit zona de est a Japoniei. Stăteam în fața televizorului și priveam cum se prăbușesc pe rând orașele de coastă începând cu prefectura Iwate și până în Miyagi. Era regiunea prin care cutreierasem odinioară, la volanul vechiului meu Peugeot 205. Unul dintre acele orașe trebuie să fi fost cel în care îl întâlnisem pe bărbatul cu Subaru Forester alb. Însă ce vedeam eu pe ecranul televizorului erau ruinele unor orașe culcate la pământ de un tsunami care se năpustise asupra lor ca un monstru fioros și le sfâșiase în bucăți. Nu găseam nicio legătură cu *acel oraș* prin care trecusem odinioară. Nu-mi aminteam nici cum se numește, așa că nu puteam să aflu cât fusesse de afectat de cutremur sau cât de mult se schimbase.

Am stat cu ochii în televizor zile întregi, mut și neputincios. Nu puteam să mă dezlipesc de ecran. Mă rugam să găsesc măcar o imagine legată de amintirile mele. Aveam senzația că, dacă nu reușesc, ceva foarte important, acumulat înăuntrul meu, avea să fie purtat undeva departe și să dispară pe vecie. Îmi venea să mă arunc în mașină și să mă duc acolo. Să văd cu ochii mei ce mai rămăsese. Dar nu puteam. Arterele de circulație erau întrerupte, iar orașele și satele rămăseseră izolate. Electricitatea, curentul, apa, toate punțile de legătură fuseseră distruse. Iar în partea de sud, pe coasta din prefectura Fukushima (în zona în care îmi abandonasem Peugeotul meu decedat), miezul câtorva reactoare nucleare începuse să se topească. Nu puteam să mă apropiu de regiunea aceea.

La vremea când călătorisem pe acolo, nu eram nicidecum fericit. Mă simțeam nespuns de singur, năpădit de durere și tristețe. Eram pierdut, din multe puncte de vedere. Și totuși, pe parcursul călătoriei mele, am interacționat cu mai mulți necunoscuți și i-am însoțit prin diverse faze ale vieților lor. Iar acesta s-a dovedit a fi un lucru mult mai important decât credeam eu pe atunci. Pe parcurs – și de multe ori în mod inconștient – am renunțat la unele lucruri și am câștigat altele. La capătul călătoriei mele eram un om puțin schimbat.

M-am gândit la pictura *Bărbatul cu Subaru Forester alb*, ascunsă în podul casei din Odawara. Oare bărbatul acela – indiferent dacă era real sau nu – mai trăia și acum în acel oraș? Oare femeia aceea slabă cu care petrecusem o noapte stranie era și ea încă acolo? Reușiseră să scape de cutremur și de tsunami, să supraviețuiască? Ce se întâmplase cu motelul și cu restaurantul acela de la marginea drumului?

Când se făcea ora cinci după-amiaza, mergeam să iau copilul de la creșă. Acesta era obiceiul meu zilnic (soția mea își reluase serviciul la biroul de arhitectură). Creșa se afla la zece minute de casă, în pas de om mare. Mergeam agale înapoi de mână cu fiica mea. Dacă nu ploua, ne opream pe o bancă într-un mic parc și priveam cum se plimbă câinii din cartier. Fetița își dorea un câine de talie mică, dar în blocul în care locuiam erau interzise animalele de companie. Așa că trebuia să se mulțumească să se uite la cei din parc. Uneori i se mai dădea voie să mângâie câte un cățel mic și cuminte.

Pe fiica noastră o cheamă Muro. Yuzu îi alesese numele. Cu câteva zile înainte să nască, numele îi apăruse în vis. Se făcea că e singură într-o cameră mare, în stil japonez, care se deschidea către o grădină frumoasă și spațioasă. Înăuntru se afla o masă veche de scris, iar deasupra ei, o foaie albă de hârtie. Pe ea era caligrafiată o singură ideogramă, frumos și mare, cu cerneală neagră – „muro”. Nu știa cine o scrisese, dar era minunată. Așa fusese visul. Când s-a trezit, avea imaginea clară în fața ochilor. A decis că acela trebuia să fie numele copilului care avea să se nască. Evident, eu n-am obiectat. La urma urmei, era copilul ei. Mi-am zis că poate Tomohiko Amada era cel care scrisese ideograma. Dar a fost doar un gând trecător. Până la urmă, fusese doar un vis și atât.

M-am bucurat când am aflat că născuse o fetiță. Îmi petrecusem copilăria alături de surioara mea, Komi, și mă simțeam în largul meu cu o fetiță în preajmă. Îmi venea foarte natural. Și mă bucuram că în momentul în care venise pe lume avea deja un nume hotărât clar. Orice s-ar spune, numele sunt foarte importante.

Când ajungeam acasă, Muro se uita cu mine la știri. Am încercat pe cât posibil s-o feresc de imagini cu ravagiile făcute de tsunami. Erau prea violente pentru un copil. Când apăreau, întindeam imediat mâna și îi acopeream ochii.

— De ce? m-a întrebat Muro.

— E mai bine să nu te uiți. Ești prea mică.

— Dar e adevărat, nu?

— Da, e ceva ce s-a întâmplat cu adevărat undeva, departe. Dar asta nu înseamnă că trebuie să vezi tot ce se întâmplă.

Muro s-a gândit o vreme la ce-i spusese, dar, evident, nu putea să priceapă ce voiam să zic. Ea nu înțelegea nici ce e un tsunami sau un cutremur și nici ce înseamnă moartea. În orice caz, eu îi acopeream ochii cu mâna ca să nu vadă imaginile de după tsunami. Ce înțelegi și ce vezi sunt două lucruri diferite.

La un moment dat, l-am zărit în colțul ecranului pe bărbatul cu Subaru Forester alb. Sau mi s-a părut că-l zăresc. Filmau o ambarcațiune mare de pescuit luată de tsunami și azvârlită în vârful unui deal, iar lângă ea era *bărbatul acela*. Stătea acolo ca un îngrijitor de elefanți alături de un elefant care nu mai servea la nimic. Însă cadrul s-a schimbat prea repede și n-am apucat să mă conving dacă el fusese cu adevărat. Dar pentru mine, un individ înalt cu geacă neagră de piele și șapcă neagră cu emblema YONEX nu putea fi decât el.

A apărut doar fugitiv pe ecran. Camera a început imediat să filmeze din alt unghi și n-am apucat să-l văd decât o clipă.

În afară de urmărit știri despre cutremur, pictam portrete „comerciale” din

care să ne asigur traiul. Stăteam în fața șevaletului fără să mă gândesc la nimic și îmi mișcăm mâna pe jumătate automat. Era ce îmi doream eu să fac. Și ce voiau și ceilalți de la mine. Lucrul îmi aducea un venit stabil. Și de asta aveam nevoie. Aveam o familie de întreținut.

La două luni după cutremurul din Tohoku, casa din munți din Odawara, unde locuisem odinioară și unde Tomohiko Amada își petrecuse jumătate din viață, a ars. Masahiko m-a sunat și mi-a dat vestea. După plecarea mea rămăsese nelocuită, iar Masahiko se dăduse de ceasul morții încercând să o întrețină. Îngrijorarea s-a dovedit a fi întemeiată. Focul a izbucnit înainte de ivirea zorilor, la sfârșitul vacanței din mai. Au fost chemați pompierii, dar până au reușit ei să ajungă, vechea casă din lemn fusese mistuită de flăcări aproape complet (drumul în pantă, șerpuit și îngust, îngreunase accesul mașinilor de pompieri). Din fericire, plouase în noaptea anterioară și focul nu s-a întins la pădurea din apropiere. Pompierii au făcut o investigație, dar până la urmă sursa incendiului a rămas neelucidată. Putea să fi fost un scurtcircuit sau o incendiere premeditată.

Primul lucru la care m-am gândit când am auzit vestea a fost *Uciderea Comandorului*. Cel mai probabil arsese și el odată cu casa. Și *Bărbatul cu Subaru Forester alb* la fel. Și colecția cea mare de discuri. Oare bufnița din pod scăpase teafară?

Uciderea Comandorului era, fără îndoială, una dintre marile capodoperele lăsate în urma lui de Tomohiko Amada, iar dispariția ei într-un incendiu însemna o pierdere dureroasă pentru arta japoneză. Foarte puțini oameni văzuseră lucrarea (în această categorie intram eu și Marie Akikawa. Îl zărise în treacăt și Shōko Akikawa. Desigur, și autorul, Tomohiko Amada. Dar probabil că nimeni altcineva). Pictura aceea ascunsă publicului fusese înghițită de flăcări și dispăruse pe vecie din această lume. Mă simțeam întrucâtva răspunzător. Poate că ar fi trebuit să o prezint întregii lumi ca fiind capodopera ascunsă a lui Tomohiko Amada. În schimb, eu am împachetat-o bine și am dus-o la loc în pod. Iar acum se transformase în scrum (copiasem în detaliu în caietul meu de schițe fiecare personaj din ea, dar asta e tot ce mai rămăsese din *Uciderea Comandorului*). Ca artist, mă durea sufletul când mă gândeam. Era o pictură *atât de minunată*. Simțeam că ce făcusem era un act de trădare la adresa artei.

În același timp însă, îmi spuneam că poate lucrarea aceea *trebuia să se piardă*. Din câte vedeam eu, era îmbibată cu prea mult din spiritul lui Tomohiko Amada. Sigur, era minunată, dar în același timp avea *forța de a atrage* tot felul de lucruri. O forță primejdioasă, aș spune. Iar eu deschiseseam un cerc atunci când o descoperisem. Poate ar fi fost o greșeală dacă o scoteam la lumină și o expuneam altor ochi. Nu asta simțise și autorul însuși? Nu tocmai de aceea alesese să n-o facă publică, ci s-o ascundă în pod? Iar dacă aveam dreptate însemna că îi respectasem dorința lui Tomohiko Amada. În orice caz, pierise deja în flăcări și nimeni nu mai putea da timpul înapoi.

Nu-mi părea neapărat rău că *Bărbatul cu Subaru Forester alb* se pierduse. Cândva, aveam să mai încerc o dată să pictez acest portret. Însă pentru asta

trebuia să fiu mai așezat ca om și să mă impun mai mult ca pictor. Când îmi regăseam dorința de a picta în stilul meu, aveam să pictez din nou portretul bărbatului cu Subaru Forester alb, într-o formă complet diferită și dintr-un unghi complet nou. Poate că avea să fie pentru mine ca *Uciderea Comandorului* pentru Tomohiko Amada. Iar dacă reușeam, însemna că moștenisem de la el ceva de valoare.

Imediat după incendiu, Marie m-a sunat și am vorbit o jumătate de oră despre casa aceea mică și veche, mistuită de flăcări. Ținuse mult la ea. Sau poate la peisajul care cuprindea această casă, la zilele în care era înrădăcinat în viața ei. Acolo intra și Tomohiko Amada, pe vremea când era încă în viață. Îl vedea pe geam cum stătea mereu singur în atelierul lui și picta concentrat. O întrista din tot sufletul gândul că imaginea aceasta dispăruse pe vecie. Era o tristețe pe care i-o împărtășeam, pentru că și pentru mine – chiar dacă locuisem acolo mai puțin de opt luni de zile – casa aceea însemna foarte mult.

La sfârșitul conversației, Marie m-a anunțat că-i crescuse mult pieptul. Acum era deja prin clasa a unsprezecea. Nu o mai văzusem deloc de când plecasem. Uneori mai vorbeam la telefon și atât. Nu simțeam niciun imbold să mai vizitez casa aceea și nu aveam nici treburi care să mă poarte într-acolo. Întotdeauna ea era cea care mă suna pe mine.

— Încă n-au suficient volum, dar au mai crescut, mi-a zis Marie ca și cum îmi dezvăluia un secret.

Mi-a luat ceva timp până mi-am dat seama că se referea la mărimea sânilor ei.

— Așa cum a prezis Comandorul, a zis ea.

I-am spus că mă bucur. Am dat s-o întreb dacă are prieten, dar m-am răzgândit.

Mătușa ei continua să se vadă cu Menshiki. La un moment dat, îi mărturisise lui Marie că au *o relație foarte intimă*. Spunea că e posibil să se căsătorească în curând și o întrebuse dacă vrea să locuiască împreună cu ei. După bunul ei obicei, Marie se prefăcuse că n-a auzit întrebarea.

— Și ai de gând să locuiești împreună cu Menshiki? am întrebat-o eu, un pic îngrijorat.

— Nu cred, a răspuns ea, apoi a adăugat: dar nu sunt sigură.

Nu sunt sigură?

— Eu credeam că nu ai amintiri prea plăcute legate de casa lui Menshiki, am zis, puțin luat prin surprindere.

— Dar asta s-a întâmplat când eram copil și mi se pare că de atunci a trecut o veșnicie. Oricum, nu mă văd locuind doar cu tata.

A trecut o veșnicie?

Mie mi se părea că totul s-a întâmplat nu mai departe de ieri. I-am spus asta, dar Marie n-a comentat nimic. Poate că spera să dea uitării lucrurile ciudate care se întâmplaseră în vila aceea. Sau poate că le și uitase deja. Or, pe măsură ce mai crescuse, Menshiki începuse să-i stârnească interesul. Poate că începuse să vadă ceva special în el, ceva împărtășit printr-o legătură de sânge.

— Sunt foarte curioasă ce s-a întâmplat cu hainele din dressing, a zis ea.

— Te atrage camera aceea, nu?

— Asta pentru că hainele m-au apărât, a zis ea. Dar nu știu ce să zic. Dacă intru la facultate, s-ar putea să mă mut singură.

I-am zis că nu-i o idee rea.

— Cu groapa din spatele templului *hokora* ce s-a mai întâmplat? am întrebat-o eu.

— A rămas așa cum era. Și acum, după incendiu, e tot acoperită cu prelata albastră. O să se umple de frunze moarte și la un moment dat n-o să mai știe nimeni de ea.

Clopoțelul cel vechi trebuie că mai era încă pe fundul ei. Împreună cu lanterna din plastic, pe care o luasem din salonul lui Tomohiko Amada.

— Pe Comandor l-ai mai văzut? am întrebat-o.

— Nu, nu l-am mai văzut de atunci. Parcă acum nici nu-mi vine să cred că a existat cu adevărat.

— Comandorul chiar a existat, am zis eu. Să faci bine să crezi asta.

Dar poate că, încetul cu încetul, Marie avea să uite totul. Pe măsură ce se apropia de sfârșitul adolescenței, viața ei avea să fie tot mai complicată și aglomerată. Atât de mult, încât n-ar mai fi avut timp de idei, metafore și alte astfel de lucruri absurde.

Mă mai întrebam uneori ce se întâmplase cu figurina în formă de pinguin. I-o dădusem luntrașului, bărbatului fără chip, ca plată ca să mă treacă râul. Fusesem nevoit s-o fac, ca să traversez râul acela învolburat. Mă rugam ca micuțul pinguin încă s-o mai păzească de oriunde se afla, probabil la granița între ființă și neființă.

Încă nu știu cine e tatăl lui Muro. Aș putea să fac un test ADN și să aflu, dar nu mă interesează rezultatul. Probabil că la un moment dat o să se întâmple ceva și o să aflu. O să vină și ziua adevărului, în care o să iasă la iveală cine e tatăl ei. Dar câtă însemnătate are un asemenea „adevăr”? Din punct de vedere legal, Muro era copilul meu, iar eu o iubeam pe micuța din tot sufletul. Mă bucuram de timpul pe care îl petreceam alături de ea. Nu-mi păsa cine e tatăl ei biologic. Pentru mine nu era decât un detaliu insignifiant, care n-ar fi schimbat nimic.

În timpul peregrinării mele prin Tohoku, dintr-un oraș în altul, făcusem sex cu Yuzu în vis, în timp ce ea dormea. Mă furișasem în visul ei, o lăsasem însărcinată și nouă luni mai târziu născuse un copil – așa îmi plăcea mie să cred, în sinea mea. Tatăl ei eram eu, în ipostază de idee sau de metaforă. Așa cum Comandorul mă vizitase pe mine, așa cum Donna Anna mă călăuzise prin întuneric, așa o lăsasem și eu însărcinată pe Yuzu, într-o altă lume.

Dar eu nu aveam să ajung ca Menshiki. El își clădise întreaga viață cântărind dacă Marie era sau nu a lui și încerca să-și găsească sensul existenței în mica și interminabila oscilare a celor două posibilități. Dar mie nu-mi trebuiau asemenea provocări complicate (sau cel puțin nefirești). Pentru că eu aveam *puterea de a crede*. Eu credeam sincer și deschis că, oricât de întunecos și strâmt ar fi locul în care aș ajunge, oricât de sălbatică ar fi pustietatea în care m-aș găsi, o să existe ceva care să mă călăuzească. Asta mă învățasera experiențele neobișnuite prin care trecusem pe când locuiam în casa din vârful muntelui de la periferia orașului

Odawara.

Uciderea Comandorului a pierit pe vecie în focul izbucnit înainte de revărsarea zorilor, dar superba operă de artă continuă să existe în sufletul meu. Îi văd pe toți cu claritate în fața ochilor, pe Comandor, pe Donna Anna, pe Față-lungă. Atât de viu și clar, încât simt că pot să întind mâna și să-i ating. Când mă gândesc la ei, mă cuprinde un sentiment de liniște și pace, de parcă privesc cum cade ploaia pe suprafața unui mare rezervor cu apă. În sufletul meu, ploaia nu va conțeni niciodată.

Probabil o să-mi duc viața mai departe alături de ei. Iar Muro, fetița mea, este darul lor pentru mine. E ca un dar divin. Asta simt.

— Comandorul chiar a existat, i-am spus eu lui Muro, care dormea dusă alături de mine. Să faci bine să crezi asta.

Cuprins

33. Îmi plac lucrurile vizibile la fel de mult ca cele invizibile	4
34. Ce-i drept, n-am mai verificat presiunea în ultima vreme	13
35. Locul acela trebuia lăsat în pace	23
36. Să nu vorbim despre regulile jocului	31
37. Orice lucru are o latură pozitivă	41
38. N-ar putea să fie delfin	50
39. Un vehicul de camuflaj, meșterit cu un scop precis	59
40. Avea un chip inconfundabil	69
41. Atâta vreme cât nu privesc înapoi	71
42. Cel care se sparge când cade e oul	77
43. Nu poate fi catalogat drept un simplu vis	87
44. Trăsăturile caracteristice unei persoane	94
45. Ceva e pe cale să se întâmple	102
46. Zidurile înalte și masive te fac să te simți neajutorat	109
47. Azi e vineri, nu?	116
48. Spaniolii nu știu să navigheze în largul coastelor Irlandei	123
49. Tot atâtea morți	134
50. Cere sacrificiu și caznă	144
51. Acum e momentul	146
52. Bărbatul cu fes portocaliu	155
53. Poate era vătrai	162
54. Veșnicia înseamnă atâta amar de vreme	168
55. Ceva care contravine în mod vădit legilor fizicii	175
56. Goluri care trebuie umplute	183
57. Ceva ce trebuie să fac la un moment dat	192
58. Parcă ar fi o poveste despre minunatele canale marțiene	198
59. Până ce moartea ne-a despărțit	206
60. Dacă ai fi avut mâinile foarte lungi	214
61. Fii fetiță curajoasă și isteată	225
62. Ca atras într-un labirint întortocheat	233
63. Dar nu e ce crezi tu	242
64. Ca un dar divin	250

seria de autor

HARUKI MURAKAMI

Un pictor încă tânăr și de-abia divorțat se mută într-o casă singuratică și izolată, pe vârful unui munte, pe care i-o încredințează un amic, fiul celebrului pictor *nihonga* Tomohiko Amada. Boemă, cu grădina și la marginea pădurii, casa pare locul ideal ca tânărul pictor să o ia de la capăt, nefăcând altceva decât să picteze și încercând să lase în urmă criza de inspirație. Numai că, la scurtă vreme, oamenii pe care îi întâlnește și lucrurile pe care le descoperă atunci îl fac să pătrundă pe un tărâm în care nimic nu este întâmplător, un sistem de corelații și semne, unde răspunsurile vin pe căi nebănuite, unele fără nici o legătură cu lumea în care trăim. La capătul a ceea ce pare aproape o călătorie inițiată, viața tânărului pictor ia o turnură cu totul neașteptată.

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-07-7941-9

